

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAKEFRONT BILLIONAIRES

MR. AND MRS. VITTORI
REQUEST THE HONOR OF YOUR COMPANY

Liliana & Enzo

I A

LOVE

ARRANGED

0817

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

LAUREN ASHER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sevgili Okuyucu

Lorenzo Vittori ilk kez bir antagonisti olarak tanıtıldığından beri, onun geçmişini daha derinlemesine araştırmak istiyordum ve sonunda "Love Arranged" ile bunu başardım.

Julian Lopez'in düşmanı olarak Lorenzo'nun kanıtlaması gereken çok şey olduğunu biliyordum ve "Love Arranged" ona hikayesini anlatma fırsatı veriyor. Lily ile olan "ilişkisi", Lorenzo'nun kim olduğunu, ama daha da önemlisi kim olmadığını görmemizi sağlıyor ve onun karakterini keşfetmeyi gerçekten çok sevdim.
karakterinin gelişimini keşfetmeyi çok sevdim.

Lily ve Lorenzo'nun romantizminin kitap boyunca dönüşümünü izlemekten keyif alacağınızı umuyorum. "Love Redesigned"den beri onların hikayesini anlatmak için sabırsızlanıyordum ve umarım siz de okumaktan benim yazarken aldığım kadar keyif alırsınız.

Lake Wisteria'ya hoş geldiniz, Lauren Asher

LAKEFROHT BILLIONHAİRES

Uluslararası En Çok Satanlar YAZAR

LA REN ASHER

Genişlet / daralt Genişletilmiş Açıklama

Aşk, bir albümden alınmış gibi kağıt parçaları üzerine düzenlenmiştir. Arkasında, üzerinde küçük, soluk çiçekler bulunan dokulu bir kağıt bulunmaktadır.

PIATKUS

İlk olarak 2025 yılında Lauren Asher tarafından
yayınlandı, 2025 yılında Piatkus tarafından Büyük
Britanya'da yayınlandı.

Telif hakkı 2025 Lauren Asher, © İç format:

Mary, Books & Moods
Kapak tasarımcısı: Mary, Books & Moods

Yazarın manevi hakkı saklıdır.

*Bu yayında yer alan, kamu malı olduğu açıkça belirtilenler dışındaki tüm karakterler ve
olaylar kurgusal olup, gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan, herhangi bir
benzerlik tamamen tesadüfidir.*

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir
şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz
veya iletilemez, ya da yayınlandığı şekli dışında herhangi bir ciltleme veya
kapakla başka bir şekilde dolaşıma sokulamaz ve bu koşul da dahil olmak üzere
benzer bir koşul sonraki alıcıya da uygulanamaz.

Bu kitabın CIP katalog kaydı British
Library'den temin edilebilir.

ISBN 978-0-349-43802-3

Piatkus
Little, Brown Book Group
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Yetkili temsilci EEA'da
EEA'daki
Hachette İrlanda
8 Castlecourt Centre
Dublin 15, D15 XTP3, İrlanda
(e-posta: info@hbgi.ie)

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

LAUREN ASHER'IN DİĞER ESERLERİ...

LAKEFRONT BILLIONAIRES SERİSİ

Birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardan oluşan seri

Yeniden Tasarlanan

Aşk Yazılmamış Aşk

Düzenlenmiş Aşk

DREAMLAND MİLYARDERLER SERİSİ

Birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardan oluşan seri

Küçük Yazılar

Şartlar ve Koşullar

Final Ofier

DIRTY AIR SERİSİ

Birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardan oluşan bir seri

Boğulmuş

Çarpılmış

Yıkılmış

Kurtarılmı

ş

Kitapları okumak için kodu tarayın

Aşık olmayı hayal edenlere.

Ve ondan korkan herkese.

*Aşk, uğruna çabalamaya hazır olduğunuz
süreçe, hayatın en büyük ödülllerinden
biridir.*

İÇİNDEKİLER

[Lauren Asher'ın diğer eserleri...](#)
[Yazar Notu ve İçerik Uyarısı 'in Çalma](#)
[Listeleri](#)
[Önsöz: Lorenzo](#)

[Birinci Bölüm: Lily](#)
[İkinci Bölüm: Lorenzo](#)
[Üçüncü Bölüm: Lily](#)
[Dördüncü Bölüm: Lily](#)
[Beşinci Bölüm: Lily](#)
[Altıncı Bölüm: Lorenzo](#)
[Yedinci Bölüm: Lily](#)
[Sekizinci Bölüm:](#)
[Lorenzo Dokuzuncu](#)
[Bölüm: Lily Onuncu](#)
[Bölüm: Lorenzo On](#)
[birinci Bölüm: Lorenzo](#)
[On ikinci Bölüm: Lily](#)
[On Üçüncü Bölüm: Lorenzo](#)
[On Dördüncü Bölüm: Lily](#)
[On Beşinci Bölüm: Lily On](#)
[Altıncı Bölüm: Lorenzo On](#)
[Yedinci Bölüm: Lily On](#)
[Sekizinci Bölüm: Lorenzo](#)
[On Dokuzuncu Bölüm: Lily](#)
[Yirminci Bölüm: Lorenzo](#)
[Yirmi Birinci Bölüm: Lorenzo](#)
[Yirmi İkinci Bölüm: Lily Yirmi](#)
[Üçüncü Bölüm: Lily Yirmi](#)
[Dördüncü Bölüm: Lorenzo Yirmi](#)
[Beşinci Bölüm: Lily Yirmi Altıncı](#)
[Bölüm: Lily](#)

Yirmi Yedinci Bölüm: Lorenzo
Yirmi Sekizinci Bölüm: Lorenzo
Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Lily
Otuzuncu Bölüm: Lily
Otuz Birinci Bölüm: Lorenzo Otuz
İkinci Bölüm: Lily Otuz Üçüncü
Bölüm: Lorenzo Otuz Dördüncü
Bölüm: Lily Otuz Beşinci Bölüm:
Lorenzo Otuz Altıncı Bölüm:
Lorenzo Otuz Yedinci Bölüm:
Lorenzo Otuz Sekizinci Bölüm:
Lorenzo Otuz Dokuzuncu Bölüm:
Lily Kırkıncı Bölüm: Lily
Kırk Birinci Bölüm: Lorenzo
Kırk İkinci Bölüm: Lily Kırk
Üçüncü Bölüm: Lorenzo Kırk
Dördüncü Bölüm: Lorenzo Kırk
Beşinci Bölüm: Lily Kırk
Altıncı Bölüm: Lorenzo Kırk
Yedinci Bölüm: Lily Kırk
Sekizinci Bölüm: Lorenzo Kırk
Dokuzuncu Bölüm: Lily Elli
Birinci Bölüm: Lorenzo Elli
İkinci Bölüm: Lily Elli Üçüncü
Bölüm: Lorenzo Elli Dördüncü
Bölüm: Lily Elli Beşinci
Bölüm: Lily Elli Altıncı Bölüm:
Lorenzo

Epilog: Lily

Uzatılmış Son Söz: Lorenzo

Bonus Sahne: Lorenzo

Teşekkürler

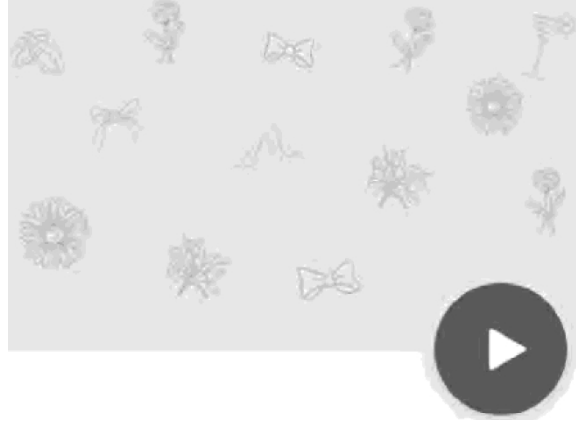
YAZAR NOTU VE İÇERİK UYARISI

Love Arranged bağımsız bir roman olarak kabul edilir, ancak bu kitapta anlatılan olaylar Lakefront Billionaires serisinin ilk ve ikinci kitapları olan *Love Redesigned* ve *Love Unwritten*'da anlatılanlarla örtüşmektedir.

Bu aşk hikayesi, bazı okuyucular için hassas olabilecek açık içerik ve konular içermektedir. Daha ayrıntılı içerik uyarı listesi için lütfen QR kodunu tarayın veya <https://laurenasher.com/lalbcontentwarnings/> adresini ziyaret edin.

ÇALMA LİSTELERİ

Love Arranged, Lauren Ashes

Dinlemek için tarayın

Aşk Düzeni

Çiçekçi Pop

Çalma

Yolculuk Gereksinimleri

Çalma

Koşmaktan nefret ediyorum

Çalma listesi

Mutfakta Dans Etmek

F'!2ylist

Genişlet / daralt Genişletilmiş Açıklama

Metin: Okumak için tarayın: Spotify'a bağlantı. Aşk
Düzenlenmiş alma listesi, ieki Pop alma listesi,
Yolculuk Gereklilikleri alma listesi, Koşmaktan Nefret
Ediyorum alma listesi, Mutfakta Dans Etmek alma listesi

09:15

Eros'a hoş geldiniz

Cupid'in az bilinen Yunan karşılığı olan tanrıdan esinlenerek oluşturulmuş anonim bir arkadaşlık uygulaması.

Yunan mitolojisinin en güzel aşk hikayesini bilmiyor musunuz? Merak etmeyin! Aşk tanrısına ne olduğunu kısaca özetleyelim.

Uzun lafın kısası: Psyche adında bir ölümlü kadın, yüzünü hiç görmeden Eros'a aşık oldu ve güzelliğin derinde olduğunu kanıtlayarak "aşk kördür" deyimine ilham verdi.

Başlayın

GİRİŞ

Genişlet / daralt Genişletilmiş Açıklama

Metin: "Eros'a hoş geldiniz. Cupid'in az bilinen Yunan karşılığı olan tanrıdan esinlenerek oluşturulmuş anonim bir flört uygulaması. Yunan mitolojisinin en güzel aşk hikayesini bilmiyor musunuz? Endişelenmeyin! Aşk tanrısına ne olduğunu kısaca özetleyelim. Uzun lafın kısıası: Psyche adında ölümlü bir kadın, yüzünü hiç görmeden Eros'a aşık oldu ve güzelliğin derinde olduğunu kanıtladı (ve bizim "aşk kördür" sloganımıza ilham verdi). Başlayın. Giriş yapın.

09:18

**Olası eşleşmelere oklarınızı yöneltmeden önce ,
kendi fotoğrafınızı yükleyin .**

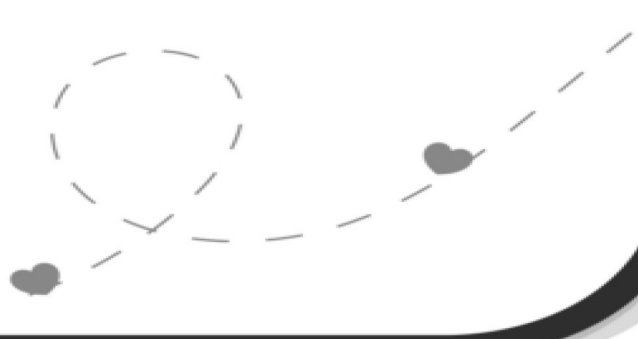
Bu fotoğraf, **siz** paylaşmaya karar verene
kadar **gizli** kalacaktır.

Bir eşleşme, fotoğrafınızı görmek isteyebilir,
ancak Afrodite'yi gururlandıracak mitolojiden
esinlenen bir tuzak vardır, bu yüzden dikkatli
olun (ciddiyim, Yunan mitlerini gözden geçirip
Psyche'ye ne olduğunu öğrenin sonra bu
seçeneğini değerlendirin).

Fotoğrafınızı Yükleyin

Devam Et

Genişlet / daralt Genişletilmiş Açıklama

Metin şu şekildedir: "Bu fotoğraf, siz paylaşmaya karar verene kadar ęsterilmeyecektir. Bir eşleşme, fotoğrafınızı görmek isteyebilir, ancak Afrodit'i gururlandıracak mitolojiden esinlenen bir tuzak vardır, bu yüzden dikkatli olun (ciddi olarak, Yunan mitlerini gözden geçirin ve bu seçeneği değerlendirmedennce Psycho'ya ne olduğunuğrenin)." Fotoğrafınızı yükleyin.

Devam

09:21

Fotoğrafınız yüklendi, şimdi kendinizle ilgili birkaç bilgi paylaşın.

Doğum gününüz ne zaman?

Cinsiyetiniz nedir?

Eşleşmek istediğiniz kişi nasıl biri?

En sevdiğiniz Yunan tanrısı veya tanrıçası kim?

En az üç ilgi alanınızı seçin

Reading

Movies

Music

Fashion

Cooking

Nature

Traveling

Cars

Animals/Pets

Cevaplarınızı gönderin

09:23 ↗

HER ŞEY HAZIR!

Şimdi tek yapmanız gereken aşağıdaki topluluk kurallarımızı okumak ve /Kabul Et'e tıklayarak aşk hikayenize başlamak.

Kabul Et

08:17

Eros

EŞLEŞEN VAR

Aşk havada çünkü
yeni bir eşleşen var

Laurence

Ana

Home

Likes

Chats

Profile

09:23 4

August

Nearly One Year Ago...

Neredeyse bir yıl önce...

LAURENCE

Hiç kötü bir şey yaptın mı?

ANA

Bana flört etmeye mi çalışıyorsun, yoksa Eros'u bir daha kullanmamam için beni korkutmaya mı çalışıyorsun, anlayamıyorum.

LAURENCE

Eğer ilke?

ANA

Eğer kötü bir şey yaptıysam, bunu sıkıntısından okur da rastgele bir IT elemanının görebileceği bir sohbede ifşa etmeye niyetim yok.

LAURENCE

Peki ya ikinci seçenekse?

ANA

O zaman trafik ihlali ya da kız kardeşimin en sevdiği kazağını ödünç alıp kazara küçültmek gibi bir şeyden bahsetmiyoruz galiba.

LAURENCE

Kesinlikle değil.

ANA

Bunu bilmek iyi oldu.

ANA

O halde, gayri resmi hukuk danışmanınız olarak, bu konuşmaya devam etmemenizi tavsiye ederim.

LAURENCE

Avukat mısınız?

ANA

Son her tüm dramatik dizileri dizileri dizisini izledim, bir hukuk bürosu işletebilirim.

LAURENCE

Hemen batırırdım?

ANA

Beni bu kadar küçümsediğin için kırıldım. Bana biraz güven.

LAURENCE

Biraz var.

ANA

İyi türden değil mi?

LAURENCE

Aynen öyle.

ANA

Bunun bir arkadaşlık uygulaması olduğunu ve acil yardım hattı olmadığını biliyorsun, değil mi?

LAURENCE

Aşk hayatının durumuna bakılırsa bunu unutmak kolay.

ANA

Benimki mi? Seninki ne durumda?

LAURENCE

Yıllar önce öldü.

ANA

Ah. Biri kalbini mi kırdı?

LAURENCE

Kim kalbinin kırık olduğunu söyledi?

ANA

O zaman şimdi benim de "herkesin kalbi vardır, seninki biraz kırık olsa bile" gibi klişe bir laf söyleme şansım var.

LAURENCE

Sözcüklerle aran çok iyi.

ANA

Gerçekten mi?

LAURENCE

Hayır

ANA

Belki de bu anonim sohbeti silip, benim cazibemi takdir eden ve son birkaç haftadır durmadan mesajlaşıp sonra da yüz yüze görüşmekten çekinmeyen birini bulmanın zamanı gelmiştir.

LAURENCE

Şimdiden pes mi ediyorsun?

ANA

Güneşli tavırların beni biraz yormaya başladı.

LAURENCE

Şakaların gittikçe iyileşiyor. Neredeyse gülecektim.

ANA

Benim için hala umut var mı?

LAURENCE

Sana bunu söylemek istemezdim ama umudum, inancım kadar az.

ANA

Hayvanları besleyerek ne öğrendim biliyor musun?

ANA

Yaralı köpekler havlamaz. Isırırlar.

ANA

B azen valizlerimi toplayıp başka bir yere gitmeyi düşünüyorum.

LAURENCE

Sana inanmıyorum.

ANA

Haklısın. Wisteria Gölü'nü seviyorum ve hayatımın geri kalanını burada geçirmeyi planlıyorum. Bir kulübe satın almak, birkaç çocuk sahibi olmak ve arka bahçemde arı barınağı kurmak, otuz yıllık planımın bir parçası.

LAURENCE

Bu... garip bir şekilde ayrıntılı.

ANA

Bunu düşünmek için çok zamanım oldu.

LAURENCE

Tahmin edemezdim.

ANA

Otuz yıllık planın yok mu?

LAURENCE

Hayır, olsaydı bile bu kasabayı içermezdi.

ANA

Burası sonunda sana ısınacaktır. Sözlerimi unutma.

LAURENCE

Acımasız kışlarla bu neredeyse imkansız.

ANA

Sanırım soğuk bir yerden değilsin.

LAURENCE

Cehennemın yıl boyunca aynı sıcaklıkta olduğu bilinir.

ANA

Komiksin.

LAURENCE

Çıtan çok düşük.

ANA

En azından vurması daha kolay.

LAURENCE

İnsanlardan daha fazlasını beklemelisin.

ANA

Neden?

LAURENCE

Çünkü yoksa, sonunda benim gibi biriyle birlikte olursun.

ANA

Bu kötü bir şey mi?

LAURENCE

Hiç bilmiyorsun.

 September

ANA

Hiç yalnız hissedersin?

LAURENCE

Hayır

ANA

Dur tahmin edeyim: Kendi başına olmaktan çok hoşlanıyorsun.

LAURENCE

Kafamdaki sesi duysan anlardın.

ANA

Sen de mi bununla mücadele ediyorsun? Ben tek olduğumu sanıyordum.

ANA

Seninki de sana ufak bir sıkıntı yaşadığında kendini tatlı bir şey veya yeni bir kıyafetle ödüllendirmemi söylüyor mu?

LAURENCE

Hayır

ANA

Oh.

ANA

Bu çok üzücü.

ANA

O zaman profesyonel yardım almalısın.

LAURENCE

Neden yalnız hissediyorsun?

ANA

Beni boş ver. Bir kez olsun sana odaklanalım.

LAURENCE

Soruna dürüstçe cevap verirsem, bana söyler misin?

ANA

Ah. Duygularımı bu kadar mı önemsiyorsun? Çok duygulandım.

LAURENCE

Daha çok, senin gibi birinin hayatında bir gün bile yalnızlık hissedebilmesine şaşıyorum.

ANA

Beni aşığılıyor musun, yoksa değil misin, anlayamıyorum.

LAURENCE

Öyle olsaydı bilirdin.

ANA

Ara sıra birine iltifat etmek seni öldürür mü?

ANA

Ve birisi derken, beni kastediyorum.

LAURENCE

**Ve onlardan daha fazlasını beklemene
neden olur mu?**

ANA

Korkunç!

LAURENCE

Soruma cevap ver.

ANA

**Başkalarının arkadaşlığını önemsemeyen birine
aptalca gelebilir.**

LAURENCE

**Seninkini
beğendim.**

Ana çevrimiçi.

Ana çevrimiçi.

ANA

**Geciktiğim için özür dilerim. İş yerinde uyuyakalmış
mıyım diye kontrol etmem gerekti.**

LAURENCE

Peki bunu nasıl yaptın?

ANA

Sormasan daha iyi.

LAURENCE

Sen...

ANA

Hayatında tanıştığın en özel kadın?

LAURENCE

Hayır

LAURENCE

Sen tanıdığım en özel *insansın*.

ANA

Bu bir hakaret olmasa iyi olur.

LAURENCE

**Ya öyle
olmasaydı?**

ANA

**O zaman bu anonim uygulamanın o kadar da aptalca
bir fikir olmadığını kanıtlamış olursun.**

ANA

**Bir adada mahsur kaldın ve yanına sadece üç şey
alabilirsin. Bunlar ne olur?**

LAURENCE

Eşya mı, insan mı?

ANA

**İkimiz de biliyoruz ki, sen asla kendi isteğinle başka
bir insanla birlikte mahsur kalmayı seçmezsın.**

LAURENCE

Doğru.

LAURENCE

En azından ben seni tanıyana kadar öyleydi.

ANA

**Yarın Last Call'da Cadılar Bayramı partisi var. Bence
eğlenceli olur.**

LAURENCE

**Güzel.
Keyfini
çıkart.**

ANA

Gitmelisin.

LAURENCE

Ben meşgulüm.

ANA

Kan kurbanların bekleyebilir.

LAURENCE

Bunu dolunaya söyle.

ANA

Umarım şaka yapıyorsundur.

ANA

Lütfen şaka yaptığını söyle.

ANA

Beş dakika oldu ve hala cevap bekliyorum.

LAURENCE

Bunu senin hayal gücüne bırakalım.

ANA

Biraz çığırından çıkma eğilimi olduğu için yapmayalım.

LAURENCE

**Bu, benim vampir ya da kurt adam olmadığımı
hatırlatmak için günlük hatırlatmadır.**

ANA

**Ama bu tam da beni peşinden uzaklaştırmak için
birinin söyleyeceği şey.**

LAURENCE

Tamam.

ANA

Lütfen partiye gel.

ANA

Beni yalvartma.

LAURENCE

**Bunu yapmamayı tercih ederim. Boyun eğmeyi pek
çekici bulmuyorum.**

ANA

Komik çünkü ben hissediyorum aynı aynı korkarak korkarak kaçan biri hakkında.

LAURENCE

Korkmuyorum.

ANA

Tabii. Korkmadığından eminim.

LAURENCE

Neden buluşmamız için ısrar ediyorsun?

ANA

Beni tanımak için sana zaman vermeyi bıraktım.

ANA

Yarın senin tek şansın. Kovboy kız gibi giyineceğim. Pembe şapka. Bolca parıltı. Muhtemelen dans pistinde, elinde tutku meyveli votka seltzer ile bulabilirsin.

LAURENCE

Katılmayacağım.

ANA

Ne yazık. Eğer gelmezsen, başka biriyle eve gitmeyi planlıyorum.

LAURENCE

Beni tehdit mi ediyorsun?

ANA

Eğer öyle algıladıysan, bu benim için itiraf etmek istediğinden daha fazla değer verdiğin anlamına gelir.

LAURENCE

Tehditten korkma.

ANA

O zaman kanıtla.

Ana çevrimdışı

LAURENCE

**Bunu bu akşam gördüğünde kaç.
Laurence bir fotoğraf ekledi**

ANA

Nereye kaçayım? Doğruca kollarına mı?

LAURENCE

Neden şaşırmadım ki?

ANA

Bu kadar kısa sürede böyle bir maskeyi nereden buldun?

LAURENCE

Merak etme.

ANA

**Lütfen. Tek endişem, sonunda karşılaştığımızda
toplum içinde nasıl tepki vereceğim.**

Ana çevrimiçi

PROLOG

Lorenzo

Düne kadar zorlu mücadeleleri severdim. Onlardan güç alırdım, ama sonra Ana ortaya çıktı ve bu gece gelmezsem başka bir adamla eve gideceğini söyleyerek blöfümü gördü.

O anda oyunu kaybettiğimi anladım ve bu geceden sonra onu sonsuza kadar kaybedeceğim.

Ohiç senin olamazdı.

Göğsümde büyüyen tedirginliği görmezden gelerek maskeyi yüzüme takıp kalabalık bara giriyorum. Last Call'u hiç bu kadar kalabalık görmemiştim, tüm mekan çeşitli kostümler giymiş insanlarla doluydu ve hepsi benim sade siyah gömleğim, kot pantolonum ve gözleri ve ağzı neon mavi dikişli ışıklı maskemden çok daha fazla çaba gerektiren kostümlerdi.

İlk mesajını aldığımdan beri aklımdan çıkmayan kadını, insanlarla dolu odada arıyorum. İki aydır konuştuğum her kadının *O* olup olmadığını merak ettim.

İki ay boyunca aşırı düşünerek geçirdim. *İnkâr ederek.* Ana'dan uzaklaşmaya çalışarak. Onu sahte nişanlım olarak seçmeyeceğime karar verdikten sonra peşinden koşmamam gereken biriydi.

Yapamadım.

Onu bırakmaya çalıştım, ama başaramadım. Sonra tekrar denedim, ama sonunda Ana'nın istediği yerde, dans pistinde pembe, ışıltılı bir elbise ve ona uyan kovboy şapkası giymiş bir kadın ararken buldum kendimi.

Kendime kenarda kalmam gerektiğini söylüyorum. Beş dakika içinde onu bulamazsam, bunu bir işaret olarak kabul edeceğim.

Kader hayatımla alay etmekten hoşlanıyor olmalı, çünkü geri sayıma başladığım anda kalabalık dağılmaya başladı. Sanki biri dans pistinin ortasına görünmez bir kama saplamış, insanları ayırarak ortada Ana'yı ortaya çıkarmış, rastgele bir spot ışığı onu aydınlatıyordu.

Yoksa ona *Liliana* mı demeliyim?

Bara girdiğimden beri çılgınca atan kalbim hızlanır, yüksek sesli müziğin basları kulaklarımda yoğun bir nabız hissine eklenir.

Bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha, ama üçüncü adımda Lily gözlerime bakınca tökezliyorum.

Herkes sanki karanlığa sürülmüş gibi ortadan kaybolur, onun parlak, kaygısız gülümsemesi büyür, mükemmel dolgun dudakları gerilir. Şaşkınlığım, işe yaramaz bedenim hareketsiz kalır, o bana doğru gelir.

Adımları kendinden emin, bana doğru yürürken, ben ise Ana'mın Liliana Muñoz'dan başkası olmadığı gerçeğini anlamaya çalışarak ona bakıyorum.

Bu bir oyun olmalı. Her etkileşiminde pozitif dikkat çeken ve nezaket saçan birinin *benden* hoşlanması mantıklı değil. Lily maskemin farkına varmamış olmasaydı, kostümünün sadece bir tesadüf olduğunu düşünürdüm.

Hayal ettiğim tüm senaryolarda Ana, neredeyse bir yıl önce kilisede yanımdaki boş koltuğa otururken beni büyüleyen gülümsemesiyle, kahverengi gözleriyle beni sıcak ve samimi bir şekilde süzerken gördüğüm o ruhani kadın değildi.

"Demek bu hafta herkesin konuştuğu kişi sensin," dedi.

"Seni tanımadığım için dezavantajlı hissediyorum."

Gülümsemesi hala yüzünde, hatta öncekinden daha parlak. "Lily Muñoz." Elini uzatıyor, ben ise uzanmakta tereddüt ediyorum. Gereksiz dokunmayı sevmem.

ama eli havada ne kadar uzun süre kalırsa, onu tutma isteğim o kadar artar.

Elini tuttuğumda, kolumdan heyecan verici, tanıdık olmayan bir enerji akımı geçiyor ve fiziksel temasa dair tüm endişeli düşüncelerimi silip süpürüyor.

"Lorenzo Vittori." Sesim bir oktav düşer.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lorenzo," diye cevaplar, adımı o tatlı dudaklarından çıkarken sanki günah gibi geliyor.

"Peki," diye fısıldarım. "Sormak zorunda hissediyorum: İnsanlar benim hakkımda tam olarak ne diyor?"
hakkımda rediyorlar?"

O gülüyor – bu ses beni herhangi bir dini törenden veya ilahiden daha çok cennete yakın hissettiriyor.
"Dedikoduyu sevmem."

"O zaman sadece dinlemekten hoşlanıyorsun?"

"Suçluyum." Göz kırpar ve midemde cehennem kopar, inanamıyorum ama kelebekler kanat çırpmaya başlar.

Anı kaybolur, ama aynı vahşi his mideimde kalır, geçmişim ve bugünü birleşir.

"Vay vay. Bakın kim gelmeye karar verdi." Lily, işaret parmağıyla göğsümün ortasından bir çizgi çizer ve ardında sıcak bir iz bırakır.

Sessiz kalıyorum çünkü yerel televizyonda yayınlanan belediye başkanlığı reklamlarından sesimi tanıyıp tanımayacağından emin değilim.

"Sessiz oyun mu oynuyoruz?" Başparmağıyla maskemin altını okşarken, küçük parmağı boğazımı gıdıklıyor.

Titriyorum, tepkim hiç de ince değil.

Gülümsemesi inanılmaz derecede genişler. "Tamam. Dans ederken konuşmana gerek olmaması iyi bir şey."

Parmaklarını benimkilerle birleştirip beni dans pistine çekiyor ve müziğin içinde kaybolurken sınırlarımı tamamen unutmamı sağlıyor.

Onun içinde kaybolurken.

On dakika boyunca kontrolü ona bırakıyorum. On dakika, çok kısa bir süre, ama o kadar çabuk geçiyor ki, kendime beş dakika daha söz veriyorum. Ama sonra on beş dakika otuz dakikaya dönüşüyor ve bir bakıyorum ki, Lily kalabalığın içinden beni çekip arka koridora götürürken, bizim mahvolmamızın tüm sorumluluğu ona geçmiş.

Tek yapması gereken, omzunun üzerinden bana gizli bir gülümseme atmak ve bu ilişkiyi daha ileriye götürme konusundaki tüm çekincelerim ortadan kalkıyor.

İnsanlar bize pek dikkat etmiyor, ya çok meşguller ya da tuvaleti beklerken arkadaşlarıyla ilgileniyorlar.

Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum, ama bir şekilde dışarı çıkıyoruz. Acil çıkış kapısı arkamızdan çarparak kapanıyor ve o beni kapıya sıkıştırıyor.

Ne zamandan beri kontrolü bırakacak bir tip oldun? Endişeli ses o anı bozarak, onu mahvetmekle tehdit ediyor.

Bu sen değilsin, içgüdülerim haykırıyor.

Lily aramızdaki mesafeyi kapatıp göğüslerimiz birbirine değene kadar, ses bana *geç olmadan kaçmamı* hatırlatıyor.

Elini maskemin altına kaydırıp başparmağıyla alt dudağımı okşarken gözlerinde şakacı bir ışıltı belirir. Tek bir dokunuşla vücudumda bir karıncalanma hissedirim ve düşünmeden onun başparmağının ucunu ısırırım.

Gülümsemesi büyüleyici, çenemi avuçlayıp plastik maskemin üzerine bir öpücük konduruyor ve dudaklarıma dokunmasına bile gerek kalmadan omurgamdan aşağı bir elektrik akımı gönderdiğini kanıtlıyor.

İlk başta hoş bir karıncalanma hissi, ama kısa sürede bu his, maskemizi yırtıp ağzımı onun ağzına yapıştırmak, onu rahatlamak için çaresiz bırakacak şekilde yutmak istediğimi fark edince, tam anlamıyla felç edici bir şoka dönüşüyor.

Benim de çaresizce ihtiyacım olan bir rahatlama.

Onun benim yatağında, çarşaflarıma sarılmış, hiçbir şey giymemiş sadece benim izlerim onun boynunda getiriyor benim

fantezilerimi bir anda durduruyor.

Birbirini arzulayan iki insan arasında sahte bir ilişki yürümez. Çok fazla sınır bulanıklaşır ve koyduğum her sınır zorlanır.

Belki bile yok olur.

Bu yüzden, hayır, gerçek bir ilişkiyi sürdüremezsin. Son birkaç aydır bunun mümkün olduğunu düşünerek kendimi kandırmış olsam bile, istemiyorum.

Lily gibi inanılmaz biriyle bile.

Özellikle onunla olmaz.

Bütün bunlara bir son vermek üzereyim, ama o, boğazımın kenarından öpücükler bırakarak nefesimi ve ağzımdan çıkacak sözleri çalıyor.

Zavallı, aynı ses daha önce olduğundan daha yüksek bir sesle geri geliyor.

Ellerim onu uzak tutmak için değil, ona daha yakın çekmek için kalçalarına uzanıyor.

O, pürüzlü tenime gülümsüyor. "Bütün gece maskenin arkasına saklanacak mısın, yoksa iki aydır hayalini kurduğum kişi olduğunu sonunda bana gösterecek misin?"

Siktir.

Vücudu benimkine yapışıyor, kollarını boynuma doluyor, maskemin yerinde durmasını sağlayan kayışı okşuyor. "Çünkü bu yeni maske fetişimi keşfetmeyi çok istesem de, bu gece bizim için nasıl geçmesini istediğim konusunda farklı bir fikrim var."

"Nasıl?"

"Sana göstereyim." Gözleri çok parlak, umut dolu bir şekilde maskemizi kaldırıyor. Onu durdurma şansım yok, ya da belki de yeterince çaba göstermedim, çünkü Lily sonunda *Laurence* ile yüz yüze geliyor.

Gözleri büyüdü ve dudakları bir nefesle aralandı.

"Lo—"

Ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum.

Onu hatırlamak için bir öpücük, Söz sözve vücudumu saran enerji dalgasını kucaklarım

tek başına benim için gelecekteki tüm öpücükleri mahvederken.

O benim ilk ve son aşkım olabilir, çünkü geçmişimden kimse onunla kıyaslanamaz ve gelecekte de kimse kıyaslanamayacak.

Ona vereceğim acı için en azından bunu hak ediyorum. Çünkü aylarca *hayalini* kurduğu adam... Otuz yıllık planları için istediği adam... O adam ben değilim.

Seni incittiğim için beni asla affetme, diye düşünüyorum, o da benim öpücüğüme aynı coşkuyla karşılık verdiğinde. Tadı tutku meyvesi ve tatlı bir cazibe, bağımlısı olabileceğim yasak bir kombinasyon.

Beni nefret etmek için her türlü nedeni bulmanı ve ona sınıksız sarılmanı umuyorum, diye sessizce ekliyorum, ellerimi saçlarında gezdirip başını geriye doğru eğerek ağzını daha iyi yağmalayabilmek için.

Ve umarım bir gün, seni bırakmış olduğum için kendimden nefret etmeyi bırakırım.

Ayrıldığımda, bunun mümkün olmayacağını biliyorum çünkü *sadece* kendimden nefret etmiyorum.

Zayıf kişiliğimi ve mücadele ettiğim kaygıyı *nefret ediyorum*. Lily'yi uzaklaştırmamı isteyen aynı kaygı, onun daha iyisini hak ettiği için değil, benim daha iyi *olamayacağım* için.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bulmak da istemiyorum, kısmen korkuyorum. Ben bencilim. Asla benim olmayan bir fanteziyle dikkatimi dağıtmayacak kadar hedefime odaklanmış durumdayım.

Lily'yi nazikçe döndürüp sırtını kapıya çeviriyorum, sonra belinden tutan ellerimi bırakıp bir adım geri çekiliyorum.

Ve bir adım daha.

Üçüncü adım, yüzündeki ezik ifade sayesinde daha küçük olur, ama dördüncü ve beşinci adımları tökezlemeden atarım.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi endişesini ele veriyor, midemi bulandırıyor.

"Burası buradaydı korkunç fikirdi." Ben tut sesdüz düz tutuyorum. Duygusuz. Nerede durduğum konusunda yanlış anlaşılmaya yer yok.

"Ne?"

"Sen. Ben... Biz bir hataydık."

O irkilir ve her gittiğim yere peşimden gelen karanlık nefret bulutuna bir parça daha ekler.

Çok iyi tanıdığım bir kendini nefret etme duygusu, beni içimi kemirip bitirene kadar devam edecek, geriye sadece bir sürü pişmanlık kalacak, ama hiçbiri bu kadar büyük olmayacak.

İlk adımımı attığım andan itibaren hissedebiliyorum.

ANA

Dün gece hakkında konuşacak mıyız?

ANA

Yoksa Lorenzo Vittori olduğun gerçeği hakkında mı?

Laurence çevrimdişi

ANA

Aptal olma. Konuş benimle.

Ana çevrimdişi

ANA

Ciddi misin? Her gün konuşup sonra mesajlarımı okuyup beni görmezden mi geleceksin?

Laurence çevrimdişi

ANA

Julian ve Rafa yüzünden mi beni uzaklaştırıyorsun? Bazen biraz baskıcı olabiliyorlar ama tamamen zararsızlar. Güven bana. Uzun zamandır aşk hayatıma karışmıyorlar.

Ana çevrimdişi

ANA

Seni herkesin içinde kenara çekip tüm bunları konuşmaya zorlayabilirdim, ama ne diyeceğinden korkuyorum

söyleyeceğinden korkuyorum. Kabul etmek istemiyorum ama bu doğru.

Ana çevrimdışı

ANA

Hayvan barınağında beni gördüğünde ve gönüllü ekibin önünde beni hiç tanımamış gibi davrandığında, kalbimi alıp senin kalbine uyması için bin parçaya ayırdın sanki.

ANA

Yabancıymış gibi davranmak istiyorsan, sorun değil. Ben de aynısını yapacağım.

Ana

çevrimdışı

Ana

çevrimdışı

Ana

çevrimdışı

ANA

Uzun zamandır mesaj atmadım ama biraz sarhoşum.

ANA

Biraz derken, sarhoş demek istiyorum.

ANA

Sarhoş. Düşmüş. Borracha.

Ana çevrimdışı

ANA

Kız kardeşim telefonumu almaya çalıştı ama geri geldim ve seni özlediğimi söylemek için buradayım.

ANA

Sadece...

Ana çevrimdışı

ANA

Telefonumun şarjı bitti. Oops.

ANA

Artık rol yapmak istemedim. Tıpkı şu anda rol yapmak istemediğim gibi. Lorenzo ya da Laurence olman umurumda değil. Olmaman için onca sebep olmasına rağmen senden hoşlanıyorum ve bu kendimden nefret etmeme neden oluyor.

Ana evrimdışı

ANA

Ne utanç verici, ama sen dkkânıma girip başka bir kadın için buket yapmamı istediğinde benim halim kadar utanç verici değildi.

ANA

Sonunda, benim için bir son değil, bir meydan okuma olduğumu anladım.

Ana hesabını devre dışı bıraktı

BÖLÜM BİR

Lily

İnanılmaz bir özdenetimle, okuduğum şok edici mektubu kağıt konfetiye çevirmekten kendimi alıkoyuyorum. Bunun yerine, onu ikinci el omuz çantama atıp ofisimi kilitliyorum.

Satış katına giderken annemin boş ofisinin önünden geçiyorum. Kapısı kapalı — doktoru yüksek tansiyonu nedeniyle dinlenmesi gerektiğini söylediğinden beri bu durum daha sık oluyor — ve beyaz kapının yanına çivilenmiş plastik kutu birkaç günlük postayla dolu.

Sol üst köşesinde kasabanın arması bulunan, aldığım zarfın aynısını görüyorum. Hayal gücüm beni ele geçiriyor ve yarın çiçekçiyi açmadan önce annemin bu bildiriye okuduğu görüntüleri gözümün önüne geliyor.

Annemin, kamulaştırma yasasının nasıl işlediğini öğrendiğinde yıkılacağını hayal edebiliyorum. Yerel yönetimlerin, uygun ve adil bir piyasa bedeli ödendiği sürece, satmak isteyen olsun ya da olmasın, mülkleri satın alabileceğini anladığında çılgına dönecektir.

Annem ve babam bu dükkânı mirasları haline getirmek için her şeylerini verdiler ve ben de, eski bir yasa değişikliği nedeniyle birkaç küçük işletmeyi satın alıp onları lüks yeni mağazalara dönüştürebileceklerini düşünen küçük kasabamızın belediye meclisi dahil, herkesle mücadele edeceğim.

Kararımı sorgulamak istemediğimden, annemin mektubunu çalıp çantama atıyorum. Aceleci kararımın ağırlığıyla çanta ağırlaşıyor, ama kötü haberi verenin ben olmayı tercih ediyorum.

Suç mahallini terk ederek, ofisleri, dinlenme odasını ve depo alanını satış katından ayıran salıncak kapıyı itiyorum. İlk olarak taze çiçek kokusu burnuma geliyor, ardından gizli taşınabilir hoparlörlerden gelen yumuşak müzik sesi duyuluyor.

Rose & Thorn'a her girdiğimde hissettiğim rahatlık, kaybedeceğim her şeyi düşündüğümde yerini duygusal bir yumruğa bırakıyor. Gözlerim yaşlarla dolarken, sulu bakışlarım farklı güller, karanfiller ve diğer popüler yaz çiçekleriyle dolu küçük dükkanda dolaşıyor.

Temiz ve düzenli mağaza, müşterilerin renk kodlu, çiçek ve yapraklarla dolu sayısız kovayı kolayca inceleyerek kendilerine özel buketlerini oluşturabilmeleri için tasarlanmıştır. Her kovanın önünde, çiçeğin adı, menşei ve olası anlamları yazılı kartlar bulunur. Bu, beş yıl önce benim önerdiğim bir Rose & Thorn deneyimidir.

Rose & Thorn'un en yeni çalışanı Jane, mağazanın ön tarafında düzenlediği çiçeklerden başını kaldırmak için en uygun anı bekliyor. Jane, sadece otuz dakika uzaklıktaki komşu kasaba Lake Aurora'dan buraya taşınan tatlı, genç bir kadın.

"Her şey yolunda mı?" Endişeyle kaşlarını çatıyor.

Ekşi ifademi çabucak düzelttim. "Evet. Vergi dairesinden mektup geldi."

Jane'e mektuptan bahsetmek istesem bile, bunu yapmamalıyım. Bildirimde gizlilik vurgusu yapıldığı için, dükkanımızın kaderini elinde tutan insanları sadece kızdırırım.

İyi niyet göstergesi olarak — bu terimi geniş anlamıyla kullanıyorum — Ludlow ailesi, imzalı bir gizlilik anlaşması karşılığında sus payı olarak bir çek sunmaya hazır. Bu, zorunlu satışın kesinleşip kasabaya duyurulacağı Ocak ayına kadar insanların sessiz kalmasını teşvik etmek için bir ikramiye olarak düşünülmüş.

Adi herifler.

Jane'in burnu seğıirdi. "Zarfı parçalayıp hiç almamış gibi davranmanı öneririm, ama sanırım bu suçtur."

Gölüyorum, ama sesim biraz boş geliyor. "Beni kışkırtma."

Rose & Thorn işlemeli önlüğünü eliyle okşadı. "Biri kapıyı çalarsa sana söylemem."

"Sadakatiniz için teşekkür ederiz."

O çiçekleri düzeltmeye geri dönerken, ben pencereden şehir meclisinin yeniden inşa projesinin başlangıç noktası olan Lavender Lane'e bakıyorum.

Dışarıda güneş yavaşça batıyor ve yıpranmış sokağımızı altın bir ışıkla kaplıyor. Burası tarihi bölgenin en güzel, en popüler yeri olmayabilir, ama günün bu saatinde pembe ve turuncu tonları, mütevazı küçük sokağımızı şehrin en güzel yeri gibi gösteriyor.

"Daha sonra kapıyı kilitlemek sorun olmaz, değil mi?" diye soruyorum, sadece ayrılmayı geciktirmek için.

Jane bana yine güven verici bir gülümsemeye cevap veriyor. "Tabii ki. Benim için endişelenme. Her şeyi hallettim."

Yola çıkıyorum, ama hemen arabama gitmek yerine, her şeyi içime sindirmek için mağazanın önünde duruyorum.

Diğer dört dükkanın ciddi bir tadilata ihtiyacı varken, Rose & Thorn pembe boyalı tuğlaları ve çizgili tenteleriyle göze çarpıyor. Pencere kapaklarını babam kendi elleriyle takmıştı ve bu, dükkanda yaptığı birçok iyileştirme projesinden biriydi.

Sekiz gün süren bu sezonun vitrin dekorasyonu, şimdiye kadarki en sevdiğim dekorasyon olabilir. Erimiş dondurma külahları tamamen çiçeklerden yapılmış ve geçen hafta sergilediğimden beri büyük ilgi görüyor, mağazaya gelen müşteri sayısını, satış rakamlarını ve sosyal medyadaki ilgiyi artırıyor.

Herkesin Michigan gezilecek yerler listesine *Visit Rose & Thorn'u* ekleme planım yavaş yavaş şekilleniyor ve belediye meclisi kapılarımızı sonsuza kadar kapatabileceğini düşünüyorsa, lanet olsun ona.

Göğsümdeki acıyı görmezden gelerek pencereden uzaklaşıp caddenin karşısındaki park edilmiş arabama doğru yürüdüm. Soluk döşemeler ve haziran sıcağına maruz kalmaktan dolayı iç mekan havasızdı, ama klimayı açmakla halledilemeyecek bir şey değildi.

Anahtarı kontağa sokup çeviriyorum, ama o tanıdık tıklama sesiyle kalbim duruyor.

"Hayır." Anahtarı tekrar çevirirken inlerim.

Bitmiş akü ikinci ve üçüncü denememe de yanıt vermiyor, bu yüzden sonraki birkaç dakikayı ipuçları ve püf noktaları araştırarak geçiriyorum. Beşinci denemem de başarısız olunca Google'dan vazgeçip kaputu açıyorum.

Uzun, koyu renkli saçlarım boynuma yapışıyor. Arabalardan hiç anlamadığım halde neden uğraştığımı bilmiyorum, ama en azından aile grubuna mesaj atıp yardım istemeden önce sorunu teşhis etmeye *çalışmalıyım*.

Motora öfkeyle bakarken, kaldırımda ayakkabı sesleri dikkatimi çeker. Elimi sallayarak durmasını işaret etmek üzereyim, ama koyu kahverengi bir çift gözün bana odaklandığını fark edince dururum.

Gözler ruhun aynasıysa, Lorenzo Vittori'nin bir gözü eksik olmalı, çünkü boş bakışları hiçbir şey ifade etmiyor. Gözleri yavaşça vücudumda dolaşırken duygusuz kalıyor — bu, ben etrafındayken engelleyemediği bir tepki.

Bugünkü kıyafetim en iyi ihtimalle sıradan, son zamanlarda giydiğim nötr renkler gibi. Parlak kıyafetlerimi bir gecede terk etmedim, daha çok hayatımın doygunluğunu yavaşça azalttım gibi hissettim.

Moda, kendimi ifade etmenin en sevdiğim yoludur ve son zamanlarda bu yönümü gizlemek istiyorum. Ne kadar sürecek bilmiyorum, ama en azından kendimi *fazla* bulmaktan vazgeçene kadar.

Çok fazla pislikle karşılaştıktan sonra, kalbimi koluma takmayı bıraktım — hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Kişiliğimi gizleme tercihim bir özgüven sorunu değil. Bir güven meselesi.

Bir erkek beni tanımak istiyorsa, bunun için çaba sarf etmelidir. Sonra, güvenimi kazandıklarında, pastel renkli elbiselerimi, her renkte iplikten örülmüş kroşe bluzlarımı ve saten kurdeleli özel yapım spor ayakkabılarımı çıkarırım.

Her zamanki gibi Lorenzo'nun varlığını fark etmeden gününe devam etmesini bekliyorum, ama doğrudan bana doğru gelince şaşıyorum.

Göğsümde bir şey *titriyor* ve yemin ederim bu hissi hiç bu kadar nefret etmemiştim. *Laurence'a* aşık olmak bir şeydi, ama onun alter egosunun yanında başım dönüyordu.

"Yardım ister misin?" diye soruyor, sesinin derin tınısı vücudumda bir titreşim yaratıyor.

"Hayır." Eğilip bir tür kapağı kurcalamaya başlıyorum.

Yanımda durur, ayakkabısındaki tek bir kir zerresini görebilecek kadar yakınımda.

Mükemmeliyetçi birine hiç yakışmadı.

"Ben denemedim ama belki kapağı yeterince uzun süre ters çevirirsen sonunda çıkar," diyor, eğlenceli sesi sinirleri bozuk olan beni daha da sinirlendiriyor.

Yüzündeki aptal sırıtış karşısında soğukkanlılığım kayboluyor ve sinirim patlıyor. "Gidecek bir yerin yok mu?"

Aylık maaşımdan daha değerli olduğu belli olan pahalı platin saatine bakıyor. "Henüz yok."

Belediye başkanlığı kampanyası ve küçük ama büyüyen risk sermayesi portföyüyle meşgul olan bir adamdan duyulması nadir bir söz.

Bakışları aşağıya kayıyor. "Pantolonunda leke var."

Nefesimi tutarak geri atladım, beyaz keten kumaşı kontrol etmek için başımı hızla eğdiğimden boynumdaki kaslar spazm geçirdi. "Nerede?"

O, boşluktan etkili bir şekilde geçip kaputun altına girerek tamir etmeye başlar. Ona bakmamaya çalışıyorum ama bugün onun bu kadar yakınında olması beni şaşırtıyor.

Laurence, ya da Lorenzo demeli miyim, bir keresinde bana arabaları sevdiğini söylemişti, ama onları *tamir* edebildiğini bilmiyordum.

Koyu renk saçları gözlerinin önüne düşerken, bir şey görmek için eğildiğinde ve ben onu geri taramak istiyorum.

Hiçbir şey öğrenmedin mi?

Dürtülerimi kontrol edemememin suçunu onun yakınlığına atıyorum. Aylarca birbirimizden kaçtıktan sonra bu kadar yakın olmak çok etkileyici, bu yüzden kafam allak bullak.

Onun hareketlerine odaklanmaya çalışıyorum. Telefonunun flaş ışığıyla düğmeleri çevirip motor parçalarını incelerken gösterdiği rahatlık, dikkatimi geçici olarak da olsa dağıtır, ancak bir şeyleri daha iyi görebilmek için eğildiğinde kaslarının etrafında kıvrılan özel dikim takım elbisesine hayranlıkla bakakalırım.

Sırtının görüntü s ü ... Yemin ederim, bu adamın vücudu Rönesans heykeltıraşlarına ilham verebilirdi.

Sesi beni ürkütüyor, ama beni utançtan ölmek istemeye sevk eden, daralmış gözleri.

Kahretsin. Yüzüm kızardı.

Ne dedi?

Hızlı cevap veremeyince Lorenzo tek kaşını kaldırdı. "En son ne zaman yağını değiştirdin?"

Oh

Hemen elindeki metal çubuğa bakıyorum. "Uh... bir bakayım."

Bu fırsatı değerlendirerek biraz uzaklaşıp kendime gelmeye çalışıyorum. Ancak omzumla yanlışlıkla sırtına dokunmam ve kolumdan kıvılcımlar sıçraması, bu cesur çabamı boşa çıkarıyor.

O, temasa tepki göstererek beni daha da utandırıyor ve ben, ön camımdaki etiketi kontrol etmek için onun etrafından hızla geçiyorum.

Yeni doğmuş bir tay gibi zarif bir şekilde arabadan iniyorum. "Görünüşe göre Mayıs ayında gitmişim."

"Bu yıl mı?"

Kafamı sallıyorum. "Geçen yıl."

"Öyle tahmin etmiştim." Aldatıcı bir şekilde sert görünen dudakları birbirine yapışır ve ağzının ağzıma değdiği anı hatırlarım.

Dokunduğumuz anda vücudumun *titremesi*.

Ondan ve o anıdan kaçma isteği beni ele geçiriyor, ama o elini hızlıca sallayarak beni yanına çağırıyor. "Gel bir bak."

Titrek adımlarla, kolonyasının keskin ve temiz kokusunu alabilecek kadar yaklaşıyorum. Acı çekmeye bayılıyorum, o yüzden neden olmasın diye bir kez daha kokluyorum. Aramızda daha garip bir durum olamaz zaten.

"Bunu görüyor musun?" Küçük işaretlerin olduğu çubuğu kaldırıyor. Kontakt lenslerim olmasına rağmen okumak için gözlerimi kısmam gerekiyor. "Neye bakıyorum?"

"

F harfiyle bir çizgiyi işaret ediyor. "Yağının olması gereken yer burası." Parmağı çubuğun ucuna kadar aşağı doğru ilerliyor. "Ve şu anda buradaki seviyede."

"Sanırım bu pek iyi değil."

"Hedefin motorunu bozmak değilse, hayır. İyi değil."

Lorenzo, daha iyi görebilmem için çubuğu hareket ettirirken, ben gökyüzüne bakıp sabır için dua ediyorum.

"Ne kadar koyu olduğunu görüyor musun?" diye soruyor.

"Görmemek zor değil." Çubuğun ucundaki yağ damlası, gözleri, saç ve bugünkü takım elbisesinin rengiyle neredeyse aynı renkte. Kravat takmamış ama karamsar estetiğine yakışırdı herhalde.

"O zaman onu da değiştirmen lazım, bu arada serpantin kayışın da berbat görünüyor."

"Arabaları toplamayı sevdiğini biliyordum, ama onları tamir etmeyi de bildiğini bilmiyordum." Bu yorum ağzımdan kaçırıldı. Genelde birbirimizi pek tanımıyoruz gibi davranırım, özellikle ailemin yanında, ama kendimi unuttum.

Metal çubuğu yerine koyduktan sonra ayağa kalkıp lekelenmiş ellerine baktı. "Bir bez falan var mı?"

Ceketinden şık cep mendilini alıp ona uzattım. "Bu iş görür gibi."

Sahte bir gülümsemeyle onu alır. Parmak uçlarımdan onun parmaklarına değdiğinde hissettiğim karıncalanmayı görmezden gelirim, tıpkı onun da eline baktığında göğsümde hissettiğim küçük sarsıntıyı görmezden geldiğim gibi.

Bakımlı parmaklarından motor yağını siler ve lekeli ipek mendili yanımdaki çöp kutusuna atar, sonra sorar: "En son ne zaman aküyü değiştirdin?"

"Yakın zamanda."

"Şu on yıldan mı bahsediyoruz?" Gülümsemesi genişlerken, göğsümdeki acı da artar. *Vote Vittori'nin* bahçe afişlerini, sokak pankartlarını ve belediye başkanlığı kampanyasını tanıtan yerel televizyon reklamlarını sayısız kez gördüm, bu yüzden buna alışmış olmam gerekirdi.

Gözlerim motora dönmeden önce ağzına kaydı. "Telefonumu alıp tamirciyi arayacağım. Gelip bir bakabilir."

"Dükkan çoktan kapandı."

"Harika," diye mırıldandım.

Kaputu kapatıyor. "Seni eve bırakabilirim."

"Yürümek istiyorum."

"Bu sıcakta mı?"

Takım elbisesine hızlıca bir bakış attım. "Senin zorlandığını görmüyorum." "Bu Vegas'a kıyasla hiçbir şey."

"Huh. Ben de son yirmi yılını cehennemde geçirdiğini sanıyordum."

"Tabii hissettim hissettim bazen bazen Onun ışığı tonu gözlerindeki karanlık, ilgi çekici bakışla uyuşmuyor."

"Hm," diye cevap diyorum söyleyerek "*Seni götürmek ister misin, istemiyor musun?*"

"Seni bırakayım mı, bırakmayayım mı?" Anahtarlığını cebinden çıkarır. "Bir sonraki toplantıma kadar fazla vaktim yok."

Ona hiçbir şey söylemeden bakıyorum.

"Yolda Manny'yi arayıp yarın sabah ilk iş buraya gelmesini isteyeceğim."

Kaşlarım yükselir. "Kasabanın tamircisiyle bu kadar samimi olduğunu bilmiyordum."

"Bana pek seçenek bırakmadı."

"Ah. Bak, arkadaş edindin. Kimse sana çok yaklaşırsa ne olacağını ona söyleyeyim mi?"

"Sen ve ben hiç arkadaş olmadık."

Göğsümde keskin bir acı hissediyorum. "Harika. Bu yanlış anlaşılmayı açıklığa kavuşturduğuna göre, neden yabancılardan araba almadığımı anlayacaksın." Kendime çok fazla zarar verdiğimi bilerek içimden küfrediyorum.

Kendimden utanıp sinirlenerek, arabamın içine uzanıp yolcu koltuğundan çantamı alıyorum. Çıkmış olan beyaz zarf, kötü ruh halimi daha da kötüleştiriyor, bu yüzden pişman olacağım bir şey söylemeden veya yapmadan buradan gitmem gerekiyor.

"Yardımanın için teşekkürler." Ona bakmadan arabamın kapısını kilitliyorum.

"Benden o kadar mı nefret ediyorsun?" diyor, etrafta kimse duymayacak kadar alçak sesle.

Ben yürümeyeyürümeye yürü karşı
yön tarafına cevap vermeden.

Geriye bakmıyorum çünkü gözlerimin onun sorusunun cevabını ele vereceğinden çok korkuyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

Saat gibi, her hafta Rose & Thorn'a uğrayıp iki buket çiçek alıyorum. Bu görev, rutinimin vazgeçilmez bir parçası haline geldi ve açıkçası, neredeyse iki yıl önce Lake Wisteria'ya taşındığımdan beri dört gözle beklediğim bir şey. Kampanya programım ve bitmek bilmeyen toplantılar bazen yorucu olabiliyor, ama kasabanın sakin Tarihi Bölgesi'nde bulunan çiçekçi dükkanı ve onu işleten kaygısız çiçekçi, hayatımın monotonluğunu kırıyor.

Aynı çiçekçi, onu eve bırakmayı teklif ettiğimde, sıcak havada yarım saatlik yorucu bir yürüyüşü tercih etmişti.

Rose & Thorn'dan siparişimi alıp dışarı çıktığımda Lily'nin kararı aklıma geldi. Arabası hâlâ caddenin karşısında terk edilmiş durumda — tabii onun sahip olduğu o metal yığının *araba* denebilirse.

Lily, milyarder Lopez kuzenlerinin ailesi gibi olduğunu iddia ediyor. ona, ama eğer öyleyse, neden onun arka tamponu dua ve koli bandıyla bir arada tutulan paslı bir metal ölüm tuzağıyla dolaşmasına izin veriyorlar? Ya da daha da iyisi, neden son derece başarılı bir iç mimar olan kız kardeşi ona bir araba hediye etmedi?

Benim açımdan, kimse onun güvenliğini önemsemiyor ve arabayı doğrudan hurdalığa gönderecek kadar müdahale etmiyor gibi görünüyor.

Lily'nin benim sorunum olmadığını, onun asla benim sorunum olmaması için ne kadar uğraştığını kendime hatırlatmaya çalışıyorum, ama sonra test çubuğunun durumunu, aşınmış lastiklerini ve bir dönüşte kopacak gibi görünen serpantin kayışını hatırlıyorum.

Onun inatçılığı ve bana karşı genel hoşnutsuzluğu göz önüne alındığında, Lily'nin belirttiğim sorunların çoğunu takip edeceğine güvenmiyorum, bu yüzden arabasının tam bir bakımdan geçmesini sağlamak için kendim ilgileneceğim. Lopez kuzenleri bu konuda sinirlenirse, daha da iyi olur.

Telefonumu alıp, yirmi arabamın bakımını yapmak için işe aldığım ve arkadaşım olan tamirci Manny'yi aradım. O hayatıma girmeden önce, kasabada sadece iki arkadaşım vardı: kampanyamda bana yardım etmesi için para ödediğim Willow ve onun en iyi arkadaşı olan Ellie.

ME

Bana bir iyilik yapar mısın?

MANNY

En iyi arkadaşım için mi? Tabii ki.

Gözlerimi devirdim.

BEN

Yeni bir
, serpantin kayışı ve yağ değişiminin fiyatı ne kadar?

MANNY

Sizin için mi? Ferrari'nizi bir gün sürmek.

Hayır

MANNY

Tamam. Anlıyorum. Peki süper motosiklet?

ME

Motosiklet sürmeyi biliyor musun ki?

MANNY

Hayır, ama onu Last Call'un önüne park etmeni düşünüyorum, böylece yanında durup bir kadın beni gezintiye çıkarır diye umabilirim.

ME

Ya alırlarsa?

MAN

Henüz o kadar ileriye düşünmedim.

ME

Neden bekar olduğun gerçekten bir muamma.

MANNY

Süper motosiklete hayır mı demek istiyorsun?

ME

Evet

MANNY

Lambo da yasak mı?

ME

Doğru tahmin ettin.

MANNY

Tamam. Akü ve kayış için faturayı göndereceğim, ama arkadaşlar ve aile üyeleri yağ değişimini ücretsiz yapıyorum.

ME

Teşekkürler. Çekici bir saat içinde Lily'nin arabasını bırakacak.

MANNY

Lily... Muñoz?

BEN

Evet?

MANNY

İlginç.

MANNY

Onu randevuya çıkarmak istemediğinden emin misin?

Onun sorusunu görmezden gelip kendi sorumu soruyorum.

BEN

Sabah ilk iş arabayı tamir ettireceksin?

MANNY

Sabah mı? Şimdi dükkana gidip, araba geldiğinde işe başlayacağım.

Manny'nin sıradan şeyleri romantikleştirme yeteneği sayesinde, iyi niyetli davranışım hızla başka bir şeye dönüşüyor.

ME

Gerek yok.

MANNY

Saçmalık. Düşünebiliyor musun senin arabasını tamir ettirdiğini öğrenirse düzelttiğini görürse ne düşüneceğini?

Onun hakkımdaki fikrini değiştirebilecek bir şey olacağını sanmıyorum, ama Manny, Lily ile aramda olanları bilmiyor. Kimse bilmiyor.

ME

Öğrenmememizi tercih ederim.

MANNY

Lütfen. Senin yüzünden evlendiğinde, sağdıç konuşmamda bundan bahsedeceğim.

Manny hem romantik hem de sertifikalı bir geveze — kendimi maruz bırakmak istemediğim iki özellik — ama

aynı zamanda kasabadaki tüm dedikodulardan haberdar olduğu için, bilgi karşılığında onun tuhaflıklarını kabul ettim.

MANNY

**Bilgin olsun, benim tam adım Emanuel,
bu yüzden ilk çocuğuna benim adımı
vermek zorunda hisset.**

Telefonumu cebime koyup, Manny'nin şu anda Lily hakkında gönderdiği saçma mesajlardan dolayı titremesini görmezden geliyorum.

İki hafta önceki yardım amaçlı softbol maçında, Lily'ye baktığımı fark etti, ama maçtan sonra Last Call'da biraz *sohbet* ettiğimizi görene kadar hiçbir şey söylemedi.

Manny bu konuyu büyötmeye karar verirse, ona ve herkese, ihtiyacı olan birine yardım ettiğimi hatırlatacağım... O kişi, ona aşık olmanın bir seçenek olmadığı için uzaklaştırdığım kadın olsa bile.

Tek yönlü aynanın önüne oturuyorum, basın danışmanım, kampanya yöneticim ve istemediğim arkadaşım Willow yanımda oturuyor. İkimiz de kampanya gönüllüsünün kasaba halkıyla dolu konferans odasına girmesini izliyoruz. Odadaki odak grubuna, bugünkü ödeme ve kuralları gözden geçirmeden önce uzun masaya oturmalarını istiyor.

“Soruları yanıtlarken lütfen istediğiniz kadar dürüst olun. Belgeleriniz anonim kalacak ve bu odada söylediğiniz her şey gizli tutulacaktır.”

On kişi, sorularla dolu belgeleri doldurur. Bir keresinde randevuya çıkma teklifini kibarca reddettiğim bir kadın

, klipsli kağıtlarından başını kaldırıp tek yönlü aynaya bakar, ama neyse ki grubun geri kalanına hiçbir şey söylemez.

Cep koruyucusu ve pilot gözlüğü olan yaşlı bir adam soruları bitirince, gönüllü ilk soruyu sorar.

"Sizce, bugün Wisteria Gölü'nün karşı karşıya olduğu en büyük üç sorun nedir?"

Birkaç kişi benzer yanıtlar verdi: emlak vergilerinin artması, sınıf farklarının büyümesi, Julian Lopez adında bir milyarder emlak geliştiricisinin eski evleri yeni ve daha varlıklı sakinler için yazlık evlere dönüştürmesi konusunda benim de benzer endişelerim var.

Herkesin bir sonraki soru grubuna verdiği yanıtlara şaşırmadım, ancak gönüllünün "Lorenzo Vittori ve Trevor Ludlow arasında seçim yapmak zorunda kalsanız, kasabanın çıkarlarını daha iyi koruyacağını düşündüğünüz kişi hangisi olur?" sorusuna verdikleri yanıtlar beni rahatsız etti.

Trevor'ın ailesi tüm endişelerinde önemli bir rol oynamasına rağmen, neredeyse tüm oylar Trevor'ın lehine. Bu da, onların çıkarları için kampanya yürüttüğüm halde neyi yanlış yaptığımı sorgulamama neden oluyor.

Trevor Ludlow, bu seçim döneminde emekliye ayrılan babası gibi, uzun bir belediye başkanları soyundan geliyor, bu yüzden akrabalık bağları çok derin. Ailesi toplumun direği sayılırken, ben Lake Wisteria'da doğmuş olmama rağmen hala bir yabancı olarak görülüyorum.

Belki de insanlar babasının yerini almak için yarışan adam hakkında daha fazla bilgi sahibi olsaydı, fikrini değiştirirdi, ama bu kampanyadaki en büyük sorunlarımdan biri de bu. Kimse Trevor hakkında gerçeği ve aileme neye mal olduğunu bilmiyor, bu yüzden ona oy vermekte hiçbir sakınca görmüyorlar.

"Cevabını genişletmek isteyen var mı?" diye sorar gönüllü.

Ön cebinde beş farklı kalem olan yaşlı adam gözlüklerini düzeltir. "Trevor Ludlow en iyisidir."

seçim — işine yeni başlamış olsa bile. Ailesi, belediye meclisini kurulduğundan beri yönetiyor, bu yüzden değerlerimizi ve geleneklerimizi koruyacağına güveniyorum.

Saında pembe çizgiler olan bir kadın başını salladı. "Ve o da bizden biri."

İnsanlar, bu kasabada yetim kalana kadar geçirdiğim ilk on yılı kolayca unutuyor ya da görmezden geliyor.

Kırklı yaşların başında başka bir adam konuşmaya başlar. "Evet, katılıyorum. Lorenzo'da güvenmediğim bir şey var."

Yanımda Willow, not defterine herkesin söylediklerini yazıyor, sanki bunları daha önce defalarca duymamışız gibi.

"Ne demek istiyorsun?" diye birisi masanın köşesinden seslenir.

"İki yıl önce birdenbire ortaya çıkıp belediye başkanlığına aday olmaya karar vermesini kimse garip bulmuyor mu? Bu kasabayla derin bağları yok, Trevor gibi korumak istediği bir mirası da yok, neyin peşinde bu adam?"

İntikam. Bu kadar basit.

Ludlow'ların bildiği hayatı parçalamayı sabırsızlıkla bekliyorum ve her şey, onları yüzyıllardır sürdürdükleri iktidardan uzaklaştırmakla başlayacak. Gururuna, itibarına ve sosyal statüsüne değer veren bir aile için seçimleri kaybetmek, muhtemelen asla atlatamayacakları büyük bir darbe olacak.

"Peki ya aile? Lorenzo'nun çocuklardan nefret ettiğini duydum, buraya yerleşmeyi planlamıyor gibi görünüyor," diye ekledi pembe saçlı kadın.

"Bunu istemek için flört etmeye açık olması gerekir," dedi reddettiğim kadın aynaya bakarak.

Onun oyunu asla alamayacağımı varsayabilirim.

"Belki de en iyisi budur. Ailesinin mafya işlerini buraya getirmesine gerek yok," diyor mavi beyzbol şapkalı kırk yaşındaki adam.

Başka biri de "Oh, ben de duydum. Sence aile şirketindeki hisselerini bu yüzden mi sattı?" diye soruyor.

"Sattı mı?" diye soruyor başka biri.

"Evet. İnternette okuduğum rastgele bir makalede, yönetim kurulu toplantılarında amcasıyla tartıştıkları yazıyordu. Bir keresinde neredeyse kavga edeceklermiş."

Evet, *bu* doğru, ama amcamın ailemin kazasıyla ilgili gerçeği saklamamış olsaydı ona katlanırdım. Gerçekte ne olduğunu öğrendikten sonra, operasyon müdürü olarak işimden istifa ettim, Vittori Holdings hisselerimi sattım ve arkama bakmadan gittim.

Grubun sessiz bir üyesi söz alır. "Görünüşe göre amcası Lorenzo'nun babasını öldürmesi için bir tetikçi tutmuş, bu yüzden hit-and-run kazasının sorumlusu hiç bulunamadı."

Yine bir yalan.

"Vittori ailesinin çoğunlukla kendilerine kapalı olmasını hep garip bulmuşumdur. Lorenzo'nun annesi iyi biriydi ve kiliseye çok bağlıydı, ama babasında hep bir tuhaflık vardı," diyor beyzbol şapkalı adam.

Eğer *ofi* ile obsesif kompulsif bozukluk tanısı demek istiyorsa, o zaman canı cehenneme. Babam iyi bir adamdı, ancak OCD ile mücadelesi onu tamamen yıpratmıştı — kendi tanımım sayesinde çok iyi bildiğim bir günlük zihinsel savaş.

Oraya dalıp "*Hayır, çocuklardan nefret etmiyorum ve mafya ile ilgim yok*" demek istiyorum, *ancak kumarhane işinde olan amcam ve kuzenlerim için aynı şeyi söyleyemem* - Ludlow ailesi bunu herkese sık sık hatırlatmaktan hoşlanır.

Dişlerimi sıkıp pantolonumun cebine uzanarak şans zarımı çıkarırım. Cam küpleri parmaklarımın arasında yuvarlarım, tanıdık çukurlar öfkemi yatıştırır.

Gönüllü, oturumu tekrar düzene sokmak için çabalarken, odak grubu kısa sürede yararlı bilgiler toplamaktan, benim hakkımda en yanlış varsayımlarda bulunmaya başlar.

Geçtiğimiz bir yılı, kasabanın tarihi karakterini korumak ve gençler ve yaşlılar için yerel hizmetleri iyileştirmek gibi fikirler üzerinde kampanya yaparak geçirdikten sonra, olmadığım bir şeye tipleştirilmek çok sinir bozucu.

İmajımı iyileştirmenin ve insanlara bana oy verme konusunda güven vermenin bir yolunu bulamazsam, Trevor Ludlow'u asla yakalayamayacağım. Ve bunu çabuk yapmazsam, kabus senaryom hızla dayanılmaz bir gerçeğe dönüşecek.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lily

Cehennem gibi bir yürüyüşten eve döndüğümde — cidden, bu ekstra kardiyo için gururumun değip değmediğini sorguluyorum — garajımıza gitmeden önce soğuk bir duş alıyorum.

Annem geçen yıl burayı küçük bir çalışma alanına dönüştürmemi önerdi, ancak daha ne kadar kullanabileceğimi bilmiyorum. Artık bu alan bana yetmiyor ve karşı komşumuzun garajında prova yapan müzik grubu başımı ağrıtıyor.

Bir şekilde olumsuz düşünceleri ve elektro gitar seslerini kafamdan uzaklaştırıp, Aurora Gölü'ndeki bir gelin için tasarladığım lale, aslanağzı ve calla zambaklarından oluşan güzel, tamamen beyaz gelin buketine odaklanıyorum.

Uzun süre eğik durmaktan sırtım ağrımaya başlayınca, yatağımın üzerinde yığılmış koyu renkli giysileri katlayarak kendimi meşgul ediyorum.

Dolabımı düzenlerken, üst raftan bir karton kutu düşüyor. Renkli giysiler önümden uçup ayaklarımın dibine dağınık bir şekilde düşüyor; fırfırlı ve kullanışsız kumaşlardan canlı ve göz alıcı kumaşlara kadar her türden giysi var.

Fırfırlar ve fiyonklar, gökkuşağının her rengine saten etekler, karanlıkta bir kilometre öteden bile görülebilen neon renkli spor kıyafetler ve el boyaması çiçek ve kelebek desenli ayakkabılar.

Her şeyi kutuya geri tıktırıp rafa koymadan önce titreyen telefonuma bakarken kalbim acı bir şekilde sıkışıyor.

Kız kardeşim Dahlia, onun erkek arkadaşı Julian ve kuzeni Rafa ile yaptığım Kids' Table grup sohbetini açıyorum. Rafa, Nico ve Nico'nun dadısı Ellie'nin Hawaii'de şnorkelle dalış yaparken çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmış. Nico'nun koyu renk saçları, babasınınkine benzer şekilde her yöne dağılmış, Ellie ise sarışın bir deniz kızı gibi görünüyor.

Herkesin yüzündeki gülümsemeler, göğsümü en güzel şekilde sızlatıyor. Rafa ve Nico'nun bu kadar mutlu olduğunu, özellikle de birlikte, en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum, bu yüzden ne kadar sevimli olduklarını yorumlayıp bir SOS mesajı gönderiyorum.

ME

Arabamı çalıştırmama yardım edecek kimse var mı?

RAFA

Yine mi?

JULIAN

Bu ay içinde ikinci kez olmuyor mu?

BEN

Evet, ama bu sefer benim arabam. Şirketin minibüsü değil.

RAFA

Öyleyse hayır.

ME

Şu anda Wisteria Gölü'nde bile değilsin!

RAFA

Julian ve kendim adına konuşuyorum.

BEN

Julian, kendi başına düşünebilen güçlü ve bağımsız bir adamdır.

RAFA

Şey, o senin arabanın boktan olduğunu *düşünüyor*, ama bunu söylemeyecek kadar nazik biri.

ME

Bu çok kaba.

JULIAN

Belki, ama tamamen haksız da sayılmaz...

JULIAN

Senin araban yol tehlikesi oluşturuyor.

ME

Kimin için?!

RAFA

Arkanda araba kullanan herkes için.

ME

Son zamanlarda kaza yapan bazılarımızın aksine, ben iyi bir sürücüyüm.

JULIAN

Bu doğru olabilir, ama bant çok ısınırsa tamponun düşer.

ME

Biliyor musun? Yardım istediğimi unut.

Julian bana özel mesaj göndererek şakasını fazla abarttığı için özür diler ve yirmi dakika sonra beni almaya geleceğini söyler. Bu havada şehirde bir kez daha yürümek istemediğim için kabul ederim, ancak arabama boktan demesi gururumu biraz incitmiştir.

Julian babasının eski kamyonetiyle dolaşıyor, bu yüzden benim arabamı bırakamama durumumu anlayacağını düşünmüştüm, ama sanırım

Corolla'm, onun restore ettiği eski model kamyonet kadar çekici değil.

Grup sohbetine hiç cevap vermeyen Dahlia odama girer. "Genişleme için yeni fikirlerim var!"

Kollarında tuttuğu kalın klasörü görünce midem düğümленir ve gülümsemem kaybolur. Klasör, Rose & Thorn'un yan iş kolu için tasarladığı fikirlerle doludur. Bu, birkaç yıl önce onunla birlikte hayalini kurduğumuz bir girişimdir.

Yüzümdeki ifadeyi fark eder etmez abla moduna geçiyor. "Ne oldu?"

Her şey, diye cevap vermek istiyorum, ama ona kınama mektubundan bahsetmek imkansız geliyor, ve bunun nedeni gizlilik anlaşması değil.

Basılmış çiçek işi, üç yıldır vizyon panomda yer alıyordu. Bir müşterim için hazırladığım gelin buketini saklamak isteyen bir müşteri için bir sanat eseri yarattığımdan beri bu fikri kafamda kuruyordum. Ancak geçen ay Rose & Thorn'un tatlı, yaşlı komşusu bana dükkanını satmayı teklif ettiğinde, bu fikir nihayet gerçekleştirilebilir bir hedef haline geldi.

Artık, Belediye Başkanı Ludlow sayesinde, Lavender Lane'de alışveriş yapabileceğiniz bir dükkan kalmayacak.

En azından *benim* için.

Bir yıl boyunca şehirde yer arayıp sevdiğim birçok mülkün fiyatını aşarak kaybettikten sonra, yeni bir yer bulmanın kolay olmayacağını tahmin edebiliyorum. Kiralık yer bulmak imkansız ve satın alınabilecek mülkler maliyeti karşılamayacak kadar pahalı.

İşte bu yüzden bu durumdayım.

Yatağımın köşesine oturuyorum. "Stresliyim." "Araba yüzünden mi?" Demek mesajlarımızı görmüş.

Başımı salladım.

Bağlayıcıyı masamın üzerine koyduktan sonra masaya yaslandı. "İstersen bu hafta sonu birlikte birkaç bayiiye gidebiliriz. Birkaç arabayı denemek eğlenceli olabilir..."

"Yeni bir araba istemiyorum." "Hayır, ama ihtiyacın var."

Bakışlarım haliya düşer.

Ben konuşmadığımda o konuşmaya devam etti. "Eğer mesele para ise..."

"Para yüzünden değil, olsa bile o *senin* paran, benim değil." Rose & Thorn'da iyi bir maaş alıyorum ve annemin evinde yaşıyorum, sadece market ve faturalara katkıda bulunuyorum, bu yüzden gelirimden çoğunu biriktiriyorum.

"Sana yardım etmek istiyorum."

"Gerçekten minnettarım, ama arabamı çok seviyorum."

Kadın yüzünü buruşturur. "Ama baban hayatta olsaydı, yeni bir araba almanı isterdi."

Ama o yok, demek istiyorum.

Rose & Thorn'da olduğu gibi, Dahlia ve bana aldığı araba, onunla ilgili son anılarımdan biri, bu yüzden son silindiriyle çalışsa bile onu değiştirmek söz konusu olamaz.

Kafasını sallar. "Yeni bir araba almak onun anısını silmez."

Sözleri beni çok derinden etkiler ve ağlamayacağıma güvenemediğim için başka yere bakarım.

Kız kardeşim ayağa kalkar ve beni kucaklar. Benden biraz daha kısadır, bu yüzden koyu renk saçları burnumu gıdıklıyor.

Kollarını bana daha sıkı sarar. "Bunu söylememin tek nedeni, güvenilebileceğin bir arabayı hak ettiğin için."

"Ama artık eskisi gibi yapmıyorlar." "Yirmi sekiz misin, seksen iki mi?"

Onu gülerek itiyorum. "Artık arabamdan bahsetme."

"Tamam." Dahlia masaya geri dönüp klasörü alır.

"Preslenmiş Çiçek Yaprağı hakkında konuşalım."

"Resmi bir isim konusunda hiç anlaşılmadı."

"Üzerinde çalışmaya devam ederiz." Klasörü açıp ilk sayfayı açar.

Onun hazırladığı, preslenmiş çiçek sanat eserleriyle dolu bir sergi salonu maketine bakarken gözlerim buğulanır. Onun tasarımı

galeri fikrimi başka bir düzeye taşıyor ve tasarladığım düğün buketlerini yeni evliler için sanat eserlerine nasıl dönüştürdüğümü görsel bir hikayeye anlatıyor.

"Bu... vay canına." Boğazımı temizleyip bir sonraki sayfayı açtım. Satış alanı ve galerinin diğer tarafında bulunan gizli çalışma stüdyosunun maketi vardı.

Dahlia'nın sesi, ulaşılamaz bir hayale dönüşen fantezimi keser.

"Hala hangi kadın ve boya örneklerinin en çok hoşuna gittiğini ve Julian'ın yapacağı tüm özel çerçeveler için hangi tür ahşap kullanacağını belirlemem gerekiyor, ama her şey yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyor." O gülümsüyor ve ben de ona çok daha zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Ailemin bu projeye ne kadar emek verdiğini düşününce, kendimi suçlu hissetmemek zor. Bu duyguyu kafamdan atmaya çalışıyorum, ama şüphe zihnimin en karanlık köşelerinde kalıyor ve kız kardeşimin emeklerinin tadını çıkarmama izin vermiyor.

Yarın bir yolunu bulursun, diyorum kendime.

Ama bugün... Bugün yapamam.

Julian gelir ve Dahlia'yı Tarihi Bölge'ye giderken bize eşlik etmeye davet eder. Yol uzun değildir, ancak belediye başkanlığı seçimleri hakkında 30 saniye bile geçmeden hatırlatılınca yolculuk çabucak sinir bozucu hale gelir.

Birçok bahçede Lorenzo veya Trevor Ludlow'u destekleyen afişler asılı. Trevor'ın afişleri Lorenzo'nunkilerden fazla ve muhtemelen babasının bağlantılarını kullanarak Tarihi Bölge'nin en popüler caddesine özellikle büyük bir afiş asmış.

Dürüst olmak gerekirse, farklı nedenlerden dolayı iki adayı da sevmiyorum, ancak Lorenzo, Trevor'ın aksine benim dükkanımı ve onunla birlikte gelen tüm tarihi yıkmaya çalışmadığı için önde.

Çok fazla "*Vittori*'ye oy verin" tabelası gördükten sonra, Julian durana kadar gözlerimi kapatmaya karar verdim.

"Arabayı nereye park ettiğini unuttun mu?" diye sorar Dahlia. Oturur ve pencereden dışarı bakarım.

"Hayır?"

Öğleden sonra arabamı park ettiğim boş yer beni şaşırtıyor.

"Sakın araban çalındı deme." Bu fikir onu biraz fazla heyecanlandırmış gibi.

"Sanmıyorum," diye mırıldanıyor Julian.

"Hey!" Omzuna dokunuyorum. "Arabamın en çok çalınan on araba listesine girdiğini bilmeni isterim."

"Doksanlarda mı?"

Dahlia kıkırdar ve Julian'dan küçük bir gülümseme alır. Kalbim bir sızı ile yanıt verir, ardından her zamanki özlem duygusu gelir.

Ben de başkalarıyla onlarınki gibi bir bağ kurmak istiyorum, ama yaptığım hiçbir şey umut verici sonuçlar vermedi. Bir koşu kulübüne katıldım (sevimli kıyafetleri çok sevdim, ama koşmayı hiç sevmedim), farklı arkadaşlık uygulamalarına kaydoldum (*Laurence* ile yaşadığım deneyimden sonra bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim) ve birkaç kör randevuya çıktım (hepsi kötü değildi, ama hiçbiri hayatımın aşkıyla tanışmamla sonuçlanmadı).

İşte buradayım, uzun zamandır kendi aşk hikayemi arzuladıktan sonra, herkesin aşk hikayesine tanık oluyorum.

Dahlia, kendime acıma partimi bozarak soruyor: "Şerife rapor verecek miyiz?"

"Sanırım?" Arabamın şu anki halini düşününce, kim benim arabamı çalmak için bu kadar zahmete girer bilmiyorum, ama belki parçaları için yapmışlardır.

Beş dakika sonra, Dahlia ve Julian'ın ardından karakola giriyorum. Telefonlarla uğraşan birkaç kişi başlarını kaldırıp

ve el sallarken, masalarında oturan iki polis memuru Dahlia ve Julian'a kelepçe takmak istemiş gibi bakıyor.

"Umarım sorun çıkarmaya gelmediniz." Şerif Julian'ı süzer.

"Hayır, efendim." Julian'ın yüzü kızarır ve ben onun utangaç halinden çok keyif alırım. Geçen yıl Dahlia ile birlikte ahlaksız davranıştan tutuklandıktan sonra, buraya girmeyi kabul etmesine şaşıyorum.

"Sadece Lily'nin arabasının çalındığını bildirmek için buradayız," diyor kız kardeşim sırtarak, Julian'ın kendini daha küçük göstermeye çalışmasından açıkça keyif alıyor. Adamın vücudu bir futbolcu gibi olduğu için iyi şanslar.

Şerifin beyaz kaşları bana doğru çatıldı. "En son nerede gördünüz?"

"Rose & Thorn'un önünde."

Omzuna takılı telsizle şerif, yardımcısına bilgiyi ilettikten sonra bize birkaç soru daha sordu.

"Siz ikiniz ona şaka yapmıyorsunuz, değil mi?" Şüphe sesine yansıyor.

Dahlia ve Julian ikisi de başlarını sallar ve şerif ekibine rapor verir. Üçümüz, yeni haberleri beklerken en sevdiğimiz reality flört programının son bölümünü konuşuruz.

Sonunda şerifin telsizinden yardımcısından gelen bir mesaj duyulur. Mesajı dinledikten sonra kaşlarını kaldırarak başını kaldırır. "Arabanız Manny'nin dükkanında mı?"

İki kez gözlerimi kırpyorum. "Oraya nasıl gitti?"

Şerif yardımcısından daha fazla bilgi almasını ister ve hepimiz neler olup bittiğini anlamak için bekleriz. Yardımcının geri dönmesi birkaç dakika sürer, ancak Lorenzo Vittori'nin isteği üzerine arabanın tamir edildiğini şerife bildirir.

Julian, Lorenzo'nun adının geçmesi bile onu sinirlendirir, Dahlia ise bana dönüp şüpheyile bakar.

Arkamda birkaç kişi fıılıdaşıyor, muhtemelen Lorenzo ile ne işim olduğunu merak ediyorlar ve onları suçlayamıyorum. Onların gözünde, biz birbirine uymayan iki yapboz parçası gibiyiz.

Ciddi bir hasar kontrolü yapmam gerekiyor, hem de çabuk, ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Neyse ki şerif, "Suç duyurusunda bulunmak ister misiniz?" diye sorarak gerginliği bozdu.

"Ne?" diye soruyorum, sorudan tamamen şaşkına dönmüşüm. "Evet," diye Julian benim yerime cevap veriyor.

Dahlia onun gömleğini çeker. "Julian."

"Lily'nin izni olmadan arabasını çaldı."

şakağımı ovuşturuyorum. "Arabamı *çalmadı*."

"Teknik olarak, izniniz olmadan aldı," şerif açıklıyor.

"Yardımcı olmuyorsun," diye mırıldandım ve daha yüksek sesle konuştum. "O benim için güzel bir şey yapmaya çalışıyordu."

Üç çift kaş yükselir ve Lorenzo'yu pek tanımadığımı iddia etme planım anında suya düşer. Bunun için suçlayacak kimse yoktur, sadece kendisi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lily

Karakolda fazla kimse yoktu, ama Julian yavaşça ön masadan dönüp Dahlia ve bana doğru yüzünü çevirdiğinde, bize bakanların bakışları yüzümü kızarttı. "Lorenzo ne zamandan beri senin arabana ilgi duyuyor?"

"Arabayla uğraştığımı gördü ve yardım etmek için geldi," diye cevapladım.

Kız kardeşim şaşkınlıkla alnını ovuşturur. "Bu yüzden mi senin haberin olmadan tamirciye gönderdi?"

"Evet. Çok tatlı bir düşünce, değil mi?"

Ağzı, sanki *hayır* demek istercesine düz bir çizgiye dönüşür.

"Rose & Thorn'da ne yapıyordu ki?" Sorgusunu değiştirir ve ben de ona yetişmek için çabalarım.

"Her hafta çiçeklerini almaya geliyor." "Ne çiçekleri?"

Ayakkabılarıma bakıyorum. "Sipariş ettiği iki buket."

"Aman Tanrım." Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Hâlâ yapıyor mu?" "Evet?" Bu bir soru gibi çıkıyor ağzımdan.

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Başka bir kadın için mi?"

"Umarım değildir." Ses tonum biraz fazla soğuk çıkıyor ve kardeşim kaşlarını çatıyor.

Julian, kız kardeşimin mutsuzluğunun görünür işaretine kaşlarını çatı. "Seni rahatsız ettiğini bilmiyordum, ama onunla konuşurum."

"Beni *rahatsız* etmiyor ve hayır, sakın bunu büyütme." Yanaklarım yanıyor.

Şerif ve resepsiyonda çalışan sekreter meşgul gibi davranıyorlar, ama onları gizlice bakışırken yakalıyorum.

"Yüzün neden kızardı?" Dahlia bana doğrudan soruyor.

"Çünkü bana bir sürü soru soruyorsun."

Kolumu tutup beni ön kapıya doğru çekerken Julian, "Raporunla ilgilenirim" diyor.

"Hayır, yapmayacak," diye bağıriyorum dışarıya sürüklenmeden önce.

Dahlia'nın tırnakları, Julian'ın kamyonetinin yanına gelene kadar kolumun etine batıyor. "Tamam. Anlat. Lorenzo ile aranızda neler oluyor?"

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Anlatacak bir şey yok."

"Bir şey saklıyorsun." Kollarını kavuşturur.

Ben de aynısını yapıyorum. "Ben değilim." *Durumumuzu gizli tutmak dışında, tabii ki.*

"O zaman neden Lorenzo Lorenzo'nun adını Lorenzo'nunsen iki ton pembeye dönmeden söyleyebilir miyim?"

"Sinirlilikten."

"Ne zamandan beri gergin oluyorsun?" Omuz silkiyorum.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sorar, hiç ön hazırlık yapmadan.

"*Hayır.*" Sesim samimi geliyor, ama suçlu yüzüm işleri kolaylaştırmıyor.

"Hm," diyor ikna edici olmayan bir şekilde. "*O senden* hoşlanıyor mu?"

Bu saçma soruya gülmeden edemiyorum. "Bu milyon dolarlık soru değil mi?"

Kaşları saç çizgisine doğru yükselir. "Ya arabayı tamir etmek istediği içinse?"

Sesime güvenemeyerek başımı sallıyorum. Lorenzo ve arkadaşlık uygulamasından kız kardeşime hiç bahsetmedim ve şu anda da hikayemizi paylaşmaya niyetim yok, özellikle de onun Lorenzo'nun benden hoşlandığını bu kadar önemseydiği bir zamanda.

Onu da sevdiğimi öğrenirse nasıl tepki vereceğini bir düşün. *Seviyormuşsun. Sen de onu seviyormuşsun.*

Dilimi ısırıyorum.

Julian, bana doğru kaşlarını çatarak istasyondan çıkar. Dahlia ve benim konuşmamızı bitirmemiz için bize yer açarak olduğu yerde kalır.

Kız kardeşime bakıyorum. "Boynunu incitmeden önce gidip erkek arkadaşını sakınleştirebilir misin?"

Yerinden kıpırdamıyor. "Bekleyebilir."

Harika.

"Lorenzo ile ilgileniyorsan bana söyleyebilirsin. Seni yargılamam."

Şaşırdım. "Gerçekten mi?" "Tabii ki.

Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Lorenzo ile mutlu olsam bile mi?"

Başını sallarken pek heyecanlı görünmüyor, ama belki de gergin ifadesi Julian'ın yüzlerimize delik açar gibi bakmasından kaynaklanıyordur.

"Merak etme." Soruma cevap vermesini engelliyorum. "Onunla hiçbir ilgim yok."

O da rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür. Çok karmaşık olurdu." *Bana mı söylüyorsun?* "Julian'ın ona karşı hislerini biliyorsun."

Zorla gülümserim. "Julian'ın Lorenzo'ya hala kızgın olması biraz saçma değil mi? Tek istediği, erkek arkadaşının ilgilendiği birkaç mülk satın almaktı."

"Sanırım Lorenzo bir keresinde ilkokulda yapılan heceleme yarışmasında da onu yenmişti." Kendi kendine gülümsedi.

"Aynı sınıfta bile değillerdi, yani adil bir yarışma değildi."

"Tamam, haklısın. O çok saçma." "Teşekkürler."

"Peki ya Lorenzo'nun mafya ile bağlantısı ne olacak?" "O

aptalca aptalca söylenti söylenti Ludlow

ailesi yaptı uydurdu

çünkü insanları korkutup Trevor'a oy vermelerini istiyorlar."

Kız kardeşimin ağzı açık kalır. "Ne?" diye sorarım.

"İlgi duymadığını söyleyen biri için Lorenzo'yu çok çabuk savunuyorsun."

"Ludlow'ları yalan söyledikleri için sevmiyorum. Hepsi bu." "Anlaşıldı."

"Sorgulamayı bitirdin mi?"

Boğazını temizledi. "Belki biraz sert çıktım..."

Keskin bir bakışla sözünü kestim.

O güldü. "Tamam, seni sorguya çektim. Ama şaşırdım. Lorenzo tatlı biri olarak bilinmez, bu yüzden gizli bir amacı falan olduğunu düşündüm."

"Oh, eminim öyledir." Lorenzo, kendisine bir faydası olmadıkça bana yardım etmezdi.

"Sadece dikkatli olmanı istiyorum. En son istediğim şey, onun gibi birinden incinmen."

"Endişelenmen çok tatlı, ama endişelenmene gerek yok. Her şeyi hallettim."

Lorenzo beni bir kez incitmiş olabilir, ama ona bunu ikinci kez yapma fırsatını asla vermeyeceğim.

Bundan eminim.

Julian beni eve bıraktıktan sonra Dahlia'yı yemeğe çıkardı, ben de pijamalarımı giyip kalan yemeği ısıttım. Yemek mikrodalgada ısıtırken, sonunda Lorenzo'ya mesaj atma cesaretini topladım.

ME

Neden arabamı servise götürdün?

Bana cevap vermiyor, ben de akşam yemeğiyle kendimi oyalamaya çalışıyorum. Annem İncil alışma grubundan henüz dönmedi, ben de onun cevap vermesini beklerken telefonumla oyalanıyorum.

Yirmi dakika sonra hala cevap vermezse, başka bir mesaj atıyorum.

B

alınan arabamın ihbarını yapıyordum ki buldular.

Gönder'e bastım ve daha fazlasını eklemediğim için hemen pişman oldum, bu yüzden başka bir mesaj yazdım.

BEN

şerif, yardımcıları, Julian ve Dahlia ne yaptığını biliyorlar, bu yüzden insanlar benim gibi olduğumu düşünmeye başlarsa, hepsi senin suçun olacak.

Bana cevap vereceğine dair hiçbir işaret göstermemesine rağmen, onu düşünerek uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda, telefonum Rafa'nın Hawaii'de gün batımının tadını çıkaran Nico ve Ellie'nin fotoğraflarıyla dolmuş. Annem ve Rafa'yı kendi oğlu Julian gibi yetiştiren Josefina, Lopez-Muñoz grup sohbetinde Nico ve Rafa'nın aynı mayolarıyla ne kadar sevimli olduklarını konuşup duruyorlar, ben de kendi yorumumu ekliyorum.

ME

Neredeyse tanınmaz haldesin

yüzündeki gülümsemeyle.

Rafa gözlerini deviren bir emojiyle cevap veriyor.

JULIAN

Bekle. O Rafa mı?

DAHLIA

Sakalı olmadan nasıl göründüğünü
unutmuşum.

Rafa, Kids' Table grup sohbetimize tek bir orta parmak emojisi gönderir, muhtemelen annem bu kaba harekete bayılacağı için.

Sohbetten çıkıp Lorenzo ile olan yazışmalarımı kontrol ediyorum, cevap vermiş mi diye merak ediyorum, ama cevap vermediğini görünce hayal kırıklığına uğruyorum.

Seni görmezden geldikten sonra gerçekten şaşırdın mı?

Hayır, ama yine de çok kötü.

Sabah rutinime devam ediyorum, ama annem dışarıda gördüğü arabamı sorunca her şey altüst oluyor. Arabamın garaj yolunda park edilmiş olduğunu ve yepyeni sileceklerin altına bir not sıkıştırılmış olduğunu görünce şok oluyorum.

Anahtarlar en sevdiğin yere saklandı.

PS: Arabana olduğu gibi, o da biraz tamire ihtiyacı var.

Beni ve ortak geçmişimizi bu kadar görmezden gelmesine rağmen, Eros uygulamasında yaptığımız bir sohbetten bahsetmesine şaşırdım. O sohbette ona Wisteria Gölü'ndeki en sevdiğim üç yerden bahsetmiştim; bunlardan biri kendi arka bahçemdi. O zamanlar, Lorenzo'nun beni bir rüya prensi gibi aramasını umarak evim hakkında ipucu verdiğim için kendimi inanılmaz zeki sanmıştım.

Bir zamanlar, hikayemizin sonsuza kadar mutlu bir sonla biteceğini dilemiştim, ama Lorenzo'nun benim hikayemin kötü adamı olduğunu fark ettim.

El yazısı not parmaklarımın altında buruşuyor ve onu çöpe atıp babamın kurduğu küçük çeşmeye doğru yürüyorum. Annem yıllar boyunca birkaç kez tamir ettirmişti ama bir süre önce vazgeçti, ben de sorumluluğu üstlendim.

Bahçemizin köşesinde bulunan çeşme, babamın sevgiyle yaptığı bir eserdir, çünkü çalışmaktan çok bozulurdu. Öyle ki, annem onu atmakla tehdit ederken, babam onu ikna ederdi ve bu, ailemizin arasında bir şaka haline gelmişti.

Orası onun mutlu yeri idi ve o vefat ettiğinde benim mutlu yerim oldu — ta ki geçen sonbahara kadar, babamın bana küçükken verdiği altın paralar bitene kadar.

Yıllarca çeşmeyi ve çevresindeki bahçeyi korumak için uğraştıktan sonra, o alanı ihmal etmeye başladım. Bahar geldi geçti, babamın çok sevdiği gül çalıları soldu ve sonunda hiç çiçek açmaz oldu.

Babamın bahçesine giden dolambaçlı yolda ilerlerken kollarımda bir ürperti hissediyorum. Bir zamanlar çiçek açan begonvillerle kaplı olan çardakların altından yürürken, kurumuş yapraklar ve çakıl taşları ayakkabılarımda altında çıtır çıtır sesler çıkarıyor. Çiçekler çoktan solmuş olsa da, bahçenin etrafını çevreleyen çitler tam tersi bir durumdaydı; her geçen hafta daha da yabancı bir hal alıyordu.

Dolambaçlı yolu takip ederek çeşmeye doğru ilerliyorum. Çoğunlukla kuru olan havuz, durgun yağmur suyu, iğrenç çamur ve sayısız yaprakla dolu. Havuzun dibinde birkaç bozuk para da var, ama dikkatimi çeken altın sikkeler.

"Bir dilek tut." Babam, kendi altın sikkeyi çeşmeye attıktan sonra, saten ipli çantasından bana bir altın sikke uzattı.

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırdım. "Onlar asla gerçekleşmez."

Gülümsedi. "Ben de eskiden öyle düşünürdüm."

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet." Başını salladı. "Sonra bir gün bir dilek tuttum ve annenle tanıştım, o günden beri dilek tutmayı hiç bırakmadım."

"Ne gibi?"

"Şimdi söyleyebilirim, ama sadece gerçekleştiği için." Gözlerimizin hizasına gelmek için diz çöktü. "Seni diledim." Burnuma hafifçe vurdu. "Dahlia'yı diledim. Hayatımda pek çok farklı şey diledim, çünkü dilemek ummaktır ve umut, kimsenin senden alamayacağı tek şeydir."

Gözlerim yaşardı ve ağlamamak için çeşmeden uzaklaştım. Belki de annem onu kaldırmak konusunda haklıydı, çünkü harap hali rahatlatıcı olmaktan çok iç karartıcıydı.

Çeşme mi, sen mi?

Buradan gitmek için çaresizce anahtarlarımı arıyorum ve sonunda kaidenin üzerinde buluyorum.

Eve girip giyinirim. Makyajımı bitirince kahve aramak için mutfığa giderim. Annem tezgaha yaslanmış, tabletinde en sevdiği sabah programını izlerken fincanından kahvesini yudumluyor.

Bugün çalışması gerekmediğine göre, iş kıyafetlerini giymiş olduğunu görünce şaşırdım. Rose & Thorn'un ortak sahibi olduğumdan beri haftada sadece birkaç kez geliyor, ancak büyük siparişlerde veya acil teslimatlarda bana her zaman seve seve yardım ediyor.

Onu bir adım geri çekilmeye ikna etmek zor oldu, ama doktor bu yılın başlarında kalbiyle ilgili endişelerini ve bazı test sonuçlarının iyi olmadığını söyledikten sonra, sonunda Dahlia ve beni dinledi.

"*Hola, Mami.*" Kendi kahvemi hazırlamadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum. "*¿Estás trabajando hoy?*"

"Evet, bu sabah uğrayıp bakmayı planlıyorum."

Bazı muhasebe işleri var, ama kuaför randevumdan önce sadece birkaç saat orada olacağım.

"Sonra ögle yemeğine çıkmak ister misin?" diye tereddütle teklif ettim, çünkü bu rahatsız edici konuşmayı bir an önce halletmem gerektiğini biliyordum.

"Tabii. Çok isterim."

Kalbim her atışında nabzım hızlanıyor. "Harika," diyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Lavaboya giderken yanağıma sevgiyle dokundu. "İyi misin? Yorgun görünüyorsun."

Tedirgin oldum. "Dürüst olmak gerekirse, pek iyi uyuyamadım."

"Dün araban çalınmasıyla bir ilgisi var mı?"

"*Çalınmadı*," diyorum.

"Julian'a göre çalınmış."

"Julian, Lorenzo'nun olaya karışmasına kızdı."

O gülümsemiyor bile. "Manny'nin annesi Lorenzo'nun tamir masraflarını karşıladığını ve bunun ne kadar tatlı olduğunu söylemek için bana mesaj attı."

Bu benim için yeni bir haber.

Devam ediyor: "Anlaşılan Lorenzo, Manny'den arabayı baştan aşağı kontrol etmesini istemiş."

"Belki Manny, mekanik-müşteri gizliliği konusunda biraz daha çalışmalı."

Annem yüzünü buruşturuyor. "Böyle bir şey var mı bilmiyorum." "Manny ve annesinin konuşmayı ne kadar sevdiklerini düşünürsek

konuşmayı sevdiklerini düşünürsek olmalı," diye mırıldanıyorum daha çok kendime.

O, haç kolyesiyle oynuyor. "Tatlı çocuk. Onun gibi birini sevmemen ne yazık."

"Onun *toprak* yeme döneminde büyüdüğüm için, bu fırsatı nazikçe geri çevireceğim."

"Lorenzo'dan iyidir." Zorla yutkunuyorum.

Devam ediyor: "*Perdóname*, [mijital](#). Biraz -endişeliyim, ama beni suçlayabilir misin? Julian onu sevmiyor, bu da beni en çok endişelendiren şey."

“Julian kim ki konuşuyor? Kasabanın yarısı, miras kalan evleri yıkıp gri kutulara çevirdiği için onu hala sevmiyor.”

“Liliana!”

“Ne? Doğru olduğunu biliyorsun.” “Niyeti iyiydi.”

“Tamam, şunu bir netleştirelim: Julian yanlış veya hoş olmayan bir şey yaparsa, iyi niyetli olduğu için önemi yok, ama Lorenzo iyi bir şey yaparsa, gizli bir amacı olmalı, öyle mi?”

Belki de derinlerde, bir parçam Lorenzo'yu korumak istiyor çünkü bir zamanlar onu sevmiştim ve insanların onu yargılaması, gerçek bir çift olsaydık ne olurdu diye merak etmeme neden oluyor.

En azından bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın.

Annemle Park Promenade'da öğle yemeği için buluşmadan önce iki sandviç almaya karar veriyorum. Yapıların altındaki bir bankta oturup, teknelerin su üzerinde süzülmesini ve bir grup yaz kampçısının gölün etrafında yürüyüşe hazırlanmasını izliyoruz.

Ona mektubu anlatmak için o kadar sabırsızım ki, yemeğimin birkaç lokmasını ancak yiyebiliyorum. Annem her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğunda, ona içimi dökmeye karar veriyorum.

"Her şeyin kontrolüm altında olduğunu söylemekle başlamak istiyorum." Öyle değil, ama öyle *olacak*.

"Tamam... Ne oluyor?"

Mahkeme kararının nasıl işlediğini anlatırken yüzü soluyor.

"Yani bu kadar mı? Bizi satın alıp binayı yıkacaklar ve başka bir amaçla kullanacaklar mı?"

Başımı sallıyorum. "Gizlilik anlaşması imzalayanlara çok yüksek bir sus payı teklif ediyorlar. Bu para, mülkün satın alma fiyatıyla birleşince, insanların direnmesi zor olacak."

Göğsünü tuttu ve ben panikledim. "İyi misin?"

Annemin kalp rahatsızlığı hafif, ama doktoru ek stres ve yüksek tansiyonun bunu çok daha ciddi bir soruna dönüştürebileceğini söylemişti.

Gözlerini kapatıp başını sallar. "Biraz... bunaldım." "Bir çaresini bulurum *anne*. Kimse dükkânımızı bizden alamaz. kimse bizden alamaz."

Yanağımı avuçladı. "Elinden geleni yapacağını biliyorum."

Tam olarak ihtiyacım olan güven oyu değil, ama kabul ediyorum. "Ama..." annem başlıyor ve şimdi kalp sorunları olan kişi ben oldum.

kalp sorunları yaşayan kişi
oldum. "Ne?" diye
fısıldadım.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı bilmiyorum."

"Elbette var." Henüz bulamadım, o kadar. "Ne kadar para teklif ediyorlar?"

Çantamdan mektubu alıp ona uzattım.

Mektubu okurken gözleri fal taşı gibi açıldı.
"Düşündüğümde çok daha fazla."

"Evet." Somurtuyorum. Ludlowlar bunu karşılayabilecek milyonerler, bu yüzden Julian onlara Lavender Lane'den uzak durmaları için piyasa değerinin üç katını teklif etse bile umursamazlar.

Annem süslü kağıda bakmaya devam ediyor. "Liliana..."

"Hayır," derim hemen.

Bakışları tekrar kağıda dönüyor. "Bence gizlilik sözleşmesini imzalamalıyız."

"Ne?" diye bağıriyorum. "Şaka mı yapıyorsun?" "Parayı bölüşebiliriz..."

"Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Ama senin payınla kasabanın başka bir yerinde Pressed Petal'ı açabilirsin." Julian, Dahlia ve Rafa'nın bana borç verme tekliflerini reddettiğim için böyle bir fikir öne sürmesine bile kızdım.

Kafamı sallıyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Neden? Emekliliğim yaklaşıyor, o zaman kendi hayallerinin peşinden özgürce koşabilirsin."

Öfkeli gözyaşları gözlerimden sıcak ve yoğun bir şekilde akmaya başladı. "Rose & Thorn bunun büyük bir parçası."

İki fikrin birbiriyle ne kadar bağlantılı olduğunu göremiyor mu? Rose & Thorn'un müşteri tabanı olmasaydı, yaprak presleme işi de olmazdı ve sanat eserlerini yaratmaktan zevk almamın ana nedeni, düğün buketlerinin yapım sürecinin başından sonuna kadar bir parçası olmam.

Annem silene kadar gözyaşımın aktığını fark etmedim.

" *llores*," diyor ve beni kucaklayarak yumuşak bir şekilde söylüyor. Kucaklaması sıkı ve parfümünün kokusu tanıdık, göğsümdeki acıyı yatıştırıyor.

"Burayı kaybedemem, *anne*." Burası babamın ve onun mirası ve ben bu mirasın bir parçası olmak için can atıyorum. Kız kardeşim her zaman bu kasabadan daha büyük hayalleri vardı, ama Rose & Thorn... benim hayallerimin başlangıcıydı.

Saçlarımı yüzümden çekip yanağımı avuçladı. "Rose & Thorn'u kaybetsak bile, seninle gurur duyduğumu söylemek istiyorum, *mija*. Mirasımızı aldın ve daha da iyi hale getirdin. Baban burada olsaydı, senin gibi başarılı bir kadın olduğun için seninle gurur duyardı."

Kaşlarımı çattım. "Neden vazgeçiyormuşsun gibi konuşuyorsun?" "Çünkü... artık Artık yorulduğum ve avukat tutmak stresli geliyor. Buna değmeyecek kadar çok stresli.

Beni incitmek istemediğini biliyorum, ama vazgeçmesi sanki bana sırtını dönüyor gibi geliyor.

Bu onun endişesinin sesi, Lily.

Duygularımı bir kenara bıraktım. "Satın alma sorunu olmasaydı, Rose & Thorn'u devam ettirir miydin?"

"Tabii ki. O dükkanı seviyorum." Sesi titriyor. "Daha fazla sorumluluk aldığını biliyorum, ama kalbim her zaman orada olacak. Baban ve ben... O dükkana kalbimizi ve ruhumuzu verdik, ve her zaman evim gibi hissedeceğim."

Bu yüzden onu bir şekilde kurtaracağım. "Lütfen. Pes etmeden önce bunu çözmek için bana bir şans ver."

Annem birkaç derin nefes aldı. "Tamam. Şöyle yapalım. Ludlow Belediye Başkanı ile bir toplantı ayarlayayım, mektubu konuşup endişelerimi dile getireyim, sen de bir çözüm bulmaya çalış."

Hoşuma gitmeyebilir, ama nereden başlayacağımı çok iyi biliyorum.

Düşmanımın düşmanı dostumdur ve onun adı Lorenzo Vittori.

Estás trabajando hoy: Bugün çalışıyor musun?

Perdóname, mijita: Beni affet, kızım.

No

llores: Ağlama.

BÖLÜM BEŞ

Lily

Lorenzo'nun ekibiyle iletişime geçip belediye meclisinin satın alma planını görüşmek ve yardım istemek için bir toplantı ayarlamadan önce, diğer tüm seçeneklerimi değerlendirmek istiyorum.

Otuz dakika sonra, fikirlerimi ikiye indirdim: Lorenzo ile görüşmek ya da belediye başkanına mülkleri satın alma izni veren yasa değişikliğinin kaldırılması için imza kampanyası başlatmak.

Ludlow ailesi gizlilik istiyor, bu yüzden tam tersini yapmak mantıklı geliyor, ama ya bu, gizlilik sözleşmesini çoktan imzalamış olanları etkiler? Onlar için yasal veya mali sonuçları olur mu? Bu boşlukları düşünmek bile başımı ağrıttıyor, bu yüzden bu fikri bırakıp ilk fikrimi uyguluyorum.

Belki Lorenzo'nun kampanya yöneticisi Willow, sorunuma daha iyi bir çözüm bulmama yardımcı olabilir. O, Ellie'nin en iyi arkadaşı ve ben de felaketle sonuçlanan 5 km koşudan sonra nezaketle çekilmeden önce onunla aynı koşu kulübündeydi, bu yüzden bu konuyu onunla rahatça konuşabilirim.

Willow bana cevap verip şarap içmek için evine davet ettiğinde endişelerim azalır, ancak annem beni evinin kapısına bıraktığında endişelerim otuz dakika sonra yeniden ortaya çıkar.

Ya bana yardım edemezse?

Ya Lorenzo, Tarihi Bölge'nin benim tarafının bakımsız olduğu için Ludlow ailesine hak verirse?

Ya...

"Oh, sensin! Tanrıya şükür." Willow kapıyı açar ve beni içeri çekip kapıyı kapatır.

"Başka birini mi bekliyordun?"

"Umarım hayır," diye cevaplar ve oturma odasındaki tüm panjurları ve perdeleri kapatır.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet!" O öfkeyle dönerek cevap verdi. "Ama şarabı biraz daha sert bir şeyle değiştirmemiz gerekebilir."

"Ne oldu?"

"Kampanyamda acil bir durum var."

"Küçük bir kasabanın belediye başkanlığı seçimlerinde böyle sorunlar çıkabileceğini kim bilebilirdi?"

"Sen söyle." "Konuşmak ister misin?"

"Tabii, ama önce sana evi gezdireyim." Wisteria Gölü'nün önünde yer alan iki yatak odalı bungalovunu gezdiriyor. Bu şirin evin her şeyini seviyorum, ama eminim ki kız kardeşim, birbiriyle uyumsuz kumaşlar, cesur renkler ve çukur oturma odasındaki ilginç yeşil halı seçimine sinirlenirdi.

Tasarım seçimleri bir yana, Willow'un burayı satmamış olmasına şaşıyorum, çünkü göl kenarındaki arazinin değeri bir iki milyon dolar eder.

Uzakta telefonu çalıyor.

"Cevaplamak ister misin?" diye soruyorum. "Hayır."

Onu küçük mutfağa takip ediyorum, dizüstü bilgisayarını yarı boş bir şarap şişesinin yanında açık kalmış.

"Bensiz mi başladınız?" diye şaka yapıyorum.

Bana bir bardak doldururken gülüyor. "Yeni anket sonuçlarını sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı."

"İstedğin sonuçlar değil mi?"

"Hayır." Bardağını doldurup yeni bir şişe açıyor. "Ne olur ne olmaz," diyor, dolu bardağıma bakınca.

"Anket sonuçları için üzüldüm."

O kapatıyor gözlerini. "Ben de On puan... Ugh.

Lorenzo çok kızacak."

"On puan mı? O kadar da kötü değil, değil mi?"

"Çok fazla gibi gelmeyebilir, ama seçim gününe beş aydan az bir süre kaldığında otuz gibi de olabilir."

Yüzümü buruşturuyorum. "Oh. Öyleyse..." Kadehimi kaldırıyorum ve o da kadehini benimkine çarpıyor.

"Bizi öne çıkarmak için uğraşıyorum. Tek konuya odaklanan seçmenlerde Lorenzo iyi bir yer edindi, ama şimdi daha karmaşık kararsız seçmenlerde geriye düştü." Bilgisayarı bir ses çıkarır ve o, ekrandaki bir şeye dikkatini verir.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, grafikler ve çizelgelerle dolu bir PDF dosyasını kaydırırken beni tamamen unutuyor. "Bunu görünce çılgına dönecek."

Bir şey söylemek üzereyim ki telefonu çalmaya başlar.

"Tahmin etmiştim." Yüzünü buruşturur. "Buna bakabilir miyim?" "Tabii, sorun değil."

Mutfaktan çıkar ama evi bin metrekaleden küçük olduğu için, odalardan birine girmesine rağmen konuşmasını duyabiliyorum.

"İnsanların kasabada bağlantıları olan birini istediğini kendin gördün, senin hayır işlerin yetmiyor."

O zaman Lorenzo ile konuşuyor olduğunu varsayabiliriz. Şarabımı yudumlarken kulak misafiri olmamaya çalışıyorum, ama "Kendine bir eş bulmayı reddeden sensin" dediğini duyunca bu imkansız hale geliyor.

Şarabım boğazıma kaçıyor.

Karım mı?!

Willow inler. "Tamam. *Nişanlı* demek istedim. Şimdi mutlu oldun mu?" Bir süre sessizlik olur, sonra "Benim yapabileceğim bu kadar. On puanlık farkı kapatmak zor olacak." der.

Sessizlik hakim olur, ama Willow'un bir sonraki sözlerini beklerken hızlanan kalp atışlarım sessizliği doldurur.

"İmkansız demedim, sadece zor dedim. Onlara katılıp katılmamak bizim meselemiz, ama insanlar istikrar ve değerleri aileyle ilişkilendirir, bu yüzden ya benim seçtiğim kadınlardan birini seçersin ya da bu seçimi kazanmayı unutursun."

Duvara bakarak duyduğum sözleri kafamda işliyorum. Kafam o kadar karışık ki, Willow mutfağa geri dönene kadar fark etmiyorum.

"Ne kadar duydun?" Ben irkiliyorum.

"Kahretsin. Sen... hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranabilir miyiz?" "Şey..." Tüm bu konuşma beni o kadar şaşırttı ki bir cevap bile veremiyorum, ama neyse ki telefonunun titremesi beni kurtarıyor.

"Lanet olsun," diyor diyor diyor telefonu kontrol kontrol kim "Yine o."

"Belki sesli mesaja bırakmalısın?"

"Evet! Harika fikir." Şarabından birkaç yudum alır. ben bir küçük yudum daha "

"Yani... sahte nişanlı mı?"

Çilli burnunun köprüsünü sıktı. "O kısmı duymamış olmanı ummuştum."

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim, ama duvarlarınız biraz inceymiş." Alnını ovuşturdu. "Beni öldürecek."

"Senin suçun değil."

"Biliyorum, ama..." Derin bir nefes alır. "Madem konuşmamızı duydun, iki dakika dert yanmama izin verir misin? Sonra susacağıma söz veriyorum, böylece buraya konuşmak için geldiğin konuya odaklanabiliriz, ama biriyle konuşmam lazım. Ellie şehir dışında ve ona yük olmak istemiyorum..."

Onun endişelenmesini engelliyorum. "Tabii. Ne oldu?" Onun önünde soğukkanlı davranıyorum, ama içim içimi yiyor, çünkü *sahte nişanlı* ne demek? Gerçek hayatta insanlar böyle şeyler *yapar* mı?

Başlamadan önce şarabından bir yudum daha alır. "İki kişiyi birbirine yaklaştırmamanın ne kadar zor olduğunu bilsen şok olursun."

"Hayatının yıllarını farklı flört uygulamalarında geçirmiş birinden duyduğuma göre, sana inanıyorum."

"En azından sen bir ilişki istiyorsun. Lorenzo ise tam tersi, her ne kadar hepsi sahte olsa da."

"Hm." Boğazım düğümleniyor, daha fazla bir şey söyleyemiyorum.

"Bir sürü seçeneği inceledim ve gerçek adaylar olduğunu düşündüğüm birkaç kişiyle görüştim, ama Lorenzo hepsini reddetti."

"Ne kadar zamandır arıyor?"

"Daha yeni bir şey," diye cevapladı belirsiz bir şekilde. "Ancak yaklaşık bir yıl önce, kendi başına sahte bir nişanlı bulmak için bir flört uygulaması kullanmıştı..."

Hayır. Willow açıklığa kavuşturmak için bana bakana kadar bu kelimeyi yüksek sesle söylediğimin farkında değildim.

"Bir uygulama mı kullandı?" Soru yarı cıvık, yarı hırıltılı bir sesle çıkıyor.

O başını sallar.

Hayır, bu sefer daha sert söylüyorum, ama göğsümü delen keskin acı buna aldırış bile etmiyor.

Kesinlikle imkansız...

"Adı neydi?" Endişeli miyim? Kulaklarımda kanın çarpması yüzünden anlayamıyorum.

"Eris mi?" Çenesine dokunuyor. "Hayır. Bekle. *Eros*. Yunan tanrısı gibi."

"Aşk," diyorum. "O Yunan aşk tanrısıydı." Sesim çok zayıf çıkıyor.

"Evet! Haklısın." Devam ederken verdiği zararın tamamen farkında değil. "Eros uygulamasını daha önce hiç duymadım, ama Lorenzo'nun ondan ne kadar nefret ettiğine bakılırsa, berbat bir şeydi herhalde."

"Öyle mi dedi?" Kalbim binlerce dikenle delinmiş gibi hissediyorum.

"Evet." Kaşlarını çatarak başını salladı, sonra kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Bekle. Sen de flört uygulamaları kullandığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet." Kelime dilimin ucundan acı bir şekilde kayıyor.

"Eros'u denedin mi?"

"Kısaca."

"Ne düşündün?" diye sordu. "Tavsiye etmem."

"O da öyle dedi." Ben yerin dibine girmek isterken o gülüyor.

"Yani gerçek bir ilişki aramıyordun?" Onunla konuşarak geçirdiğim onca zaman, birlikte bir gelecek hayal ederek...

Tanrım. Ne kadar aptalsın.

"Hayır, bu deneyim onu bir ay öncesine kadar bu fikirden uzaklaştırmış."

"Neden?" diye soruyorum.

"Bir odak grubu, onun kasabayla derin bir bağı olmadığını belirtti ve biri, belki bir ailesi olsaydı, onu daha ciddiye alırlardı dedi..."

Artık dinlemiyorum. Willow konuşmaya devam ediyor ama kendi düşüncelerimde kaybolmuşum, cevap veremiyorum.

Bir uygulamada birini bulmanın kötü bir fikir olduğunu fark etti.

Birini mi, yoksa *beni* mi?

Göğsümdeki acı dayanılmaz hale geliyor, zonklama duyulmaz hale geliyor.

Onu kendime bağlayacak kadar iyi olmadığını düşünerek geçirdiğim onca zamanın ardından, kendimi yıkılmış hissediyorum. Aldatılmış. Ve en çok da iki kez reddedilmiş, çünkü nedense onun planı için ideal seçim ben değildim.

Kalbim bir kez daha parçalanıyor gibi hissediyorum ve Lorenzo'yu her düşündüğümde göğsümde hissettiğim sönük zonklama, görmezden gelinemeyecek kadar şiddetli bir acıya dönüşüyor.

"Lily?" Willow, beni düşüncelerimden kopararak soruyor.

"Evet?" diye soruyorum, kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

"Oturmak ister misin? Biraz solgun görünüyorsun."

Onun önerisini kabul edip yanındaki tezgah taburelerinden birine oturuyorum.

Bana acı bir gülümseme atar. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Sana tüm bunları anlatmak istememiştim."

Şarabımı alıp uzun bir yudum alıyorum. "Merak etme."

"Merak etmekten bahsetmişken, aramızdaki sahte nişanlı skandalını aramızda tutabilir miyiz?" Rastgele bir tırnak etini kurcaladı. "Başım belaya girsin istemiyorum, Lorenzo sana söylediğimi öğrenirse..."

Ne yapar? Ona kızar mı? Rüşvet ya da gizlilik anlaşmasıyla beni susturmaya mı çalışır? Willow'u kovması da hiç şaşırmaz, onu çok seviyorum, bunun olmasına izin veremem.

"Tabii ki," diye onu rahatlatıyorum. "İşini zorlaştırmak gibi bir niyetim yok."

Omurgasındaki gerginlik biraz azalır. "Teşekkür ederim."

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Merak etme. Sırrın bende güvende."

"Tamam, benden bu kadar. Sen nasılsın?"

Rose & Thorn'un geleceği hakkındaki endişelerimi paylaşmak için ağzımı açıyorum, ama sonra hemen kapatıyorum. Bu geceki itiraftan sonra, kalbim daha fazlasını kaldıramayacağı için kolay konulara sadık kalmayı tercih ediyorum.

Hayatımın yıllarını ve kişisel birikimlerimi adadığım sevdiğim dükkânın yıkılıp lüks bir ticari binaya dönüştürülmeyeceğini varsaymak daha kolay. Tıpkı Lorenzo'nun iki ay boyunca benimle sadece sahte bir nişanlı arıyor diye konuşmadığını varsaymak gibi.

Doğru seçim değil, ama biraz daha rol yapmaya devam etmek istiyorum. Yarın Willow'la dükkân hakkında konuşmayı planlıyorum, ama bu gece...

Unutmayı seçiyorum.

Lorenzo, arkadaşlık uygulaması ve ürkütücü geleceğimle ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Birkaç kadeh şarap içtikten sonra, artık kafam güzel ve Willow'un bir sonraki şarkıyı ne çalacağını düşünmekten başka bir şey umurumda değil.

Ya da Willow'un kapısı çalınana kadar *endişelenmiyordum*. "Kim o?" diye soruyorum, kapının Ağır bir şekilde kapı çalıyor.

Kanepeden kalkıp gözetleme deliğinden bakıyor.

"Kahretsin!"

"Ne?" diye soruyorum.

"Lorenzo," diye fısıldayarak bağılıyor.

"Ona gitmesini söyle."

"Arabam dışarıda parklı, burada olduğumu biliyor."

Uyuşmuş beynim bunu unutmuş. "Ne olmuş? Sınırlarını çiz!"

"Orada olduğunu biliyorum Lily, evet, seni duyabiliyorum," diyor Lorenzo kapının diğer tarafından.

"O çok sinir bozucu," diyorum.

"Ben de duydum." Sesi, aramızdaki kapıdan boğuk geliyor.

Gözlerimi

deviriyorum.

Willow burnunu

çekiyor.

"Aç kapıyı," diye emrediyor.

"Yarın gelmesini söyle," diye ısrar ediyorum. "Kızlar gecesi yapıyoruz."

"Ve benim acil bir durumum var," diye cevap veriyor.

Willow bana yüzünü buruştururken sürgüyü açıyor.

"Üzgünüm."

"Arka kapıdan gizlice çıkmak için çok mu geç?" diye soruyorum, o kapı kolunu çevirmeden önce.

"O kadar şarap içtikten sonra seni durdurmak benim sorumluluğum olur." Willow gülerek kapıyı açar. "Lorenzo!"

Seni burada görmek ne güzel."

"Lily," diyor, bakışları sanki odada sadece ikimiz varmış gibi anında benimkilerle buluşuyor.

Bu, midemde garip bir his uyandırır ve onun ilgisinden gelen sıcaklığı hoş karşılarım, ta ki şu anda ondan nefret etmem gerektiğini hatırlayana kadar.

Aklım başımdan gitmiş olmalı ki, aptalca bir soru soruyorum: "Bu gece yine birbirimizi tanıyormuş gibi mi davranacağız?"

Willow bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ne?"

"Sarhoşsun," diye cevaplıyor Lorenzo.

"Bu saatte seninle uğraşmak için yetmez." Kadehimi daha yükseğe kaldırıyorum. Şarap kadehin içinde sallanıyor ve birkaç damla kadehin kenarından aşağıya damlıyor. Lorenzo'nun gözlerine bakarak onları hızla yalıyorum. O da bir saniye benim bakışlarımı karşılıyor, sonra ateşli bakışları ağzıma iniyor ve ben onun arzusunu sırtarak içime çekiyorum.

Otuz dolarlık bir cabernet şarabının beni böyle bir baştan çıkarıcıya dönüştüreceğini kim bilebilirdi?

"Seni eve bırakacağım." Lorenzo bardağı uzanır ama ben geri çekilirim.

"Hayır. Henüz gitmeye hazır değilim, ama hazır olduğumda - ki değilim - bir araç paylaşımı isteyeceğim." Bu, kafamda sesli olarak söylediğimden çok daha net geliyordu.

Kahkahasında keskin bir ton vardı. "Bu en az bir saat sürer."

"Senin yanında on dakika acı çekmekten iyidir."

"Şey..." Willow'un bakışları ikimiz arasında gidip geliyor. "Anladığım kadarıyla siz ikiniz pek anlaşıyorsunuz?"

Willow'a dönüp acıya rağmen gülümsedim. "Lorenzo'nun Eros uygulamasında aradığı sahte nişanlısı var ya? İşte karşında."

Willow'un gözleri şokla büyüdü.

Kahretsin. Bunu söyledim mi?

Willow'a bir bakış attığımda, "*Tanrım, söyledin*" diye düşünüyorum.

Lorenzo'nun soğuk bakışları beni titretir.

Willow baskıdan dayanamayıp çöküyor ve kollarını havaya kaldırıyor. "Kazaydı! Yemin ederim!"

Gözlerini sıkıca kapatır ve " " "*Cazzo*" diye mırıldanır. İtalyanca küfür kelimesi onun ağzından çıkınca inkar edilemez bir şekilde seksi gelir ve midem kıpır kıpır olur.

Alkolün etkisi olmalı.

"Böyle bir şeyi nasıl kazara itiraf edersin?" diye soruyor.

Willow paniklemiş gözlerle bana bakar.

"Ben hallederim," diye fısıldıyorum ona, ama bana inandığından emin değilim—daha doğrusu, Lorenzo'nun öfkesini dizginlemenin mümkün olduğuna inandığından emin değilim.

"Biliyor musun? Bence Lorenzo haklı." Ona dönüyor. "Lily'yi eve götürmelisin, çünkü açıkça çok fazla içmiş."

Yarı gülümseme, yarı çekinmeyle, elime şarap kadehini kapar, çantamı uzatır ve beni dışarı itip kapıyı arkamdan kapatır.

Kahretsin.

Beni eve götürmesini istediğim son kişi Lorenzo, ama bu benim hatamı düzelterek Willow'un işini kurtarmak anlamına geliyorsa, yapacağım.

İşte	umut	umut	kır	kır
	ağlamadan	ağlayarak	sürecinde	
	sürecinde.			

Cazzo **Cazzo:** Siktir.

ALTINCI BÖLÜM

Lorenzo

Bir dakika önce Eros uygulamasını açtığında oldukça kendinden emin görünen Lily, şimdi yere bakarak alışılmadık bir şekilde solgun görünüyor. Ay ışığının teninde yansıması da durumu iyileştirmiyor, giydiği bej renkli koşu kıyafeti de.

Bu renk ona yakışmıyor, son zamanlarda tercih ettiği siyah ve beyaz da yakışmıyor.

Bu, bir zamanlar en sevdiği nötr rengin pembe olduğunu söyleyen kadınla aynı kişi mi? İlk gördüğüm andan beri uzaktan izlediğim kendine güvenen kişiye ne olduğunu anlayamıyorum.

Saçındaki inci tokaları ne oldu, neden artık yüzünü çevreleyen örgülerine çiçekler takmıyor? Pastel renkli kıyafetleri ve ayakkabı bağcığı yerine kurdeleler taktığı spor ayakkabı koleksiyonu nereye gitti?

Sanki kişiliğinin fabrika ayarlarına sıfırladı ve neden boş bir insan haline geldiğini bilmek istiyorum, ama ona sormak ona önemsediyimi düşündürür.

Ama umursamıyorum.

Yapamam.

Beni kamyonetime kadar takip ediyor, adımları biraz dengesiz. Onun kapısını açıp, kafasını garaj yolunda kırmadan kamyonetin kabinine binmesini sağlamak için beni neyin yönlendirdiğini bilmiyorum, ama o kemerini takana kadar kapıyı kapatmıyorum.

Patlaması sırasında gösterdiği sarhoş cesareti kayboluyor, aramızdaki rahatsız edici sessizlik ise giderek artıyor. Onun yanında nefes almak bile zor, konuşmak ise imkansız, çünkü çiçekler, şarap ve tanımlayamadığım bir koku onu sarar.

Araba yolculuğu boyunca bunun ne olabileceğini düşünürüm, ama onun konuşması bu fikri mahveder.

"Willow'a kızma," diyor, göl kenarındaki bungalov arka aynamda kalınca.

"Bunun için biraz geç."

Ellerini kucağına sıkıca bastırdı. "Onun suçu değildi."

"Onu konuşmaya zorladın mı?"

"Hayır."

"O zaman gizlilik anlaşmasını bozmak için yeterince iyi bir nedeni yoktu." Ludlow'u ya da beni destekleyen çim tabelalarını görmezden gelerek dikkatimi önümdeki yola veriyorum. Trevor'ın daha fazlası var, bu sürpriz değil, ama Willow'un mahallesinde sayımın artmasından memnunum.

"Onu kovamazsın." Lily bana dönüp bakıyor.

Onun bakışlarına karşılık vermiyorum. "O bizim anlaşmamızı bozduktan sonra ne istersem yapabilirim."

"Hayır." Kolumu tuttu. Genelde insanların dokunmasından tiksiniyorum, ama Lily bana dokunduğunda vücudum tiksinti ile titremez. Daha fazlasını ister ve bu tür bir takıntı, Eros'ta konuştuğuktan sonra yüz yüze geldiğimizde ondan uzak durmamın sebebiydi.

Temasla gerildiğimde, elini çekip ellerini birleştirir. "Onu kovarsan, pişman olursun."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Beni tehdit mi ediyorsun?" Çenesini kaldırıyor. "Evet."

"Peki, onu kovarsam ne yapacaksın?" "Hayatını cehenneme çevireceğim."

Onun durumu göz önüne alındığında zor bir iş değil, ama merak ettiğim için soruyorum, "Nasıl?"

Lily, bir böceği öldürse bile üzülecek türden bir kadın, bu yüzden ona zarar verebileceğini hayal edemiyorum.

"Kampanyanı böyle mahvedebilirim." Parmaklarını şıklattı. Eğlenerek içimden bir homurtu kaçtı. "Nasıl yapacağını çok merak ediyorum." "Belediye başkanlığına aday olabilecek tek kişi sen değilsin." "Ne zamandan beri yerel siyasetle ilgileniyorsun?"

"Bu nispeten yeni bir keşif." "Ne kadar yeni?" "Otuz saniye, aşağı yukarı."

O tekrar ağzını açana kadar, sinirlenmekten çok eğleniyorum.

"Ben de yarışa katılırsam, Ludlow ile aranızdaki fark ne olur, bir düşün."

Duygularımı paylaşmamak için dilimi ısırıyorum. "Kimse seni ciddiye almaz."

"Belki herkes almaz, ama sana karşı oy verecek kadar insan yeter. Kim bilir, belki kasaba seni ve o diğer pisliği değil, beni tercih eder."

"Trevor mu?" Lily'nin onu pislik olarak nitelendirmesinden, kusurlu planından daha çok şaşırdım çünkü onu hiç kimseye kötü konuşurken duymamıştım, hele ki birine pislik demek hiç duymamıştım. Ludlow'lara karşı ne gibi bir garezi var, ya da daha doğrusu, ona ne yaptılar?

Burnu seğiriyor. "Evet. O. O da iyi bir aday sayılmaz, bu yüzden yarışa girerek herkese iyilik yapmış olurum."

Elim direksiyonu sıkıca kavradı. "Blöf yapıyorsun."

Gülümsedi. "Risk almak ister misin?"

Bir dakika sessizce düşündükten sonra konuşmaya başladım. "Willow sana bu kadar sadakatini hak edecek ne yaptı?"

"Öncelikle, sahte bir nişanlı istediğinde beni umursamıyormuş gibi davranmadı, bu yüzden onu otomatik olarak senden daha çok seviyorum."

"Ben..." **Ne**? Evet, doğru, sahte bir nişanlı bulmak için uygulamaya katıldım, ama onu olması gerekenden daha çok sevmeye başladım, bu yüzden onu hayatımdan çıkardım.

Telefonumu sürekli kontrol etme dürtüsü ya da mesajlarıma yeterince hızlı cevap vermediğinde kafamda canlanan en kötü senaryolar gibi uyarı işaretlerini görmezden geldim, ta ki çok geç olana kadar.

Tek bir buluşma yetti ve babamın anneme olduğu gibi ona takıntılı hale geldiğim için paranoyaklaştım. İkisi de bana takıntılı düşüncelerin erken ölüme yol açtığını öğretmişti ve Trevor'ın belediye başkanı olmasını engellemeden bu dünyadan ayrılmayı reddediyorum.

"**Ne** dedin?" diye sordu, sinirli bir şekilde. "Hiçbir şey," diye cevapladım.

"Klasik Lorenzo, gerçek bir politikacı gibi soruları kaçınıyor."

"Duygularını incitmek *istemiyorum*."

"Biraz geç kaldın." Sözlerini geveleme şekli, başka bir durumda bunu asla itiraf etmeyeceğini düşündürüyor.

"Sarhoşsun," diyorum onun yerine.

"**Ben** bunlardan ve senden bıktım." Sesi titriyor. "Hiç bir ilişkiye ilgi duydun mu? Yoksa hepsi belediye başkanı olmak için büyük planının bir parçası mıydı?"

Dudaklarımı sıkıca kapatmam yeterli bir cevap.

Kendi kendine gülüyor, hüzünlü sesi yumuşak ama bir o kadar da güçlü. "Anladım."

Ona, evet, onun istediği gibi bir ilişkiye sahip olup olamayacağımı merak ettiğim kısa anlar olduğunu, ama o zamanlar bunun için hazır olmadığımı söylemek istiyorum.

Hala kafam yerinde değil. Ailemin sevdiği yeri korumak için planıma odaklanmam gereken bir zamanda değil, babamın annemin Wisteria Gölü'nde yaşama hayalini gerçekleştirmek için gösterdiği takıntılı çabaların anılarıyla boğuşurken kesinlikle değil.

Sağ elim direksiyonda, diğer elimi pantolonumun ön cebine sokup babamın zarlarına dokunarak kendime neyin önemli olduğunu hatırlatıyorum. Bunu kimin için yaptığımı ve neden şimdiye kadar gördüğüm en çekici kahverengi gözlere sahip güzel bir kadının dikkatimi dağıtmasına izin veremeyeceğimi.

Lily birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Neden Willow'dan baştan bir nişanlı seçmesini istemedin? Neden bir uygulamadan bulmaya çalıştın?"

Ağzımı kapalı tutuyorum.

"Gerçeği bilmeye hakkım var," diye cevap vermediğimde diyor. "En azından bunu bana ver."

Onu incitme düşüncesi mide kaslarımı kasılmaya başladı — sadece ona karşı hissettiğim bir zayıflık — ama derin bir nefes alıp cebimdeki zarları okşayarak kendimi sakinleştirdim. "Sıkılmıştım."

O da nefesini içine çekiyor.

Cevabımın ona karşı hala beslediği olumlu duyguları yok edeceğini bilerek devam ettim. "Bana ilk mesaj atan kişi sendin ve seni komik bulmuştum. Tek bir sohbetten fazlasını beklemiyordum, ama sonra ertesi sabah bana mesaj attın... ve o gece... ve bilmiyorum. Beklediğimden çok daha uzun sürdü."

Ağzını avucuyla kapatıyor ve gözleri doluyor. Kendimi berbat hissediyorum, ona herhangi bir acı verdiğim için tamamen ve tamamen berbat hissediyorum.

"O zaman neden buluşmayı kabul ettin? Bunu bir çıkış yolu olarak kullanabilirdin."

Ama bunun yerine, o gece her şeyi değiştireceğini bilmeden, Cadılar Bayramı'nda onunla karşılaştım. Tek bir inanılmaz öpücük beni kaçırmaya yetti ve o günden beri durmadım.

Boğazımı temizledim. "İtiraf etmeliyim ki, nasıl birine benzediğini ve bu kadar iyi bir kişiliğin varken neden anonim bir uygulama kullandığını merak etmişim."

Sessizlik boğucu.

"Sonra seninle tanıştım ve her şey anlam kazandı. Sen çok..."

Boğulur gibi bir ses çıkarır ve sanki küçük elleriyle kalbimi sıkıyormuş gibi hissederim.

"Çok..." Onu caydırarak kadar güçlü bir şey bulmak için uğraşıyorum.

"Çok ne?" Sesi çok uzak geliyor ve bunun, kapıya yaslanarak benden insanca mümkün olan en uzak mesafeye çekildiği için olduğunu anlıyorum.

Midemdeki mide bulantısını ve son duygusal yumruğumu attığımda hissettiğim çok daha fazlasını hak ediyorum. "Sen benim gibi biri için fazla fazlasın."

Sen çocuk, koca ve köpek istiyordun, ben ise sadece kendimi düşünüyordum, ona söylemek istiyorum.

Ailenin sevmediği ve asla sevmeyeceği bir adamı savunmak için tüm enerjini harcıyordun, diye eklemek üzereydim.

Sana takıntılı olurdum. Tamamen, tamamen, inkar edilemez bir şekilde takıntılı olurdum ve bu süreçte ölürdüm.

"Kenara çek!"

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Ne?" Kapı koluna uzanıyor.

Kahretsin! Hareket halindeki bir aracın kapısını mı açacak? "Midesi bulanıyor!" diye bağılıyor, gözleri yaşlı.

"Kahretsin! Tutun." Direksiyonu sağa kırıyorum, neredeyse sadece başka park park aracın ana Sokağı acil acil durum şeridine park etme işlemi sırasında.

Lily, ben tamamen durmadan kamyonetten atladı. Yeterince hızlı değildim, bu yüzden ona ulaştığımda çoktan eğilmiş ve yangın musluğunun önünde kusuyordu.

Saçlarını tutup yüzünden çekiyorum.

"Senden nefret ediyorum." Boğuk bir hıçkırık çıkar, buz gibi kalbimi parçalar.

"Biliyorum." Saçlarını tuttuğum elimi ayarlayarak gözlerine düşen birkaç saç telini yakaladım.

"Şu anda bana bakman hiçbir şeyi değiştirmez."

Kollarımı daha sıkı sararım. "Öyle olacağını beklemiyordum."

"Sırada senin değerli Ferragamo ayakkabıların var."

"Küçük falan değiller, ama buyur. Hak ettim ve daha kötüsünü hak ediyorum."

Yorumum onu en kötü şekilde kızdırmış gibi görünüyor.

Lily'nin midesi hala boşalmamış olmasına şaşırıyorum, ama yine kusmayı başarır. Söz verdiği gibi dönüp ayakkabılarıma saldırmaz, ama el yapımı İtalyan loaferlarına biraz kusmuk sıçrar.

Temizlikle ilgili takıntılı düşünceler ön plana çıkıyor ve sağduyuma karşı savaş açıyor.

İçimdeki ses yüksek ve rahatsız edici bir şekilde şöyle diyor: "*0 hastalık sana da bulaşabilir.*"

"*0 hasta değil, sarhoş*" diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Ama emin misin? Ya sana bir şey bulaştırırsa ve haftalarca yataklara düşersen?

Haftalar mı? Bu saçmalık.

Lily hidranttan dönüp bacağıma uzanmadan önce sendeleyince, kafamın içindeki konuşmalardan kopuyorum. Dokunuşu masum, sadece dengesini sağlamak için ama vücudumda bir sıcaklık yayılıyor.

Bana yaslanır. "Sanırım bittim." Ona tam

olarak inanmıyorum. "Emin misin?"

"Umarım öyledir, ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Gördün mü? Hâlâ kendini iyi hissetmiyor, yani alkolden olamaz.

Oh, lanet olsun, diye kendi kendime cevap veriyorum.

Yaptığım geçici at kuyruğunu çözüyorum. Şu anda saçlarının yüzüne gelmesini istemeyeceğini düşünüyorum, bu yüzden bileklerinden saç bağını nazikçe çıkarıp geri çekiyorum — daha önce başka bir kadına hiç yapmadığım bir şey.

Bunun nedenini düşünmeden, "Bara gidip sana su getireyim," diyorum.

"Tamam."

Elini bacağımdan çekip, cildimde yayılan elektriksel hissi görmezden gelerek onu bir bankın önüne yönlendiriyorum.

"Burada kal."

"Hiçbir yere gitmeyecektim."

Lily'nin olayını gören ve pencerenin etrafında toplanan insanları görmezden gelerek Last Call'a giriyorum. Barmen bir bardak su almak için barın önüne doğru ilerlerken, onların dikkati bana yöneliyor.

Barmen bana en küçük plastik bardağı vermek istiyor, ben de tezgahın üzerine yüz dolarlık banknotu atıp yerine büyük plastik sürahiyi doldurmasını istiyorum. Barda oturan biri bana birkaç sakız uzatıyor, ben de hızlıca teşekkür edip Lily'nin suyunu alıp dışarı çıkıyorum.

Onu Lily'ye veriyorum ve o, ağzını çalkaladıktan sonra sürahidten birkaç yudum alıyor. Çok geçmeden kolları titremeye başlıyor, ben de o bitirene kadar sürahiyi tutuyorum ve ona sakız veriyorum.

O ayağa kalkarken sürahiyi yere koyuyorum. Ayık olduğunu fazla abartmış gibi görünüyor ve öne doğru sendeliyor.

Ayağa fırlayıp onu düşmemesi için kolumu onun omzuna doladım. "İyi misin?"

Bana yaslanıp gözlerini kapatıyor. "Dünya dönmeyi bırakınca cevap veririm."

Bu fırsatı değerlendirip onu iyice inceledim. Saçları karışık, teni solgun ve göz makyajı akmış olsa da, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Bana baktığını hissediyorum," diyor gözlerini açmadan.

Kendimi korumak için konuyu saptırıyorum. "Maskaran akmış."

"Bu gece daha kötü olamaz diye düşünmüştüm."

Cep mendilimi alıp, onun yanaklarını ve gözlerinin altını sildikten sonra ağzının köşelerini temizledim.

O pis bez parçasını hemen at, diye bir ses duyuyorum.

Ağzından başımı kaldırdığımda, onun da bana geniş gözlerle baktığını gördüm.

"Ne?"

"Başım biraz dönüyor." Kolumu ona daha sıkı sararım. "Onu bırakıp gitmelisin, sana bulaşmadan.

Onu bırakıp, sana bulaştırmadan uzaklaşmalısın.

Burnumdan ağır ağır nefes alıyorum.

Ve sen hala o iğrenç cep mendilini neden tutuyorsun? Onu yere atıp, biri Lily'nin adını çağırır çağırmaz tekmeliyorum.

"Seni tanıdım sandım ama emin olamadım," diyor kadın arkama dönerek.

Lily'nin bakışları o kişiye yönelir ve zaten geniş olan gözleri sonuna kadar açılır.

"Jane," diye cıvıldar. "Burada ne işin var?" "Uh... Last Call'da Trivia Gecesi var." Rose &

Thorn'da Lily'nin yeni işe aldığı çalışan, önümüze gelir.

Lily başını çevirir ve sonunda nerede olduğumuzu fark eder. Onun bakışını takip ederim ve barın penceresinin önünde duran birkaç kişiyi görürüm. Hemen başlarını çevirirler, ama çok geç.

Lily ve ben, bir koruma programı gibi tanık topluyoruz.

"Lorenzo." Jane, dikkatini yangın musluğuna vermeden önce bana anlaşılmaz bir bakış atar. "İyi misin?"

Lily yüzünü buruşturur ve ben de sanki kendimmiş gibi geri tepmeyi hissederim. Kolumu belinden çekmek isterim ama Lily hala titriyor, bu yüzden elimi kalçasına yapıştırılmış gibi tutar ve yakın temastan dolayı parmak uçlarımda hissettiğim hafif karıncalanmayı fark etmemiş gibi davranırım.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye cevaplar Lily. "Ne oldu?"

"Sanırım gıda zehirlenmesi oldum."

"Olamaz!" Jane'in bakışları bana kayar. "Lorenzo'nun sana yardım etmek için burada olması ne iyi." Sesi samimi geliyor.

"Evet, o o bana bana bir evine evine götürüyordu." Onun Gözleri, hatasını fark edince komik bir şekilde büyüdü.

"Nereden?" diye sorar Jane, bana ikinci bir bakış atarak.

"Uh..." Lily telaşlanır ve durumumuzu daha da kötüleştirir.

Ben araya giriyorum. "Arabasına olan olay için özür dilemek için onu yemeğe çıkardım."

Jane başını sallar. "Ah, evet. Bu haftanın hikayesi oldu."

Tabii ki öyle.

Jane'in bakışları kirli kaldırıma düşer.

O daha fazla soru sormadan araya giriyorum. "Gitmeliyiz..."

Jane Lily'ye gülümser. "Yarın sana annemin tavuklu noodle çorbası getireyim. İhtiyacın var gibi görünüyor." Lily ve beni yalnız bırakarak Last Call'a geri döner.

Lily elimden kurtulur ve yanlış yöne doğru üç adım atar, ben onu kolumla tutup kamyonetime doğru yönlendirmeden önce.

"Senden gerçekten nefret ediyorum," diyor, ben onu içeriye yardım ederken. Bu geceki itirafından sonra, ona inanmaya meyilliyim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lily

Ertesi sabah, en kötü akşamdan kalma haliyle uyanıyorum ve ne yağlı yemekler ne de ağrı kesiciler beni tamamen iyileştiremiyor. Yıllardır içki içip kendimi hasta etmemiştim, bu yüzden olanlara hala şok olmuş durumdayım.

Bir parçam, Lorenzo'ya kenara çekmesini söylemeden önce yaptığımız konuşmayı hatırladığım için bayılmış olmayı diliyor, çünkü o zamandan beri onu her düşündüğümde göğsümde bir ağrı hissediyorum.

Sen benim için çok fazlasın, dedi Lorenzo, zaten kanayan kalbime bir bıçak saplayarak.

Ne saçmalık.

Daha önce çıktığım erkeklerden de benzer sözler duymuştum ve Lorenzo'nun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etsem de, endişelerimin doğrulanması yine de canımı yakıyordu.

Dolabımda sakladığım giysi kutusuna bakıp Lorenzo'ya benim için *fazla* olmanın ne demek olduğunu göstermeli miyim diye düşünüyorum, ama sonra başımı sallıyorum.

Onun sözlerinin seni ne kadar etkilediğini gösterme, diyorum kendime, sonra basit bir siyah elbise seçip işe gidiyorum.

Burada haberler çabuk yayılır, bu yüzden durgun iş gününün ortasında, on şişe zencefilli gazoz, dört Tupperware kapta tavuklu noodle çorbası ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük Pepto-Bismol şişesini topladım.

Geçen insanlar ve benim yavaşlığım arasında, işim bitip arabama doğru yola çıkana kadar telefonuma bakmaya fırsat bulamadım.

Lopez-Muñoz sohbeti aktif, ama Willow'dan gelen yeni mesaj daha çok ilgimi çekiyor.

WILLOW

Lorenzo'yu beni kovmamaya veya dava etmemeye ikna etmek için ne yaptysan, TEŞEKKÜR EDERİM!

Mesajı iki kez okudum.

Bir şey mi dedim? Hatırlamıyorum...

Ah

B

Başta işini riske attıktan sonra en azından bunu yapabilirdim.

BEN

Nişanlımdan bahsettiğim için çok üzgünüm. Nişanlımdan bahsettiğim için çok üzgünüm. Bana hiçbir şey söylemememi istemiştin, ama sözümü tutmadım.

WILLOW

Merak etme. Her şeyi affettim!

Gerçekten

WILLOW

Evet. Bir şişe daha açmayı öneren ben olduğum için, senin sarhoş halini sana karşı kullanamam.

ME

O noktaya gelmeden kendimi durduracak kadar yaşıyım.

Şansım çok kötüydü, durmak için kendimi tutamadım ama dersimi aldım.

WILLOW

Merak ediyorum, Lorenzo'yu benimle çalışmaya devam etmesi için nasıl ikna ettin?

Hatırlamam birkaç saniye sürüyor ve hatırladığımda inliyorum.

**Ona karşı aday olacağımı söylemiş
olabilirim.**

WILLOW

Siyasete ilgi duyduğunu bilmiyordum.

ME

Sarhoş olduğumda biraz küstahlaşabilirim.

Lorenzo'nun Willow ile çalışmaya devam etme kararında benim tavrımın bir etkisi olduğunu düşünmüyorum.

WILLOW

Ben de öyle derim!

WILLOW

**Neyse ki söylediklerin işe yaradı, çünkü
dün gece olanları olmamış gibi
davranıyor.**

WILLOW

**Ama Lorenzo, senin ve Eros uygulaması
hakkında her şeyi bilmem gerektiği için
kendini kurtardığını sanma.**

Dün geceyi unutma planım suya düştü, hepsi benim koca ağzım ve incinmiş duygularım yüzünden.

İki gün sonra, ikinci en yeni çalışanımız öğleden sonra devralmadan önce dükkanı açmam gerekiyor. Sabahları pek uyanık biri değilim, bu yüzden Angry Rooster Café'den kendime buzlu kahve alıyorum.

Kafede birkaç kişi beni durdurup sohbet etmek istiyor, ben de arabama dönüp Tarihi Bölge'ye gitmeden önce onlarla biraz sohbet ediyorum.

Lavender Lane'in ortasında belediye başkanı ve iki oğlunun mimari planları gibi görünen şeyleri incelerken gördüğümde midem bulanır. Ludlowlar gidene kadar arabayla dolaşmak isterim ama dükkân açılmadan önce çiçek duvarının tasarımını bitirmem gerekiyor, bu yüzden arabamı boş bir yere park edip Rose & Thorn'a doğru yürürüm.

Dükkanım Ludlow'ların görüş alanında olduğu için kaçınılmaz olana kendimi hazırlıyorum.

"Lily!" diye sesleniyor belediye başkanı. Onu görmezden gelmek isterdim, ama Richard'ın önünde çocukça davranmış gibi görünme riskini göze alamam, bu yüzden midemde boşluk hissiyle üçüne dönüp bakıyorum.

Belediye Başkanı Ludlow, rahmetli babasının yerine geçtikten sonra neredeyse otuz yıldır Lake Wisteria'yı yönetiyor ve geçen yıl 65. yaş gününü kutladıktan sonra emekliye ayrılacağını açıkladı.

"Belediye Başkanı Ludlow." Yakınlığımızı fırsat bilip planların köşesindeki şirket logosunu ezberliyorum.

Belediye başkanı kağıdı sararken gülümsemesini koruyor, ama ben diğer oğlunu selamlamadan gülümsememi iade etmiyorum. "Trevor."

Richard'ı tamamen görmezden geliyorum, bu da Belediye Başkanı Ludlow'un kaşlarını kaldırmasına ve Trevor'ın sırtıtmasına neden oluyor. Ludlow'un en büyük oğlu otuz beş yaşında, Richard ise beş yıl sonra doğmuş. İkisi de sarı saçları ve mavi gözleriyle birbirlerine benziyorlar, ancak Trevor sıcak gülümsemesi ve dostane tavırlarıyla öne çıkıyor.

Ludlow'un iki oğlundan Trevor daha cana yakın biri, bu yüzden Belediye Başkanı Ludlow'un, genellikle kronik IBS hastası gibi görünen Richard yerine onu halefi olarak seçtiğini anlıyorum.

Ya da belki de sadece benim yanımda öyle görünüyor. "Seni görmek güzel, Lily," diyor Trevor.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

Belediye Başkanı Ludlow gülümser. "Lavender Lane için mimarın planlarını inceliyoruz."

Kalbim hızla çarpar. "Biraz erken değil mi?"

"Yemin ettikten sonra hemen işe koyulmak istiyorum." Trevor göz kırpar.

"Tabii bu gerçekleşirse." Richard'a bir bakış attım ve keşke atmasaydım dedim.

Buz mavisi gözleri bana odaklanmış durumda.

"Mektubun sizi oldukça şok etmiş olduğunu biliyoruz," diyor Belediye Başkanı Ludlow. "Ama Trevor, herkesin ihtiyaçlarının karşılanmasını ve yeni perakende alanlarında öncelik hakkının verilmesini sağlayacak."

"Kendi mülklerimizi dört katı fiyata geri satın alma fırsatı sunması ne kadar düşünceli."

"Kira fiyatlarının biraz kontrolden çıktığını anlıyoruz..." diyor belediye başkanı. "Ama yerinden edilenlere küçük işletme kredileri sunmak için yerel banka ile işbirliği yapıyoruz."

"Kendi bankanızdan mı bahsediyorsunuz?"

Belediye başkanının gülümsemesi kaybolur. "Evet, ama faiz oranlarımız rekabetçi, sizi temin ederim."

Muhtemelen beni kızdırmak için bu plan için Lavender Lane'i öneren Richard, "Bu binaya ödediğimiz fiyata şükretmelisin" diyor.

"Sanırım öfkeden gözüm kör olmuş, cömertliğini takdir edemiyorum."

Richard omuzlarını silkiyor.

Belediye başkanını fikrini değiştirmeye ikna etme umudum, Richard'ın bunu asla izin vermeyeceği için yok oluyor. Bana çok kızgın.

Belediye Başkanı Ludlow araya giriyor. "Richard'ın demek istediği, annenize ve bu sokaktaki herkese iyi bakmak istediğimiz. Bu yüzden herkese işlerini halletmeleri için altı ay süre veriyoruz, çünkü bunun herkes için zor olacağını biliyoruz..."

Ben sözünü keserim, "Richard'ın buna *bayılacağına* eminim."

Belediye Başkanı Ludlow bize merakla bakar, muhtemelen kasabada Richard ile kısa bir ilişkimiz olduğunu kimse bilmediği için kafası karışmıştır.

Birinden kurtulmanın en iyi yolunun başka birine aşık olmak olduğunu söyleyenler, birkaç önemli ayrıntıyı atlamışlar: bunun kendini daha iyi hissettireceğini varsayma ve daha da önemlisi, ilişkiniz bittiğinde hayatını zehir edecek birini seçme.

"Bir şey mi, Lily?" Richard'ın çenesindeki damar atıyor.

Onun isteğini reddetmek üzereyim ki, kolumu tutup beni uzaklaştırır. Köşeyi döndüğümüzde, arkasını döner.

"Biraz terbiyen olsun ve ailemin önünde olay çıkarmadan önce benim hatamı fark etmelerini engelle."

Ağzım açık kalır. Ben de kimseye yaptığımızı bilmemesini istiyorum, ama lanet olsun, bir zamanlar yakın olduğum biri tarafından böyle konuşulmak hala canımı yakıyor.

Devam ediyor: "Hoşuna gitse de gitmese de, bu proje gerçekleşecek."

"Birkaç ay önce aramızda olanlarla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen tesadüfi bir proje, değil mi?" diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Gülümsemesi çok yanlış. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Derin bir nefes alıp, Lavender Lane'in iyiliği için duygularımı bir kenara bırakıyorum. "Cidden. Biraz yetişkin gibi davranıp bu intikam savaşına bir son verebilir misin? Ya da en azından bunu aramızda tut ve masum insanları hedef almayın."

Omuzlarını silkiyor. "Babamın hep böyle planları vardı. Ben sadece onun diğer seçenekleri yerine Lavender Lane'i önerdim."

I	diplomasi	diplomasiyi	diplomasiyi
	pencereden	pencereden	"Sen tam
	pisliksin."		

"En azından ben sahibiyim. Senin için aynı şeyi söyleyemem."

Yüzüm kızardı. O beni öyle görebilir, ama bu doğru olduğu anlamına gelmez.

Richard'ı *asla* oyalamadım ve özellikle Lorenzo ile olan durumdan sonra sadece geçici bir ilişki istediğimi açıkça belirttim. Ona karşı hala çözülmemiş duygularım olduğunu fark ettiğimde, Richard'a düşüncelerimi saygılı bir şekilde söyledim ve olgun bir yetişkin gibi ilişkimizi sonlandırdım.

Lorenzo benim varlığımı görmezden gelse de, kalbim hala ona bağlıydı ve Richard bunu düşündüğümünden daha fazla kişisel algıladı. Neden kendini küçük düşürülmüş hissettiğine dair birkaç tahminde bulunabilirim, ama bunun, kardeşinin *varisi* olarak etiketlendiğinde başlayan bir aşağılık kompleksinden kaynaklandığını düşünüyorum.

"Senin yerinde olmak için kaç kadın minnettar olurdu, biliyor musun?" diye soruyor.

Neden kusmadığımı bilmiyorum. "O zaman başka birini bulmakta zorlanmazsın herhalde."

"Senden hoşlanıyordum. Gerçekten hoşlanıyordum, senin bazı... tuhaflıklarını görmezden gelmeye bile razıydım." Bakışları sözleri kadar aşağılayıcı, ama ben, öyle olmasa bile, kız kardeşimden ödünç aldığım beyaz iki parçalı takımın üzerinde sekip gidiyormuş gibi davranıyorum.

Onun gibi yargılayıcı bakışlar ve yorumlar, şu anda giyindiğim gibi giyinmeye başlamamın nedeni. Çünkü gardırobum ve giydiğim kıyafetler benim özümü yansıtıyor ve kalbimin o kısmını beni açıkça yargılayan veya bunu bana karşı kullanan insanlarla paylaşmak istemiyorum.

Şu anda çok hassasım, ama sonsuza kadar böyle kalmayacağım.

Sadece *şimdilik*.

Richard yaklaşır, etrafımızı acımasız bir enerji sarar ve fısıldar: "Ama senin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. Çoğu erkeğin senden uzak durmasının bir nedeni olmalıydı, hâlâ hislerin olan kişi de dahil.

ve bunun nedeni, bazılarının sandığı gibi senin namuslu olman değil."

Ben irkilirim ve tepki gösterdiğim için kendimden anında nefret ederim. Ona artık görüşemeyeceğimi söylediğimde de benzer bir şey söylemişti, bu yüzden daha hazırlıklı olmalıydım, ama ben hassas biriyim, özellikle de geçen geceden sonra.

Richard'a beni daha fazla incitme fırsatı vermek yerine, uzaklaşıyorum ve onun tüm hayatında gösteremediği olgunluğu on saniyede gösteriyorum.

İşimi kurtarmak için zaten motiveydim, ama Richard ile yaptığım bu konuşma içimdeki ateşi daha da alevlendirdi. Ne pahasına olursa olsun, Trevor ve tüm ailesinin bu kasaba üzerindeki tüm gücünü kaybetmesini sağlayacağım — bunun için öfkemi bir kenara bırakıp Lorenzo ile işbirliği yapmam gerekse bile.

Annem yatak odasına girer girmez yıkılır.

"Özür dilerim, Liliana," diye ağlıyor, yüzündeki ince çizgilerde acısı okunuyor. "Belediye başkanıyla konuşmaya çalıştım, ama bana tüm planları gösterdi ve gizlilik anlaşmasını orada imzalamam karşılığında belediye meclisinin teklif ettiği parayı üç katına çıkardı. Hayır diyemedim. Onun fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim veya yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bildiğim için."

Bugün erken saatlerde hissettiğim tüm öfkem silinip gitti, yerini endişe aldı.

"*Anne*." Onun makyaj masasına oturmasına yardım ediyorum. "Derin nefes al."

Ben derin bir nefes alıp veriyorum ve ikimiz de o hiperventilasyon yapmayı bırakana kadar nefes alıp veriyoruz. Yıllar boyunca çok pratik yaptığım için, annemin anksiyete krizlerini atlatmasına yardımcı olmak için bir dizi teknik ve

annemin anksiyete krizlerini atlatmasına yardımcı olacak birçok teknik ve bunları önceden tahmin etmek için geliştirdiğim altıncı his var.

Kendini kontrol altına aldıktan sonra, bana NDA'yı gösteriyor. Bu belge, büyük bir meblağ karşılığında gizlilik taahhüdü istiyor. Planları kimseye anlatırsa, bir dizi yasal yaptırımla karşı karşıya kalacak.

Belediye başkanı ve oğulları bizi köşeye sıkıştırdı çünkü Lavender Lane planlarını kasabaya anlatmak istesem bile, annemi maddi ve hukuki açıdan tehlikeye atmadan bunu yapamazdım - ki onlar da benim bunu asla göze alamayacağımı biliyorlardı.

Richard beni başarıyla tuzağa düşürdü, ama ben mücadele etmeden kaderimi kabul etmeyeceğim.

Un Muñoz nunca se ^{rindel}, kendime söylüyorum ve yanlışlıkla gizlilik sözleşmesinin sayfalarını buruşturuyorum.

Annemin geniş gözleri yüzümde dolaşıyor. "Lütfen bana kızma."

Kağıdı düzeltip yüzümdeki ifadeyi kontrol altına alıyorum. "Kızgın değilim." Hayal kırıklığına uğramışım, evet, ama o bu seçimle açıkça mücadele ederken nasıl kızgın olabilirim ki?

Elini tutup sıkıca tutuyorum. "Keşke önce bana söyleseydin, sonuçta bu işin içinde birlikteyiz," diyorum, her kelimedede yorgunluğum hissediliyor. "Ama seni zor durumda bıraktığını anlıyorum."

Bu durumun kısmen benim de suçum olduğu için, bir çıkış yolu bulmak da bana düşüyor.

I Un Muñoz nunca se rinde: A Muñoz asla pes etmez.

BÖLÜM SEKİZ

Lorenzo

Willow arkamda volta atarken, ben tek yönlü camdan odak grubunu bir kez daha izliyorum. Aramızda biraz gerginlik var, ama umarım Eros uygulaması olayını bana uzun süre karşı kullanmaz.

"Bir politikada aradığınız en önemli özellikler nelerdir?" Kampanya gönüllümüz konferans masasında oturan gruba soruyor.

Cevapları için kendimi hazırlıyorum.

"Dürüstlük," diyor bir adam.

"Kibarlık," diye ekliyor bir başkası.

"İyi bir mizah anlayışı," diye cevaplıyor kasabanın saatlik ücretle çalışan parti palyaçosu, karışık tepkiler alıyor.

Gönüllü, birkaç kişi daha cevap vermesini bekledikten sonra, "*Lorenzo Vittori* adını duyduğunuzda aklınıza ilk gelen şey nedir?" diye sorar.

Cevaplar, *kumarhaneler* ve *lüks arabalardan hayırseverlik etkinliklerine* ve *Julian Lopez'in düşmanına* kadar çok çeşitlidir.

"Lily." Nura, bir kadın tanımadığım tanımadığım tanıdığım tanıdığım hayvan

hayvan barınağında gönüllü olarak çalıştığım zamandan beri fark ettim, sesini yükseltiyor.

Biri "*Ah*" diyor.

"Ne demek istiyorsun?" masanın başındaki kişi soruyor.

"Geçen gece Lily hastalandığında Last Call'daydım ve Lorenzo ona baktı."

Birkaç kişi başını sallayıp onaylayıcı sesler çıkararak Nura'nın neyden bahsettiğini biliyormuş gibi davranır.

Birisi elini kaldırır. "Ben de oradaydım. Lorenzo'nun Lily'nin saçlarını tutması çok tatlıydı."

"En azından yapması gerekeni yapmış," diye alaycı bir tonla bir kadın cevap verir.

"Aslında, gözyaşlarını sildi, ağzını temizledi ve ona su getirmek için bara koştu, bence çok daha fazlasını yaptı."

"Lily'ye nasıl olduğunu sormak için mesaj atan var mı?" inci kolyesiyle oynayan bir kadın sorar.

Beyaz saçlı yaşlı bir kadın, "O iyi. Olanları duyunca ona çorba getirdim," dedi.

Biri sorar, "Kafası karışan tek kişi ben miyim? Lily Lorenzo ile ne yapıyordu?"

İnci takılarla süslenmiş kadın cevaplar, "Hastalanmadan önce birlikte akşam yemeği yedikleri söylentisi var."

Oda birdenbire nefes kesen seslerle doldu. Benim gibi bir mafya üyesinin halkın prensesiyle takıldığı duyulunca şok olmuş olmalılar. Tepkilerine bakılırsa, Lily'yi bir kuleye kapatıp anahtarını da atalım diyenler bile çıkabilir.

Nura omuzlarını kaldırır. "Bilmiyorum, ama onları birlikte görmek beni şaşırtmadı."

"Neden?" masanın arkasında oturan kişi sorar. "İkisi de barınakta gönüllü çalışıyor, yani daha önce yollarınız kesişmiş." önceden karşılaşmışlardır."

Herkes aynı anda konuşuyor ve tüm cevapları anlamaya çalışmak kaos yaratıyor.

"Bir dakika. Lorenzo barınakta gönüllü mü çalışıyor?" "Hayvanları sevdiğini bilmiyordum."

"Lily ve Lorenzo mu? İmkansız. Julian ondan *nefret ediyor*." Gözlerim tavana kayar.

İşte iyi davranmaya çalışmanın sonucu bu.

Willow volta atmayı bırakıp yanımdaki sandalyeye oturdu. "Bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum."

"Ne anlamda?"

"Halkla ilişkiler 101. Eğer sen, kasabayla hiçbir bağlantısı olmayan bir adam, en sevilen sakinlerinden biriyle görürsen, bu senin popülerliğin üzerinde olumlu bir etki yaratacaktır."

"Lily'nin etrafında biraz daha takılmamı mı öneriyorsun?"

Yanağının içini ısırır. "Ona yaptığın şeyden sonra yapmamalıyım."

"Ama kampanya için iyiye..."

İsteksizce nefes verdi. "O zaman denemeye değer sanırım."

"Birkaç karşılaşma ne kadar etkili olabilir ki?" "Ona ev yapımı çorba getirdiler Lorenzo.

Ona çorba getirdiler, Lorenzo.

"Sen de çorba mı içtin?"

"Hayır, keşke öyle olsaydı. Ben Campbell's konservesini ısıtmakla uğraşırken, halkın prensesi Lily kraliyet muamelesi görüyordu." Ardından gülerек devam ediyor, en azından bu ayrımcılığa kızgın değil. "İnsanların ona baktığın için bu kadar olumlu tepki vermesi çok normal. Onu çok seviyorlar."

Geçen gece Lily hastalandığında tamamen içgüdüsel olarak tepki verdim, bu yüzden insanların benim kasıtlı olarak yaptığım tüm iyiliklerden daha çok bunu önemsemelerine şaşırdım.

Park için para toplamak amacıyla bir hayır amaçlı softbol maçı düzenlemek mi? İnsanlar mutlu oldu ve anketler de bunu yansıtıyordu, ama genel oy oranlarımda büyük bir etkisi olmadı.

Şehrin çevresindeki küçük işletmelere kişisel zamanımı ve paramı yatırarak şirket hisseleri karşılığında yatırım yapmak, çünkü onların gelişmesini istiyorum? Bu, şehir ve risk sermayesi için harika bir şey, ama kimse bundan bahsetmiyor çünkü para ihtiyacı hassas bir konu.

Ama yardım Lily Muñoz yardım hasta hasta Şimdi *bu* insanları ilgilendiriyor ve bana bir çift

bin dolarlık ayakkabı, fazladan bir doz C vitamini ve ellerim çatlayıp kanayana kadar yıkamak.

Harika. Bir iniltiyi zorla bastırıyorum.

"Bence küçük bir deney yapmalıyız," diyor Willow, odak grubu başka bir soruyu yanıtlamaya geçince.

"Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, ben varım."

"Ya bunun anket sonuçlarını etkileyebileceğini söylersem?"

"Öyleyse, bilimsel yöntemin büyük bir hayranıyım."

Ertesi sabah Nura'yı arayıp hayvan barınağındaki görev saatimi değiştirmek istediğimi, normal vardiyama gelemeyeceğimi söylediğimde, o gülerek sorun olmadığını söyledi. Dünkü odak grubu toplantısından sonra, bana Lily ile aynı gönüllü görevini vereceğini hissetmiştim ve sezgilerim doğru çıkmıştı.

Tek sorun neydi? Lily'nin vardiyasının, barınağın evlat edinmeyi teşvik etmek için bir etkinlik düzenlediği Park Promenade'da olduğunu bilmiyordum.

Vardiyamızın ilk saatinde Lily köpek çadırının altında köpeklerle vakit geçirirken, ben otoparkta çalışarak insanları barınağın geçici evlat edinme merkezine uğramaları için teşvik ediyorum. Üzerimize vuran öğleden sonra güneşi nedeniyle gönüllü tişörtüm sırtıma yapışıyor, burnum ve yanaklarım giderek yanıyor.

Barınakta gönüllü olarak çalışmama rağmen, hayvanlarla hiç *etkileşime girmiyorum*. Böyle olmasını tercih ediyorum ve bunun nedeni çocukluğumda köpeğimi kaybetmiş olmam.

Ancak, kasabamın onay oranında bir etki görmek istiyorsam, rahatlık alanımdan çıkmam gerekiyor ve bunu yapmak, klipboardumu bırakıp insanlarla, köpeklerle ve Lily ile dolu kalabalık çadıra doğru gitmek anlamına geliyor.

Onu reddettikten sonra onu kullanmam adil değil. Bunun farkındayım ve dürüst olmak gerekirse bu fikirden utanıyorum, ama kendimi durduracak kadar değil. Kaybedecek ok Şeyim var ve daha iyi bir plan yapmak için yeterli zamanım yok.

Lily bana el sallayarak beni Şaşırttı. Birkaç kişi, benim de dahil olduğum, onun kime baktığını görmek için döndü, ama etrafta kimseyi görmeyince kfrettim.

Aptallığımı silkeledikten sonra başımı çadırın içine sokuyorum ve sıcaklığın düştüğünü hemen fark ediyorum.

Gözlerim kapalıyken Lily yanıma gelir. "Al." Soğuk su Şişesini göğsüme bastırır.

"Bak, benim iyiliğimi düşünüyorsun."

"Maalesef benim için, ölürsen belediye başkanı olamazsın," diye cevaplar, dişlerini göstererek gülümser.

"Ne zamandan beri seçimleri kazanıp kazanmamamı umursuyorsun?" "İki kötü seçenekten en iyisinin sen olduğunu fark ettiğimden beri."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Bu sözü reklamda kullanabilir miyim?"

"Benim desteğimi istiyorsan, kullanabileceğin daha iyi alıntılar vardır eminim."

Bunu sulluk duygusundan kurtulmak için yeşil ışıık olarak kabul ediyorum ve deneyime devam ediyorum, çünkü onun desteğinden daha iyisini düşünemiyorum.

Yakınımızda duran biri bize birkaç adım yaklaşır ve ben sırtıtarak gülümserim.

Willow çok sevinecek.

Lily'nin bakışları ağzıma düşer. "Ne?"

"Hiçbir Şey." Bana verdiği su Şişesini açıp birkaç yudumda yarısını içiyorum. Gözleri boğazıma düşüyor, sonra hızla başka yere bakıyor, yanakları güneşte duruyormuş gibi kızarıyor.

Açıkçası sevgi gelip geçebilir, ama çekim çok daha zor silinir.

Bunu iyi bilirim.

Bana bakmadan sorar, "İş yerine park yerin yok mu?"

"Eh. Biraz burada takılacağım." "Şansıma bak." Yüzünü buruşturuyor.

Nura bize doğru yürür, yüzünde geniş bir gülümseme vardır. "Burada durum nasıl?"

"İyi!" Lily ellerini birleştirir. "Sizi bulmaya gelmiştim. Lorenzo ile yer değiştirip ona sıcaktan biraz dinlenmesini sağlayabilirim diye düşündüm."

"Çok naziksiniz!" Nura, klipsli dosyasını göğsüne sıkıca bastırır.

"Gerek yok," diye araya girdim.

Lily beni duymazdan gelir ve Nura'ya bakmaya devam eder. "Gerçekten. Önemli değil. Biraz güneş iyi gelir, o da bir saattir çalışıyor."

Nura, Lily'ye yeni bir clipboard vererek onu gönderir ve birkaç dakikadan fazla birlikte görünme planımı bozar.

Lily beni alt etmiş olabilir, ama Willow'un teorisinin doğru olduğunu kanıtlayana kadar pes etmeyeceğim. Ama önce Lily'nin bir dahaki sefere benden bu kadar kolay kaçamayacağından emin olmalıyım.

BÖLÜM DOKUZ

Lily

Utanç verici olaydan sonra Last Call'dan uzak durmak istiyorum, ama Dahlia ve Julian beni içki içmeye davet ettiğinde reddedemedim. Kız kardeşimle kaliteli zaman geçirmek zaten zor, bu yüzden elimdeki fırsatları değerlendirmek istiyorum.

Kız kardeşim meşgul ve şehir dışında olduğu için Lavender Lane veya gizlilik anlaşması hakkında henüz konuşma fırsatı bulamadım ve kalabalık bir barda bu konuyu açamazdım, bu yüzden hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorundayım.

Son zamanlarda tam da bana yakışır bir davranış.

Julian mocktail'lerimizi getirip Dahlia'nın yanına oturduğunda, Pressed Petal için galeri fikrini konuşmaya başladı.

"Sanatı sergilemek için şık, modern çerçeveler ve iyi bir arka aydınlatma düşünüyorum." Julian'ın maketi görebilmesi için telefonunu çıkarır.

"Kolay görünüyor," der Julian, bira şişesinden bir yudum alıp. "Ama bence sanat eserleri duvara asılmak yerine tavandan sarkıtılmalı. Böylece insanlar eseri 360 derece görebilir."

Kadının yüzü aydınlanır. "İyi fikir! Ama çok ağır olmaz mı?"

Julian düşünürken çenesini kaşıyor. "Ekstra destek kirişleri ekleyip onlara delik açabiliriz."

Uzakta bir kasa makinesinin sesi duyuluyor, Dahlia ve Julian'ın pahalı fikirleri ile birlikte ses giderek yükseliyor.

“Belki de duvarlara asmakla yetinmeliyiz,” diyorum.

"Julian'ın önerisini beğenmedin mi?" diye soruyor yargılamadan.

"Bütçeme sığarsa."

Julian sandalyesine yaslanarak gülümsedi. "Bunu dert etme demiştik."

"Ben de bunu kendi başıma yapmak istediğimi söylemiştim."

Bazıları için bir milyarderin teklifini reddetmek aptalca gelebilir, ama ben hayatım boyunca Julian, Rafa, Dahlia ve annemin başarılı, kendi çabalarıyla girişimciler olmalarını izledim. Hedeflerine ulaşmak için ne kadar zaman ve enerji harcadıklarını ilk elden gördüm ve benimkini gerçekleştirmek daha uzun sürse bile aynısını yapmak istiyorum.

Dahlia içkisinden bir yudum alır. "Hesapları yapıp verdiğin bütçeye sadık kalacağız." Julian'a dönerek sorar. "Tüm aydınlatmayı yapmak ne kadar sürer?"

En son görmeyi beklediğim kişi tarafından sözü kesilir. "Julian."

Hayır.

Julian, her yerde tanıyabileceğim yumuşak sesin geldiği yöne doğru boynunu çevirir. "Lorenzo."

"Dahlia." Lorenzo başını eğip bana doğru çevirir. "Lily." Adımı seksi bir ses tonuyla söyler.

Su içmeden önce başımı salladım. Masadan başımı kaldırdığımda, birkaç kişinin bizim yönümüze baktığını fark ettim.

Harika.

Julian hemen konuya girer. "Ne istiyorsun?"

"Söz verdiğin destek hakkında konuşabilir miyiz diye umuyordum."

"Şu anda biraz meşgulüm," diye cevaplar.

"Hangi destekten bahsediyor?" Dahlia kaşlarını çatarak sorar.

"Önemli değil," diye mırıldanır Julian. "Kendini küçümseme," diye alay eder Lorenzo, sonra Dahlia'ya bakmadan alaycı bir şekilde sorar. "Julian, benim hayır kurumum için bir bağış toplama etkinliğinde konuşma yapacak."

"Böyle bir şeyin olduğunu bilmiyordum," diye cevaplar Dahlia.

Lorenzo sandalyeme yaklaşır, kolu benimkine değecek şekilde. "Henüz yeni bir şey. Healing Hearts'ı iki yıl önce kurdum."

"Ne için?"

"Alkollü sürücülerden etkilenen ailelere destek olmak." Kız kardeşimin gözleri yumuşar. "Bu çok güzel bir amaç."

Kasabamız pek trajik olay yaşamamış, bu yüzden Lorenzo'nun anne babasının bir vurkaç kazasında öldüğünü herkes bilir. Diğer sürücü hiç bulunamadı, acaba alkollü müydü? Öyleyse, nasıl kaçabildi?

Lorenzo'nun sonraki sözleri beni düşüncelerimden kopardı. "Julian'ın onur konuğu olduğu halde bu konudan hiç bahsetmemesine şaşırdım."

Birkaç gün önce Julian, Lorenzo'nun arabamı tamir etmesiyle ilgili bana zorluk çıkarmıştı, şimdi ise onun *onur konuğu* mu oldu?

"Ne zamandan beri Lorenzo'yu destekliyorsun?" Sesim . Lopez'in desteği Lorenzo'nun kampanyası için çok önemli olabileceği için mutlu olmam gerekirdi, ama şu anda büyük resmi göremeyecek kadar sinirliyim.

Özellikle Lorenzo'nun Lorenzo'nun itiraf ettiği diğer diğer gece Eros uygulaması hakkında.

"Rafa benden bir iyilik istedi, bu yüzden Lorenzo'nun destek talebini kabul etmekten başka seçeneğim yoktu," diye cevaplar Julian.

Onun sözlerine kulak kesiliyorum. "Halka açık yerlerde konuşmaktan ölümüne korktuğun için çok büyük bir iyilik olmalı."

Julian koltuğuna daha da gömülür ve bana sadece endişe verici bir bakış atar.

Lorenzo, yanımdaki boş bar taburesine oturur ve kolunu sandalyemin arkasına rahatça dolayarak

sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi. Julian bu hareketi hemen fark eder.

Kimse yorum yapamadan Lorenzo, "Rafa benden yardım istedi, ben de yardım ettim, önemli olan tek şey bu," diyor.

"Ona bedavaya yardım edemez miydin?" diye soruyorum, biraz ters bir tonla.

"Bunun için vicdan gerekir, ama Lorenzo vicdansız doğmuştur." Julian sırtarak cevap verdi.

"Lily sana katılmayacaktır." Lorenzo bana suçlayıcı bir gülümsemeye dönerek, "Özellikle geçen gece olanlardan sonra mı?" diye sordu. Parmaklarıyla at kuyruğumun ucunu oynayarak alaycı bir şekilde sordu.

Burada neler oluyor? Evlat edinme etkinliğinde konuşmak bir şey, ama herkesin önünde bana böyle dokunmak?

Uzaylılar tarafından kaçırıldı mı? Öyleyse, onu geri almaları için onları nasıl ikna edebilirim?

Julian'ın kaşları çatılır ve karanlık bakışları bana yönelir. "Neden bahsediyor?"

"Biz yokken ne oldu?" Dahlia aynı anda sordu.

Lorenzo'nun yarattığı kaos yüzünden onu boğazlayabilirdim, ama yüzümdeki ifade içimdeki düşünceleri yansıtmıyordu. "Önemli bir şey yok."

"Aksine, Lily'nin sağlığını *çok* ciddiye alıyorum." Su bardağımı bana doğru itti.

Ayağımı tekmeleyerek karşılık veriyorum. Sandalyenin ayağını hedef alıyorum ama yanlışlıkla bacağına vuruyorum. *Oops.*

"Tek bir iyilik seni kahraman yapmaz," diyorum sıkı bir gülümsemeye cevap veriyorum.

"Yani nazik olduğumu kabul ediyorsun."

"Sadece sana yararı olduğunda."

"Ferragamo ayakkabılarımın üzerine kusan bana ne yararı oldu?"

Kız kardeşim ağzı açık kalır. "Bekle. *Ne* yaptı?"

"Lily'nin bu akşam her zamanki tutku meyveli votka seltzerini içmemesinin bir nedeni var." Lorenzo, benim sağlığım için endişelenmiş gibi davranma cüretini gösteriyor.

Bu konuşma ve Lorenzo'nun yakınlığı başımı döndürüyor. Eğer tamamen ayık olmasaydım, ne kadar içtiğimi sorgulardım.

Onun planladığı şeyi atlatmak için yeterli değil.

Hayatım boyunca, Last Call olayından bu yana neyin değiştiğini anlayamıyorum ama hızlı düşünmem lazım, Lorenzo cesaretlenmeden hemen şimdi.

"Çok içtim ve Lorenzo beni eve bırakmayı teklif etti. Arabada midem bulandı ve gerisi anlatamayacak kadar utanç verici."

Julian hoşnutsuzlukla bir ses çıkardı. "Beni daha çok hayal kırıklığına uğratan şeyin ne olduğunu bilmiyorum: Lorenzo'nun seni eve götürmesinin iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar sarhoş olman mı, yoksa arabasında kusmamış olman mı?"

Lorenzo'nun gülümsemesi kaybolur. "Eğer ima ettiğin buysa, ne onu ne de başka bir kadını *asla* istismar etmem."

Midemdeki bir şey çırpınıyor ve bu kelebekleri yumruğumla ezebilmeyi diliyorum.

Julian omuz silker. "*Sen* söyledin, ben değil."

Dahlia kollarını kavuşturur. "Burada neler olup bittiğini anlamayan tek kişi ben miyim?"

Ben de fikrimi söylemek üzereyken Lorenzo konuşur. "Artık herkes Lily ile benim ilişkimizi bildiğine göre, bunu artık saklamanın bir anlamı yok diye düşündüm."

Dahlia'nın ağzı açık kalır. "Senin *ne*?"

"Arkadaşlık," diye düzeltiyorum, ama böyle bir şey söylemek beni çok üzüyor.

Kız kardeşim bu kelimeye pek sevinmiş görünmüyor. "Siz ikiniz... arkadaş mısınız? Ne zamandan beri?"

Harika bir soru, ben de cevabını çok merak ediyorum.

Lorenzo, beni kurtardığım için pek memnun görünmüyor, ama çok yazık.

"İnanmıyorum," diye alaycı bir şekilde söylüyor Julian.

Lorenzo dikkatini yüzümden Julian'a çevirince rahatladım. "Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylediğimde de bana inanmamıştın, bu yüzden şaşırmadım."

İki kez gözlerimi kırptıyorum ve Julian'ın yüzü beş saniye içinde etkileyici bir şekilde kızarıyor.

Dahlia kahkahayı bastırıyor. "Durun. Lorenzo'dan nefret etmenin gerçek nedeni bu mu?"

"Hayır. Birçok nedeninden biri." Julian'ın duruşu sertleşir. "Ne oldu?" diye sorar. "Bunun hepsi senin beğendiğin bir ev almak istediği için olduğunu sanmıştım."

"*Evler*," diye homurdanır Julian. "Bir keresinde bir evi bile alamadın, o yüzden birden fazla kez denedi."
"Tekliflerimin kabul edildi" diye cevaplar Lorenzo.

Birbirlerine olan nefretleri tek bir yanlış anlaşılmadan daha derin, değil mi? Öyle olmalı, yoksa Julian'ın bu kinini asla unutmasına izin vermem.

"Bir ev için daha fazla para ödeyebilirdin," diye Julian karşılık veriyor. "Senin milyarder rekabetine katılmak istemiyordum."

"Haberlerde duyduğuma göre, sen zaten milyarder değilsin."

Lorenzo sırtarak, "Beni takip mi ediyorsun?" diye sorar. "Daha çok senin düşüşüne yatırım yaptım."

"Hala çeyrek milyar dolarlık bir servetin olduğunu biliyorsun, değil mi?"

İçkime boğuluyorum çünkü hayır, bilmiyordum. Lorenzo, Vittori Holdings'teki işinden ayrılıp hisselerini satmasına rağmen hala parası olduğu açıktı, ama bu kadar çok olduğunu bilmiyordum.

"Hisselerini satmanın, şirketin değerinin senin kötü kararların yüzünden düşmesiyle bir ilgisi var mı?"

Operasyon müdürü mü, yoksa kuzenin senin yerini aldığı için kıskandığın için mi?" Julian öne eğilirken sandalyesi gıcırda.

Lorenzo güldü. "Ben kuzenimi kıskanmak mı? O benim yerimde olmak isterdi, çünkü onun aksine ben her şeyden uzaklaşacak cesarete sahiptim."

Lorenzo'nun açık sözlülüğü midemi bulandırdı.

Julian kaşlarını kaldırır. "İş kararlarında duygularını bir kenara bırakamadın mı? Bu, gelecekteki belediye başkanımızda olması gereken bir özellik gibi gelmiyor."

"Julian," diye tıslayarak cevap veriyorum, öfkemi ona yöneltiyorum. "Yeter."

" , yanlış bir şey mi söyledim?" Özür diler gibi davranmaya çalışıyor, ama bu bende işe yaramıyor.

"Puedes tratar de comportarte bien?"^{II}

"Él empezó ."^{III} O homurdandır.

"Tienes treinta y un años, por el amor de Dios. No te comportes así."^{IV}

Lorenzo İspanyolca cevap verirken sırtarak, "Treinta y uno y todavía molesto conmigo por lo de Papá Noel."

Lorenzo'nun İspanyolca konuşması bu akşamki bingo kartında yoktu —bu kesin.

"Sen İspanyolca İspanyolca mı konuşuyorsun?"

Dahlia'nın ağzı ağzı açık kalır.

"Sürpriz." Lorenzo kız kardeşime kaşlarını kaldırarak baktı.

"Ve evet, Julian'la benim hakkımda kötü konuştuğunuzu duydum."

Julian, kendi kendine bir şeyler mırıldanır.

Dahlia ikisi arasında bakışlarını gezdirir. "Önemli konuya dönebilir miyiz?"

"Evet," diye ekledim. "Noel Baba olayını kim açıklayacak?" "Aptalca," diye mırıldandı Julian.

Lorenzo başını sallar. "Öyle mi? Çünkü sen hala bana bunu yüzüme vuruyorsun."

Dahlia ve ben ikimizden birinin açıklama yapmasını bekliyoruz.

Julian inisiyatifi alır. "Lorenzo, küçükken futbol takımımızın Noel'ini mahvetmenin harika bir fikir olduğunu düşünmüştü."

Eros uygulamasında Lorenzo, ilkokulda futbol oynadığından bahsetmişti, ama Julian'la aynı takımda oynadığını şimdiye kadar fark etmemiştim.

"Siz ikiniz birlikte futbol mu oynuyordunuz?" diye soruyorum.

"Uzun sürmedi. Lorenzo, Noel Baba skandalından sonra kovuldu. Anlaşılan bencil pisliklerin takım sporlarına katılmasına izin verilmiyor."

Lorenzo omuz silkiyor. "Hepiniz o kadar berbattınız ki, bu bir nimet oldu."

"*Sekiz* kişiydik."

"Bahane, bahane."

"Siz ikiniz birbirinizle kavga etmekten hiç sıkılmayacak mısınız?" diye sorar kız kardeşim.

"Hayır," derler ikisi aynı anda. Dahlia güler. "Tabii. Sadece soruyordum."

"Ama Lily'nin hatırı için, geçmişimizi bir kenara bırakmaya hazırım." Lorenzo bana bakar, koyu renk gözleri yaramazlıkla doludur.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Lorenzo bar taburesinden kayarak kalkar ve benimkini çekerek gösteriş yapar. "Önden buyur."

I Dije algo mal: Yanlış bir şey mi söyledim?

II Puedes tratar de comportarte bien: Uslu durmaya çalışabilir misin?

III Él empezó: O başladı.

IV Tanrı aşkına, otuz bir yaşındasın. Böyle davranma:

Tanrı aşkına, 31 yaşındasın. Yaşına göre davran.

I 31 yaşındasın ve hala **Noel** Baba konusunda bana kırgınsın.

ONUNCU BÖLÜM

Lorenzo

Dans pistindeki kalabalık, Lily ve bana sorunsuzca geçebilmemiz için yol açıyor. Karşılığında, erkeklerden ve kadınlardan bir çift göz kırpması ve sırtımı okşama hareketinden, bir iki kaş çatmaya kadar çeşitli tepkiler alıyorum.

Lily, acil çıkış kapısını açana kadar koridorda onu takip edip etmediğimi kontrol etmez. Kapı, barın arkasındaki boş bir sokağa açılır. İkimiz de buraya daha önce gelmiştik, ancak son geldiğimizde o pembe, ısıltılı bir kıyafet giyiyordu ve ben bir maskenin arkasına saklanıyordum.

"Ee, bu bir anı yolculuğu değil mi?" diye kuru bir sesle soruyorum.

Kapıyı çarparak kapatır ve hızla dönerek saçları yüzüme çarpar.

"Orada ne yaptın sen?" Göğsüme parmağını batırır. "Son birkaç aydır beni görmezden geldin, şimdi de tamamen farklı birine mi dönüştün?"

"İyi bir nedeni var."

"Duymak için bekliyorum."

Çenemi okşuyorum. "Bir teorim var, ama önce bir gizlilik anlaşması imzalamalısın."

Kaşlarını çattı. "Gizlilik sözleşmesi imzalamam, ya bu gece paylaştığın özel bilgileri aramızda saklayacağıma güvenersin ya da içeri girip neredeyse bir yıldır yaptığın gibi varlığını görmezden gelmeye devam ederim."

"Yapamazsın." Sözleri aceleyle söylerim.

"Neden yapamayayım?"

"Çünkü sana ihtiyacım var."

O gülüyor, ama bu içi boş. "Bırak bırak daha kampanyayla bir ilgisi var."

"Evet."

"Beni *sevmediğin* halde, siyasi çıkarların için beni kullanmana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

İki kez gözlerimi kırdım. "Senden hoşlanmadığımı hiç söylemedim."

"Yaptıkların aksini söylüyor." Alaycı bir gülümsemeyle başka yere bakar.

Bilinmeyen bir güç beni yönlendiriyor, çenesine uzanıp başını bana doğru çeviriyorum.

"Eylemlerim bir şey ifade ediyorsa, o da seni çok sevdiğimdi, Lily. Sorun bendeydi. Asla *sende* değil."

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama elimi itmesi böyle itmesi değil. Göğsüme etkileyici bir güçle yumruk atması da değil.

"Bu beni daha iyi hissettirecek mi? Ya da *özel* mi hissettirecek?" Üst dudağı kıvrıldı. "Çünkü beni terk edişin, *çok sevdiğin* birine davranış şekli değil."

I deserve her anger and worse, so I take it without kesmeden, onun gözlerindeki acıyı görmek beni öldürse bile.

"İki ay boyunca konuştuk Lorenzo. İki ay boyunca sabahları ilk mesaj attığım kişi sendin ve iki ay boyunca uyumadan önce son konuştuğum kişi sendin. Senden kişisel bir şey öğrenmek neredeyse imkansızdı, ama öğrendiğimde, örneğin amcanın burnunu kırdığı hikayesi gibi, sonunda bir yere varıyoruz gibi hissettim."

Gözlerime bakarak, cam gibi gözlerine bakmamı sağladı. "O dönemde, aramızdaki ilişkinin eşsiz olduğunu düşünüyordum. *Gerçek* olduğunu." Sesinde titreme yoktu, bana bir kez daha kalbini açarken sesi bile çatlamadı.

Benim hafife aldığım bir kalp, bir gün başka biri tarafından daha çok değer verilecek bir kalp.

Bu düşünce göğsümde, ciğerlerimdeki havayı boşaltacak kadar güçlü bir acı yaratıyor.

Kendini işaret ediyor. "Ben ne istediğimi dürüstçe söyledim, ama sen de aynı şeyi istediğine inandırdın beni. Benden daha fazlasını istemeye sevk ettin, sonra da o umudu alıp yok ettin, sanki ben hiç önemli değilmişim gibi. Hayır, beni çok sevdiğine inanmıyorum. Aksine, beni *yeterince* sevmediğini düşünüyorum."

Onun bu hikayeyi sürdürmesine izin veremem, bu yüzden zihnimin en karanlık köşelerinde sakladığım, asla açığa çıkmaması gereken bir sırrı açığa çıkarıyorum.

Şimdiye kadar.

"Uygulamaya katıldığımda gerçek bir şey aramıyordum, ama seninle tanışmak beni bunu düşünmeye itti."

Gözleri fal taşı gibi açılır.

Kaygım beni vazgeçirmeden devam ediyorum. "Yaptığım şey için beni affetmeni asla beklemiyorum ve umarım affetmezsin çünkü bunu hak etmiyorum. Ama tanıştıktan sonra sana davranışlarım için özür *dilerim* ve ondan önce seni oyalamış olduğum için özür dilerim. Sen bana otuz yıllık planından bahsettikten sonra her şeyi bitirme niyetindeydim, ama sonra seni bırakmaya hazır olmadığım için bahaneler uydurdum. Sıkıldığım, eğlendiğim, yalnız olduğum gibi bahaneler.

"Arılar için bir bahçe yapacak kadar neden onları sevdiğini ya da neden büyük bir ev yerine bir kulübe satın almak istediğini söylemeni istedim. *Seni* tanımak istedim ve bu süreçte sana sahte nişanlım rolünü oynamanı isteyemeyeceğimi anladım. Sen, sana otuz yıllık bir plan yapabilecek birini hak ediyordun ve o kişi *ben* değildim."

Gözlerini kaçırdı, gözlerindeki parıltı
gözlerindeki parıltı, üzerimizdeki ışıktan

Birkaç nefes aldıktan sonra, "Tamam"
der. Bir adım geri çekilirim. "Tamam
mı?"

O başını sallar. "Şimdi neden herkesin önünde arkadaşmışız gibi davranıyorsun?"

"Aptalca." Elimi yüzüme sürerim. "Bir daha yapmayacağım."

Yapamam. Lily'yi bu işe karıştırmadan halkın hakkımdaki düşüncesini değiştirecek başka bir yol bulacağım.

Kollarını kavuşturur. "Bu bir açıklama değil, Lorenzo."

Aptal gibi görünsem bile ona cevap vermekten başka seçeneğim yok. "İmajımı düzeltmeme yardım edip etmediğini görmek istedim. Anketlerde geride kalıyorum ve bunu düzeltmezsem seçimi kaybedeceğim."

Ailemin ölümünün intikamını almak için iki yıl boyunca planlar yaptıktan sonra bunu kabullenmek çok zor, ama kampanyayı kurtaracaksa zehir içmeye bile razıyım.

Sözlerimden uzaklaşmak istercesine bir adım geri attı. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Kasabadaki herkes seni seviyor. Beni senin saçını tutarken bir kez görmeleri yetti, odak grubu bunu benim o kadar da kötü olmadığımı gösteren bir örnek olarak kullanıyor bile. Bu yüzden bir teoriyi test etmek ve seninle takılmanın itibarım üzerinde olumlu bir etkisi olup olmadığını görmek istedim."

Bir kez gözlerini kırptı. İki kez. Üç kez, ama hala bir cevap vermedim.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Dürüst fikrimi mi istiyorsun?" "En kötüsünü söyle."

"Bu berbat bir fikir. Üzgünüm, ama bu kesinlikle işe yaramaz ve anket sonuçlarına bir etkisi olsa bile, uzun sürmez."

"Artık siyaset uzmanı mı oldun?"

Onun kahkahası beni tedirgin etti. "Hiç de değil, ama tüm hayatımı burada geçirdim, bu yüzden insanlar hakkında bir iki şey biliyorum."

Dişlerimi gıcırdattım. "Ve?"

"Kimse sana oy vermez çünkü ben senin arkadaşın."

"Tabii ki sadece bu yüzden değil, ama bu beni daha olumlu bir ışıktta gösterebilir."

"Belki, belki de değil, ama bunun pek bir etkisi olmayacağını hissediyorum."

"Benim kazanmam için bu kadar çaba harcayan birinden, hiçbir öneri duymuyorum."

Derin bir nefes alır. "Sadece... bana birkaç dakika ver." Sokağın aşağısına doğru yürür ve birinin Wisteria Gölü kartpostalına benzeterek çizdiği duvar resminin yanında durur.

Gözlerini kapatır ve ben, dudaklarının hipnotik hareketlerine odaklanırım. Dudakları öpölmek için yaratılmış gibidir ve bir anlık zayıflık anında, onların dudaklarıma değdiği hissini hatırlamama izin veririm.

Neden onu öpmeme izin verdiğimi bile bilmiyorum. Belki de iki ay boyunca *Ana* ile çevrimiçi olarak konuştuktan sonra, onun üzerimde böyle bir gücü olmadığını kendime kanıtlamak istedim. İlişkiler hakkındaki tutumumu sorgulamama neden olan bu garip yeteneği olsa bile, hala kontrolün bende olduğunu göstermek istedim.

Öpücüğümüzü kuraklık sonrası su içen biri gibi tadını çıkardı. Sanki benim rahatsızlığımı hissetmiş gibi, acele etmedi, en hafif öpücüklerle beni kızdırdı, ta ki ben ağzımı onun ağzına yaklaştırıp öpücüğü derinleştirene kadar.

Ne kadar ironik ki, ilişkimizin ne kadar ileri gideceğine karar vermeyi ben istemiştim, ama ömür boyu öpüşmekten nefret eden birini yeni bir bağımlılığa dönüştüren o, beni tamamen merhametine bırakmıştı.

O anda onu bırakmam gerektiğini anladım. Her şeyin bu kadar *gerçek* hissettirdiği bir anda, sahte bir ilişkiyi sürdüremezdim.

Lily'ye sırtımı dönüyorum, elimi cebime sokuyorum ve her zaman yanımda taşıdığım zarları dokunarak, ellerimde nasıl hissettiklerini fark ediyorum: dokunulduğunda serin, bir kenarı pürüzlü, camdaki rastgele çizikler dışında pürüzsüz.

Babamın uğurlu zarlarına odaklanmak, her zaman hızla dönen düşüncelerimi yatıştırır ve Lily'nin son üç dakikadır *yüksek sesle* benim artılarımı ve eksilerimi sıraladığı konuşmasını bitirmesini beklerken bu ekstra yardıma ihtiyacım var.

"Seni duyuyorum," diyorum, o benim sinir bozucu kişiliğimden bahsettiğinde, "Seni duyabiliyorum"

"Daha yeni başlıyorum."

"Daha olumlu özelliklerimi belirlemekte yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

"Aslında, biraz daha olumsuz özellikler var mı? Yirmi tane yetmez gibi geliyor."

Bu yorumdan sonra onu takılmayı bıraktım.

Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra Lily geri dönüp önümde durdu.

Başını geriye eğdi ve bana bakışıyla beni bir an için şaşkına çevirdi. Elmacık kemiklerinin yüksek noktaları keskin görünürken, gölgeler dikkatimi dudaklarının ince kıvrımlarına çekti.

Yine başladın.

Burnumdan sertçe nefes alıyorum.

Ağırlığını değiştirir. "Arkadaş olmamızın bir faydası olacağını sanmıyorum."

Ve olsa bile, artık ilgilenmiyorum.

"Katılıyorum," diyorum.

Cevabı beni şok etti. "Bundan daha iyisini yapmalıyız."

"Biz mi?"

"Bir fikrim var, ama hoşuna gitmeyecek."

"Neden?"

"Sahte bir nişanlı mı istemiştin?" Manikürlü parmağıyla göğsüme sertçe vurur. "Artık bir tane var."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

Lily'nin sahte nişanlım olmayı teklif etmesi hiç bir zaman bir seçenek olmadı ve şimdi de olmayacak, bu yüzden bu fikri hemen reddettim.

"Hayır."

Lily'nin kaşları saç çizgisine doğru yükseldi. "Hayır, nişanlı istemiyor musun? Yoksa hala benim bu işi yapmamı istemiyor musun?"

"İkisi de."

"Senin yaptıklarından sonra bunu yapmak istediğimden değil, ama seçimleri kazanmana yardımcı olacaksa, yaparım."

"Neden?" diye soruyorum.

Yüzünde hiçbir duygu yok. "Ludlowları sevmiyorum."

"Beni de sevmiyorsun, tek neden bu olamaz."

"Kişisel bir şey."

Bunu ya da ardından gelen cevabı beklemiyordum.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, ama bana güven. Seçimlerde onları tamamen yok etmeni istiyorum."

Konuşmaya devam ettiği için sözünü kesemiyorum. "Benimle görüldüğün için anketlerde büyük bir sıçrama olmayacak."

Demir gibi iradem çöküyor çünkü onun haklı olduğunu biliyorum. *Daha fazlasına* ihtiyacım var ve Trevor ile aramızdaki fark aşılmaz hale gelmeden hemen şimdi ihtiyacım var.

Devam ediyor: "Geçmişimiz mantıklı olurdu. Biz, ailelerimiz bizi sevmediği için ilişkilerimizi saklayan iki talihsiz aşığız."

ailem seni sevmiyor. Ayrıca bizde..." Elini aramızda sallayarak, onun işaret dilini anlamam gerektiğini ima ediyor. "Anladın sen."

Bilmiyorum. "Açıkça söyle."

"Göstermek daha iyi olur." Bunun yerine elini gömleğimin önünden geçirerek vücudumda ateşli bir sıcaklık izi bırakıyor.

Dilimi ısıtırıyorum. "Bir şey mi olacaktı?"

Beni daha fazla eziyet etmek için, tek parmağını göğsümden yukarı doğru kaydırды ve titrememi bastıramadım.

"Birlikte eğleneceğimizi hissediyorum." Sesinde boğuk bir ses tonu var.

"Bunun eğlenceli olması gerekmiyor," diye tısladım, başlangıçta neden tüm bunları yaptığımı düşünerek.

Trevor Ludlow, ailemin hayatını mahvetti, bu yüzden kazanmaya odaklanmam gerekiyor. O kişisel duygularını bir kenara bırakabiliyorsa, neden ben onun mantığıyla boğuşuyorum?

Gözlerim onun ağzına ve küçük güzellik noktasına kayıyor...

İşte bu yüzden.

lanet...

ona *aşık*. "Başka bir nişanlı bulabilirim."

O, hayal kırıklığının sesini çıkardı. "Öyle birdenbire ortaya çıkıp nişanlandığını söyleyemezsin, en azından rastgele birine. Buradaki insanlar akıllıdır. Yalanını fark edip sana olan güvenlerini kaybetme ihtimalleri çok yüksek."

Bunu itiraf etmek istemem ama haklı bir noktaya değindi.

"Aslında..." Duraksıyor. "Bahse girerim bu yüzden henüz bu rolü oynayacak birini seçmedin. Ters tepebileceğini düşünüyorsun, bu yüzden riske girmeyeceksin."

Etkilendim *ve* sinirlendim, bu iki duygu beynimi karıştırıyor, bir de dudaklarının köşesinin yukarı kıvrılmasıyla ortaya çıkan, şimdiye kadar gördüğüm en seksi sırıtış.

Kendimi zorlayarak gözlerine bakıyorum. "Planımı aptalca buluyorsan neden nişanlım olmayı teklif ediyorsun?"

"Aptalca olduğunu hiç söylemedim. Kötü düşünölmüş ve riskli mi? Evet, ama aptalca... Eh. Bence sahte bir ilişki içinde olmanın bir değeri var. Seni... sevimli gösteriyor."

"Sevimli olmadığımı bilmiyordum."

Burnunu kırıştırdı. "Devam edelim... Senin nişanlısı olmak için para ödeyeceğın bazı kadınların aksine, ben kesin bir şeyim. Buradaki insanlar beni tanıyor ve daha da iyisi, *ben de onları tanıyorum*, bu da beni değerli kılıyor. Daha önce de söylediğın gibi, beni *seviyorlar*, hatta kiminle çıktığıma ve neden çıktığıma kadar ilgileniyorlar ve en önemlisi, bana güveniyorlar." Gözleri, karşı konulmaz bulduğum bir özgüvenle parlıyordu.

"Tabii ki güveniyorlar." Kendini güvenilir bir kişi olarak kanıtlamak için yirmi sekiz yılı vardı ve bu belli oluyor.

"Ve en önemlisi, senin kazanmanı istiyorum."

"Çünkü Ludlowları sevmiyorsun," diyorum, sesim şüpheyile dolu.

Duygularını kontrol altında tutuyor, bu da onu anlamayı zorlaştırıyor ve şüphelerimi doğruluyor.

Ludlowlar ne yaptı da Lily benim tarafıma geçti ve ona bunu nasıl anlatabilirim?

İkinizin amacı aynı olduğu sürece kimin umurunda?

Konuşmadan önce tereddüt ediyorum, ki bu benim için çok nadir bir durum. "Eğer kabul edersem..."

"Kabul edeceksin, çünkü benim planım en iyisi." Kendi fikrine hayran hayran bakışı itici gelmeliydi, ama onun kendine güvenini seviyorum.

Güçlü özgüveni ilk görüşte beni kendine çekmişti ve aylardır etrafıma ördüğüm koruyucu duvarı yıkıp geçtikten sonra, şimdi de o duvarı yıkabilecek olan da aynı özellik.

İsteksizce cevap veriyorum, "Teorik olarak evet, planın daha iyi."

"Hakkımızda bazı söylentiler dolaşıyor, özellikle şerifin karakola gelmesi ve benim sarhoş olduğum olaydan sonra, bu yüzden ek ipuçları bırakmak zor olmayacak. İşaretler başından beri ortada olduğu için buna inanmaktan başka çareleri yok."

Tüm bunların kulağa ne kadar mükemmel geldiği endişe verici. Hatta *çok* mükemmel diyebilirim.

"Yani resmi hikaye, biz gizlice ama bunu sakladığımız mı?"

O başını sallar. "Geçen yıl bir arkadaşlık uygulamasında tanıştığımızdan beri." "Ve tüm bunları ailen beni sevmediği için mi sakladık?" Soruya inanamama duygusu yansıyor.

"Bu sana

aşırı gelmiyor mu?"

"Ailemi tanıyan herkes anlar." "Yani Wisteria Gölü'nün tamamı mı?"

"Aynen öyle."

"Peki bizim için ne değişti?" diye soruyorum. "Neden aylar önce değil de şimdi kamuoyuna açıklamaya karar verdiniz?"

"Aşkımızı daha fazla sır olarak saklayamazdım," diyor dramatik bir şekilde. "Ama nişanımızı duyurmak için, herkese en az iki ay süre verip, bizim bir çift olduğumuz fikrine alışmalarını beklemeliyiz. Çünkü çok hızlı ve sert çıkarsak, şüphe çekebiliriz."

"Neden nişanlanıyoruz ki? Sahte bir ilişki yaşayıp kendimizi gelecekteki baş ağrılarından kurtarabiliriz."

Düşünmek için bir an duraksadıktan sonra başını salladı. "Hayır. Daha kalıcı bir şeye ihtiyacımız var. Kasabaya, bu işe tamamen adanmışlığınızı gösteren bir şeye."

Sakallı çenemi okşadım. "Çiftler her zaman nişanlarını bozarlar."

"O zaman insanları bizim ayrılmayacağımıza ikna etmek için iyi bir iş çıkarmalıyız."

Onun fikri benimkinden çok daha iyi geliyor ve kampanyamı canlandırmaya yardımcı olabilir. Ama ses mantığım

sorular, kaçınacağıma yemin ettiğim kişiyle yakın çalışmayı kabul edersem bana ne olacağını sorguluyor.

Uzak durursan birine takıntılı olamazsın, her gün mücadele ettiğim sesim diyor.

Peki, on puan gerideysem belediye başkanı olamam. rakip, o da var.

Duygusal bağlanmamak için dikkatli önlemler alabilirim. Lily'ye anlaşmamızı hatırlatmak benim için biraz çaba gerektirecek, ama biraz zorluktan hiç korkmadım.

Bu yüzden, daha fazla gecikmeden, kaderi kendi ellerime almaya karar verdim.

"Tamam. Hadi yapalım."

Ağzını açmak üzereyken, barın içinde yangın alarmı çalmaya başlar ve sesi bastırır.

"Hemen başlasak nasıl olur?" Gevşek tişörtümün kumaşını yumruyor ve ağzım ona yaklaşıp kadar çekiyor.

O kadar hızlı oluyor ki, Lily'nin ne yaptığını tam olarak anlayamıyorum, ta ki ağzı benimkine değene kadar. Etrafımızdaki kaosu farkına bile varmıyorum.

Tek düşünebildiğim, bu öpücüğün ve bundan sonra yapacağımız her şeyin bir *yalandan* ibaret olacağı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lily

Lorenzo'nun özrünü sindirmek ve ona yaptığı seçimler ve bana verdiği acı için hala kızgın olsam da, Rose & Thorn'u kurtarmak istiyorsam geçmişimizi bir kenara bırakmam gerektiğini kabul etmek beş dakikamı aldı. Bunu yapmak kolay olmayacak, ama Ludlow'ların beni ve ailemin mirasını yok etmesini izlemekten çok daha kolay olacak.

Bunun için Lorenzo'ya "aşık"mış gibi davranmam gerekiyorsa, öyle olsun.

hariç hiçbir şey hakkında bizim öpücük doğru şimdi
hissediyor gibi
taklit etmek.

Lorenzo'nun dudaklarının nasıl hissettirdiğini, nasıl öpüştüğünü unutmak için elimden geleni yaptım, ama tüm çabalarım boşa gitti çünkü tek bir öpücük her şeyi mahvetti.

Çevremdeki dünya yok oluyor. Acelem yok, bu yüzden acele etmiyorum, o da benimle aynı yavaş tempoya uyuyor, tam da o an, o sıcaklığı artırmadan önce.

Bacaklarıma güvenmediğim için arkamdaki tuğla duvara yaslanıyorum ve Lorenzo da peşimden geliyor, elleri kalçalarımın kıvrımlarını buluyor. Vücudunu bana bastırıyor ve onun altında olmanın ne kadar doğru olduğunu hissederek nefesimi tutuyorum.

Dudaklarıma gülümsüyor ve *daha fazlasını* istemekten kendimi alıkoymak için onu öpüyorum.

Daha fazla gülümseme. Daha fazla geçici dokunuşlar. Daha fazla sert uzunluğu bana bastırıyor...

Paslı menteşeler gıcırdıyor ve yüzümün yanına soğuk bir hava esiyor. Lorenzo bunu umursamıyor ve öpücüğü derinleştiriyor, ben de asıl planımı unutuyorum.

Lorenzo'nun dişleri alt dudağımı çekerken çoklu görev yapmak zor...

Birisi nefesini tutar, ardından cırtlak bir sesle "Lily!" diye bağırır.

Lorenzo hafifçe gerginleşir. Vücudumuz birbirine bu kadar yakın olmasaydı, onun sert duruşunu fark etmezdim herhalde.

Acil çıkış kapısından daha fazla insan akın eder ve ensemden yüzüme doğru bir karıncalanma yayılır.

Başımı Lorenzo'nun göğsüne yaslarım — bu içten tepki, onun kalçalarımı sımsıkı kavramasına neden olur.

İsteksizce başımı kaldırdığımda Lorenzo'nun bakışları benimkilerle buluşur. Gözlerindeki ateş, tüm bunların ne kadar gerçek olduğunu sorgulamama neden olur, ama sonra daha önce aynı hatayı yaptığımı ve bunun beni nereye getirdiğini hatırlarım.

Sokakta oluşan kalabalığı görmezden gelerek Lorenzo'nun elini tutup onu Main Street'teki ışıklara doğru çeğiştiriyorum. Lorenzo parmaklarını benimkilerin arasına geçirirken insanların bakışları enseme saplanıyor.

Kasabanın ana caddesi çok kalabalık, acil durum şeridine park etmiş iki itfaiye aracı, Last Call'un dışında bekleyen kalabalığa kırmızı-beyaz bir ışık saçıyor. Kız kardeşim kalabalığın kenarında durmuş, panik içinde insanları arıyor.

Julian'ın bakışları önce bana takılıyor ve Dahlia'nın kulağına bir şey fısıldıyor. Dahlia dönüp bize doğru geniş gözlerle bakıyor. Ağzı açık kalıyor ve Julian bizi süzerken dudaklarını sıkıca kapatıyor.

Lorenzo'nun eli sıkılaşıyor ve Dahlia ile Julian'ın gözleri, birbirine kenetlenmiş ellerimize düşüyor.

Zor bir başlangıç oldu.

Gergin bir kahkaha attım. "Selam."

"Hey?" Karşısında duran kişiyi tanımamış gibi bana bakıyor. "Her yerde seni arıyordum! Yangın alarmını duymadın mı?"

"Şey... Biraz meşguldüm." Lorenzo'nun yanına yaslandım ve neyse ki o uzaklaşmadı.

Dahlia dikkatini tekrar bana çevirdi. "Anlıyorum."

Toprak, lütfen beni yut.

Bu garip durumu daha fazla kaldıramadım, etrafa bakındım ve itfaiye araçlarının etrafında toplanmış yirmi kişiyi fark ettim. Bazıları bizim yönümüze fısıldarken, çoğunluk kendi aralarında konuşuyordu.

"Eve gidip konuşabilir miyiz? *Lütfen?*" diye soruyorum, ters yöne kaçma dürtüsüyle mücadele ederken.

Dahlia, Lorenzo'ya son bir kez bakıp başını salladı. "Evet. Gidelim."

"Sonra ara." Lorenzo elimi güven verici bir şekilde sıkıyor. Bu rahatlatıcı hareketin rolünün bir parçası olmalı. Öyle olmalı.

"Tamam, Romeo." Julian omzuna elini koyup ve onu geri çeker. "Sanırım yeterince gördüm."

"O zaman sert bir uyanış seni bekliyor çünkü daha yeni başladık." Lorenzo onu itti.

Sirenler kusursuz bir zamanda çalmayı keser, böylece herkes Julian'ın konuşmasını duyabilir. "Bir gün kendinden başka birini önemseydiğini göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Sır artık ortaya çıktı."

"Eminim yakında unutursun."

Julian'ın sözleri beni çok derinden vurur ve nefes alamam. Kuru havayı boğazıma kaçırırım ve Lorenzo bana dönmek için başını çevirir.

Fırtınalı bakışları üzerimde dolaştıktan sonra Julian'a döndü. Lorenzo'nun ifadesini anlayamıyorum, ama Julian'ın aniden geri çekilmesi, onun ne kadar sarsılmış görüldüğünü merak etmeme neden oluyor.

"Bizimle bir sorunun varsa, *benimle* konuş. Anladın mı?" Lorenzo, sadece üçümüzün duyabileceği kadar alçak sesle sorar.

Yumruklaşmalarını önlemek için araya girip Lorenzo'nun omzuna elimi koydum. "Bu arada, işte bu" —Julian ve Lorenzo'yu işaret ederek— "bu yüzden

her şeyi sır olarak sakladım. Normal bir sohbet bile yapamıyorsunuz ve değer verdiğim iki insanın birbirinden bu kadar nefret etmesi beni çok üzüyor."

Julian sanki ona tokat atmışım gibi görünüyor. "Lily..."

Elimi kaldırıyorum. "Bence bu gece yeterince konuştun."

Derin bir nefes alıyorum ve rahatsızlığımı yenmeye çalışıyorum.

dükkanımı kurtarmak için ahlakımı bir kenara bırakmam gerektiğini biliyorum, sevdiklerime yalan söylemek dahil.

"Tamam. Artık eve gidelim." Dahlia elimi tutup Julian ve Lorenzo'dan uzaklaştırmaya çalışıyor ama Lorenzo konuşmadan bir adım bile atamıyor.

"Vardığınızda mesaj atın," diyor, etrafımızdaki kalabalığın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Güvenli bir şekilde vardığınızı bilmek istiyorum."

Şimdi mi yapıyoruz? Tamam. "Her seferinde hatırlatmana gerek yok, bebeğim."

Biri kıkırdar, diğeri ise "Ona bebek diyor!" diye bağırır. *bebeğim!"*

Bebeğim, diye mırıldanıyor ve hafifçe başını sallıyor. *Hayır.*

Dahlia beni bardan çekip, başımın ne kadar belada olduğunu hatırlatmasaydı gülerdim.

"Şu anda sana çok kızgıyım," diyor Dahlia, Main Street'te yürürken fısıldayarak.

Midemdeki ağrı kalbime doğru yayılır ve onun arabasına doğru ilerlerken orada kalır. Dahlia, lüks sedanına binerken çok sessizdir ve ben endişeden kıvrılmak üzereyken bana bakar.

"Bunu benden nasıl saklayabildin?" Sesi sonlara doğru kırılıyor.

Onun incinmişliğinin tüm ağırlığı üzerime çöküyor ve kendimi berbat hissediyorum. Dahlia benim en iyi arkadaşım ve ben onu üzüyorum.

Bir gün bu olayı gülerek hatırlayabileceğimizi umuyorum, ancak bu gece plana odaklanmam gerekiyor. O beni eninde sonunda affedecektir,

ama dükkânı kaybedersem kendime aynı merhameti gösterebilecek miyim, bilmiyorum.

Ben konuşmayınca devam etti. "Geçen gün sana onu sordum, ama bana yalan söyledin."

Yüzüm kızardı.

"Arabayı rastgele tamir ettiğinde garip olduğunu biliyordum, ama önemli bir şey olmadığını söylediğinde sana inandım. Sonra seni eve bıraktığını ve sana baktığını söylediğinde içgüdülerimi görmezden geldim, çünkü çıktığın bir adamı bana söylemezsin, değil mi? Çünkü biz birbirimize her şeyi anlatırız."

"Julian'dan bana hemen bahsetmedin." Aslında, onları öpüşürken yakaladığım için öğrendim.

"En azından öğrenmek için çok uzun süre beklemek zorunda kalmadın ve o gün bizi görmeseydin bile, neler olduğunu öğrenir öğrenmez sana söyledim." Sözleri kalbimi on farklı yerinden deldi.

"Haklısın," diyorum içtenlikle. "Özür dilerim."

Artık bana bakamıyor bile. "Yakın olduğumuzu sanıyordum..."

"Öyleyiz." Sesim titriyor.

"O zaman neden belediye meclisi mektubu hakkında benimle konuşmadın?"

İrkilirim. "Annem sana söyledi mi?"

"Evet."

"Başı belaya girebilir," diye mırıldanıyorum.

"Bu yüzden sır olarak saklamayı planlıyorum. Senin de bildiğin bir şey."

Midem bulanıyor. "Eğer biliyordun, neden bu gece Preslenmiş Çiçek Yaprağı'nı gündeme getirdin?"

"Çünkü bu oluyor olacak olsa olursa
Lavender Lavanta Sokağı'nda ya da
şehrin başka bir yerinde olsun."

Duygular boğazımı tıkıyor.

Devam ediyor, "Ama şu anda önemli olan bu değil. Lorenzo ile olan ilişkin önemli."

Keşke o da bu iki sorunun birbiriyle bağlantılı olduğunu bilseydi. Özellikle annemiz ona mektubu anlattıktan sonra, gerçeği itiraf etmek istiyorum ama Lorenzo ile konuşmadan bunu yapamam. Durumumuz belli bir düzeyde güven gerektiriyor ve bu, onun güvenini boşa çıkarmamak için bir fırsat.

Her ne kadar bunu hak etse de.

Şakağını ovuşturdu. "Hâlâ inanamıyorum."

Ben de. "Sana söylemek istedim. Gerçekten istedim." Dahlia'ya Eros uygulaması ve tanıştığım kişi hakkında konuşmak için can atıyordum, ama her zaman bunu yapmamak için mükemmel bir bahane buluyordum.

Önce kendi ayrılığıyla uğraşıyordu, bu yüzden ilgilendiğim bir adamdan bahsetmek bencilce gelmişti. Bir yanımda gergindi, Lorenzo'nun ayrılık şeklini düşünürsek bu gayet normaldi. Bir de Richard vardı, her şeyi on kat daha kötü hale getirdi.

Tüm bunlardan sonra, kendimden ne kadar nefret ettiğim dahil, hiçbir şey hakkında konuşamayacak kadar utanıyordum.

"Ne zamandır böyle?" diye sordu. "Neredeyse bir yıldır." Koltuğa daha da gömüldüm. "Bir yıl mı?" diye inledi. "Tanrım, Lily."

"Özür dilerim." *O zaman sana gerçeği söylemediğim ve şimdi sana yalan söylediğim için.*

"Ben..." Dahlia başını salladı. Başka bir şey söylemek üzere gibi görünüyordu başka bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor, ama sessiz kalıyor ve yerine park yerinden çıkıyor.

İkimiz de müzik çalmıyoruz, bu yüzden eve giderken hoş olmayan düşüncelerimle baş başa kalıyorum. Dahlia'nın üzüleceğini biliyordum, çünkü roller tersine dönseydi, ben de en az onun kadar, hatta daha fazla incinirdim, ama onun acısını görmek bana yepyeni bir tür kardeş suçluluğu hissettiriyor.

Sessiz yolculuğun yarısında, gerçeği söylemeyi düşünüyorum. Dahlia'nın bana kızmasını istemiyorum, ama ağzımı açtığımda hemen kapatıyorum.

Lorenzo ile konuşana kadar bekle.

Evimizin garaj yoluna girip arabayı park ettikten sonra bana döndü. "Yarın sabah annene Lorenzo'dan bahsetmelisin. Bu haberi başkalarından öğrenmesi doğru olmaz."

Ellerimi yumruk yapıyorum. "Biliyorum."

Tek umudüm, satın alma mektubunu Lorenzo ile olan ilişkimle ilişkilendirmemesi. Ve sorgulasa bile, daha makul olan hikayeyi seçerek bunu bir tesadüf olarak görür.

Çünkü aklı başında kim sahte bir ilişkiye razı olur ki?

Ah, doğru ya.

Ben.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lorenzo

Lily, Dahlia'nın arabasına bindiğinde, Julian beni bu geceki yolculuğumun yapacağı yere kadar takip etti. Arabası, babamın Hawthorne ailesi için sürekli tamir ettiği eski model iki koltuklu bir Jaguar'dı. Annem, zengin bir göl kenarındaki malikanelerini yönetirken, babam bizi geçindirmek için kasabada çeşitli işlerde çalışıyordu.

Tamirci. İtalyanca öğretmeni. Silah eğitmeni, seyahat acentesi ve ara sıra barmen.

Lake Wisteria'daki hayatı, lüks bir çocukluktan çok uzaktı, ama annem, kanun ve düzene inanan bir asker çocuğu olarak, çocuğunu Vittori ailesinin yaşam tarzına maruz bırakmak istemiyordu. Dünyanın her yerinde soyadımız nefret edildiği kadar korkuluyordu, bu yüzden annem kendini güvende hissettiği tek yere geri dönmüştü.

Bugün bile, babamın milyarder bir kumarhane varisinden, lüks arabaları sürmek yerine tamir eden küçük bir kasabanın sıradan bir sakini haline nasıl geldiğini anlamıyorum, ama sanırım annemi mutlu etme takıntısı zihnini manipüle etmişti.

Ama yine de, ben de ailemin intikamını almak için kamu görevine aday oldum, yani yargılama hakkım yok.

"Lorenzo," diyor Julian arkamdan.

Dönüp arabaya yaslanıyorum. "Evet?"

Birkaç adım uzaklıkta duruyor. "Bana ne kadara mal olacak?"

"Arabamı satmakla ilgilenmiyorum," derim soğuk bir sesle.

"Ondan bahsetmiyorum, bunu sen de biliyorsun." Vücudu gerginlikle dolu.

Ne ima ettiğini tahmin edebiliyorum, ama bunu yüksek sesle söylemesini istiyorum, böylece kendi kötü fikriyle yüzleşmek zorunda kalacak.

"Sebepsiz yere sinirlenmemem için açıklığa kavuşturmanı istiyorum."

Soğuk bakışlarımı kaçırmadan bana bakıyor. "Lily'yi rahat bırakmanı istiyorum."

"Paranın işe yarayacağını mı sanıyorsun?" Gülerек soruyorum. "Sunduğum şey o değil."

Başımı eğdim. "O zaman benim isteyebileceğim neyin var ki?"

"Benim desteğimi istiyordun, değil mi?"

Sorusu beni duraksatır. "Sakın şimdi anlaşmamızdan vazgeçeceğini söyleme."

O başını sallar. "Hayır, ama sana daha fazlasını verebilirim?"

Tamam, meraktan sorayım. "Kim gibi?"

"Buralarda bana iyilik borcu olan birçok kişi var. Etkili, bağlantıları olan, muhtemelen seninle sandıklarından daha fazla ortak yönleri olan kişilerden bahsediyorum."

"Ve bu iyilikleri benim için mi yapacaksın? Çok duygulandım." Çenesi seğirdi. "Bunu Lily için yapıyorum."

"Çünkü benden uzak durmamı istiyorsun." Başını salladı.

"Öyleyse, bu konuşmayı duyunca pek mutlu olmayacağını sanmıyorum."

Çenesini sıkmaya devam ederse, dişlerini gıcırdatacak dişi kalmayacak. "Bunu öğrenmesine gerek yok."

"Ah. O zaman bu bir sorun, çünkü biz birbirimizden sır saklamayız."

"Ama sen bizden saklamakta sorun görmüyor musun?" diye tersledi.

"Sana aşık olmadığım için, hayır, yok." Hesaplı cevabım onu daha da sinirlendirir.

"İkinizin aşık olduğuna inanmamı bekleyemezsin."

"Yani, sen inan ya da inanma, bu gerçeği değiştirmez."

Alnı endişeyle kırışır. "Bir kadını sevseydim, bunu dünyadan bu kadar çabuk saklamazdım."

Dudaklarım kıvrıldı. "Ya hepsi onun fikri olduğunu söylersem?"

Julian'ı kızdırmak en sevdiğim eğlencelerden biri haline geldi. Eminim, onu put gibi gördüğü sahte kız kardeşinin *benim* yüzümden ona yalan söyleyeceğini bilmek içini kemiriyordur. "O bunu asla önermez." Julian başını sallar.

"Hm." Onun sert vücut dilini fark ederek ona hızlıca bir bakış attım. "Bir düşün. İlişkimizi gizli tutarak ne kazanabilirim ki? En fazla seni yepyeni bir şekilde kızdırırım."

Dudaklarını sıkıştırdı, rengi beyazladı.

İlişkiyi gizli tutmaktan en çok kimin yarar sağladığını düşünürken, kafasındaki çarkların döndüğünü neredeyse duyabiliyorum.

Bitirdiğimi sanmıştım, ama kendimi tutamayıp "Peki ya Julian?" diyorum.

Sessizce onaylayarak çenesini kaldırdı.

"Lily'den ayrılmam için bana sunabileceğin hiçbir şey yok, para, destek ya da seçim zaferi garantisi bile. Bu konuyu bir daha açarsan, düşmanımın kim olduğunu sana gösteririm." Arabama binip eve doğru yola çıkıyorum, arka aynadan Julian'ın öfkeli bakışlarını görmezden gelerek.

Manny'nin benim "ilişkimi" öğrenmesi tam yirmi dakika sürer.

MANNY

Sen ve Lily birlikte misiniz?!

MANNY

Ne oluyor dostum? Nasıl bana söylemedin?
Yakın olduğumuzu sanıyordum.

MANNY

Ve sana BEBEK mi diyor?

MANNY

Biraz kışkandım.

Geçen gece Lily'nin arabasını tamir etmeme yardım ettikten sonra sahte sırrımı kendime sakladığım için *biraz* kötü hissettiğimden, mesajını okuduktan sonra cevap vermek yerine hemen cevap veriyorum.

ME

Bu bir sırdı.

MANNY

Hadi canım. Nedenini anlıyorum, ama haberi annemden mi öğrendin?

MANNY

Bu çok acımasızca. Senin için bile.

Haberin yayılmaya başladığını bilmek güzel, ama nasıl karşılandığını bilmiyorum, bu yüzden Manny'ye bilgi karşılığında bir davetiye atıyorum.

ME

Yarın gel, sana açıklayayım.

MANNY

Bana ihanetini telafi edip Gullwing'i bir tur atmama izin verecek misin?
?

Arabana zarar verebilir, diye fısıldayan
takıntım güvenlik her zaman çirkin

en uygunsuz zamanlarda ortaya çıkar.

Onunla birlikte içindeysen endişelenmene gerek yok, diye cevap veriyorum, kafamdaki rahatsız edici düşünceyle mücadele ederek.

Ama ya o yolcu koltuğunda seninle birlikte kaza yaparsa?
Soğuk, rahatsız edici bir his içimi kaplar.

BEN

Sadece yolcu olmakla sorun yoksa.

MANNY

Bir gün seni bir tur atmaya ikna edeceğim. Sözüme güven.

Elinden geleni yapacağına eminim, ama kontrolcü düşüncelerim onun tüm ikna kabiliyetinden daha güçlü.

ME

İyi şanslar.

MANNY

Yarın görüşürüz, aşk çocuğu.

Manny'yi yatıştırdıktan sonra telefonumu kilitleyip evime giriyorum. Julian'ın beni ne kadar nefret ettiğini düşünürsek, onun tasarladığı bir evde yaşamak çok komik.

Julian, ya benden daha yüksek teklif vererek ya da bağlantılarını kullanarak alıcıyı kendisine satmaya ikna ederek ev satın almamı neredeyse imkansız hale getirdi. O, benim kasaba sınırları içinde bir mülk sahibi olmamam için elinden geleni yapıyordu, böylece belediye başkanlığına aday olamayacaktım. Ancak beni motive eden şey, ailemin intikamını almak değildi.

Lily halkın prensesi ise, ben de tasarımcısını kızdırmak için sevmediğim bir evde yaşayan küçük prensim.

Ona akıllıca davranarak, tapuyu kendime devretmeden önce bir tröst aracılığıyla göl kenarındaki mülkü satın almak çok daha tatmin ediciydi, her ne kadar bu orta yüzyıl modern konağın her şeyinden nefret etsem de.

Temiz çizgiler, sıcak ahşap tonları ve tavandan tabana pencereler bana Vegas'taki amcamın evini çok hatırlatıyor, ama seçici olmanın lüksü yoktu. Olsaydı, ailemin eski ama mütevazı evini seçerdim.

Ama durun, Julian ben karar veremediğim evi yıkmış.

Lily eve geldiğinde bana mesaj atmadığında sinirleniyorum. Beni dinlemediği dışında bunun için gerçek bir nedenim yok, bu yüzden ne olabileceğini mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyorum.

Muhtemelen şaka yaptığımı ya da kalabalığa gösteriş yaptığımı düşündü, ki teknik olarak bu doğru.

Ya da belki başına kötü bir şey olmuştur. Aynı yağlı ses geri geliyor, ama bu sefer endişesi benim değil, Lily'nin güvenliği için.

Siktir. Hayır.

Bu senin OCD'nin konuşuyor. Lily iyi.

Gözlerimi sıkıca kapatıp Dahlia'nın arabasında ezilerek öldüğü görüntüyü zihnimden silmeye çalışıyorum, ama bir kez ortaya çıkınca bir türlü çıkaramıyorum.

Ona mesaj atıp iyi olup olmadığını sor. Bu gece olanlardan sonra bu bir nezaket kuralı.

ME

Evde misin?

İşte. 0 kadar zor mu?

Hemen cevap vermediğinde, yaralı hali gözünün önüne gelir, ayrıntılar eskisinden çok daha net. Kafasındaki yaradan kan sızıyor ve sanki ciğeri çökmüş gibi nefes almakta zorlanıyor.

Saçlarımı kökünden koparacak kadar sertçe çekiyorum, ama ne kadar acı çekersem çekeyim Lily'ye bir mesaj daha göndermekten vazgeçmeyeceğim.

ME

Aramızdaki ilişki yürüyecekse, sana mesaj attığımda cevap vermeni bekliyorum.

Kahretsin. Çok kontrolcü gibi konuşuyorum, ama çok umursuyormuş gibi görünmeden üçüncü bir mesaj gönderemem, bu yüzden oturup cevap vermesini bekliyorum.

Zaman, sanki kum saatinin ortasında durmuş, her bir kum tanesini sayıyormuşum gibi yavaşça geçiyor.

İki dakika, yeni bir mesaj gelene kadar on dakika gibi geliyor.

LILY

Evet. Evdeyim.

Telefonumu odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum, çünkü üç kelime nasıl acil durum ilacı Xanax gibi etki edebilir ki?

BEN

Bir dahaki sefere dediğimi yap ve eve vardığında bana mesaj at.

LILY

Tabii, bebeğim.

Bu arada, o takma adı hiç sevmiyorum.

Sadece onu her kullandığında kalbim bir sarsılıyor da ondan.

LILY

Güzel. Şimdi daha da çok sevdim.

Ertesi sabah, kapım çalınmadan önce kendime on dakika bile ayıramıyorum. Güvenlik uygulamasına hızlıca baktığımda

ziyaretçiyi görmezden gelmeyi düşündüm, ama sonra Willow bağırdı, "Aç yoksa bırakırım!"

Kızarmış yüzlü Willow'un kapısını açtım. "Ne oluyor Lorenzo?!" diye bağırdı.

Komşularımız duymadan kapıyı kapatıyorum. "Açıklayabilirim."

Cehennem köpeği gibi evime dalar, giriş masasına çarpar ve Lily'nin buketlerinden birinin bulunduğu vazoyu neredeyse devirir. Pembe renk, evimdeki tüm toprak tonlarıyla uyumsuzdur, ama bana annemi ve babamın her hafta ona sürpriz olarak buketler getirdiği güzel anıları hatırlatır.

Bu anı göğsümü sıkıştırıyor ve elimi ön cebime sokup, hızla dönen zihnimi sakinleştirmek için zarın üzerindeki sayıları saymaya başlıyorum.

"Lorenzo?" Willow elini salladı. "Bana dikkatini veriyor musun?"

Zihnimdeki sis bulutundan çıkıyorum. "Ne?"

"Lily'yi nasıl nişanlın olmaya ikna ettin?"

"Kız arkadaş," diye düzeltiyorum. "En azından İkinci Aşamaya geçmeden önceki iki ay boyunca."

"Şimdi aşamalar mı var?"

"Öyle görünüyor."

Dudaklarını büzdü. "Biliyor musun? Nasıl adlandırdığın umurumda değil. Bana sadece her şeyin nasıl olduğunu ve Eros uygulaması olayından sonra neden senin nişanlın olmayı kabul ettiğini anlat."

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Sesi, görünüşü kadar şaşkın geliyor. "Ne demek istiyorsun?"

Willow bu konuyu kolayca bırakmayacak, bu yüzden onu oturma odama götürüyorum ve ikimiz de karşılıklı sandalyelere oturuyoruz.

Parmaklarımla uyluğuma vuruyorum. "Ludlow'ları sevmediğini söylemişti, ama daha fazla bilgi alabilmeden sözümüz kesildi."

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

Willow'un dudakları inceldi. "Buna inanabilir miyim, bilmiyorum."

Ya bunu intikam almak için yapıyorsa? Endişe virüs gibi yayılıyor ve başımı ağrıtıyor.

Eros uygulaması konusunda senden intikam alması için daha iyi bir yol düşünemiyorum.

O, kampanyanın çöküşüne neden olacak bir Truva atı gibi. Ona güvenme.

Lily'nin sahte nişanlım rolünü oynamanın bazı tuzakları olduğunu biliyorum

rolünü oynatmanın bazı tuzakları olduğunu farkındayım, ama her zaman ondan bir adım önde olmak için mücadele edeceğim.

Willow, Last Call'dan ayrıldığımdan beri sorduğum soruyu soruyor: "Onun isteyebileceği başka neyin var? Para olmadığı açık."

"Hayır. O konuyu hiç açmadı bile." "Güç mü?"

Bu fikre gülüyorum. "O siyasetle ilgilenmez." "İntikam mı? Eros

olayı için

bunu

hak

ettin."

Ben iç

çektim.

"Ya o kadar kızgınsa ki tüm kampanyayı mahvederse?" Willow tam da benim endişemi dile getiriyor.

Ana ile konuştuğumda casus filmlerini ve gerçek suç podcast'lerini sevdiğini söylemişti, ama tüm bunları intikam için yapan bir beyin olduğu konusunda şüpheliyim.

O benim gibi değil, bu da onun en sevdiğim yanı. Lily her zaman insanların iyi yanlarını görür, bu onun bir zaafi haline gelmiştir, ben ise her fırsatta en kötüsünü düşünürüm.

"Nedenini bilmiyorum, ama öğrenene kadar durmayacağım," diyorum.

O da başını salladı. "Tamam. Artık tamamen rayından çıktığına göre, planın ne?"

Lily'nin fikrini Willow'a tekrar ediyorum ve o sessizce dinliyor, sadece teklif etmeden önce iki ay beklememiz gibi bazı kısımları netleştirmek için sözümü kesiyor.

"Yani..." Yürümekten durup bana bakar. "Bunu söylemek istemem ama bu işe yarayabilir."

Nefes veriyorum. "Kabul etmemin tek nedeni bu." "Ama..."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Ne?"

"İkiniz de bu konuda stratejik davranmalısınız. Her yerde görünmelisiniz ama çok da fazla değil, çünkü insanların şüphelenmesini istemiyoruz. Halka açık geziler planlayabiliriz, ayrıca Healing Hearts bağış yemeği de yaklaşıyor." Yüzü aydınlanır. "Oh! Onun kız kardeşi ve Julian'la çiftler gezisine çıktığınızı bir düşün..."

"Nefesini tutma."

"Julian'a iyi davranmaktan başka seçeneğin yok, gerekirse onun ve diğerlerinin affını dile."

Cevabım sadece boş bir bakış.

Devam ediyor: "Bu planın en iyi yanı Lily'nin ailesi, bu yüzden onları kendi tarafına çekmek için ne gerekiyorsa yap. Julian'ın destek konuşması, ilişkiniz için mükemmel bir döngünün tamamlanması olacak."

"Tabii bu fırsatı beni herkesin önünde küçük düşürmek için kullanmazsa."

Kafasını sallar. "Lily'yi o kadar çok seviyor ki onu böyle utandırmaz."

"Dün gece beni yerden yere vururken hiç sorun yaşamamış gibi görünüyordu. Hatta Lily ile ilişkiyi bitirmem karşılığında bağlantılarını kullanmayı bile teklif etti."

"Tamam, tabii ki kızacak, ama eminim kısa sürede sakinleşir."

"Lily ona seçim şansı vermeyecek."

"Aynen öyle. Lily'den bahsetmişken, onu da bu konudan haberdar etmek önemli bence."

"Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?"

"Onu öğle yemeğine davet edelim ve işe koyulalım."

Harika. Lily ile daha fazla zaman geçireceğim. Tam da psikiyatristin önerdiği gibi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lily

Ertesi sabah ilk iş olarak anneme Lorenzo ile olan gizli ilişkimden bahsetmek, beklediğimden daha kötü geçti. Basit ama anlamlı "Seni hayal kırıklığına uğrattın" sözleri, kalbime bir bıçak saplanmış gibi geldi, bu yüzden odama kapanıp panik içinde Lorenzo'yu aradım.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye patladım, o telefonu açar açmaz.

"*Neyi* yapamazsın?"

"Aileme yalan söylemek. Annem üzgün, kardeşim ise çok kızgın."

Hoparlörden onun yüksek sesli nefes alışını duyulur.

"Bunu dün gece düşünmen gerekmez miydi?"

Nefesimi tutarak göğsüm şişer. "Tabii ki düşündüm, ama o kadar kolay değil."

"Peki, onlara sahte ilişkimizi anlatmanın ne faydası olacak?"

"Artık bana kızmak için bir nedenleri kalmaz." "Bundan emin misin? Annen pek de..."

Yalancılara düşkünsün ve kız kardeşin, ona değil de bana yardım için başvurduğun için muhtemelen üzülür.

"Anlarlardı." Sesim kendinden emin gelmiyor ve bu geçerli endişeleri kafama soktuğu için Lorenzo'yu suçluyorum.

"Peki ya anlamazlarsa?" diye soruyor.

"Ben..." *Bilmiyorum.*

Lorenzo, sessiz kalınca devam ediyor. "Ve eğer Dahlia'ya söylersen, Julian'dan sır olarak saklamasını istemek

sır olarak saklamasını istemek? Çünkü ona güvenmem imkansız."

Dahlia'dan Julian'dan gerçeği saklamasını isteyemem. "Eğer durumu anlasaydı..."

Lorenzo sözümü bitirmeme izin vermiyor. "Bütün kampanyamı Julian Lopez'e mi bağlayacağım? Beni hiç sevmeyen bir adama mı? Çünkü bu haber kasten ya da kazara dışarı sızarsa, bütün kampanyayı mahvedebilir ve ikimizi de çok kötü gösterebilir."

Midemdeki boşluk büyüyor. "Anlıyorum."

Yüksek sesle nefes verir. "Risklerin farkında olarak gönüllü oldun. Seçiminle başa çıkamadığın için her şeyi riske atmak istiyorsan, öyle olsun, ama benim için çalıştığım her şeyi mahvetmeden önce beni uyar."

Yatağıma *sertçe* düşüyorum. "Hâlâ bana seçenek mi sunuyorsun? Neden?"

"Çünkü hoşumuza gitse de gitmese de biz bir takımız. Bu, şu anda senin için yanlış gibi görünse bile, bizim için en iyi seçimi yapacağına güvenmem gerektiği anlamına geliyor."

Onun mantıklı konuşmasından nefret ediyorum, ama onun "*biz*" kelimesini kullanmasıyla midemde hissettiğim heyecandan kendimden nefret ettiğim kadar değil.

Lorenzo ile yaptığım konuşmaya rağmen, annem bana veda öpücüğü vermeden evden çıktığında hala her şeyi sorguluyorum. Josefina, Lopez-Muñoz grup sohbetine, ayinin her zamankinden uzun sürdüğünü ve pazar öğle yemeğinin bir saat erteleneceğini belirten bir mesaj gönderene kadar annemin ayine gittiğini bile bilmiyordum.

Ailemden hiç bu kadar kopuk hissetmemiştim ve son zamanlarda kaçırdığım Kids' Table mesajları aramızdaki duygusal uçurumu daha da derinleştiriyor.

RAFA

Eve döndüm ve 24 saat geçmeden bir drama mı yaşıyorum?

JULIAN

Lily'nin Lorenzo ile gizli ilişkisini kastediyorsan, evet, doğru.

RAFA

Kahretsin.

RAFA

Bu, ona artık iyi davranmamız gerektiği anlamına mı geliyor?

JULIAN

Hayır. Her zamanki gibi devam et.

DAHLIA

Julian. Bunu konuşmuştuk.

Tamam, en azından kardeşim bana yardım etmeye çalışıyor.

JULIAN

Hayır. Sen konuştun. Ben sadece dinledim ve Lily'nin onu sevdiği için Lily'nin ondan hoşlandığı için iyi davranmayacağıma karar verdim.

RAFA

Bu iyi bir test olabilir.

JULIAN

Aynen. Bakalım bize uyum sağlayabilecek mi?

RAFA

Onu kastetmedim, seni kastettim.

JULIAN

Peki beni tam olarak neye göre değerlendiriyorsunuz?

RAFA

İlk yumruğu ne zaman atacağını merak ediyorum.

JULIAN

Asla başka birine elimi sürmem.

RAFA

İddiaya var mısın?

Dahlia, yüzünü kapatan bir emoji ile yanıt verir.
Herkes Lorenzo'ya sataşırken, yapabileceğim en kız arkadaşça şeyin onun savunmasına atlamak olduğuna karar veriyorum.

Sakin erkek arkadaşına vurma. Duydun mu?

JULIAN

Onun kırık burnu düzeltilmeye ihtiyacı olduğu için sana bir iyilik yapmış olurum.

Ve annem *benim* hayal kırıklığı *olduğumu* mu düşünüyor?
Anlık öfkeyle dolup taşan ben, bir klavye savaşçısına dönüşürüm ve *Laurence'ın* bir gece yarısı sohbetimizde bana söylediği bir şeyi düşünmeden, hızlıca mesajlar yazmaya başlarım.

ME

Oh, amcası yüzüne yumruk attıktan sonra aldığı kırığı mı diyorsun? Ona hiç doğru dürüst tıbbi kırığı mı?

Lorenzo, Julian, Rafa ve Dahlia'ya bu hikayeyi anlattığımı öğrenirse beni öldürür, ama nadiren bu kadar sinirlenirim, bu yüzden içgüdülerimle hareket etmeden önce bu duyguyu nasıl işleyebileceğimi bilmiyorum.

Telefonum titriyor, ailemin başka ne yazdığını kontrol ediyorum.

RAFA

Julian'ı bilmem ama ben kendimi pislik gibi hissediyorum ve burnuna bile yorum yapmadım.

JULIAN

Tabii ki kendimi pis hissediyorum.

JULIAN

Amcasının ona vurduğunu bilmiyordum.

ME

Kayıtlara geçsin, bir dahaki sefere neden tüm ilişkimizi gizli tuttuğumu sorarsan, bu sohbete bak.

Herkes *yalanlarım* yüzünden bana hala kızgın olabilir ve duyguları haklı olabilir, ama ben kararımı verdim. Ya bu ilişkiyi kabul edecekler ya da yokluğumla yaşamayı öğrenecekler.

Çocuklar Masası grup sohbetinden çıkıp Willow'dan gelen yeni mesajı açıyorum.

WILLOW

Hey, hey! İtalyan yemeği nasıl bulursun?

BEN

Eğer hayır dersem, lütfen yetkililere haber verin, çünkü kaçırılmış olmalıyım.

WILLOW

HAHA. Yapacağım!!

WILLOW

Lorenzo'da geç bir öğle yemeği için buluşup strateji belirlemek ister misin?

Pazar öğle yemeğini asla atlamam, kısmen yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için, ama her şey bittikten sonra ailemle bir masada oturmak bana çok ağır geliyor.

ME

Tabii. Saatini söyle, gelirim.

Lorenzo'nun evi bana Julian'ın evini hatırlatıyor, muhtemelen Julian, Dahlia ile eski evleri restore etmeden önce Lopez Luxury tarafından inşa edildiği için. Bu orta yüzyıl modern konağın, 1950'lerden esinlenen tasarım öğelerini sergileyen keskin çizgiler ve cam pencerelerle dolu bir sanat eseri olduğunu inkar edemem.

Sınırlı çöl peyzajı göz önüne alındığında, çarpıcı, görkemli ve kişiliğinden yoksun, ancak bu tür bir estetiği takdir edenler için yine de nefes kesici. Willow'ununki gibi boyalı dış cephe, etrafı verandayla çevrili, arı barınağı ve çiçeklere sınırsız erişimi olan bir bahçesi olan küçük bir bungalovda yaşamayı tercih ederim, ama Lorenzo soğuk kalbine uygun bir evden hoşlanıyorsa, para onun. İsteddiği gibi yapmalı.

Lorenzo'dan bahsetmişken, kapıyı sadece siyah bir tişört ve kot pantolonla açıyor. Onu bu kadar rahat görmek nadirdir ve kalın kolları ve hafifçe beliren karın kasları kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Giyecek temiz takım elbisen kalmadı mı?" diye soğukkanlılıkla soruyorum içeri girerken, ama giriş masasına bakınca dengemi kaybediyorum.

Lorenzo'ya sipariş ettiği çiçekleri ne yaptığını sormaya hiç cesaret edemedim ve açıkça kimseyle çıkmadığı halde neden bu kadar uğraştığını merak ederek çok fazla zaman harcadım. En azından kendimi daha iyi hissetmek için kendime böyle söyledim

, çünkü başka türlü siparişı yerine getirmem imkansızdı.

Onlardan birini, her gün önünden geçtiği merdivenlerin hemen yanında bulunan evinde görmek...

Kim bilir, belki de iyi bir erkek arkadaş gibi görünmek için bu sabah oraya koymuştur?

Bu düşünce, hissettiğim azıcık mutluluğu da bozuyor.

Boğazımı tıkayan duyguyu görmezden geliyorum. "Evinde taze çiçekleri seven bir adam olduğunu hiç tahmin etmezdim."

Cevap vermeden kapıyı arkamdan kapatıyor. "Diğeri nerede?" Dayanamıyorum ve soruyorum. "Bir yerlerde."

Onun belirsiz cevabına gözlerimi devirip masaya doğru yürüyerek birkaç kurumuş yaprağı alıyorum, ama o "Ayakkabılarını çıkarabilir misin?" diye sorunca duruyorum.

Sandaletli ayaklarıma bakıp yüzümü buruşturuyorum.

"Yerler temiz temiz sabah temizlendi
dedi dedi diyorhe

Parlak görünüşüne bakılırsa ona inanmak istiyorum, ama benim sorunum bu değil. "Ama ayaklarım üşüyor."

"Sana çorap getireyim." Benim reddetmemi beklemeden yukarı çıkıp ortadan kayboluyor.

"Hey!" Willow odadan çıkıp bana selam vermek için yanıma geliyor. "Geldiğine sevindim." Beni kucaklıyor.

"Her şey daha iyi daha iyi duymak daha dışarıda
ile ailemle takılmaktan

O yüzünü buruşturur. "Nasıl gidiyor?" "Beklediğim kadar iyi."

"Şarabı getireyim mi?" "Uh..."

Willow gülüyor.

"Şarap yok," Lorenzo merdiven sahanlığından homurdanır. Yukarı bakınca çıplak ayaklarının merdivenlere çarptığını görürüm.

"Yakala." Bana bir çift siyah ayak bileği çorabı fırlatır. Burun kıvrarak onlara bakarım.

Kaşlarını çattı. "O bakış da ne?"

"Hiçbir şey." İlk sandaletimden ayağımı çıkarıp çorap giydim. "Onlarda bir sorun mu var?" diye sordu.

"Senin olması dışında başka bir neden mi lazım?"

Kollarını kavuşturur.

Bugün zor bir gün.

Sandaletlerimi yeni bir çift erkek koşu ayakkabısının ve Willow'un düz ayakkabılarının yanına düzgünce yerleştiriyorum.

"Ben daha çok firfırlı çorap giyen bir kıyım."

"Ne?"

"Bilirsin, firfırlı sevimli çoraplar. Sonra fotoğrafını gösteririm."

"Fırır... çoraplarda mı?"

"Üzerlerinde fiyonk ya da eğlenceli bir şey işlemeli olursa daha da iyi." Bu yorum ağzımdan çıkmadan önce kendime geliyorum.

"Bir dahaki sefere not alayım."

Onun "*bir dahaki sefere*" demesi midemde bir şeylerin kıpırdadığını hissettirdi.

Onunla daha fazla zaman geçirme düşüncesiyle bile heyecanlanıp telaşlanıyorsan, bu sahte ilişkiye alışmakta zorlanacaksın.

Willow bir şey söylemek üzereyken, hepimizin burnu bir şeyin yanık kokusu yüzümüzü buruşturmadan önce.

"Ekmek!" Mutfığa doğru koşar.

Lorenzo burnunu tıkadı. "Yemin ederim, o kadın mümkün olsa suyu bile yakar."

Karnım gurulduyor. "Keşke önceden bir şeyler yesem."

"Ona asla yemek yapmasına izin vermezdim." Dönüp Willow'un gittiği yöne doğru yürürken, sessizce bana da onu takip etmemi işaret eder.

Lüks iç mekan, Lopez Luxury'den beklediğim her şeyi karşılıyor. Konuşma köşesinden taş şömineye, ithal mermer zeminlere kadar, Julian'ın evlerini zenginler arasında bu kadar popüler kılan

Julian'ın evlerini zenginler arasında bu kadar popüler yapan tüm küçük detayları fark etmeden edemiyorum.

Lorenzo'yu koridordan takip ediyorum. Her iki duvarda da farklı arabaların fotoğraflarının bulunduğu büyük çerçeveler asılı.

Bir tanesine bakmak için duruyorum. "Evinizi ilk gördüğümde ne beklediğimi bilmiyorum, ama yalnız bekar estetiği değil." Yirmi çerçevenin hepsini işaret ediyorum.

"Kim yalnız olduğumu söyledi?"

"Başka biriyle çekilmiş tek bir fotoğrafın bile olmamasına dayanarak yaptığım bir tahmin." Parmağımı çerçevenin alt kısmında gezdiriyorum. Buranın geri kalanı gibi, tek bir toz zerresi bile bulamıyorum.

Yürümeye devam ediyoruz ve sadece bir kez daha durup, kasabada gördüğüm, kapıları gökyüzüne doğru açılan bir arabayı işaret ediyorum. "Bunun da senin olduğunu bilmiyordum."

"Buralardaki havalı arabaların çoğu benim."

İstemedен gülüyorum. "Şu anda kaç tane var?"

Elini cebine soktu; bu alışkanlığını fark etmiştim ama hiç yorum yapmamıştım. "Yirmi."

Keskin çene hattına bakmaktan kendimi alıkoymak için fotoğraflara geri döndüm. "Yirmi birinci mi arıyorsun?"

O başını sallar, dudakları gülümsemek istercesine seğirir. "Şu anda Dawn Drophead'i arıyorum."

Ona boş boş bakıyorum.

"Bir Rolls-Royce. Tercihen 1951 veya 1953 model," diye ekledi.

Dudaklarımı ısırarak ıslık çaldım. "Çok şık."

"ABD'de sadece birkaç tane var, ama Avrupa'da araba takası yapmak isteyebilecek biriyle bağlantım var." Sesi... heyecanlı geliyor ve o anda en az beş yaş gençleşiyor.

"O kişi de araba koleksiyoncusu mu?"

"Bu konuda tanınır."

Kaşlarım yükseldi. "Bununla ünlü olunabileceğini bilmiyordum."

"Sadece adı Santiago Alatorre ise."

Nico'nun bu ismi daha önce duyduğumu sanıyorum, ama hangi bağlamda olduğunu hatırlamıyorum.

Uzakta bir yangın alarmı çalar ve Lorenzo ile ben sesin geldiğı yere koşarız. Willow'un yangın alarmının altında zıplayarak sesini kesmek için havlu salladığı, bir şefin hayalindeki mutfağı gireriz.

Lorenzo ona yardım ederken, ben mutfağı incelerim. İki büyük ada vardır: biri yemek hazırlamak için, diğeri yemek yemek için. Bir de geniş bir şarap mahzeni, kız kardeşimin her zaman hayran olduğu entegre mutfak aletleri ve uzaktan parıldayan Wisteria Gölü'nün pitoresk manzarası vardır.

Mutfak, evin geri kalanı gibi, bir showroom kadar güzel, ama *kimse burada yemek yapmıyor* gibi. Her yüzey parıldıyor ve tüm aletler çok pahalı görünüyor, bu yüzden hiçbir şeye dokunmaya cesaret edemiyorum.

Tüm tezgahlar lekesiz, baharat kavanozları ve yağ şişeleri gibi tipik dağınıklık yok ve tüm küçük aletler gizlenmiş. Biraz yaşanmış gibi görünen tek oda, uşak odası ve bu da pek bir şey ifade etmiyor çünkü bu küçük oda, çoğu insanın mutfağından daha şık, malzemeler eczacı tarzı cam kavanozlarda saklanıyor ve atıştırmalıklar etiketli sepetlerin içinde gizlenmiş.

Willow ve Lorenzo yangın alarmını susturduktan sonra, Willow taze, yanmamış ekmeğe kesmeye başlar. "Isınması birkaç dakika sürer."

Onun yanına yaklaşıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?" "Lorenzo ve sen masayı hazırlayabilir misiniz?"

Sanırım göl ve ormana bakan kahvaltılık köşesini kastediyor, ama Lorenzo ikinci adanın üzerine

ikinci adanın üzerine yerleştirmeyi tercih ediyor ve bana gümüş çatal bıçak çekmecesinde yerini gösteriyor.

İkimiz de aynı anda çekmeceye uzanıyoruz ve onun küçük parmağı benimkine hafifçe değince kolumda kıvılcımlar saçılıyor. Bu his beni ürkütüyor ve nefesimi kesiyorum.

Birinin yanında *bu kadar dengesiz* olmak adil değil. Bu beni altüst ediyor, onun varlığıyla başa çıkamayan beceriksiz bir aptala dönüştürüyor. *Laurence'ın* bazı yönlerinin ortaya çıkmasını suçluyorum, örneğin araba koleksiyonundan bahsederken ya da bir keresinde buzlu istemediğimi söylediğim için otomatik olarak buzlu su getirmediğinde.

Ayrıca beni önemsizmişim gibi terk eden adamı da görüyorum. Sanki aramızdaki bağ değersizmiş gibi, bu da beni Richard'ın kollarına koşmaya itti çünkü arzulandığımı hissetmek istedim.

Sonunda tek yaptığım kendime zarar vermek oldu.

Unutmayın: Tüm bunları dükkanınızı kurtarmak için yapıyorsunuz, bu yüzden bunu bir anlaşma dışında başka bir şey olarak düşünmeyin.

Evet. Bu bu Bu bu karşılıklı karşılıklı karşılıklı kesinlikle

mantıklı, hiçbir koşulu olmayan bir *anlaşmadır* ve Lorenzo belediye başkanı olduğunda sona erecektir.

Önce hayatımın en uzun beş ayını atlatmam gerekiyor.

"Pazar öğle yemeği ne oldu?" diye sordu Lorenzo.

"Ne olmuş ona?" Branzino'mu bitirene kadar cevap vermiyorum.

Lorenzo'ya böyle bir şeyi asla itiraf etmem, ama mutfaktaki becerileri övgüye değer.

"Ne zamandan beri kaçırıyorsun?" diye sorar.

"Neden umursuyorsun?" diye daha temkinli bir şekilde cevap veriyorum.

Willow sandalyesine yaslanıp şarabından bir yudum aldı.
"Ailen hala haberlere üzülüyor mu?"

"Evet," derim, derin bir nefes alarak. "Henüz yirmi dört saat bile olmadı, alışmak için zamana ihtiyaçları var."

Lorenzo çatalını bırakır. "Onların onaylamayacağını bildiğin halde benimle çıkmayı neden kabul ettin, hala merak ediyorum."

"*Sahte* randevu," diye vurgularım. "Ve senin belediye başkanı olmanı istememin kendi nedenlerim var, bunların hiçbirini seni ilgilendirmez."

"Ama sana yardım edersek?" Willow, bu yemeği strateji toplantısından çok sorguya çekmeye benzetiyor.

"Lorenzo'nun kazanmasını sağlayarak yardımcı olabilirsiniz." Sözlerimi bir gülümsemeyle yumuşattım.

Lorenzo'ya belediye başkanının planlarından bahsetmek, devamıza yardımcı olacak ve onun seçim kampanyasını güçlendirecektir, ancak annem ve Lavender Lane'deki diğer herkesin yasal bir tehlikeye atılmayacağından emin olana kadar bu konuda hiçbir şey paylaşmayacağım.

Annemin sağlığı bunu kaldıramaz ve komşularımızı daha fazla üzmem istemiyorum.

Bu yüzden Lorenzo kendini kanıtlayana kadar bu konuda sessiz kalacağım ve tüm sırlarımı bilmediği için içten içe acı çekmesini izleyeceğim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lily

Willow, Lorenzo ve ben Sahte Nişanlı Operasyonu planını tartışmayı bitirdiğimizde saat dokuz buçuk olmuştu, bu yüzden eve çıktığımda içimde umut doluydu.

Ön kapının kilidini açtığımda ev karanlıktı, bu yüzden annem oturma odasında otururken fark etmediğim için irkildim, ta ki "Geç geldin" diyene kadar.

"*Dios!*" Kalbim hızla atarken elimi göğsüme bastırdım. "*Mami, beni çok korkuttun.*"

Annem televizyonu kapatıp ayağa kalkar. "Neredeydin?"

"Lorenzo'yla."

"Öğle yemeğini atladığın için o mu?" "Hayır, herkes atladı."

Gözleri yere bakıyor. "Senin için endişeleniyoruz." "Ben iyiyim. Aslında iyiden de öteyim." Teknik olarak bu doğru. Özel hayatım şu anda berbat olabilir, ama bu gece daha rahat uyuyabilirim, çünkü Lorenzo ve benim sağlam bir planımız ve ulaşmamız gereken ortak bir hedefimiz var.

"Seni özledik." Bana titrek bir gülümsemeyle bakıyor.

"Makarnayı fazla pişirmek için orada değildin."

Göğsümde hafif bir sıkışma hissediyorum. "Eminim bu seferlik hoş bir değişiklik olmuştur."

Kendi kendine gülüyor. "Aslında, böyle *seviyorum.*"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Umarım Lorenzo da gelecek hafta denediğinde aynı şeyi hissetmiş gibi davranır."

Yüzünü buruşturuyor ve anında yanlış bir varsayımda bulunduğumu anlıyorum.

Eğlencem kaçıyor. "Ne?"

Gözleri plastik *sandaletlerine* düşüyor. "Onun gelmesinin iyi bir fikir olup olmadığını henüz bilmiyorum."

Daha önce duyduğum umutlar yok oldu. "Oh... Anlıyorum."

Ellerini kaldırıyor, yüzünde panik belirliyor. "Onunla tanışmak istiyorum, resmi olarak, yani... senin... senin..."
Düşüncesini tamamlayamıyor.

Ona yardım etmek için "Erkek arkadaşın" diyorum.

Elbisesi önünde ellerini ovuşturuyor. "Doğru. Ama bence daha küçük bir ortamda yapmalıyız. Eğer senin için de uygunsa, önce üçümüz başlasak nasıl olur?"

Bu fikri daha önce düşünmediğim için kendime kızıyorum. Lorenzo'nun gelecek haftaki öğle yemeğine gelmesini istemediğini söylediğinde, annemin endişesini dikkate almadan en kötüsünü düşündüm.

Julian ona kendisinin bir tür mafya üyesi olduğuna inandırmış, diye kendimi azarlıyorum. Tabii ki onunla çıktığın için endişeleniyor.

"Onu tanımak ister misin?"

"Daha önce hiç pazar öğle yemeğine erkek arkadaşını getirmeyi ısrar etmemiştin, o yüzden evet, onu daha rahat bir ortamda tanımak isterim."

"Ben sandım ki..." Sesim titriyor.

Dahlia hala benimle konuşmuyordu ve Çocuk Masası grup sohbeti de sessizliğe bürünmüştü. Annemin Lorenzo ve bana karşı da aynı olumsuz duyguları beslediğini düşünüyordum, ama bunun öfkeden değil endişeden kaynaklandığını bilmeliydim.

"Ne düşündün?" diye sordu, o yumuşak sesle, ki bu ses beni küçükken her şeyi itiraf etmeye zorlardı.

"Bana kızgın olduğunu düşündüm."

Kafasını salladı. "Öfkeliyim. Benden bu sırrı sakladığın için öfkelenmemek zor. Bu ve dükkan meselesi yüzünden, bu kadar önemli bir konuda bana güvenemiyorsan, seni hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu.

Bunu ona yardım etmek için yapıyorsun. Annem beni yirmi sekiz yıl boyunca korudu, en azından onun dükkanını ve babamdan kalan son hatıralardan birini kurtarabilirim.

O yanıma gelir ve beni kucaklayarak sarar. "Hâlâ sana kızgıyım, ama artık eskisi kadar değil."

"Ne değişti?"

"Mezarlığa gidip babanı ziyaret ettim."

Ağlamayacağım, diye tekrar tekrar kendime telkin ediyorum, ama gözlerim bana uymuyor.

"Onunla vakit geçirmek beni her zaman sakinleştirir."

Hıçkırarak ağlıyorum. Annem endişeli olabilir, ama en azından mezarına uğrayacak kadar cesur, benim gibi cenazesinden beri mezarına gitmeyen biri değil.

Devam ediyor: "Eğer hala hayatta olsaydı, Lorenzo'ya bir şans vermemi söylerdi. Senin mutluluğunun, onun gibi biriyle çıkman konusunda duyduğum endişeden daha önemli olduğunu söylerdi."

Ağzım açık kalır, ama sözler ağzımdan çıkmaz. Suçluluk duygusu beni tamamen tüketmek üzere ve günahımı itiraf etme dürtüsü beni sarar.

Yanağımı avuçları arasına alır. "Senin mutlu olmanı istiyorum ve Lorenzo seni böyle hissettiren adamsa, o zaman annen olarak seni desteklemek benim görevim."

"Ama..."

Yüzümü okşadı. "Ama yok."

Cehenneme gideceksin, vicdanım sesleniyor.

En azından Lorenzo sana eşlik eder.

Annemle yaptığım konuşmanın ardından, onunla Lorenzo arasında garip bir tanışma olmasını istemediğime karar verdim.

. Böylece annemin endişelerini biraz hafifletebilir ve kendi suçluluk duygumu biraz azaltabilirim.

Geçmişte anneme tanıştırdığım erkek arkadaşlarım olmuştu, ama yine de şehir dışındaki en sevdiğimiz çiftliğe giderken arabada çok gergindim. Çilek toplamayı *sevmem* bile, ama bu aktiviteyi Lorenzo önermişti. Annem gelecek hafta yapılacak Çilek Festivali için çilekli *agua fresca* yapmaya gönüllü olduğu için, bu aktiviteyle annemin gözüne girebileceğini düşünmüştü.

Bugün çiftlikte çok insan var, kendi festival yemeklerini ve tatlılarını hazırlamak için çilek topluyorlar.

kendi festival yemekleri ve tatlıları için çilek topluyor, bu yüzden önümüzdeki birkaç saat içinde birçok potansiyel seçmen tarafından görüleceğiz.

Biz vardığımızda Lorenzo çoktan park etmiş, o yüzden önce annemin kapısını açıp bana yardım etmek için yanıma geliyor. Beni kısa ama samimi bir kucaklamaya alıyor ve kolonyasının kokusu burnuma geliyor. Kokusu çok güçlü değil, burnumu onun cildine dayamadığım sürece neredeyse hissedilmiyor.

Bunu yapmamak için kendimi zor tutuyorum, ama zar zor.

Beni bıraktığında, otoparkta bir grup insanın durduğunu gördüm. Sanki bir flört programındaki en sevdikleri çiftmişiz gibi bize bakıyorlardı.

" *fresas almaya hazır mısın?*" Lorenzo onları görmezden gelir ve anneme döner.

Dudakları kıvrıldı. "*Dahlia'nın söylediği doğru. Sen İspanyolca konuşuy* ." ^{II}

"*Evet. Bunu ve İtalyanca'yı küçükken İspanya'da öğrendim*" ^{III}

Annem ona onaylayıcı bir baş sallama yapar ve ben onun arkasından ona başparmağımı kaldırarak bir zafer işareti yaparım, bu da bana bir göz devirmeye karşılık bulur.

Annem, Lorenzo ve ben tahta standı doğru ilerleriz ve her birimize bir sepet verilir. Annem ilk başta sessizdir ve sadece kendisine sorulduğunda konuşur. Lorenzo onun utangaçlığını önemsemez ve aktif bir şekilde onun dikkatini çekmeye çalışır.

Onun asla pes etmemesini takdir ediyorum ve sonunda on dakika boyunca çilek topladıktan sonra annem ona sorular sormaya başlıyor. Özellikle, ellili yıllarda Küba'dan Amerika'ya taşınan teyzesi hakkında bilgi almak istiyor, ancak Lorenzo Vegas'taki hayatından bahsedince yine susuyor.

Annem çiftliğin diğer tarafındaki tuvalete gitmek için izin alınca, Lorenzo onun yokluğundan yararlanarak yakınımızdaki seyircilere şovunu daha da abartmaya başlar.

Sepetimi kazara devirdiğinde bir şeyler çevirdiğini anlamalıydım, ama eğildiğim anda kıcıma şaplak atacağını hiç beklemiyordum.

Ama bu, benim bundan hoşlanmam kadar kötü değil.

Elinin avuç içi popoma değdiği anda alt bedenim titrer ve birkaç sıra ötedeki kadınlar olmasaydı, birdenbire ortaya çıkan acıyı dindirmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırırdım.

Sakın kendini böyle utandırma.

Kontrolümü kaybetmemden dolayı sinirlenen ben, Lorenzo'nun beni nasıl incittiğini ve neden o anın büyüüne kapılmamam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Bir saniye bile olsa.

Omzumun üzerinden kadın grubuna bakıyorum. Josefina onları birkaç kez evine romantik kitap okuma kulübü için davet etmişti, bu yüzden onları tanıyorum, ancak gözleri kitaplarına yapışık olmadan farklı görünüyorlar.

"Üzgünüm. Dayanamamadım," diyor Lorenzo yüksek sesle, onları kıkırdatarak.

Ayağa kalkıp göğüslerimiz birbirine değecek şekilde dönerim.

"Özür dilemene gerek yok, bebeğim." Sesimde tanımadığım bir kısıklık var.

Lorenzo'nun burun deliklerinin genişlemesinden, bu seksi ses tonunu takma adı kadar sevdiğini ya da nefret ettiğini anlıyorum.

Elimi göğsünde gezdiriyorum. "Ama bir dahaki sefere çekinme. Dayayabilirim, söz veriyorum."

İşte böylece Lorenzo'nun Smut Club okuyucularının oylarını kazanmasına yardım ettim.

Lorenzo'nun kamyonetinin arkasında çilek yığını gittikçe büyürken, annem onun yanında giderek daha rahat davranmaya başladı, hatta çok sıcak olduğu için devam edemeyince onu eve davet edip *agua fresca* yapmasını istedi.

Daveti planın bir parçası değildi ve Lorenzo'nun evimizde vakit geçireceği düşüncesi beni anında endişelendim. Bunun evin kendisiyle bir ilgisi yoktu, daha çok onu kendi alanımda hissetmekten kaynaklanıyordu.

Lorenzo ile randevuya çıkmak bir şey, ama onu kaotik küçük sığınağıma almak bir adım fazla gibi geliyor.

"Oh, Lorenzo'nun meşgul olduğuna eminim," diye onun yerine cevap veriyorum.

"Bugün izin aldım, *unuttun mu?*" diyor yüksek sesle, sanki birbirimizin programını ezbere biliyormuşuz gibi davranarak.

"O zaman karar verilmiştir," diyor annem gülümseyerek ve ayrı arabalarla eve dönüyoruz.

Annem ev turunun ilk beş dakikasını garajda geçirir ve en son yaptığım preslenmiş çiçek yaprakları sanat eserlerini gösterir. Lorenzo, annem Pressed Petal ile kendi işimi kurmak istediğim için onun ne kadar gurur duyduğunu anlatırken ciddi bir ifadeyle durur ve bana bakışlar atar.

"Geçen haftadan beri yeni bir gelişme var mı?" Soruyu o kadar ustaca sorar ki annem sorunun anlamını anlamaz.

"Hayır. Her şey hala beklemede." Cevabımı belirsiz tutuyorum ve neyse ki annem Lavender Lane ve belediye başkanının planından bahsetmiyor, ancak bizi hemen mutfığa gönderiyor.

O ve Lorenzo rahat bir sessizlik içinde çalışırken, ben eskiz defterimi çıkarıp geride kaldığım bir tasarım üzerinde çalışmaya başlıyorum. Annemin en sevdiği telenovela arka planda oynuyor ve bölümün başında hiç ilgilenmiyor gibi görünen Lorenzo, kötü adamın kim olduğunu bulmak için annem kadar heyecanlı.

Annem onu çok sevdi, ancak Julian ve Rafa gibi çocukluktan beri tanıdığı kişilerle olduğu kadar rahat olmasını bekleyemem. Annem Lorenzo'ya karşı farklı davranıyor, ama Lorenzo da öyle.

Sabırlı, kibar ve annemin mutfakta ihtiyacı olan her şeye yardım etmeye istekli. Annem ona birkaç görev veriyor, kovalar dolusu çilek yıkamak da dahil, ve Lorenzo tek bir şikayet bile etmeden yapıyor, her isteği "*Sì, signora*" diyerek yanıtlıyor, bu da beni güldürüyor.

"Baban da öyle derdi."

Lorenzo'nun gözleri fal taşı gibi açılır.

"Lorenzo'nun babasını tanıyor muydun?" Lorenzo konuşacak durumda görünmediğinden anneme soruyorum.

Annem birdenbire temkinli bir hal aldı. "Onu çok iyi tanı mıyordum, ama çiçek siparişini hiç unutmadım."

Dayanamayıp soruyorum: "Ne sipariş etmişti?" "Mevsiminde ne varsa..."

"Pembe olduğu sürece," diyorum aynı anda, tanıyınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Annem gülüyor. "Nasıl bildin?"

Çünkü Ben duydum duydum daha daha Lorenzo Lorenzo, Rose & Thorn'dan ilk kez çiçek siparişi verdiğiğinde. Lorenzo cebine uzanır ve tezgaha yaslanır, etrafına rahatsız sanki sanki sanki olmasaydı küçük küçük çenesinin

Şimdi evindeki buket çok daha anlamlı geliyor, ancak duygusal tarafını görünce göğsümde hissettiğim sızı için aynı şeyi söyleyemem.

göğsümdeki sızı için aynı şeyi söyleyemem.

Annemin gözleri köşelerinden kıvrılıyor. "Baban hiçbir Cuma gününü kaçırmadı."

Annemin gözleri köşelerinden kıvrılıyor. "Baban tek bir Cuma bile kaçırmazdı."

Lorenzo sessizce başını eğerek onaylar ve onu kucaklamak için içimden gelen dürtüye kapılırım, ama bana yaptıkları ve söyledikleri yüzünden tereddüt ederim.

Başkalarını teselli etmek benim için doğal bir şey, ama onu teselli etmek... Bu, görmezden gelmek istemediğim bir içgüdü gibi geliyor.

Lorenzo ve annem konuşma hiç olmamış gibi devam ederler, ama ben beş dakika boyunca Lorenzo'nun ikinci buketi ne yapacağını merak ederek kafama takarım.

Lorenzo annemin istediği her şeyi bitirince tezgahı silmeye başlar, ama annem elinden bez parçasını alır ve oturup dinlenmesini söyler.

"Sì, signora," der.

Annem lavaboyu yıkamayı bitirince, tuvalete gitmek için izin ister, ama ona yardım etmemesini hatırlatmayı unutmaz.

Omzuyla ona hafifçe çarptım. "Senin böyle bir beyefendi olabileceğini kim bilebilirdi?"

"Geçmişimizi düşünürsek bu senin için oldukça şok edici olmalı, ama benim *de* terbiyem var."

"Ama ben henüz bunu ilk elden deneyimlemedim."

Elini çenemin altına koyup kaldırıyor. "Kıskandığını söyleme."

"Başka bir adama defalarca 'evet efendim' dediğimi duysaydın ne yapardın?" Yüzüm, onun geniş gülümsemesi karşısında kızardı.

"Bu özel durumda, bu adam büyükbaba olacak kadar yaşlı mı?"

"Hayır!" Gülererek uzaklaşıyorum ve Lorenzo'nun çenemdeki eli kayıyor. Hala havada asılı duran eline bakıyor, sanki o da elinin nasıl yüzüme yaklaşabildiğini merak ediyormuş gibi.

Bana dokunmasını kaçırmamalıyım.

Neden bunu yapmaya zahmet ettiğine bile iki kez düşünmemeliyim, çünkü etrafta kimse yok.

Ve kesinlikle, hiçbir koşulda, bunu ne zaman tekrar yapacağını düşünmemeliyim.

I Me asustaste: Beni korkuttun.

I Estás listo para recoger fresas: Çilek toplamaya hazır mısın?

II Lo que Dahlia dijo es verdad. Tú hablas español: Dahlia'nın söylediği doğru. Sen İspanyolca konuşuyorsun.

III Sí. Aprendí eso y el italiano cuando era pequeño: Evet. Bunu ve İtalyanca'yı küçükken öğrendim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Lorenzo

Willow'un bulduğu ince isimle "Sahte Nişanlı Operasyonu"nın birinci aşaması resmen başladı. Lily'ye, Ludlow'ları neden bu kadar sevmediğini ve seçimleri kazanmama yardım etmesini neden istediğini henüz sormadım, ama bu akşamki ilk resmi randevumuzda bunu öğrenmeyi planlıyorum.

Müşterilerimden biri ile çalışmakla çok meşguldüm — çiftçilerin su tasarrufu yapmasına yardımcı olan su tutma sistemi için yatırımcı arayan bir adam — bu yüzden bu akşam için bir plan yapamadım. Willow, Lily ve beni şehirdeki tamamen dolu bir aşçılık kursuna kaydettirdi.

Bu, bir randevu için mükemmel bir ortam. Hazırlık gerektiren bir akşam yemeği çok garip olurdu, bu yüzden yemek pişirme kursu, herkesin gözü önünde kalarak yapabileceğimiz bir şey.

Bu akşamki yemek, marketten alınan ravioli'den nefret eden İtalyan bir babayla büyüdüğüm için uykumda bile yapabileceğim bir yemek, ama Lily çok heyecanlı görünüyor.

Tanışmak için zaman harcadığım yaşlı bir İtalyan kadın olan Maria ve Amerikalı kocası, Lily ve beni kenara çekip merhaba demek için yanımıza geldi.

"Lorenzo!" Şef bana sarıldı. "Ne güzel sürpriz. Bu akşamki derse katılacağını bilmiyordum."

Donup kalırım, ama kocası omzuma elini koyunca fiziksel olarak daha da zorlanırım.

"Seni görmek ne güzel."

Onu itmek üzereyim, ama Lily'nin koluma dolanan eli bu fikrimi geçici olarak durdurur.

Dikkatli ol, aynı siyah sis zihnimi kaplıyor ve yaşam gücümü emiyor.

"Burayı çok güzel yapmışsın," diyor Lily, göz ucuyla bana bakarak.

"Teşekkürler! Lorenzo, yeniden markalaşma projesinde bize yardım etti." O gülümsüyor. "O olmasaydı, restoranı bir aşçılık okuluna dönüştürmek mümkün olmazdı."

Maria'nın kocası, benim yardımımı hatırlatınca son derece rahatsız görünüyor ve bunun nedenini kanıtlıyor. Çoğu insan, özellikle erkekler, para istemekten nefret eder, bu yüzden genellikle insanlar başka seçenekleri kalmadığında ve sermayeye ihtiyaç duyduklarında sessiz bir yatırımcı olarak devreye girerim.

Yıllık kârın küçük bir yüzdesi karşılığında fon sağlıyorum ve Maria'nın yemek kursunun başarısına bakılırsa, tadilata yatırım yapmakla doğru kararı vermişim. Asla söylemez ama, odanın doluluk durumuna bakılırsa, gururlu kocası da aynı fikirde olduğuna eminim.

O ve Maria, diğer misafirleri karşılamak için kibarca sohbetten ayrılırlar. Katılımcıların yaşları değişken ve grubumuz, hafta içi eğlenceli bir şeyler arayan yeni evli çiftler ve emeklilerle doludur.

"Kasabada başka kimlere yardım ettin?" Lily, Maria gruba plastik önlükleri dağıtırken bana fısıldadı.

Kulağına doğru eğilip fısıldıyorum. "Sana söylersem sır kalmaz, değil mi?"

O biraz yavaşça uzaklaşır. "Bunu herkesin görmesi için övünmene şaşırdım."

"Lopez kuzenlerinin aksine, bazılarımızın onuruna adanmış bir sokak ya da futbol sahasına ihtiyacımız yok."

Maria önlüğümüzü vermek için durağımıza uğradığında, o dilini çıkarır. "En sevdiğim öğrencim için."

Lily ikisini de alır. "Diğerleri duymasın."

"Bu adamın yemek pişirdiğini görürlerse anlarlar."

Lily, Maria uzaklaşana kadar bekler ve sonra alaycı bir şekilde, "Profesyonelin huzurunda gibiyim," der.

"Hiç de değil." Yeteneklerim için övülmektense, onları küçümsemeyi tercih ederim.

"Yemek yapmaya nasıl başladın?" Kimse duymasın diye alçak sesle konuşuyor.

"Ailemden." Umarım kısa cevabım onu bu konuda daha fazla soru sormaktan vazgeçirir.

Yemek pişirmek, sanattan zevk almaktan çok kontrol etmekle ilgilidir. İlk ve son terapistim de bana bunu söylemişti, ayrıca kontrolün OCD'ye yakalanmamın en büyük nedenlerinden biri olduğunu da eklemişti.

Bazen bir çocuk benim gibi hayatından koparıldığında, çevresindeki her şey üzerinde kontrol kurma ihtiyacı hisseder.

Bu yüzden bu gece benim için çok daha zor. Kendi mutfağında, yiyeceklerin nereden ve ne zaman alındığını tam olarak biliyorum. Kimse fark etmeden son kullanma tarihlerini iki kez, üç kez kontrol edebilirim ve kimse beni yargılamadan meyve ve sebzeleri *tam istediğim gibi* yıkayabilirim.

Bu sağlıklı değil. Kısa süreli terapim bana bunu öğretti, ancak kompulsif davranışlarımı durdurmak zor olabilir ve her şeyi tam olarak kontrol edebildiğim rahat ortamımda kalmak da yardımcı olmuyor. Bu yüzden, onları daha iyi yönetmeyi öğrenmek yerine, nadiren dışarıdan yemek sipariş ettiğim veya restoranlarda yemek yediğim için oldukça geniş bir yemek tarifleri repertuarı oluşturdum.

Lily plastik önlüğünü başına geçirir ve koyu renkli saçları her yöne dağılır. Düşünmeden, elimi arkasına uzatıp saçlarını düzeltirim, böylece plastik önlüğe takılmasınlar.

Bana bakarak gözlerini kırıştırır, gözleri öncekinden biraz daha genişlemiştir. "Ne oldu?" diye sorarım.

Gözlerini benden kaçıır. "Hiçbir şey."

İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz, ama ısrar etmiyorum, bunun yerine önlüğün önüne adımı yazması için kalıcı kalemi uzatıyorum. Sıra bana geldiğinde, adının dört harfini yazarken kendimi rezil etmeden yapabilir miyim diye merak ediyorum.

Y harfini yazarken vücudu kaskatı kesilir. "Ne?" I look around for what threatened her mutluluğu ve kaynağı kolayca bulabilirsiniz.

Cazzo.

Richard, Trevor Ludlow'un daha genç ve daha az karizmatik kardeşi, kolunda sarışın bir kadınla odaya girer. Kadın ona yapışır ve etrafındaki herkese göz kırpar.

O hemen bize odaklanır.

"Onu görmezden gel." Maria, masalarımızı dağıtmadan önce makarnanın tarihçesi ve bu akşamki dersin temel kuralları hakkında konuşmaya başlarken, ben Lily'yi görmesini engellemek için onun önüne geçtim.

Lily ve ben pencereye en yakın köşeye gönderildik. Bu, diğer çiftlerden mahremiyetimizi sağlarken, aynı zamanda sınıfın önünden geçenlerin bizi görmesine de olanak tanıyordu.

Konum mükemmel... ta ki Richard ve kız arkadaşı bizimle paralel bir masaya oturana kadar. Dikkatinin bize odaklandığını hissedebiliyorum ve bundan hiç hoşlanmıyorum, ama onu unutmak için elimden geleni yapıyorum.

Benim sorunum onunla değil, kardeşi ile, ancak Lily'ye sürekli bakıp duran en küçük Ludlow ile de bir sorunum olmaya başlıyor.

Lily ve ben hamurla çalışmaya başlamadan önce, akşam yemeği ve tatlı için gerekli malzemeleri kontrol ediyorum.

"Ne sıklıkla taze makarna yaparsın?" diye soruyor, ben onun üzerine yumurtayı kırarken.

"Hiç."

O, sahte bir öfkeyle nefesini vererek, "Sen İtalyan olduğunu sanıyordum" diyor.

Bir tutam un alıp yüzüne fırlatıyorum.

Kıkırdayarak unla kaplı yanağını sildi. Bir yeri kaçırdı, ben de fırçaladım. Bir kamera flaşı ikimizi de ürküttü, bakınca Maria'nın bize göz kırptığını gördük. Fotoğrafi kontrol ettikten sonra bana bir kopyasını göndereceğine söz vererek aceleyle uzaklaştı.

Lily, un ve yumurta karışımı dokunulmamış haldeyken hamuru top haline getirirken beni izliyor. "En son ne zaman yaptın bunu?"

Cevap vermek için biraz zamana ihtiyacım var. "Vegas'a taşındıktan bir süre sonra. Dadılardan biri benim..." *Ağlama.* "...rahat hissetmemi istedi."

Ama bu sadece *evimi* özlememi sağladı.

Gözleri yumuşadı ve cevabımın satır aralarını okuyup okumadığını merak ettim.

"Ailen mi öğretti?" diye soruyor, nazik sesi, onlardan bahsedince boğazımda oluşan kısıklığı yatıştırıyor.

Hamur topuma bakıyorum. "Evet, öğrendikten sonra her cuma onlara makarna yapmalarına yardım ederdim."

Koluma hafifçe bastırdı ve tozlu el izi cildimde kaldı. "Benim de katılabileceğim bir gelenek gibi."

"Gelme geleneklere," diye alay ediyorum, kendi neşeli tavrıma şaşırarak. Genelde ailem hakkında konuşmaktan kaçınırım, ama Lily'nin yanında bunu fark etmiyorum bile, muhtemelen onları düşündüğümde hissettiğim o tipik ağırlık hissi uykuda olduğu için.

Muhtemelen bu yüzden ona her yıl yaptıkları sos günü geleneğinden bahsediyorum.

"Küçükken her saniyesinden nefret ederdim," diyorum, konsepti açıkladıktan sonra, boğazım duygudan düğümleniyor. Geri dönebilsem, şikayet etmek yerine ailemin yanında vakit geçirirdim.

Gözlerimi kapatıp annemle babamın dışarıda çalıştıklarını hayal ediyorum, sırtları kamburlaşmış, sırayla domates dolu tencereyi karıştırıyorlar. O zamanlar hayat basitti ve gıda hazırlama konusunda aynı endişelerim ya da kaygılarım yoktu.

"Onların tarifini bir yerde saklıyor musun? Denemek isterim," diyor.

Hayır, çünkü amcam babamın eşyalarının çoğunu bağışladı ya da attı — onun bitmek bilmeyen suçlar listesine eklenecek bir başka affedilemez davranış.

"Eskiden... bilirsin... annemle babamın bir tarif kitabı vardı." Neden kendim hakkında bu kadar çok şey anlatıyorum, bilmiyorum, ama bir türlü kendimi durduramıyorum. "Her zaman yeni tarifler denerlerdi ve beğenirlerse yazarlardı." pişman bunu böyle küçük küçük ayrıntıyı hakkında kendim hakkında, özellikle de beni tanımayı öğrendiğim bir ifadeyle baktığında.

Acıma.

Gözümü kırptığım anda kaybolur ve bunun için minnettarım. Onun yerine gülümser. "Çok eğlenceli görünüyorlardı."

Konuşma o anda kesilir ve Lily hamuru top haline getirmeye devam ederken gözlerindeki meraklı ışıltıyı özlerim.

Oklava her geçtiğinde, enerji çatırdıyor ve etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor, Lily hamuru düzleştirmeye çalışırken her şey doruğa ulaşıyor. Arkasına geçtiğimde nefesini tutuyor, ellerimi ellerinin üzerine koyup kollarımla bir kafes oluşturduğumda nefesini tamamen kesiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldar, sadece ikimizin duyabileceği kadar alçak sesle.

"Bu gidişle, bütün gece burada kalacağız," diyorum daha yüksek sesle.

"Beni eğlenmekle tehdit etme, bebeğim." Göz kırpar ve Richard yakındaki masanın üzerine devrilecek gibi görünür.

"Ama bizim için planlarım var." Omzunun boynunun kıvrımına değen yere bir öpücük konduruyorum. Kısa temasla teni diken diken oluyor ve çiçekler, vanilya ve tanımlayamadığım başka bir kokunun karıştığı tenine gülümsüyorum.

"Peki." Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Yardım et."

Hamuru yuvarlamaya devam ediyorum, vücudumun her baskısı onda farklı bir fiziksel tepki yaratıyor.

"Neden beni kızdırmaktan hoşlanıyorsun?" diye fısıldadı. "Kız arkadaşıma onu ne kadar istediğimi gösteriyorum."

"Öyleyse..." Kalçalarını sallayarak, kıcını benim kasıklarına sürüyor, kanımın bir kısmı aşağıya akıyor.

Yanağımı kanın tadını alana kadar sertçe ısıriyorum. "İyi misin?" Omzunun üzerinden sırtarak bana bakıyor.

"Harika." Bakışlarım onu suçlu eden kıcına ve kot pantolonumun altında oluşan şişkinliğe kaydı.

Başka bir şey düşün. Manny'nin pokerde seni yenmesi. Willow'un seçimleri asla kazanamayacağını söylemesi. CDC'nin yeni ortaya çıkan bir virüsün herkesi et yiyen zombilere dönüştürdüğünü açıklaması.

Lily omzunun üzerinden bakıp gülümsüyor ve gerçek olmasını dilediğim bir gülümsemeyle bana bakar. Durumumuz göz önüne alındığında tehlikeli bir düşünce ve bu oyuna kapılmamam gerektiğini hatırlatır.

Yüzümün bir tarafı farkındalıkla karıncalanıyor ve başımı Lily'ye bakan Richard'a çeviriyorum. Ona olan ilgisi beni şaşırtmadı çünkü çoğu erkek aynı tepkiyi verir, ama onda bir şey *ters* gidiyor.

Sezgilerim beni daha önce hiç yanıltmamıştı, bu yüzden onlara kulak verdim.

ve Richard'ı kartlarını göstermesi için kışkırttım.

Lily'nin ellerini kapatıp son birkaç atışta ona yardım ediyorum, Richard'ın gözü seğiriyor.

Hm.

Ludlow'ları sevmediğini söylediğinde ona hiç şüphe duymamıştım, ama bu konuyu ona hiç açmamıştım.

Konuyu hiç zorlamadım. Bu gece her şey değişecek çünkü ondan gerçeği öğreneceğim.

Ne pahasına olursa olsun.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Lily

Bizim için adeta *bir büyükanne* gibi olan Maria, bizi sıradan aşçılardan (benim durumumda *yangın tehlikesi olan* aşçılardan) bir geceliğine iyi şefler haline getiriyor. Herkesin raviolilerini büyük bir kaseye toplayıp kaynayan suya attığında, biz de sabırla bekleyerek şarap yudumlayıp Maria'nın çalıştığı portatif ocak başında sohbet ediyoruz.

Umarım herkes, ellerini ve hazırlık alanını titizlikle temizleyen Lorenzo kadar hijyene özen göstermiştir.

Sonunda Maria ve kocası herkesi odanın arkasında kurulan uzun, aile tarzı masaya yönlendirir ve oturmamızı ister. Tabağımdaki buharlı ravioli, bir restoranda servis edilebilecek kadar güzel görünüyor, ancak diğerlerinin yemekleri için aynı şeyi söyleyemem. Lorenzo'nun tabağı, köşelerinden sızan birkaç parça ile kötü hazırlanmış ravioli karışımı gibi görünüyor.

Herkes yemeğine başlar. Benimkinden bir lokma alıp gözlerimi kapatarak sessizce inlerken, Lorenzo sanki elinden kaçıp kaçacakmış gibi çatalını sıkıca tutar.

Böyle bir ortamda herkesle sohbet etmesini bekliyordum, çünkü bu onun için mükemmel bir fırsat, ama alışılmadık bir şekilde sessiz.

Masanın altında, uyluğumla ona hafifçe dokundum. "İyi misin?"

Yutkunurken gırtlığı hareket etti. "Evet."

O beni göz ucuyla izlerken, ben yemeğimden bir lokma daha alıyorum.

"Ne?" diye soruyorum, o bakışını benden ayırmadığı için. "İyi misin?"

"Ben mi?" Terbiyemi unuturum ve çiğnerken gülerim. "Evet. Neyse ki zehirli değil."

Diğer çiftlerle sohbetin ara verdiği anlarda, tek bir lokma bile almadan porselen tabağındaki yemeğin bir kısmını yerinden oynatıyor. Rafa'nın etrafında yeterince zaman geçirdim, onun kendine özgü yemek yeme alışkanlıklarını tanıyorum, ancak Rafa'nın Nico'nun ve kendi tabağındaki her şeyi bitirme zorunluluğu, Lorenzo'nun yemeğine dokunamama durumundan tamamen farklı.

Ona bu konuyu daha fazla sormak istiyorum, ama Rafa'nın utangaçlığını yeterince gördüğüm için, şimdi bunun ne zaman ne yerinin uygun olmadığını anlıyorum.

Talihsiz bir anda, Richard'ın bakışlarıyla kazara göz göze geliyorum ve hemen keşke yapmasaydım diyorum. Lorenzo'nun bakışları çoğu zaman soğuk ve mesafeli olabilir, ama Richard'ın istenmeyen bakışlarına karşı her zaman Lorenzo'yu tercih ederim.

Lorenzo rahatsızlığımı hissetmiş gibi görünüyor ve eli masanın altından elime uzanıyor. *Randevumuzun* yarısını bunun kasaba için bir gösteri olduğunu kendime hatırlatarak geçirdikten sonra, elimi tutmasıyla midem yine bulanmaya başlıyor.

"Sana bakışlarından hoşlanmıyorum." Gözleri omzumun üzerinden bir şeye bakıyor ve dönüp Richard'a baktığını görüyorum.

"Onu boş ver."

Lorenzo elimi yeniden tutar ve parmaklarını benimkilerin arasına kaydırır. "Neden sana bu kadar ilgi gösteriyor?"

Panikle kahkahamı yutuyorum.

Lorenzo ağzını kulağıma yaklaştırdı. "O senin çıktığın biri mi?"

Yanaklarımda yayılan suçlu kızarıklığı engelleyemiyorum.

Çenesinde küçük, neredeyse fark edilmeyecek bir damar belirir. "Ne zaman?"

"Eros olayından sonra."

Elimi bırakıp saçlarımın bir tutamını oynayarak parmak uçlarıyla omzumu okşadı. "Anlıyorum."

Cevabım Lorenzo'yu cesaretlendirmiş gibi görünüyor ve randevumuzda insanca mümkün olan en fazla PDA'yı sergiliyor.

Hatta bana panna cotta'dan bir lokma yedirerek gösteriş yapar ve masanın ucundaki bir kadın buna hayranlıkla bakarak övgüler yağdırır. Çilek ve krema aromaları damak tadımı sarar ve Lorenzo kaşığı ağızımdan çekince, muhallebi kıvamındaki tatlı ağızımda adeta erir.

Ağızımı öpmek istermiş gibi bakışlarından hâlâ kendime gelememişim ki, o da peçeteyi alıp ağızımın köşesini silerek beni bir kez daha sınadı. Başparmağı peçete yerine yanlışlıkla dudaklarıma değdiğinde alt dudağım karıncalandı, ama Lorenzo'nun masanın diğer tarafındaki baygın kadınlara göz kırptığını fark edince bu his kayboldu.

Onlar tek değiller.

Anlaşmamızın ilk randevusundayız ve ben şimdiden zorlanıyorum, sahte ilişkimiz birkaç ay sürdüğünde nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum.

Sadece kalbim kırılmadan kurtulmayı umut edebilirim.

Lorenzo birkaç dakika sonra tuvaletten dönmeyince, izin isteyip onu aramaya çıkıyorum. Bütün gece gergin olduğu için iyi olduğundan emin olmak istiyorum, ama

Richard ve onu karşı karşıya bulduğumda tüm endişelerim bir anda yok oldu.

Gözleri aynı hizada olmasının tek nedeni, Lorenzo'nun Richard'ı tişörtünden tutup duvara dayamış olması. Richard'ın ayakları aşağıda sallanıyor, pahalı ayakkabılarının parmakları fayansları sıyrıyor.

Geçmişimden iki kişi çarpışırken kalbim deli gibi atıyor. "Burada ne oluyor?"

Lorenzo'nun çenesi titriyor. "Dick ve ben sohbet ediyorduk."

Şu anda bana dik dik bakan adamdan ziyade Lorenzo'nun yüzüne bakmaya devam ediyorum. "Arkadaş canlısı birine benziyor."

Lorenzo, Richard'a yere inmeden önce hazırlanması için fırsat vermeden onu bırakıyor, bu yüzden en genç Ludlow, ayağını yere basmaya çalışırken dizleri neredeyse çöküyor.

"Sanırım söyleyecek bir şeyin var, Dick," der Lorenzo, üst dudağını kıvrarak.

Richard'ın gözü seğirir. "Ben..."

Lorenzo elini kaldırır. "Ağzından çıkacak sonraki kelime *özür* olsun, yoksa..."

Neler oluyor böyle?

Richard'ın gözleri kötülükle parlar. "Kaybın için *üzgünüm*, Lorenzo."

Lorenzo kızgın olmaktan çok şaşkın görünüyor, Richard ise kendinden çok memnun gibi.

Onun kaybı mı? Richard'ın Lorenzo'yu üzecek bir şey söylediğini düşünmüştüm, ama belki de seçimlerle ilgili onu kışkırtıyordur? Çünkü başka ne kaybından bahsediyor olabilir ki?

Richard etrafımdan dolaşmak için hareket ediyor, ama son anda eğilip fısıldıyor: "Seni terk eden adam o, değil mi?"

Sözler boğazımda düğümleniyor.

"Bizim hakkımızda biliyor mu, yoksa senden daha iyisini beklemediği için umursamıyor mu?" Onun keskin sözleri göğsüme kazınmış gibiydi.

"Çünkü ben onun yerinde olsaydım, senin gibi bir kadından uzaklara kaçırdım."

Richard'ın haksız olduğunu biliyorum ve haklı olsa bile, kiminle yattığım ya da ne giyeceğime karar verdiğim gibi seçimlerimi yargılayan her erkeği siktir et.

Richard köşeyi dönmeden önce bana veda edici bir bakış attı. Lorenzo'nun araya girip bir şeyler yapmasını bekliyordum — Dick'in bana hakaret ettikten sonra her şey kabul edilebilirdi — ama gözlerinde uzaklara dalmış bir bakış vardı ve bu bakış, onun beni dinlemediğini anlamamı sağladı.

"İyi misin?" Lorenzo'nun koluna uzanıyorum ama o bir adım geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturarak aramıza fiziksel bir bariyer koyuyor. Olayı bilmeyen biri bunu reddetme olarak yorumlayabilir ama bu savunma amaçlı bir hareket değil, daha çok kendini sakinleştirmeye yönelik bir sarılma gibi görünüyor ve bu yüzden onun için içim acıyor.

Bana yaşattığı onca şeyden sonra, böyle hissetmemem gerekirdi. Ama Lorenzo'ya olan hislerim her zaman... karmaşıktı.

Ve bu, ellerinin hafifçe titrediğini fark etmeden önceydi.

Bu yüzden, onu teselli etme dürtüsüne yenik düşer, kollarımı beline dolayarak ona sarılırım. İlk başta direnir, vücudu taş gibi sertleşir, ama sonunda kasları gevşer ve derin bir nefes alır, vücudu otomatik olarak gevşer.

Bana bu kadar üzüntü, öfke ve kendime güvenimi yitirmeme neden olan birini teselli etmek garip bir duygu, ama Lorenzo'yu bu halde gördüğümde - kaybolmuş, yalnız ve hakkında hiçbir şey bilmediğim görünmez bir düşman tarafından felç olmuş halde - onu kendi iblislerinde boğulmaya terk edemem.

Hayatının çoğunda böyle davranmış olsa da, ben kalpsiz biri olarak yetiştirilmedim.

Bu yüzden, sağduyuma rağmen, ona sarılırım ve *sıkıca* sarılırım. Hatta Dahlia ve ben üzgün olduğumuzda annemin her zaman yaptığı gibi sırtını okşarım.

Vücudundaki gerginlik geçene kadar onu bırakmıyorum ve o zaman bile bırakmak *istemediğim* için zorlanıyorum.
Ve işte bu bir sorun.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

Lily'nin ortamı neşelendirmek için elinden geleni yapmasına rağmen, Richard ile yaptığım konuşmayı kafamdan silemiyorum.

Neyse ki, tuvalet olayından kısa bir süre sonra yemek kursu bitti ve Lily ile birbirimize tek kelime etmeden oradan ayrıldık.

Ferrari'ne binerken sessiz kalıyor ve ben de bu sessizliğe minnettarım.

"*Başın sağ olsun,*" dedi Richard gülümseyerek.

Belediye başkanlığı seçimleri olmasaydı, yüzüne kalıcı hasar verecek kadar sert bir yumruk atardım. Ailemi gündeme getirdikten sonra en azından bunu hak ediyordu.

Trevor'ın alkollü araç kullanma suçunu babasıyla arasında sır olarak sakladığını sanıyordum, ama Ludlowlar birbirine çok bağlı bir aile, bu yüzden Richard'ın, kardeşi direksiyona geçip annemle babamı öldürdüğü gece yaptıklarını bilmesi beni hiç şaşırtmadı.

Muhtemelen bunu Richard'a bir ders olarak kullanmışlardır, ona neden alkollü araç kullanmaması gerektiğini hatırlatmak için.

En azından Richard Lily hakkında yorum yapmadı, bunun için minnettarım çünkü bunu pek iyi karşılayamazdım. Ona yaptıklarından sonra istediği kişiyle birlikte olmaya hakkı vardı, ama bunu bir daha düşünmek istemiyorum.

Babamın zarlarıyla oynadığımı fark etmedim, ta ki biri elimden kayıp sürücü koltuğu ile orta konsol arasındaki dar boşluğa düşene kadar.

"Kahretsin!"

Lily koltuğunda zıplar ve ön camdan dışarı bakar. "Ne oldu?"

Bir elim direksiyonda, diğer elimle aralığa uzanıyorum ama parmaklarım ilk eklemden geçemiyor.

"Yardım ister misin?"

"Hayır." Diye homurdanarak yolun kenarına çekiyorum. Telefonumun flaşını kullanarak zarı buluyorum ama ellerim o kadar büyük olmadığı için ulaşamıyorum. Farklı bir açıdan denemek için arabadan bile iniyorum ama dar alan ve koltuğun arkasındaki yer darlığı nedeniyle zarı çıkarmak imkansız.

"Ben deneyeyim." Lily emniyet kemerini çözüp arabanın etrafından dolaştı.

"Buldum." Lily'nin zarlar hakkında veya neden onlarla oynadığım hakkında soru sormasını istemiyorum.

Bir dakika daha benim uğraşmamı izledikten sonra, elini omzuma koyar. "Lorenzo?"

Arabadan inerken çenem sıkışır.

"Ne arıyorum?" diye soruyor ve beni nazikçe kenara itiyor.

Ona el fenerini tutuyorum. "Şu kalıbı görüyor musun?"

"Evet, gördüm. Bekle." Vücudunu salladı ve heyecanlı bir ses çıkardı.

"Aldın mı?"

"Neredeyse, ama düşürdüm." Sesi gergin, ama son bir itmeyle çılgılık atıyor. "Evet! Aldım!"

Kolunu koltuğun altından çıkarır ve sanki bir eser bulmuş gibi zarı izler. "*Moirai*? Bu ne anlama geliyor?"

"Seni ilgilendirmez."

"Böyle güzel bir kelime için beklediğim çeviri bu değildi," diye kuru bir şekilde cevaplar.

Eğer Ludlow'ları nefret etmesinin nedenini sana açacak kadar sana güvenmesini istiyorsan, iyi bir başlangıç yaptın.

Elinden zarları alıp cebimdeki eşleşen zarlarla birleştiriyorum. Göğsümde bir ağırlık hissetmeden nefes alabilmek için üç kez zarların yerinde olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Teşekkür ederim," derim ve onu yolcu koltuğuna yönlendiririm.

"Bunlar ailenin kumarhanelerinden mi?" diye sorar, ben direksiyonun başına geçince.

Cevap vermem onu harekete geçirir ve telefonunu çıkarır. Onun merakını engellemenin bir yolu yoktur, bu yüzden Lily internette cevabı ararken sessizce sürerim.

Bir dakika sonra, "Baban Moirai'yi yönetmeye yardım mı etti?" diye sorduğunda midem bir anda düğümlendi.

Gözlerimi yoldan ayırmadım. "Evet."

Daha iyi.

"Bu yüzden mi yıkattın?"

"Hayır." Zarları dokunmak için can atıyorum ama kendimi tutuyorum. Onları kendimi sakinleştirmek ve başa çıkmak için kullanmayı seviyorum ama bunun bir takıntıya dönüşmesini istemiyorum. Zaten beni meşgul edecek yeterince takıntım var.

"Bir makaleye göre..."

"Okuduğun her şeye inanma, çünkü o gazeteci amcama kumar borcu var." Gerçek, beklediğimden daha kolay ağızımdan çıkıyor.

Konuşmadan önce dudaklarını iki kez araladı. "Bu hikayeyi yazmalarını o mu istedi?"

Başımı salladım.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Onun bitmek bilmeyen merakına hazırlıklı olmak için derin bir nefes alıp kendimi topluyorum. "Çünkü herkesin benim bir pislik olduğumu düşüneceğini biliyordu."

Gözümün ucuyla dudaklarının sıkıca birbirine bastırdığını fark ettim. Birkaç saniye önce en kötüsünü hemen düşünmüş olan o, benim haklı olduğumu biliyordu.

Moirai'nin yıkılması benim için bardağı taşıran son damla oldu, ama en azından bundan iyi bir şey çıktı — tabii onun ailemin ölümünün gerçeğini ifşa etmesini iyi bir şey olarak kabul edersen.

Ondan sonra, vurkaç kazasını araştırdım ve gerçekte ne olduğunu öğrendikten sonra hisselerimi sattım ve Vegas'tan çekip gittim. Ailemin mezarlarını ziyaret etmekten başka bir planım yoktu.

Trevor'ın belediye başkanlığına aday olacağını öğrendiğimde, ben de yarışa katıldım. Amcam bu duruma çok kızmıştı ve benim itibarımı zedelemekle rakibime büyük bir avantaj sağlayacağını biliyordu.

"Üzgünüm," dedi Lily birkaç dakika sonra sessizce.

"Neden özür diliyorsun?"

"Düşünmeden en kötüsünü varsaydığım için."

Omuz silkiyorum. "Düşündüğünden daha sık olur." "Çok üzücü."

"Sesinde acıma duymayayım." Ona yaptıklarım ve söylediklerimden sonra bunu hak etmiyorum.

O sahte bir şaşkınlık gösterir. "Ben mi? *Sana* acımak mı? Asla yapamam." Dudaklarımın köşeleri kıvrılır.

"Ama öyle hissetseydim..."

Araba kullanmasam ona keskin bir bakış atardım.

Devam ediyor: "Çünkü hayatının bir noktasında, insanların senin hakkında en kötüsünü düşünmelerine izin vererek kendini korumayı öğrendin. Kötü adam rolünü oynamak muhtemelen çok kolaydı ve eminim bu role o kadar alıştın ki, kimsenin bunu sorgulayacağını hiç beklemedin."

Söylediklerine kulak verip, bu sonuca nasıl vardığını merak ediyorum. İnsanlar beni umursamaz bir pislik olarak görmeye çok hazırlar ve ben de bu yanlış varsayımı benimsedim. Böylesi daha güvenliydi, çünkü o zaman kimse, özellikle de amcam, beni kullanamazdı.

"Psikolojik analizine katılmamı bekliyorsan, uzun süre bekleyebilirsin."

Kafasını salladı. "Senin gibi savunmacı birinin ortaya çıkıp bir şey itiraf etmesini beklemiyorum."

"Savunmacı değilim."

"Emin misin?" Sinirimi bozan küçümseyici bir şekilde gülüyor. "Hiç yorulmuyor musun?"

Gidecek bir yerim olmamasına rağmen geri çekildim. "Neyden?"

"Bu sahte görünüşü sürdürmek için herkesi uzaklaştırmaktan. Oldukça yalnız hissediyor olmalısın."

Hayatım hakkındaki değerlendirmesi daha yanlış olamazdı, ama onu düzeltmedim. Kendimi yalnız hissetmiyorum çünkü başkalarının yerine kendi başıma olmayı tercih ediyorum. Böylesi daha güvenli. Daha *kontrollü*.

Bu da tam olarak onun demek istediği şey.

Yalnız değilim. Eros uygulamasına katılmadan ve Lily ile tanışmadan önce kısa bir süre öyle hissetmiş olabilirim, ama o durum yüzüme patladıktan sonra, tekrar yalnızlığı tercih etmeyi öğrendim.

Öğrendin mi? Yoksa Lily olmadan daha iyi olacağına kendini inandırdın mı?

I tap my fingers against the wheel. "I'll answer that soruyu, bu sahte ilişkiye neden gerçekten razı olduğunu söylediğinde cevaplayacağım."

Ağzı açılır ve konuşacakmış gibi görünür, ama dudaklarını sıkıştırır.

Kafamı sallarım. "Benden sana güvenmemi bekliyorsun, ama sen aynısını yapamıyor musun?"

"*Daha önce* sana güvenmekte sorunum yoktu."

Soruma cevap almak istiyorsam, karşılığında bir cevap vermem gerektiğini anlıyorum. Lily beni zaten çözmüş gibi, bu konuşmadan bir şeyler çıkarmamda fayda var.

"Yalnızlık hissetmiyorum."

Gözlerini devirdi. "Yalancı."

"Sen kabul etmiyorsun diye doğru olmadığı anlamına gelmez."

"Çünkü bu imkansız. *Herkes* yalnızlık çeker."

Sonsuz endişelerin sana eşlik ediyorken olmaz.

"Sessizliği takdir etmeyi öğrendim." Eğer buna buna değer vermeyi öğrendim.

"O zaman neden sıkıldığın için bir arkadaşlık uygulamasına katıldın?" O alaycı bir gülümsemeye sorar.

"Sıkılmak yalnızlık demek değildir."

"Aynı fikirde değilim."

"Neden uygulamaya katıldın?"

"Çoğu insanın yaptığı gibi." Pencereden dışarı bakarak, gözlerimi yoldan ayırmadan yüzündeki ifadeyi okumamı imkansız hale getirdi.

"Aşık olmak için mi?"

"Amaç oydu." Sesinde hüznün var, göğsüm rahatsız edici bir şekilde yanıyor.

"O zaman neden sahte bir ilişkiye zaman harcıyorsun?"

Cevap vermek için o kadar uzun süre bekledi ki, cevap vermeyecek sandım, ama sonra belediye başkanlığından aldığı kınama mektubundan, Richard'ın belediye başkanını Lavender Lane'e yönlendirmedeki rolünden ve annesinin imzaladığı gizlilik sözleşmesinden bahsetmeye başladı.

Açıklamasının sonunda nefes nefese kalır ve gözyaşlarıyla parlayan gözlerle bana bakar. "Rose & Thorn'u benden alamazlar. Başka bir yerde yeniden açılacağına dair insanların ne dediği umurunda değil. O dükkana olan duygusal bağım ve babamla orada paylaştığım anılarımın yerini hiçbir şey dolduramaz."

Bunu onun hiç bilemeyeceği kadar iyi anlıyorum. Moirai'yi kurtaramamış olsam da, bunu yapabilirim.

Yapmak *zorundayım*.

Yanma hissini görmezden geliyorum. "Onlara izin vermeyeceğiz." " , söz mü?" She sesin şaşkın, umutlu, ve korkmuş gibi geliyor.

Ben başımı sallıyorum. "Eğer belediye başkanı olursam..."

"*Ne zaman*," diye düzeltiyor.

Gülümsediğimi fark ettim. "Belediye başkanı olduğumda, böyle bir şeyin olmasına asla izin vermem."

Yüksek sesle nefes verir ve omuzlarındaki gerginlik kaybolur. "Teşekkür ederim." Koluma uzanır ve sıkıca tutar. "Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Elini çektiğinde dokunuşunu özledim.

"Neden bana bunu en başından söylemedin?" Alt dudağını ısıırıyor.

"Ne?" diye soruyorum, çünkü cevap vermiyor.

"Sana güvenmedim. Hala güvenmiyorum, ama bu ilişki yürüyecekse, birbirimize güvenmeyi öğrenmemiz gerekiyor."

"Haklısın," diyorum, boğazım düğümleniyor.

Bana bakıyor ve yüzündeki ifadeden, bir sonraki sorusunu beğenmeyeceğimi anlıyorum. "Neden belediye başkanlığına aday oldun?"

Arabanın kabini etrafımı kapattı. "Bu kasabayı önemsiyorum."

"Tamam, tabii. Yardım ettiğin tüm küçük işletmelerden bunu anladım, ama Ludlow'a karşı çıkmadan da bunu yapamaz mısın?"

"Yetkili olursam herkes için çok daha fazlasını yapabilirim." Umarım cevabım onu yatıştırır.

Omuzlarını silkiyor. "Belki. Sadece yeni taşındığın bir kasaba için çok çaba sarf ediyormuşsun gibi geliyor."

Panik beni sarar, ama niyetimi açığa vurma tehlikesi geçene kadar burnumdan nefes alıp veririm.

Last Call'da ilk buluşmamızdan önce, Lily'ye hayatımla ilgili birkaç hikaye anlattım, örneğin amcamın burnumu kırdığı gibi, ama ona ailemden veya Ludlow'lardan bahsedemem. Bu yükü başka biriyle paylaşmak cazip gelse bile, bunu *yapmayacağım*.

Birisi mi, yoksa Lily mi?

Bu düşünceyi derinlemesine incelemek yerine, konuyu saptırıyorum. "Trevor'dan daha iyi bir iş çıkarabilirim, neden ona karşı aday olmuyorsun? Artık Lavender Lane planını biliyoruz, bunu lehimize kullanabiliriz. İnsanlar Tarihi Bölge planını öğrenince, taraf değiştirmekten başka çareleri kalmayacak."

Koluma yapışıyor, tırnakları derime geçecek kadar sertçe batıyor. "Hayır. Annemi ve gizlilik anlaşmasını imzalayan diğer kişileri etkilemeden bunu insanlara söyleyemezsin."

Kahretsin. Paylaştığı tüm bilgileri gözden geçiriyorum. "Daha önce mimar planlarından bahsetmiştin."

"Evet. Ne olmuş onlara?"

"Bunları kim çizdi, hatırlıyor musun?"

Çenesine dokundu. "Adını tam olarak hatırlamıyorum. Morris ve Holmes gibi bir şeydi." "Araştırırım."

Derin bir nefes aldı. "Lütfen bana bu konuda güvendiğim için pişman etme. Annemin kalp rahatsızlığı varken en son ihtiyacı olan şey stresli bir hukuk mücadelesi."

"Tamam."

Rahatlaması hissedilir. "Teşekkür ederim."

Lily'nin evine kadar arabada sessizlik hakim ve onun evinin önüne geldiğimde rahatlarım. Sessizlikte baskıcı bir şey var ve onu sesle doldurmak için garip bir dürtü duyuyorum.

Özellikle de Lily'nin sesi.

Onunla ilk tanıştığımdaya, o ana kadar uğruna çalıştığım her şeyi mahvedebileceğini biliyordum. Takıntılı düşüncelerimi susturma, öpüşmekten nefret ettiğimi ya da kendimi en ufak bir şekilde bile kontrol edememekten hoşlanmadığım için nadiren içki içmeyi sevdiğimi unutturma gibi bir yeteneği vardı. En azından birkaç saniye için, sadece kendimi düşünmediğim bir gelecek hayal etmemi sağladı.

Umut verici bir gelecek... Ta ki kendim için değil, onun için de endişeleneceğimi hatırlayana kadar. Ailemle olan ilişkilerim pek iyi gitmemişti.

Kendimle ilgili yeterince endişem var zaten, Lily'ye takıntılı olmak ihtiyacım olan son şey.

O benim istediğim her şey olsa bile.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Lily

Sonraki hafta boyunca Lorenzo ve ben halka açık yerlere çıkmayı sıklaştırdık. Onun seçim kampanyası merkezine çok halka açık bir öğle yemeği için uğradım, Last Call'da birlikte takıldık ve bir öğleden sonra Park Promenade'a katıldım — *katıldım* derken, Lorenzo parkın açık hava spor aletlerini kullanırken bir bankta oturup onu hayran hayran seyrettim.

Gömleksiz,
eklemeliyim. Ve *terden*
sırılısıklam.

Egzersizinin yarısına geldiğinde, o dadılar ve köpek gezdiricilerden oluşan bir hayran kulübü kurdular, bu biraz canımı sıkıyordu. Onlardan kurtulmanın tek yolu, Lorenzo'nun yarı çıplak, parıldayan vücuduna sarılmak ve hakkımı iddia etmektir.

İlişkimiz tüm kasabada yayıldı. Herkesin konuştuğu tek kişi ben değilim, çünkü Rafa, patronunu arkadaşından daha çok sevdiği için iki hafta önceden istifa eden Ellie ile çıkıyor.

Rafa ile bu konuyu konuşmak istiyordum, bu yüzden yeni kedi ailesini veterinerine götürmesine yardım etmemi istediğinde, ona eşlik etmeyi kabul ettim. Ailede hayvanları en çok seven ikinci kişi benim, bu yüzden daha çok isteyebileceğim bir şey yoktu.

Rafa, Ellie yüzünden onları evlat edindiğini açıkça itiraf etmedi, ama şehre giderken arabada evlat edinme hikâyesini anlatırken ben parçaları birleştirdim. Hatta bir ara ondan bahsederken *gülümsüyor* ve onun mutluluğu beni çok etkiliyor.

Ama aynı zamanda çok az da olsa üzüldüğümü — onun için değil, kendim için. Çünkü kaç yıldır

benim hakkımda aynı şekilde konuşacak birini bekledim?

Randevulara çıktım. Her arkadaşlık uygulamasını denedim. Erkeklere birçok şans verdim çünkü hayatımın geri kalanını birlikte geçirebileceğim kişi olmadıklarından emin olmak istedim.

Sonra Lorenzo ile tanıştım ve onun benim için doğru kişi olduğunu düşündüm. Bundan o kadar emindim ki, onun benim olmasını diledim.

Tıpkı babamın söylediği gibi.

Acı hatıraları kafamdan uzaklaştırıp Rafa'nın seyahatiyle ilgili anlattığı başka bir hikayeye odaklanıyorum. Hayvan kliniğine vardığımızda kedcikler deli gibi miyavlıyorlar, bu yüzden sekreter bize veteriner beklerken kedcikleri serbest bırakabileceğimiz özel bir odaya götürüyor.

"Ee, sen ve Lorenzo..." Rafa, pembe tasmalı kediye yerden alırken sorar.

Yavru kediye alıp kardeşlerinin yanına koyuyorum. "Ne olmuş onlara?"

"Nasıl gidiyor?"

Gülüyorum. "Yani, neredeyse bir yıl boyunca ilişkimizi sakladıktan sonra bekleneceği kadar iyi."

Gözleri kısılır. Yargılayıcı bir yorum için kendimi hazırlarım, ama o beni şaşırtarak şöyle der: "Senin için zor olmuştur."

"Evet... ama artık herkes bildiği için çok daha iyi hissediyorum." "Merak ediyorum, bu sırrı bu kadar uzun süre nasıl saklayabildiniz?"

"O, minik pençeleriyle ayakkabı bağcıklarını parçalayan kediciğe bakmak yerine bana bakıyor."

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü sen kimseye bir şey söylemeyen son kişisin."

Ağzım açık kalır. "Bu hiç yakışık almadı."

Omuzlarını silker. "Ama doğru."

"Ben sır tutabilirim."

"Ben de." Bunu söyledikten sonra çok kendini beğenmiş görünüyor ve anında bir terslik olduğunu anlıyorum.

Veteriner odaya girer ve konuşmamızı keser. İlk başta kesintiye minnettarım, ama Rafa'ya ne demek istediğini sormak için bekledikçe endişem artar.

Sakin ol, diye tekrarlıyorum, içimdeki yoga sesini bulmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

Veteriner, sonuçlarla birlikte geri döneceğine söz vererek muayene odasından çıkınca, Rafa'nın kendini beğenmiş tavırlarına daha fazla dayanamıyorum.

"Ne demek istedin?"

Kediciklerin birinin karnını okşarken durup bana bakar. "Ne?"

"Sır tutabileceğini söylediğinde. Neyi kastettin?"

"Ah. O mu." Yine kedi yavrusuyla oynamaya başlıyor. "Rafa," diye inleyerek söylüyorum. "Hadi ama."

Ayağa kalkar ve kollarını kavuşturur. "Gerçeği biliyorum."

Benim tüm dünyem dönüyor dönüyor
dönüyorum gelene dönüyor kabullenmeye Rafa
Rafa'nın benim büyük, kötü sırrımı bildiğiyle.

"Nasıl?" diye soruyorum, ama Ellie'nin bir şey söylediğinden eminim.

Ve insanlar *benim* sır tutamadığımı düşünüyor?

Lorenzo'nun Willow'un Ellie ile konuşmasından endişelenmesi gerekirken, bana kız kardeşim ve Julian'a bizden bahsetmemem konusunda uzun bir konuşma yaptığına inanamıyorum.

Ama bu konuyla sonra ilgilenirim.

Rafa sakallı yanağını ovuşturuyor. "Nasıl bu duruma düştüğünü anlamıyorum."

Ona doğrudan bakamıyorum, bu yüzden bir kedi yavrusu alıp göğsüme yatırıyorum. "Uzun ve sıkıcı bir hikaye." "Eğer aklın başındaysan, bunu kendim yargılamak isterim."

."

Şimdi yüzünü buruşturan benim.

"Hadi ama Lily. Hayatının aşkını bulmak isterken, nasıl Lorenzo ile sahte bir ilişki yaşayabilirsin?"

Gözlerimi yere indiriyorum. "Sebeplerim var."

"Eminim öyledir ve seni yargılamaya çalışmıyorum." Derin bir nefes aldı. "Sadece ihtiyacın olursa yardım için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Her türlü yardım için. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Alt dudağım titriyor. "Teşekkür ederim."

"Umarım en azından Dahlia'yla tüm bunları konuşuyorsundur." "Hayır."

Geri çekilir, şaşkın görünür. "Kendi kız kardeşine söylemeyecek misin? O senin en iyi arkadaşın."

Dudak içimi ısırırım. "Lorenzo ve ben karar verdik."

"Neden?"

Lorenzo'nun Julian hakkındaki çekincelerini de dahil ederek onun düşüncelerini açıklıyorum ve sonra şöyle diyorum: "Bir gün ona gerçeği söyleyeceğim."

"Ama yakın zamanda değil."

"Hayır." Göz teması kurmaya çalışırken ağırlığımı değiştiriyorum. Elimden geleni yapıyorum, ama o bana bakmaya devam edince pes edip başka yere bakıyorum.

"Ellie nişanlanacağını söylemişti. Hala geçerli mi?"

"Uh... evet."

"Siktir." Ellerini saçlarına geçirir ve kısa saçları havaya kalkar. "Sahte bir ilişki bir şey, ama nişanlanmak? Ne düşünüyorsun?"

Sözler ağızımdan çıkmıyor.

Rafa'nın gözleri boynuma doğru kızaran alnıma takılır. "Açıkça soracağım: ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır!" diye bağıriyorum, ayaklarımın dibinde oynayan kedicikleri ürkütüyorum.

"Emin misin?" diye sorar, yüzüm daha da kızarır.

"Tamam." Diye iç çekerim. "Dinle. Onu bir zamanlar sevmiştim. Geçmiş zaman.

Ama bu neredeyse bir yıl önceydi."

"Ve bu tür duyguların geçeceğini mi düşünüyorsun?"

Ön yemek yemek dersinden önce
söylerdim söyler belki, duruma bağlı olarak,
ama şimdi...

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor.

"Onu sevemem, Rafa." Kafamı sallıyorum, keşke zamanı
geri alıp bu konuşma hiç olmamış olsaydı diyorum.

Rafa kediciklerin etrafından dikkatlice dolaşıp beni
kollarına alıyor. "Neden?"

"Çünkü o asla aynı şekilde hissetmeyecek."

Rafa hesabı ödüyordu ki, bir köpek klinik içine koşturarak
getirildi, bir asistanın kollarında bebek gibi taşınıyordu. İkimiz
de konuşmamızı kesip, pitbull melezi için boş muayene odası
bulmaya çalışan veteriner teknisyenlerinin telaşına kapıldık.

Pitbull'un kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve
içinden çıkan yürek parçalayan inilti göğsümü sızlattı. Bu
sesin, köpeğin genel olarak kötü durumuyla birleşmesi,
onun adına ağlamak istememe neden oldu. Kemikleri
çıkacak kadar beslenmemiş olduğu belliydi ve tüyleri
dağınıktı, gözü olan ya da burnu olan herkesin görebileceği
bir ihmal durumu vardı.

Rafa'nın kurtarma çalışmaları ve barınakta gönüllü olarak
geçirdiğim zaman sayesinde, istismara uğramış hayvanları
yeterince görmüştüm, ama bu... Bu beni en çok etkileyeniydi
ve nedenini bilmiyorum, ama oraya gidip köpeği kollarımın
arasına almak istiyorum.

Bana bakıp kalbimi delip geçen bu keskin sesi
çıkardığında ona bağlanmamak zor.

"Bu köpeği nereden buldunuz?" Rafa, resepsiyondaki kişiye
soruyor.

"Buradan çok uzak olmayan bir hurdalık. Sahibi kasabayı
terk etmiş ve onu kim bilir ne kadar zamandır bir direğe bağlı
bırakmış."

"İyi olacak mı?" Sesim titriyor.

"Daisy, başka bir köpeğin ısırmasıyla kaptığı enfeksiyon nedeniyle durumu kritik. Doktor, durumun ne kadar ciddi olduğunu görmek için tam bir muayene ve kan tahlili yapacak, ama umutlu."

"Adı Daisy mi?"

"Tasmasından öyle yazıyor." Sekreter nefesini tuttu. "Bir dakika. İkinizin de adı çiçeklerden geliyor. Ne kadar tatlı."

Ona yumuşak bir gülümseme atıyorum. "Çok sevdim." Kendimi durduramadan soruyorum, "Durumu hakkında bir gelişme olursa beni arar mısınız?"

Sekreter Rafa'nın kartını geri verdi. "Tabii."

Rafa bana bakar, gözleri yüzümde dolaşır, sonra sekretere kartını tekrar uzatır. "Tedavi masraflarını ben karşılayacağım."

Onun pazısını sıkıp gülümsüyorum. "Buna gerek yoktu, ama teşekkür ederim."

"Bunu evlat edinme hediyesi olarak düşün."

Geri çekiliyorum. "Köpek alamam. Annem alerjik."

"Lorenzo ne olacak?" O sırtarak gülümser ve sekreter *gülümser*.

Onun yorumuna pek aldırış etmeden gülerek başımı salladım. Birkaç ay sonra sahte nişanımızı bozmayı planlayan biriyle köpek sahiplenmeyeceğim. Bu çok sorumsuzca olurdu ve son zamanlarda ilginç kararlar almış olsam da, köpek sahiplenme konusunda sınırimi çizmem gerekiyor.

Değil mi?

YİRMİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

son son birkaç sonLily Lily ve bir bir
sahte sahte ilişkimizde rahat bir ritim yakaladık.
Seçmenlerle görüşmediğim veya Willow ile belediye
başkanlığı münazarasına hazırlanmadığım zamanlarda, Lily ile
haftada birkaç kez randevuya çıkıyoruz. Parkta piknik
yapıyoruz ve bir kayık kiralayıp, dükkanının sosyal medya
sayfası için çiçek buketlerinin fotoğraflarını çekmesini
sağlıyorum
sayfası için fotoğraf çekebilsin, ayrıca birlikte Çilek Festivali'ne de
gidiyoruz.

Hafta boyunca Rose & Thorn'a birkaç kez uğramayı da
ihmal etmiyorum ve Lily'nin işe aldığı dört çalışan da bana
ısınmaya başladı, özellikle de Angry Rooster Café'den
kahve veya Sweets and Treats'ten pasta ve kurabiye ile
geldiğimde.

Kamuoyunda güçlü bir varlığımız olmasına rağmen, hala
Pazar günü öğle yemeğine davet edilmedim ve Lily, bir proje
için şehir dışında olan ve Çilek Festivali'ni kaçıran kız
kardeşinin iyi olup olmadığını kontrol ettiğimde görünür
şekilde üzüldüğü için bu konuyla ilgili başka soru sormadım.

Lily'nin bu karmaşaya kendini sokan kişinin kendisi
olduğunu kendime söylememe rağmen, Dahlia ile aralarında
bir bölünmeye neden olduğum için hala kendimi kötü
hissediyorum. Daha da ötesi, Lily'nin üzülmelerinden dolayı
mutsuzum ve bu da endişe verici bir durum.

Her zamanki gibi, öğleden sonra Lily'nin dükkanına
uğrayıp onun en sevdiği kahveyi sipariş ediyorum. O telefonda
meşgul, ben de kulak misafiri yapmıyormuş gibi davranarak
dükkanında dolaşıyorum.

"Orada daha ne kadar kalacak?" diye soruyor Lily.

Karşı tarafın cevabını duymuyorum ama Lily cevaptan memnun görünüyor. "Sence ne zaman nakledilecek?"

Lily cevabı dinledikten sonra içini çekiyor. "Oh. O kadar çabuk mu?" Bir başka duraklama. "Hayır, hayır! İyileştiğine sevindim. Sadece birkaç şeyi halletmem için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Bu konuşma hakkında daha fazla bilgi edinmek için sabırsızlanıyorum, ama Lily hoparlörü kullanmamayı tercih etmesi işleri kolaylaştırmıyor.

"Bana bir hafta daha zaman verebilir misin lütfen?" Cevabının ardından gergin bir sessizlik oluyor, sonra "Teşekkürler! O zamana kadar bir plan yapabilirim umarım" diyor.

Tezgahın önünde duruyorum ve o parmağını kaldırıp topuklarını döndürerek bana sırtını dönüyor.

"Evet, biliyorum." Omuzları çöküyor. "Tekrar teşekkürler." Telefonu kapatıyor. Hemen bana dönüp selam vermek yerine, önce derin bir nefes alıyor.

"Kimdi o?"

Sonunda bana dönünce sırtında gerginlik dalgaları yayılır. "Veterinerin ofisi."

Başımı eğdim. "Evcil hayvanın yok sanıyordum."

"Yok, ama geçen hafta Rafa'ya kedileriyle yardım etmeye gittim."

"Onlar iyi mi?"

Kaşları çatıldı. "Kediler iyi. Hepsi sağlıklı ve ahırına döndüler."

"Peki kim iyileşiyor?" Ona paket kahveyi uzattım.

Bana dik dik bakarak bir yudum alır. "Kulak misafiri olmak kabalıktır."

"Müşteri beklerken telefonda konuşmak da öyle, ama ben şikayet etmiyorum."

Fincanını masaya koydu. "Ben arkadan çiçekleri alırken dükkana bakar mısın?"

Ben hay " onu dışarı on istediğin
kaçmak kaçmak konuşmadan. "Devam et."

Dönme kapıdan kayboldu ve beni, telefon gelmeden önce üzerinde çalıştığı eskizle baş başa bıraktı. Modern teknolojinin olduğu bir çağda, Lily'nin hala kalem ve kağıt kullanarak buketlerini tasarlamasına şaşıyorum, ama yeteneğini düşününce nedenini anlayabiliyorum.

Sayfaları çevirmeye başladım, ama birkaç kez bahsettiği bahçenin çizimine geldiğimde durdum. Son gördüğümde farklı görünüyordu. Anahtarlarını sakladığımda gördüğümde bozuk olan çeşme, çizimde çalışıyor gibi görünüyordu, yanlarından su akıyordu. Çizimde bahçenin düzeni de tamamen farklıydı, artık terk edilmiş gibi görünmüyordu, çiçekler açmış ve çitler düzgünce kesilmişti.

Bu çizim, onun özel yerinin nasıl olduğunu hayal ettiğim yerd, ama nedense bahçe şu anda o cazibeden yoksun.

Lily, eskiz defterini elimden kapıp kapatıyor.

"Al bakalım." Çiçekleri bana fırlatır gibi atar. Reflekslerim hızlı olmasaydı, yere düşüp ezilirdi.

"Çizimin çok güzel."

Çenesi titriyor. "Hoşça kal, Lorenzo."

Onun bu ters tavrına şaşıyorum, bu yüzden kendimi tutamayıp cevap aramaya başlıyorum. "O telefon seni mi üzdü?"

"Senin burnunu sokman yüzünden."

İçimdeki merakı daha da körükledi, ama ağzını sıkıca kapatarak zar zor bastırıldığı sinirinden, başka yerde cevap aramaya karar verdim.

Gitmem gerek, ama ayaklarım yere yapışmış gibi tezgahın yanında oyalanıyorum.

Lily beni görmezden geliyor. Çizimine dönmüyor, bunun yerine benim sıkılacağımı düşündüğü bir iş seçiyor.

Gerçekte, en önemsiz işleri yapmasını bile izleyebilirdim, örneğin çiçekleri budamayı çiçekleri veya faturaları kontrol etmeyi faturaları, ve

asla sıkılmıyorum. Onunla ilgili ilgimi çeken çok şey var, kurdeleleri kıvrırırkenki narin tavırlarından, ambalaj kağıtlarını düzenleyişine, envanter sayımı yaparken alnında oluşan komik kırışıklığa kadar.

Lily'ye daha fazla soru sormak için oyalanmamın tek mantıklı açıklaması bu. Bir de Rafa'nın kedileri hepsi ortada dururken neden veterinerin ofisini aradığına dair merakım var.

Hissetmemem gereken bir merak, ama yine de tatmin etmeyi planladığım bir merak.

Onun yardımı olsun ya da olmasın.

Veterinerin muayenehanesinin önünde durduğumda, beni ezici bir hüznün kaplıyor. Ailemle birlikte aile köpeğimizi bu kliniğe getirdiğimiz anılarım aklımı dolduruyor ve kazanın olduğu gece buraya hiç gelemediklerini düşündüğümde göğsümdeki bıçak gibi acısı daha da şiddetleniyor.

Birkaç derin nefes alıp neden burada olduğumu kendime hatırlatarak içeri giriyorum, sanki Lily'nin sakladığı şeyi öğrenmekten başka hiçbir şey umurumda değilmiş gibi.

Resepsiyonda çalışan kadın, ihtiyacım olan tüm cevapları seve seve verdi. Tek yapmam gereken gülümsemek ve Lily'nin klinikten ne kadar memnun olduğunu anlatmaktı. *Sonra* herkes, Lily'nin her gün ziyaret etmekten çok hoşlandığı köpek Daisy ve Rafa'nın pahalı tedavi masraflarını nasıl ödediğini anlatmaya başladı.

Onun masrafları karşılaması beni rahatsız ediyor, ama Lily'nin benden sır saklaması kadar değil.

Ama bu senin neden umurunda ki?

Öyle olmamalı, ama Daisy hakkında benimle hiç konuşmaması beni biraz kızdırdı.

Rehabilitasyonuna bu kadar önem verdiği için önemli olduğu açık. Bunu konuşmak için pek çok fırsatı vardı.

Ama istemedi.

Onun sır sakladığını düşündüğümde göğsümde hissettiğim o küçük sıkıntıdan hiç hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmıyorum.

O akşam Lily'yi evinden almaya gittiğimde, 1956 model vintage Cadillac Eldorado'da hala Daisy'yi düşünüyorum. Cabrio, bu akşamki drive-in sinema randevusu için uygun bir seçim gibi geliyordu, ama o beklediğim gibi bir yorum yapmıyor.

Lily, kasabanın kenarındaki otoparka giderken oldukça sessizdir ve birkaç kez telefonunda yeni mesaj olup olmadığını kontrol ettiğini fark ederim.

"İyi misin?" diye soruyorum, arabaların bu geceki film için sıraya girdiği drive-in sinemasına vardığımızda. Boş bir alana yönlendiriliyoruz, ama burası çiftler ve aileler için çok popüler bir yer olduğu için, her tarafımızdan sarılmamız an meselesi.

"İyiyim," diye cevap veriyor, sesinde en ufak bir duygu yok.

"Emin misin?" diye soruyorum, böyle bir cevabın bir soruyu daha gerektirdiğini bilerek.

"Evet." Bana bir bakış attı. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü bu gece alışılmadık bir şekilde sessizsin."

Bana Daisy'den bahset, diyorum kendi kendime.

Neden senin için bu kadar önemli olduğunu söyle, diye ekliyorum.

Bu soruyu her tekrar ettiğimde, çok fazla önemsemiğim izlenimi veriyorum. Sanki o bana değil de Rafa'ya yardım için başvurduğu için reddedilmişim gibi.

Anlaşmamızda birbirimizle her şeyi paylaşmamız gerektiği yazmıyor, bu yüzden onun özel bilgilerini öğrenmeye hakkım yok.

Yine de bilmek istiyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Dudakları büzülüp ince bir çizgiye dönüşüyor. "Biliyorsun, bazen sessiz kalabilirim."

"Anlamıyor mu? anlamına istediğim istedi istediğim ol olmanı

Ben yorumum

ardından gerginlikle dolu bir sessizlik geldi.

Lily'nin bakışları yüzümde yakıcıydı. "Neden olmasın?" "Senin laf kalabalı ını dinlemekten zevk almaya başladım."

"Bu, sesimi sevdiğini söylemenin nazik bir yolu mu?"

"Duruma göre. Bu, benim sesimi be endi ini söylemenin nazik bir yolu mu?"

Gülümsedi. O gün ondan gördüğüm ilk gülümsemeydi ve içimi, hiç hissetmemem gereken bir rahatlama duygusuyla doldurdu. "Belki."

Gözlerini net görebilmek için başını geriye doğru e iyorum. "Cevap istiyorsan, sor." Daisy'den bahsetmeyen bir adamdan ilginç bir tavsiye, ama kartlarımı a mamak konusunda tutarlı biriyimdir.

Lily'nin cevap vermesi biraz zaman aldı ve bunun, onun bir sonraki sorusunu be enmeyece im için olduğunu bilmeliydim.

"Neden sessiz olmamı umursuyorsun?" diye sordu.

Bu tuza a kendim düştüm, bu yüzden d r stl   m n sonuçlarına katlanmam gerekiyor. "   nk  bu,  zg n olduğun anlamına geliyor ve ben bundan hoşlanmadı ımı fark ettim."

Sanki benim bilmediğim bir şakayı duymuş gibi kendi kendine gülümsüyor.

"Ne?" diye soruyorum, onun e lenmesinden biraz kırılmış olarak. "Hiçbir şey." Gözleri yine kucağına düşüyor ve o lanet

telefonuna

Parmaklarımı saçlarına dolayıp bana bakmasını sa ladım.

"Söyle bana."

"Böylece işler ciddileşince ka abilirsin diye mi?

Sanmıyorum."

"Ka mam. Ben..."

"Kaçmak mı?" diye alay ediyor ve ben de yüzündeki o sırıtışı silmek için harekete geçiyorum.

At kuyruğunu bir ip gibi elime doluyorum, başı bana doğru eğilene kadar. Kaçmaya çalışıyor ama hiçbir yere gidemiyor.

"Bak şimdi kim kaçıyor." Gülümserim.

Gözleri kararır ve o mürekkepli derinliklerinde boğulmak isterim, ama bu düşüncem yanıma yanaşan bir araba tarafından kesilir.

Lily, sanki konuşmamız hiç olmamış gibi yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme takınır ve ben de konuşmamızı ve saçlarını unutmaktan başka çarem kalmaz.

Kişisel isteklerim ne olursa olsun, sahneye çıkmamız gerekiyor ve ben de rolümü mükemmel bir şekilde yerine getirerek, satış standından milkshake ve patlamış mısır almayı teklif ediyorum.

"Sen en iyisin, bebeğim." Lily eliyle beni uğurlar ve yanımda park etmiş genç çift kıkırdar.

"Bana da patlamış mısır alır mısın, *bebeğim*?" Manny'nin dükkanında çalıştığını gördüğüm bir adam, öpücük atarak alay ediyor.

Ona gözlerimi devirip büfeden uzaklaşıyorum. Yirmi kişilik kuyruk büfede dolanıyor ama tezgahın arkasında çalışan dört çalışan sayesinde hızlı ilerliyor gibi görünüyor.

Sıraya girmek üzereyken, hayallerimin kabusu, ellerini ceplerine sokmuş, rahat bir tavırla sıranın sonuna doğru dururken göründü.

Bir adım geriye sendeleyerek birine çarptım ve etrafımdaki birkaç kişinin dikkatini çektim.

Çarpıştığım kişi omzuma vurarak sordu. "İyi misin Lorenzo?"

"Cüzdanımı unuttum."

Trevor Ludlow sesimi duyunca dönüyor ama o beni görmeden kaçıyorum. Ondan kaçmak için elimden geleni yaptım ve çoğunlukla başarılı oldum ama bu gece kıl payı kurtuldum.

Çok yakındı.

Arabaya geri döndüğümde kalbim deli gibi atıyordu.

"Atıştırmalıklara ne oldu?" diye sordu Lily, beni boş ellerimle geri döndüğümü görünce sorar.

"Kuyruk çok uzundu ve filmin başını kaçırmak istemedim."

Lily bir yalan sezerse, bunu yüzüme vurmaz ve ben ona minnettarım. Bu gece daha fazlasını kaldıramam ve Trevor'ı görmek beni sınırlarıma kadar zorladı.

Ondan sonsuza kadar kaçamam. Er ya da geç, geçmişim ve geleceğim çarpışacak.

Ve o zaman geldiğinde, bunun beni canlı canlı yiyeceğini hissediyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

Lily'nin Lavender Lane projesinde çalıştığını söylediği mimarlık firması Morrison and Holmes'un baş mimarıyla telefon görüşmesini bitirmek üzereyim ki, Manny benim kampanya merkezine çevirdiğim boş ofise girer. Ön kapının yanına oturur ve ben parmağımı kaldırıp beklemesini işaret edince telefonunu çıkarır.

"Hala orada mısınız, Bay Vittori?" diye sorar mimar.

"Evet. Özür dilerim. Bu görüşme sırasında

Bu konuşmada bu kadar açık sözlü olduğunuz için teşekkür etmek istedim." Gülümsemek içimden gelmiyor. Kampanyam için büyük bir zafer kazanmış ve belediye başkanlığı münazarası yaklaşmış olmasına rağmen, bu konuşma midemi bulandırıyor ve bunun Ludlow'ların mimarlarından bilgi almak için yalan söylememle hiçbir ilgisi yok.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama amcam haklıydı, fiyat doğru olursa insanlar her zaman konuşur ve Morrison ve Holmes'un mimarları da bir kişiye değil, maaşlarına sadık.

Onların dürüst olmamaları, Vittori Holdings ile olan bağlantılarım veya teklif verecekleri uydurma proje hakkında onlara yalan söylediğim için hissedeceğim suçluluk duygusundan beni kurtarıyor.

"Birlikte çalışmayı dört gözle bekliyoruz," diyor kadın.

"İrtibatı koparmayalım." Telefonu kapatıp Manny'ye ofisime gelmesini işaret ediyorum.
ofisime.

Kampanya gönüllülerim Manny'nin habersiz uğramasına alışkındır, bu yüzden onun masalarının önünden geçip ofisin arka tarafında bulunan benim masama doğru ilerlerken onu görmezden gelirler. Ön dışındaki küçük çentik

tamamen görünür durumda ve bana gülümserken kahverengi gözlerinin köşeleri kıvrılıyor.

Bana bir buket çiçek uzatıyor. "Al."

"Bunlar benim için değil, değil mi?" diye sorarak, sanki bir yarışma programında yarışmacıymış gibi onun seçtiği çiçekleri değerlendirmeden önce ciddi bir ifadeyle sordum.

"Bana yetmiş beş dolar borcun var."

"Ne için?"

"Kız arkadaşının çiçekleri ucuz değil."

"Onu rahatsız ettiğin için sana iki katı para almalıydı."

Masamın yanına otururken gülüyor. "Onu rahatsız etmedim."

Ona bir bakış attım. Son birkaç haftadır bana ondan bahsedip duruyordu ve ben de birlikte dışarı çıkmayı planlamaktan kaçınıyordum.

"En azından umarım rahatsız etmedim. Ama sen bizi tanıştırmadığın için işi kendi elimle halletmem gerekti."

"İkinizin okuldan tanıştığınızı unuttun mu?"

"Evet, ama o beni senin en iyi arkadaşın Manny olarak tanımıyor."

"Ben sana Manny, başımın belası demekten hoşlanıyorum."

"En azından politik işler yolunda gitmezse stand-up komedisi yapabilirsin."

Ona sert bir bakış attım.

O sırıttı. "Şaka yapıyorum!"

Masamdaki sandalyeye yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Ee, nasıl gitti?"

"Harika! Yarın hep birlikte içmeye gidelim dedi."

"Biz?"

"Sen, ben, Lily ve onun tatlı çalışanı *Jane*." Adını özlemle söylüyor.

Telefonumu çıkarıp Lily'ye mesaj atıyorum, maalesef Manny'nin doğru söylediğini doğruluyor. Ondan biraz daha uzak durmak için mesajına cevap veriyorum.

ME

Çalışanını çiftler buluşmasına davet etmek kötü bir fikir değil mi?

LILY

Küçük bir kasabada büyümediğin belli.

ME

Bunun konuyla ne alakası var?

LILY

İki insan birbirinden hoşlandığında, bunun gerçekleşmesi için elinden gelen her şeyi yaparsın.

ME

"Olmasını" derken neyi kastediyorsun?

LILY

Aşk, Lorenzo. Bana ayak uydurmaya çalış.

ME

Çiçekçi. Gerçek suç bağımlısı. Çöpçatan. Sırada ne var?

Manny omzuma yumruk atana kadar telefonuma gülümsediğimi fark etmedim.

"Ne için?" Acıyan yeri ovuşturuyorum.

"Kaba davrandın ve beni görmezden geldin."

Onun son mesajını görmediğine rahatlayarak nefes veriyorum. "Yarın randevum var, işime dönmeden önce geride kalmamalıyım."

"Biraz ara veremez misin?"

Kasabada muayenehanesini satıp emekli olmak isteyen bir diş hekiminin incelemem gereken kazanç raporlarının olduğu yığına işaret ediyorum. "Sadece randevuyu iptal etmemi istiyorsan."

"Öyleyse tembelliği bırak da işine bak! Ruh ikizim kimseyi beklemez."

Manny arabasını benim evime park etmeye karar verdi, böylece ikimizi Tarihi Bölge'ye götürebilecektim. Lily ve Jane bizi orada yeni açılan bir bar'da bekliyorlardı. Çilek sezonunun sonunu özel içecekler ve geçen hafta sonu festivalde de çalan bir canlı müzik grubu ile kutlamak için büyük bir hazırlık yapıyorlar.

Yol kısa, özellikle de Manny tüm yolu Jane'in ona sorabileceği olası soruların cevaplarını gözden geçirerek geçirdiği için. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim ve sinirlerini yatıştırmak için ne yapacağımı bilmiyorum.

"Nasıl görünüyorum?" Manny, bardan çok uzak olmayan bir otoparka park ederken soruyor.

Onun sorusuna cevap vermekte zorlanıyorum çünkü kısa kollu, düğmeli gömleği benim asla giymeyeceğim bir gömlek. Üzerindeki minik çilek desenleri, kasabanın en sevilen meyvesiyle uyumlu olabilir ama bu onu modaya uygun bir seçim yapmaz, bu yüzden basit bir "İyi görünüyorsun" cevabı veriyorum.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "İyi mi? O zaman git üstünü değiştir demen daha iyi."

Yoğun desene gözlerimi kısıyorum. "Yani, karşı değilim."

Gözleri kısıılır. "Değiş tokuş yapalım mı?" "Neyi değiştirip?"

"Gömlekleri." Kolları kıvrılmış beyaz gömleğime işaret ediyor.

Konuşmayı bitirmek için arabayı durduruyorum. "Hayır."

Ellerini dua eder gibi kaldırıyor. "Lütfen, Lorenzo? Senin zaten bir kız arkadaşın var, kimseyi etkilemen gerekmiyor, ama ben..."

Gömleğine bakıyor, bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüne inanamıyormuş gibi.

"Oraya gidip kendimi rezil edemem." "O kadar da kötü değil."

Aynayı açıp kendine bir bakıyor. "Tanrım. Neden annemin beni bunu giymem için ikna etmesine izin verdim ki?"

"Küçük bir tavsiye mi? Annenin hala kıyafetlerini seçtiğini itiraf etmeyi bir süre erteleme."

"Bu moda seçimini başka nasıl açıklayabilirim?"

"Kasaba ruhu?"

Ellerini çırpar. "Evet! Kasaba ruhu! Bu yüzden belediye başkan adayı olarak bunu giymelisin."

Gülmekten boğuluyorum. "İyi deneme, ama hayır."

"Tamam. Kasaba ruhunu unut. Bunu yap, çünkü ben senin en iyi arkadaşınım ve benim buradaki en güzel kızlardan biriyle şansımı kaçırmamı istemezsin. Çünkü artık bekar olmak istemiyorum, Lorenzo. Çok yalnız hissediyorum ve hayatımın yeni aşamasına geçmeye hazırım. Uzun zamandır hazırım, ama burada flört etmek çok zor."

Ona gözümü kırpmadan baktım. "Ciddi misin?"

"Tabii ki ciddiym, ama Lily varken bunu anlayamazsın."

Ama sen ona sahip değilsin, değil mi?

"Belki benim eve gidip üstümü değiştirebilirim?" Saatine bakar ve küfür eder. "Hayır. Geç kalmak daha kötü." İnlemesi arabayı doldurur.

Evet dememeliyim. Amcam veya kuzenlerim gibi olsaydım, ilk cevabımda ısrar eder ve hayır derdim, ama sonra ona yardım etmeyi reddedersem onun için nasıl görüneceğini düşünüyorum.

Manny iyi bir adam. Ben ona aynı şeyi yapmasam bile beni kontrol etmek için elinden geleni yapıyor ve ona birkaç numara öğrettikten sonra blackjack ve pokerde oldukça iyi oldu. Tamamen zıt karakterlere sahip olsak da onunla vakit geçirmeyi seviyorum ve onu üzüp kaybetme riskini göze almayı düşünmek boğazımı düğümlüyor.

Belki de Lily haklıydı, çünkü yalnız kalma düşüncesi çok yorucu.

Rahatsız edici.

Lake Wisteria'ya ilk taşındığımda arkadaş edinmeyi hiç umursamıyordum, ama şimdi tek gerçek arkadaşımı üzersem ne olacağını düşünüyorum.

Bu riski almaya niyetim yok.

Bencil olmak her zaman benim varsayılan ayarımdı, ama bu gece karşılığında sadece arkadaşlığını alırken başka birini öncelikli tutmayı seçiyorum. Çünkü Lily haklı ve yalnız olmaktan yoruldum.

Ve bu yeni bilgiyle ne yapacağımı hiç bilmiyorum. bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Lily

Lorenzo, kesinlikle kendisine ait olamayacak bir gömlek giyerek Night Cap'e girdiğinde, kahkahayı patlattım ve yakındaki masaların dikkatini çektim. Tepkime engel olamadım, ama onun cesur kıyafeti dayanılmazdı.

Manny'ye baktığımda, onun da iri yapısına biraz dar gelen bir gömlek giydiğini gördüm. Jane bunu beğenmiş gibi görünüyordu, çünkü Lorenzo'nun gömleği sayesinde daha belirgin hale gelen kollarını keserek bakıyordu.

Bir yanım, şüpheli gömlek değiş tokuşunu konuşmak istiyor, ama Jane'in bunun farkında olup olmadığından emin değilim, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Onun yerine koltuğumdan atlayıp kollarıma sarılıyorum. "Kıyafetin çok güzel, bebeğim."

Elleri kıvrımlı kalçama dokunuyor ve orada kalıyor, yirmili ve otuzlu yaşlardaki insanlarla dolu barın önünde beni sahipleniyor. "Bir daha bu konuda yorum yaparsan, ağzını meşgul edecek daha iyi bir yol bulurum."

Söylenmemiş bu sözün etkisiyle içimi hoş bir sıcaklık kaplar.

Tanrı aşkına, kendini kontrol edemez misin?

Hayır.

"Ya bu hoşuma giderse?" Başparmağımı alt dudağına sürtüyorum.

"Sen bela olacaksın." Gözleri kapanmaya başlarken kirpikleri titriyor.

Sahte. Sahte. Sahte, diye tekrarlıyorum, sanki bu, onun uyarılmasının bariz işaretleri karşısında içimi ısıtan duyguları engelleyebilirmiş gibi.

En azından benim dokunuşuma verdiği tepki, kendimi biraz daha az suçlu hissetmemi sağlıyor.

Elimi yüzünden çektiğimde gözleri birden açılıyor ve bir anda yine rollerimize geri dönüyoruz.

Manny, Jane'in yanındaki boş sandalyeye oturur ve Lorenzo da benim solumdakini seçer.

Onlara biraz mahremiyet verirken, bakışları zaten sadece bana odaklanmış olan *erkek arkadaş*ıma bakıyorum. "Ee... çilek?"

"Lily," diye uyardı, yatak odasına saklanması gereken bir sesle, çünkü sesinin vücuduma yaptığı uygunsuz şeyler halka açık yerlerde söylenmemeliydi.

"Ne? Deseni yorumluyorum."

"Seni uyardım." Ahşap masanın üzerinden uzanır, parmaklarımızı birbirine geçirir ve sıkıca tutar.

Elimi kaç kez tutarsa tutsun, her seferinde ilk kez tutuyormuş gibi hissediyorum; kalbim çarpıyor ve cildim farkındalıkla karıncalanıyor.

"Eminim dolabımda benzer desenli bir elbise vardır."

"Bu akşam bakmalısın, bir sonraki randevumuzda eşleşebiliriz."

"Ne zamandan beri kıyafetlerimizi uyumlu hale getiren bir çift olduk?"

"Sen gökkuşağının renklerini unuttuğundan beri." Bakışları sade beyaz dantel elbiseme kayıyor.

Kalbim tamamen durur — tam bir, acı veren bir duraklama, sonra tekrar atmaya başlar, eskisinden çok daha hızlı.

Lorenzo'nun bu değişikliği fark edecek kadar dikkatli olduğunu hiç düşünmemiştim, bırakın bunu gündeme getirecek kadar önemsediyini. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum, bana sanki çözmek istediği bir gizemmişim gibi bakması da... Onun yorumu ve benim cevapsız kalmam, neden değiştiğime dair ipuçları koleksiyonuna ekleniyor.

"Ben sana sana sana gömleğin olacağını
olacağını bir hit olur," Manny diyor ve
anımızı bozuyor.

"Kesinlikle katılıyorum." Lorenzo'nun pazı kasını
okşayarak tüylerimi diken diken ediyorum.

"O bir doğum hediyesiydi." Manny
gülümser, ve onu anında daha çok
sevdim.

"Dört ay erken geldin, ama teşekkürler," diye cevaplar
Lorenzo.

"Bekleyemedim." Manny göz kırpar. "Onu görür görmez,
senin alman gerektiğini anladım."

Ben gülerken Lorenzo yüzünü buruşturur.

Lorenzo, Manny'nin dikkatini tekrar Jane'e vermesini
bekler, sonra bacağını sandalyemin ayağına dolayarak
aramızdaki boşluğu kapatacak şekilde sandalyeyi çeker.

Onun kolonyasının kokusu burnuma çarptığında kalbim
daha hızlı atmaya başlar ve o eğilip "Bunu komik mi
buluyorsun?" diye sorduğunda nefes almaya bile zamanım
olmaz.

"Çok komik."

"Gülünç görünüyorum."

Göğsüne hafifçe vuruyorum. "Bence hoş bir
değişiklik." Bana bir bakış atıyor. "Ciddi
olamazsın."

"Hayır, ciddiylim." Sesimden eğlencemi daha iyi
gizliyorum. "Daha az..."

"Ne?"

"Kötü niyetli görünmeden bunu nasıl kibarca söyleyebilirim?"

O geriye yaslanıp kollarını kavuşturur. "Senin kötü olmayı
bilmediğini sanıyorum."

"Dahlia sana katılmayacaktır, özellikle Monopoly
oyarken."

O gülüyor. Güçlü ve içten bir kahkaha, bunun samimi
olup olmadığını sorgulamama fırsat bile vermiyor ve
kalbimi coşturuyor.

Tehlike, diye bağılıyor beynim, ama Lorenzo'ya
gülümsemekle meşgul olduğum için fark etmiyorum.

Burnum buruşuyor.

O hareketimi takip ediyor. "Ne düşündüğünü söyle, kendini sansürleme. Ben büyük bir adamım. Anlayabilirim."

Bakışlarım onun kaslı kollarına düşüyor, çünkü *evet, o öyle*. "Lily?"

Yukarı bakınca Lorenzo'nun dudaklarının eğlenerek kıvrıldığını görüyorum. "Tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Sen biraz...

biraz... sıkıcı görünüyorsun? Ya da belki bu doğru kelime değil." "Yersiz?" Manny araya giriyor.

Jane yüzünü buruşturur ve Lorenzo bunu hemen fark eder.

"Sen de öyle mi düşünüyorsun?" diye sorar ona.

Jane omuzlarını kaldırır. "Yani, ben buralı değilim, kimim ki yorum yapayım?"

"Burada en tarafsız kişi sensin, bu yeterince iyi," diye cevaplar Lorenzo.

"Şey, demek istediğim, ara sıra farklı şeyler karıştırmak seni biraz daha yaklaşılabılır gösterir."

"Bunun neresi yaklaşılabılır?" Lorenzo gömleğini işaret eder.

"Ben bence sen daha bana sen gibi kendini kendini çok ciddiye almıyorsun," diyor.

"Ah, evet. Belediye başkan adayı olan birinde herkesin görmek istediği bir özellik."

"Ludlowlar..."

"Ama Ludlowlar..."

Manny sözümü keser, "Biraz..."

"Gergin?" diye öneriyorum. Kibirli. Küçümseyici. Bir zamanlar özgüvenle karıştırdığım, *kendilerini herkesten üstün gören* bir kibirle doğmuşlar.

Manny başını sallar. "Aynen öyle."

Lorenzo'nun huysuz kaşlarını çatması beni güldürür.

"Ben gergin *değilim*." Sesi gerginlikle doludur. "Sen milyardersin dostum..."

"Öyleydim. Milyarderdim." Lorenzo'nun vücudu giderek sertleşiyor, bu yüzden ona elimden gelen en iyi şekilde yardım etmeye karar veriyorum.

"Biliyorsun," diyorum, "bu hafta sonu alışverişe çıkıp bir şeyler bakabiliriz."

Manny sevinçle bağırdı. "Evet! Annem bilir..."

"Hayır," Lorenzo ve ben aynı anda söylüyoruz, Manny ve Jane gülüyor.

Birbirimize bakarız, gözlerimiz fal taşı gibi açılmıştır.

Manny dirseklerini masaya koyar, ellerini çenesinin altında birleştirir ve kalın kirpiklerini kırpar. "Bak, birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlar. Ne kadar tatlı!"

Hayır, kendime yalan söylüyorum. *Hiç de bile.*

Dans pistindeki kalabalığa özlemle bakıyorum. Manny ve Jane iki şarkı önce kalabalığın içinde kayboldular ve o zamandan beri onları görmedim.

Lorenzo beni şaşırtarak "Dans etmek ister misin?" diye soruyor.

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Birlikte mi?"

"Hayır, barda sana bakıp duran erkeklere gitmelisin diye düşündüm."

Onun işaret ettiği adamları daha iyi görebilmek için ona yaslanıyorum. Barın ucunda duran ve hızla masamızdan başka yere bakan grubu fark etmem uzun sürmüyor.

Kendimi tutamayıp soruyorum, "Bu seni rahatsız ediyor mu?" "Bakıyorlarsa mı? Hayır."

Cevabının beni bu kadar rahatsız edeceğini beklemiyordum.

"Ne dedim?" diye sordu, bu gece yine beni okudu.

"Önemli bir şey değil." İşte benim sorunum da bu, çünkü bir yanım Lorenzo'nun umursamasını *istiyor*.

Sandalyeyi biraz uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o hemen geri çekiyor

geri çekip boynuma elini sararak sahiplenircesine tutuyor.

"Bana bak."

Dans pistinden gözlerimi ayırmaya cesaret edemiyorum.

Lorenzo boynumun arkasını tekrar sıkıyor, sessizce dinlememi istiyor ve ben onun reddedilmesine bayıldığım için emrine uyuyorum.

"Benim suçum olan bir şey için onlara kızamam. Bırak baksınlar. Bırak *dik dik baksınlar*. Bırak bu bardaki en güzel kadınla eve gitmek istesinler

—bu *kasabanın* en *güzel* kadınıyla— umurumda bile değil. Ben de o noktaya geldim. Hatta senin için birçok kez. Bu yüzden, onlara sempati duyuyorum çünkü seni isteyebilirler, ama seni asla gerçekten *sahip olamayacaklar*."

Lorenzo'dan sonra nihayet sakinleşen midem, birdenbire dev bir düğüm haline geldi çünkü aman Tanrım. Onun ağzından böyle bir cevap çıkacağını hiç beklemiyordum.

Sözlerinin beni ne kadar etkilediğini görmesini istemediğim için, aklıma gelen ilk şeyi pat diye söylüyorum.

"Bilmiyorum... Sarışın olan biraz seksi."

Yüzünde karanlık bir ifade belirir. "Sarışınlara bir şey mi var senin?"

"Bu bir sorun mu?"

"Sadece ben sarışın değilim de."

Gülüyorum, o da gülümsüyor ve bir an için amacımızı unutuyor, o anın tadını çıkarıyorum.

Gülümserim. "Saçını boyayabilirsin."

"Belediye başkanlığı tartışmasına bu kadar az kalmışken bunu yapmak endişe yaratmaz mı?"

"Kesinlikle. İnsanlar sadece önemli bir olay olduğunda saçlarını boyar veya kıyafetlerini değiştirir."

Kaşları çatıldı. "Radikal mi?"

Kahretsin. "Yani, dantelden deriye falan geçmek gibi..."

"Renkli giyinmekten tek renge mi?"

Bir şekilde irkilmekten alıkoyuyorum kendimi. "Bu normal."

"Saçlarına fiyonk ya da çiçek takmamak nasıl?" Saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra, işaret parmağının ucuyla yanağımı okşadı.

"Bu olgunlaşmanın bir işareti olabilir."

"Belki... ama bence öyle olmadı."

Ellerim kucağımda sıkışıyor—Lorenzo, benden bir santim bile uzaklaşmamı istemediği için bunu fark ediyor.

"Abartıyorsun" diyerek onu savuşturuyorum. "Ve sen bir şey saklıyorsun."

Onun bakışlarının ağırlığına dayanamayıp gözlerimi kaçırdım. "Neden değiştin?" diye sordu yumuşak bir sesle, benim gibi konuşarak.

barındaki korkmuş hayvanlar. Çok uygun, çünkü kendimi köşeye sıkışmış gibi hissediyorum.

Ayağa kalkıyorum. "Biliyor musun? Dans etmek istiyorum." Bir süre duraksadıktan sonra ekliyorum, "*Yalnız*."

Dans pistinde, koşu kulübünden tanıdığım kadınların oluşturduğu çemberin içine giriyorum. Lorenzo, müziğin ritmine göre sallanırken sırtımda delici bir bakışla beni izliyor ve ben de zaten bildiğim şeyi doğrulamak için omzumun üzerinden bir kez bakıyorum.

İçkisini yudumlarken bana baktığını fark ettim ve onun yakıcı bakışlarına bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra gözlerimi kaçırdım.

Her şarkıda, Lorenzo hakkındaki tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırmak için daha fazla çaba sarf ediyorum, ama tanıdık bir çift el belimin kıvrımlarını bulup beni gruptan ayırıncaya kadar geriye doğru çekiyor.

"Sen bir baş belasısın," diyor Lorenzo, sesi şehvetle titriyor.

"Sadece dans ediyorum," diyorum masumca.

"O zaman *dans et*." Beni döndürüyor, vücudumuz arasındaki küçük boşluğu kapatırken beni sertçe tutuyor. Kalın ereksiyonu karnıma baskı yapıyor ve gözlerim dönüyor.

"Bekliyorum," diye alay eder, dilini çıkarıp alt dudağını ıslatır.

Onun umut dolu bulanık gözlerine bir bakış, benim gözlerimi kapatmama neden oluyor ve kendimi müziğin içinde kayboluyorum — Lorenzo'nun kalçalarındaki ellerinin hissinde, benim ritmime uyum sağlayan ritminde.

Dans etme yeteneği, ilk tanıştığımız gece beni en çok şaşırtan şeylerden biriydi. Daha önce hiç bahsetmemiştii, bu yüzden dans pistinde beni gördüğünde, neon mavi maskenin arkasındaki adamın her şarkının ritmini yakalayıp beni büyüleyen bir şekilde dans ettiğini öğrenince şok oldum.

Ağzı boğazımdan aşağı doğru yol almaya başladığında, kollarında titriyorum.

Bu kontrol edilemez bir tepki ve onun bunu anlamasını istemiyorum, bu yüzden yüzümdeki duyguları görmeden önce dönüp sırtımı ona yasladım.

Bunların hiçbirisi gerçek değil.

Vücutlarımız birbirine yapışmış, mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor. Bir eli karnımın üzerinde yayılmış, beni kendine çekiyor, diğer eli ise omzumdan saçlarımı çekip başka bir öpücük kondurmak için saçlarımı geriye atıyor.

Bırakın bu bardaki, hatta bu kasabadaki en güzel kadınla eve gitmeyi dilesinler, umurumda değil. Ben de o yollardan geçtim. Hatta senin için birçok kez.

o o o şu anda doğru şeyi mi yapıyor? Yoksa o sadece etrafımızdaki herkese gösteri mi yapıyoruz?

Vücudumun ona verdiği tepki haksızlık, bu yüzden ateşe ateşle karşılık vermeye karar veriyorum ve dönerek, onun yakıcı öpücüklerine ve sıcak dokunuşlarına kendiminkilerle karşılık veriyorum, ta ki ikimiz de kalplerimiz mükemmel, düzensiz bir uyum içinde atarken birbirimize bakana kadar.

Bakışları ağzıma düşer ve dudaklarım beklentiyle titrer.

Lorenzo'nun beni öpmesini *istediğimi* fark ettim — görünüş için değil, ağzının tekrar ağzıma değmesini arzuladığım için.

Ve işte bu yüzden bunu yapamıyorum. Gerçek ile sahte arasındaki çizgi bu kadar bulanıkken, gerçek ile kurguyu ayırt edemediğim için.

O başını öne eğip gözlerini kapattığında, son anda başımı çeviriyorum ve o da yanağıma öpüyor.

Gözleri birden açılır ve ilk kez duygularını kontrol etme yeteneği o kadar zayıflar ki, bakışlarında reddedilmenin acısını görebiliyorum.

Umarım eve giderken tüm yol boyunca beni öpmeme izin vermemi diler.

Umarım eve vardığında beni düşünür, özellikle de bu gece yatağa tek başına girdiğinde, ona eşlik edecek tek şeyin eli olduğunda.

Umarım beni uzaklaştırma kararı onu rahatsız eder ve her sahte randevumuzda pişmanlığı artar, ta ki bizi bu noktaya getiren her kararından pişman olana kadar.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lily

Kız kardeşime, ona yaklaşıp bu garip konuşmayı bitirmeye karar vermeden önce duygularını sindirmesi için bolca zaman verdim. Birkaç iş projesi ve şovuna içerik çekimleri için çoğu zaman şehir dışında olduğu için ona zaman ayırmak zorundaydım, ama artık yeter.

Dahlia'yı özlüyorum ve bir erkeğin aramıza girmesini bir daha istemiyorum.

Bugün öğle arasında, Julian ile paylaştığı ofiste onu arıyorum. Modern ofisin geri kalanına kıyasla, kız kardeşimin özel ofisi sıcak ahşap tonları, tasarım örnekleriyle dolu kitap rafları ve mekana kişilik katan trend duvar kağıtları ile onun kişiliğine tam olarak uyuyor.

Kapıyı çaldığımda Dahlia tabletinden başını kaldırdı.

"Merhaba. Ne sürpriz."

"Sana öğle yemeği getirdim." Kasabadaki en sevdiği suşi restoranından aldığım kağıt torbayı ona uzattım. Julian'ın Aomi'den ithal ettiği rulolar gibi lüks bir şey değildi, ama Dahlia yemekle ilgili barış tekliflerini asla geri çevirmez.

Masasının karşısındaki sandalyeye eliyle işaret eder. "Bu ziyareti neye borçluyum?"

Bir kabı çıkarıp ona uzattım. "Kız kardeşimi özledim."

"Birlikte yaşıyoruz, aptal."

"Evet, ama geceleri sıcak su olmasaydı, geri taşındığını unutturdum."

Kapağı açarken burnundan hava çıkarır ve ben kutumu alıp masasının üzerine koyarım.

"Bunu nasıl düzelteceğimi söyle," diyorum ve bir ruloyu ağzıma tıktırıyorum.

"Bir süre sana kızgındım." Çubuklarını bana doğru kırıyor.

"Anladım."

Gözlerini yere indirir. "Ama sonunda o öfkeyi içime attım."

"Neden?"

"Kız kardeşimin aşık olduğunu nasıl fark edemezdim? Nasıl kendime ve kendi aşk hayatıma o kadar odaklanıp, senin hakkında daha fazla soru sormayı akıl edemedim?"

Dahlia'nın bunu kendine yüklemesi beni hiç olmadığı kadar suçlu hissettiriyor.

"Dahlia..." Ona gerçeği söylemek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum, ama onun sonraki sözleri beni duraksatıyor.

"Özür dileyacak olan benim, Lily." Titreyen dudaklarıyla bana bakıyor. "İyi bir abla olamadığım için özür dilerim."

"Sen en iyisiyken kim iyi bir kardeşe ihtiyaç duyar ki?"

Kendi kendine gülüyor. "Son zamanlarda öyle hissetmiyorum." *Ben de öyle.*

Geçmişini geride bırakmaya karar veriyorum ve onun da aynısını yapmasını umuyorum. ayni şeyi yapmasını umuyorum. "Artık birbirimizden kaçmayı bırakabilir miyiz?" O başını sallar.

"Harika, çünkü bu hafta sonu bağış galası için alışverişe gitmek ister misin diye merak ediyordum?"

Gözleri parladı. "Birlikte alışverişe çıkmayalı çok oldu."

"Evet. Bence bunu bir gün geçirebiliriz."

"Evet. Bence bunu bir gün geçirebiliriz."

Bakışları kıyafetlerime kaydı — basit siyah pamuklu bir elbise ve kot ceket — sonra yüzü birden aydınlandı. "Biliyor musun? Bu fikri çok *sevdim*."

Alışveriş, vicdan azabımı gidermeyebilir ama alışveriş terapisi ruha her zaman iyi gelir ve benim ruhumun da biraz neşelenmeye ihtiyacı var.

Ertesi sabah, cenaze için hazırladığım çiçek çelengi üzerinde çalışırken, kız kardeşimden gelen bir aramayı cevaplamak için işime ara verdim.

"Selam. Ne haber?" diye soruyorum.

"Şey... Kötü bir haberim var. Julian ve benim Chicago projemizde bir sorun çıktı, bu hafta sonu halletmemiz gerekiyor."

"Oh."

"Biliyorum." Diye inledi. "Cumartesi günü bir ara eve uğramamız gerekecek, ben de hafta sonu şehre bir geziye çıkalım mı diye düşündüm. Grand Rapids'ten çok daha fazla seçenek olur."

Burnumu kıvırıyorum. Genelde Julian ve Dahlia ile takılmak hoşuma gider, ama kız kardeşimle baş başa vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum.

İkiz olmasak da, o benim aklımı okur gibi. "Yine de ikimiz baş başa vakit geçirmek istiyorum, o yüzden Julian ve Lorenzo alışverişe giderken biz kızlar günü yapabiliriz diye düşünmüştüm."

Nefesimi o kadar keskin aldım ki öksürmeye başladım. "Lorenzo mu?"

"Evet? Onun gelmesini istemiyor musun?" "Hayır. Ben... şaşırdım."

Kız kardeşim sessizce kıkırdar. "Bence aralarında bağ kurmaları iyi olur. Ya da en azından bir barda bir şeyler içip sessizce birbirlerine bakışırlar."

Bu görüntü beni gülümsetir, sonra ciddiyetime bürünürüm. "Bilmiyorum... İyi bir fikir mi?"

"Lily, bir aydır Lorenzo'yu pazar ögle yemeğine getirmedin. Eninde sonunda Julian ve Lorenzo'nun aynı odada birlikte olmalarına izin vermelisin, özellikle de ciddi bir ilişkiyse."

Ugh. Haklı olduğunu bilmek sinir bozucu.

"Sanırım." "Eğlenceli olacak!"

Öyle mi? Çünkü kız kardeşimle çiftler gezisine çıkmak, sahte bir ilişkinin son aşaması gibi geliyor.

Senin heyecanlanmanı bekliyor, tereddüt etmeni değil.

Titrek bir nefesle, "Lorenzo'ya sormam gerek..." diyorum.

"Kesinlikle evet diyecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü annenin yatıya kalma yasağı olmadan bütün hafta sonu seninle geçirmek istemez mi?"

Kahretsin. Eğer bu gerçek bir ilişki olsaydı, annem erkeklere karşı çok katı olduğu için bunu kesinlikle isterdim. *Evlenmeden önce birlikte yaşamak yasak*, ve kesinlikle yatıya kalmak da yasak, çünkü görünüşe göre annemin gözünde Dahlia ve ben hala bakireyiz.

Kız kardeşim devam ediyor: "O zaman Julian'dan iki oda ayırtmasını söyleyeceğim. Annem sorarsa, ki soracağını biliyorsun, ona bizim bir odada kalacağımızı, çocukların da diğer odada kalacağını söyle."

Olamaz.

Hayır. Hayır. *Hayır.*

Kız kardeşime iki kişilik oda istemek çok tuhaf kaçacağı için Lorenzo ile aynı yatakta yatmak zorunda kalacağım.

Eh, onun seni istediğini itiraf etmesini istemiştin.

Mükemmel. Kader bana gülümsüyor. Gerçekten. Ben bile daha iyisini planlayamazdım.

O zaman neden aynı odada kalmaktan bu kadar gerginsin?

Dahlia, benim içimdeki mücadeleden habersiz, telefonu kapatmadan önce bana otel bilgilerini göndereceğine söz veriyor. Ben de karar veriyorum.

benim arama ile Lorenzo telefon ile bu o
böyleböylece işimin geri kalanına konsantre
olabilirim.

"İyi misin?" Lorenzo ilk olarak bunu sorar.

"Merhaba. Evet, iyiyim. Neden iyi
olmayayım ki?" "Sadece kontrol ettim."

Kız kardeşimle konuştuktan sonra zaten hızlı atan kalbim
daha da hızlanır. "O konuda... İş saatinde rahatsız ettiğim için
özür dilerim..."

Telefonun diğer ucunda bir hışırtı duyuyorum, telefonun
hoparlörü cızırdıyor. "Önemli değil. Bir saniye bekleyin."

Onu rahatsız etmeden önce konuştuğu kişiden izin aldığını
duyarım.

"Meşgulsen daha sonra tekrar ararım."

"Sorun değil." Arka planda bir kapı kapanıyor. "Ne oldu?"

"Şey... bu
hafta sonu."

"Ve?"

"Ve bu, başlangıçta beklediğimden çok daha fazlasına
dönüştü."

"Lily, konuşmalarını heyecanlı hale getirmen çok sevimli
ama ben toplantının ortasındayım."

O "*sevimli*" kelimesini söylediği anda dinlemeyi
bıraktım. Yani, böyle bir şeyden sonra kim dikkatini verebilir ki?

"Eğer konuyu açmak istersen..." Cümlesi havada kalır.

"Tamam!" Sözleri ağzımdan çıkarmak için o kadar acele
ediyorum ki, düşünmeden konuşuyorum. "Şey, kısacası, bu
hafta sonu Julian'la birlikte Chicago'ya çiftler gezisine
katılmamızı istiyor ve senle ben aynı odada kalacağız... ve
aynı yatakta, çünkü ona iki yatak istersem tuhaf kaçır...
Ayrıca, biz alışverişi çıkarken senle Julian'ın birlikte vakit
geçirmenizi istiyor, umarım sorun olmaz."

O kadar sessiz ki, telefonu kapatmadığından emin olmak
için kontrol etmek zorunda kaldım.

"Hala orada mısın?" diye soruyorum.

"Öyle görünüyor."

"Eğlenceli olacak!" Dahlia'nın sözlerini tekrarlıyorum. "Bu kelimenin anlamını tekrar gözden geçirelim mi?"

Onu gülerek geçiştiriyorum. "*Eğlenceli* demek biraz abartılı olabilir, ama en kötü hafta sonu da olmayacak."

"Julian da gelecek, garanti ederim."

"Kim bilir? Belki de hafta sonu bitene kadar ikiniz çok iyi arkadaş olursunuz."

"Öyleyse, eşleşen arkadaşlık bileziklerimizi yapmaya başlayayım."

Gülerek telefonu kapatıyorum ve yüzümdeki gülümseme, Lorenzo ile bütün hafta sonu geçireceğim ve ona açıkça istediği şeyi reddederek neleri kaçırdığını göstereceğim için duyduğum hafif gerginlikle birlikte kalıyor.

Beni.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lorenzo

Cuma akşamı Muñoz'ların evinin önüne geldiğimde Julian, Dahlia ve Lily dışarıda duruyorlardı. Julian kamyonetinin arkasında bir alet çantasını karıştırırken Lily panik içinde ona bakıyordu.

G-Wagon'umdan atlayıp onlara doğru yürüyorum. "Neler oluyor?"

Dahlia telefonundan başını kaldırır. "Julian seni beklerken çeşmeyi tamir etmeye çalıştı."

"Çalıştırmayı başardın mı?" diye soruyorum ona.

Julian kafasını başını . " Lily Lily daha daha "

Yüzünü buruşturdu. "Onu saklamak istiyorum."

"Belki arkadaşlarımdan birini çağırıp bakmasını isteyebilirim, ama parçaları bile yenisini almaktan daha pahalıya mal olur."

Tipik Julian, değerli her şeyi yıkmak istiyor. "Tamir masraflarını ben karşılayacağım," diye düşünmeden

Lily bana geniş gözlerle baktı. "Gerek yok."

Onu sanki bu dünyadaki en doğal şey gibi kollarıma alıyorum. Birbirimizle çıktığımız sahte randevuların sayısının çokluğu nedeniyle, ona dokunmak, onu yakınımda tutmak artık benim için ikinci bir doğa haline geldi.

Hatta birbirimize yakın olduğumuzda göğsümde hissettiğim o küçük çarpıntıyı bile sevmeye başladım, ki bunu hiç mümkün sanmazdım.

"Ama bunu kesinlikle düzeltmelisin," diyor Dahlia, kolunu kız kardeşininkine takarak. "Milyarderle çıkmanın birinci kuralı

: Onlar sana siyah kartlarını uzattığında, sadece limitin ne kadar olduğunu sor."

"Limit yok," Julian ve ben aynı anda söyleyip birbirimize bakıyoruz.

"Peki, tavsiye için teşekkürler," der Lily, gözlerini alaycı bir şekilde devirerek. Julian'a dönmeden önce gülümserim. "Hesabı gönderir misin?" "Tabii, tabii," diye mırıldanır.

Çeşmeye o kadar dalmıştım ki, Julian'ın kamyonetine herkesin bagajını yüklediğini şimdiye kadar fark etmemiştim.

"Ben sürecektim," diyorum, çenem gergin olmasına rağmen sesimi hafif tutarak.

Dahlia gülümser. "Julian, cumartesi sabahı müşterinin evine uğramamız gerekeceği için kendisinin sürmesinin daha iyi olacağını düşündü."

"Benimkini alabilirsin." Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. Lily de belli bir ilgiyle beni taklit etti.

Kaşlarının arasındaki endişeli kırılganlığı görmezden geliyorum. "Önemli değil."

Başka birine direksiyonu tamamen teslim etme düşüncesi içimde panik yaratırken, dışarıdan kayıtsız görünüyorum. Julian'ın kullandığı arabada arka koltukta oturma düşüncesi ellerimi terletmeye başlıyor ve dikkatli olmazsam herkes fark edecek.

"Baksana," diye araya girer Lily ve kolunu koluma dolayarak, "İki araba alsak nasıl olur?" diye sorar.

Julian ona bir bakış atar. "Ve iki kat otopark ücreti mi ödeyeceğiz?"

Lily ona sert bir bakış atar. "Geçen ay şaka için bin dolar harcadın, şimdi de para harcamaktan mı şikayet ediyorsun?"

Dahlia kıkırdarak gülerken Julian homurdanır, "O farklıydı."

Lily onu duymazdan gelir. "Otelde görüşürüz?"

"Tabii," diye cevaplar kız kardeşi, hala şaşkın görünüyor ama neyse ki cevap için ısrar etmiyor.

Lily bagajdaki çantasını almak için uzanır, ama elini tutamağa koyamadan onu dikkatlice kenara çekip

ve çantasını alıyorum. Beni G-Wagon'uma kadar takip ediyor ve ben kapısını açarken kız kardeşine son bir kez el sallıyor. Yolcu koltuğuna binmek için basamağı kullanmak zorunda kalıyor ve bu sırada onun kışını muhteşem bir şekilde görebiliyorum.

"Gözlerin yukarıda olsun, Vittori."

Gözlerimi yavaşça onun yüzüne doğru çekerim. "Ben bakmıyorken sen de aynısını yapmıyormuş gibi davranma."

Ağzı açık kalır.

Parmak ucuyla kapatıyorum. "Sorun değil. Benim yanımda kendini tutamaman hoşuma gidiyor."

Gülümseyerek kapısını kapatıp bagaja yöneliyorum, valizini benimkinin yanına koyup lastikleri bir kez daha kontrol ediyorum.

Dikkat çekmek istemediğim için evimde her zamanki rutinimi zaten yapmıştım, ama yolcu koltuğunda Lily'yi gördüğümde, onun güvenliği için benim sürüşüme bağlı olduğunu düşününce endişem artıyor.

Julian camını indirir. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Çivi çakmış mıyım diye bakıyorum," yalan söylerim.

O geri geri çıkıp giderken, ben de tüm lastiklerin mükemmel durumda olduğunu kontrol ediyorum. İşimi bitirince kaputu açıp motoru kontrol ediyorum.

Her köşeyi ve her deliği kontrol etme dürtüsü, kendimi kaybettiğimin kanıtıdır, ama kendi güvenliğimden endişelenmek yerine, Lily'nin güvenliği ile meşgulüm. Yağın geçen hafta değiştirmiş olmama rağmen, yağ çubuğunu kontrol ederken bunu teyit edebilirim. Serpantin kayışı da yepyeni görünüyor, çünkü gerçekten öyledir.

Bir ara Lily SUV'den inip arabanın yanına yaslanır. "Seni rahatsız eden şey hakkında konuşmak ister misin?"

Kaputu kapatıp arabadan inip onun yanına yürüdüm. "İçeri gir."

Platforma adım atıp SUV'ye biniyor. Koltuğunun arkasından emniyet kemerini alıp yerine takıyorum

ve kemeri çekmeden önce kemeri takıyorum.

Önce önce hareket , o uzanıyor ben
elime elime uzanıyor. "Lorenzo."

"Yapma."

"Sen benimle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

"Bana uyar. Zaten hafta sonunu seninle ve otoriter ailenle geçirmek istemiyordum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne dedin?"

Saçımı kökünden yolmak istiyorum çünkü neden her zaman en kötü zamanda beni konuşmaya zorluyor?

Kontrolünü kaybetmiş olman için onu suçlama.

Cazzo.

Özür dilerken ona bakamıyorum. "Özür dilerim. Uzun yol sürmek... Bu..." *Kahretsin.* Gururumla olan savaşı kaybetmeden önce duraksıyorum. "Bu bir *tetikleyici*." Zehir gibi tükürüyorum.

"Ne için tam olarak?"

Sessiz kalıyorum, pes etmesini umuyorum ama onu yeterince iyi tanıdığım için pes etmeyeceğini biliyorum.

"Ben çünkü daha iyi seni anlamak istiyorum. Hepsi bu," diyor o sakın ses tonuyla.

Diyaframımı yakacak kadar derin bir nefes alıp cevap veriyorum.

"OKB'm." İşte. Söyledim. Ondan saklamak için pek de başarılı olduğum söylenemez. Diğerlerinden sakladığım gibi değil.

"O teşhisi almanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ve bilmiyormuş gibi davranmayacağım, ama yine de, tetiklenmen sana bana böyle saldırma hakkı vermez."

"Hayır, vermez." Utançtan başımı eğiyorum. Teşhis konulalı yirmi yıl oldu, şimdiye kadar bununla başa çıkmayı öğrenmiş olmam gerekirdi, ama son zamanlarda kendimi tamamen kontrol edemiyorum.

"Bir gün yanlış kişiyi üzmemek için."

"Katılıyorum." Direksiyona geçmeden önce kapısını kapatıyorum. "Hafta sonunu yeniden başlatabilir miyiz?"

Hemen cevap vermez, ben de "Lütfen" diye eklerim.

Bir iç çekerek başını sallar.

"Tamam." "Teşekkür ederim,"

derim içtenlikle.

Tüm arabalarım arasında Lily bu arabaya en çok ilgi gösteriyor, orta konsolu, gösterge panelini ve torpido gözünü inceliyor. Hatta, ben dönüş yaparken koltuğun onu yumuşak bir şekilde desteklediğini fark edince, arabanın sürüşüyle ilgili birkaç soru bile soruyor.

"Beğendin mi?" diye soruyorum, koltuğunun masaj düğmesine bastıktan sonra.

Deri koltuğun kenarını nazikçe okşadı ve bir an için koltuğa kıskandım.

Sen...

Hayır. Sakın söyleme.

O, o ceylan gözleriyle bana bakar ve başını sallar. "Bu... çok şık."

Telefonumu ekrana bağladığımı gösterir gibi yapıyorum — onun dinozor gibi arabasında, kör nokta sensörleri ve ön kamera gibi özellikler yok.

"Bir şey dinlemek istediğinde her seferinde taşınabilir hoparlör kullanmak zorunda olmadığını hayal et," diyorum, arabada müzik yumuşak bir şekilde çalmaya başlarken.

Kaşları havaya kalkıyor. "Manny sana bundan bahsetti mi?" "Senin kurduğun sistemden çok etkilenmiş."

Gözleri kucağına düşer. "Hoparlörleri değiştirebilirdim, ama o zaman kıyafet almaktan vazgeçmek zorunda kalırdım."

"Zaten çalışan hoparlörlere kim ihtiyaç duyar ki?"

"Aynen. Anlayacağını biliyordum." Küçük sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşüyor.

"O arabayı sana baban verdi, değil mi?" Nedense, bu konuyu kapatmaya hazır değilim. Lily'nin o berbat arabayla şehirde dolaştığını düşündüğümde,

göğsümde görmezden gelinemeyecek kadar rahatsız edici bir sıkışma hissediyorum.

"Evet. Dahlia ve benim için aldı." "Güzel bir hediye."

Yutkunurken boğazı gözle görülür şekilde gerildi. "Evet. Parasal durumumuz sıkıştı, bu yüzden bize ikinci el değil de yeni bir araba almaya karar verdiğinde çok şaşırdık."

"Halkın prensesine en iyisi layık."

O inler. "O lakabı biliyor musun?"

Gülümserim. "Bir odaya girdiğinde fısıldanarak söylenmemesi imkansız."

Gülerek omzuma itti. "Kapa çeneni. Bu hiç doğru değil."

Omuz silkiyorum. "Sen öyle diyorsan..."

principessa." Gözlerini deviriyor.

"Hayranı değil misin? Tamam. Peki ya *cucciola*?^{[II](#)}

"Kesinlikle hayır."

Kahkahayı boğazımda tutuyorum. "Bazı seçenekleri tartışmamız gerekecek."

"Klasikleri severim. *Bebek* gibi. *Bebeğim*. *Aşkım*, ama sadece İngilizsen."

"*Amore mio* nasıl?^{[III](#)}

Yanakları kızardı ve artık ona yeni bir lakap takmış oldum.

Konuşmayı hafif tutmak istesem de, onun eski bir araba kullandığı fikrini kafamdan atamıyorum. "Baban burada olsaydı, o arabayla dolaşmanı ister miydi?"

Dizlerinin üzerine düz bir şekilde uzanmış elleri sıkı yumruklar haline geldi. "Bu konuyu kapatmayacaksın, değil mi?"

"İnsanlar genellikle bu aşamada pes eder mi?"

Onun sessizliği yeterli bir cevap. Kendime zorlamamayı, bırakıp başka bir konuya geçmeyi söylüyorum, ama belki de sorun Lily'de. Belki de herkes onu üzen ilk anda pes etmeye hazırdır

Onu üzecek ilk işaretinde vazgeçmeye hazırdır ve bunun da bir yeri vardır, ama bu onun güvenliği pahasına olmamalı.

Yani artık onun koruyucusu mu oldun?

Kendi ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. "Kendini iki tonluk bir kalıntıya bağlamadan onun anısını saklamanın başka bir yolu olsaydı ne olurdu?"

Göz ucuyla bana bakıyor, muhtemelen açımı değerlendiriyor. "Bilmiyorum."

Cebimden zarları çıkarıp ona uzatıyorum. Parmakları avucumun yumuşak derisine dokunuyor ve zarları alırken cildimde birkaç kıvılcım saçılıyor.

"Kendi ihtiyaçlarından ödün vermeden birini onurlandırmanın başka yolları da var. Moirai'de inatçıydım. Babamın kurup yönettiği kumarhanenin aynısı olmadığını kabul etmek istemedim, bu yüzden direndim."

Zarları parmakları arasında benim yaptığım gibi ileri geri yuvarlıyor, açıkça düşüncelere dalmış. Kafasının içindeki sessiz sohbeti bölmek istemiyorum, bu yüzden konuşmaya hazır olana kadar yola odaklanıyorum.

"Vazgeçmek zordu, ama her zaman bir parçasını yanımda tutmanın bir yolunu buldum."

Ondan sonra bir süre sessiz kalır ve söylediklerimi sindirmesi için ona zaman veririm.

Koltuğunda dönerek bana bakar. "Diyelim ki, tabii ki varsayımsal olarak, yeni bir araba almaya hazırdım... Benimle araba galerisine gelir misin?"

Nefesim kesilir, çünkü onun bunu soracağını beklemiyordum.

"Tabii," diyorum, bunun bulanık sınırların ve kırılan kuralların sadece başlangıcı olduğunu bilerek.

İyi niyetlerin cehenneme giden yol olduğunu söylerler ve Lily'ye araba bulmasında yardım etmeyi teklif etmem, karanlık ve takıntılı bir yola atılan ilk adımdır.

Yine de pişman olduğumu söyleyemem.

En azından *şimdilik*.

Birkaç saat sonra nihayet otele varıyoruz. Dahlia ve Julian, oda anahtarlarımızla birlikte lobide bizi bekliyorlar, bu yüzden farklı katlarda bulunan odalarımıza gidip çantalarımızı bırakıyoruz.

Dahlia ayrılmadan önce akşam yemeği rezervasyonumuzdan bahseder ve ben Lily hazırlanırken internette yorumları okurum. Bazıları dikkatimi çeker ve Lily banyodan çıktığında midem düğümlenmiştir.

"Ne oldu?" diye soruyor, elini elbisesinin kumaşına sürerek.

"Hiçbir şey." Ellerimi yıkamak için banyoya gittim.

O da peşimden gelir. "Oda paylaşmak mı canını sıkıyor?"

Olması gerektiği kadar değil.

"Hayır." "O zaman sorun ne?"

"Bu akşamki yemeği düşünüyordum."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Kahretsin. Unuttum." Donakaldım. "Ne hakkında?"

"Sen restoranlarda yemek yemeyi sevmezsin."

Zaten gergin olan omuzlarım daha da gerildi.

"Düşündüğünün aksine, ben tamamen yapamıyorum değil..."

"Dur. Ben öyle demedim."

"Demişsin gibi geldi."

"Öyle anlaşıldıysa özür dilerim. Seni desteklemek istemişim."

"Neden bunu senden istediğimi düşündün, anlamıyorum."

Sesim her zamankinden daha keskin ve o yüzünü buruşturur.

"Özür dilerim," derim hemen. "Aptalca bir şey söyledim."

Derin bir nefes alır, birkaç saniye tutar ve ağzından yavaşça nefes verir — bu tekniği iyi bilirim. "Neden öyle tepki verdiğini söyleyerek özür dile."

Beni terk edebilirdi, ama kalmayı ve bana kendimi açıklamam için bir şans vermeyi seçti, ben de bu şansını değerlendiriyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum. "OKB'mi bildiğin için bana farklı davranmanı istemiyorum."

Endişe dolu bir kırıksıklık kaşlarının arasından geçiyor. "Buna '*önem vermek*' denir, Lorenzo. Ailenin davranışlarından dolayı senin için yabancı bir kavram olduğunu biliyorum, ama bu normal bir şey. Hatta standart olmalı ve hayatınızdaki insanlar size bunun öyle olmadığını düşündürdükleri için üzgünüm."

"Ben..."

"Özür istemiyorum. Daha iyi olmanı istiyorum, yoksa bir gün seni bir daha affetmeyeceğim."

Son sözü söylememe izin vermeden odadan çıkar ve onun gittiğine sevinmek yerine, nereye gittiğini merak ederim. Wisteria Gölü'nden çok uzaktayız, orada güvenli olup olmadıklarını sorgulamadan rastgele yabancılarla konuşmaya alışkındır.

Başımı ellerimin arasına gömüyorum ve inliyorum.

Bir gün birini o kadar çok seveceksin ki, o kişi gider gitmez onu özleyeceksin, babam annem işe giderken arabayla çıkar çıkmaz onu neden aradığını sorduğumda bana böyle demişti.

O zamanlar bunun saçma olduğunu düşünmüştüm. Yani, onu iki dakika önce görmüştü, şimdiden konuşmak için arıyor mu?

Saçımın köklerini acı verecek kadar sertçe çekiştiriyorum.

"Lily'yi özlemiyorum," diyorum yüksek sesle, sesim sahte bir cesaretle dolu.

Önemli değil.

Ya da en azından bu, beş dakika sonra komodinden otel anahtarını alıp onu bulmak için dışarı çıktığımda kendime söylediğim yalan.

onu bulmak için.

Lily'ye bağımlı hale gelmek, yol ayrımına gelmiş gibi hissettiriyor, tek bir yanlış adım beni geri dönüşü olmayan bir yola sürükleyebilir.

Karmaşık sorunlarla, son kullanma tarihi ile ve en kötüsü de *aşk ile* dolu bir yol.

-
- I **Principessa:** Prenses.
 - II **Cucciola:** Yavru köpek.
 - III **Amore mio:** Aşkim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Lily

Bir saat sonra akşam yemeği için buluşacağımız için çok uzağa gidemem, bu yüzden yakınlardaki dükkanları keşfetmeye karar veriyorum. Bu ruh halinden çıkamazsam ne olacağından korkuyorum, bu yüzden biraz sakinleşmem gerekiyor.

Lorenzo'yu önemsemek sinir bozucu ve kaybedilecek bir savaş gibi geliyor. Bir an ilgileniyormuş gibi davranıp bir an sonra beni şaşkın ve üzgün bırakıyor.

Ondan hoşlandığımı inkar etmenin bir anlamı yok. Bu yüzden otel odasındaki tepkisi beni incitti, çünkü ben bir şans verdim ve ona destek olmayı teklif ettim, ama o beni yine reddetti.

Ama artık yeter. Peşinden koşan ben olmak istemiyorum, koşulan olmak istiyorum.

Sanki Lorenzo düşüncelerimi bir kilometre öteden okuyabiliyormuş gibi, bir mesajla beni şaşırttı.

LORENZO

Neredesin?

Yürüyüşe çıktım.

Onu tamamen görmezden gelmeyi tercih ettiğim için kendi olgunluğumdan etkilendim.

LORENZO

Bana konumunu gönder.

Yalnız kalmak istiyorum.

LORENZO

Şimdi endişelendim.

Telefonumu çantama koyup, ona cevap vermeden bir mağazaya giriyorum. Daha fazla mesaj geliyor ama bildirimleri görmezden gelip raflarındaki kıyafetlere bakıyorum.

Beş dakika geçene kadar yeni mesajlarıma bakmıyorum ve başka bir mağazaya geçiyorum.

LORENZO

Nerede olduğunu söyle.

LORENZO

Kız kardeşini arayıp seni bulmasını isteyeceğim.

LORENZO

Lütfen bana konumunu gönder. Sadece kesinlikle gerekli olduğunda kontrol edeceğime söz veriyorum.

Sonuncusuna burun kıvırdım.

ME

Kesinlikle gerekliyi tanımla.

LORENZO

En az üç kez.

ME

Bir gün mü?

LORENZO

Bir saat.

Mağazanın aynalarından birinde kendi yansımamı görene kadar gülümsediğimi fark etmedim. Hayal kırıklığıyla inleyerek telefonumu çantama geri atmak üzereydim, ama yeni bir mesaj geldiğinde durakladım.

LORENZO

Lily?

BEN

Neden beni umursuyormuş gibi davranıyorsun?

Cevabı çok uzun sürüyor. Cevap vermeyi neredeyse vazgeçiyordum ki telefonum titredi.

LORENZO

Sen benim için önemlisin.

BEN

Anlaşmamız yüzünden mi?

Üç nokta belirir, kaybolur ve yeni bir mesaj çıkmadan önce tekrar belirir.

LORENZO

Hayır

Bir kelimenin bu kadar çok şey ifade edebileceğini kim bilebilirdi? Lorenzo kalbimi parçalamaya devam ediyor ve gelen mesajı, *istemese* de beni önemsediğini kusursuz bir şekilde doğruluyor.

LORENZO

Konumunu göndermeyi reddediyorsan, en azından hayatta olduğunu kanıtla.

Telefonumu çantama geri koymadan önce kameraya öpücük gönderdiğim bir fotoğrafımı ona gönderiyorum. Neden böyle bir fotoğraf gönderdiğimi bilmiyorum ama artık geri dönmek için çok geç.

Giysi rafını incelerken, Lorenzo'nun daha önce beni dışlamasından dolayı giderek daha fazla sinirleniyorum, hatta Rafa'ya mesaj atacak kadar. Eğer bana çok ihtiyacım olan bir fikir verebilecek biri varsa, o da o.

ME

Hızlı bir soru.

Hemen cevap veriyor, bu umut verici.

RAFA

N'aber?

ME

Ellie seni nasıl açılmaya ikna etti?

Telefonum gelen bir arama ile titriyor ve ben cevap veriyorum. "Selam," diyorum Rafa'ya.

"Kısa bir soru için çok uzadı."

Gülerek cevap veriyorum.

"Merak ettim."

"Sen de aynı şeyi yapmak istediğin için mi?"

Vitrin önünde durup duraksıyorum. "Belki. Hayır." Duraksıyorum. "Ugh. Bilmiyorum. Kararsızım."

"Bir yanım sana denememeni söylemek istiyor, ama sonra Ellie'ye böyle bir tavsiye veren birini ve o tavsiyeyi dinleseydi hayatımın nasıl olacağını düşünüyorum."

Göğsüm sıkışıyor. "Beni ağlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, kesinlikle hayır, sakın ağlamaya başlama, yoksa telefonu kapatırım."

"*Bruto.*"

"Brat."

"Lorenzo orada mı?"

"Lorenzo orada mı?"

"Evet."

"Ondan kaçıyor musun?"

"Evet. Hak etti."

"İyi. Bırak biraz terlesin." "Bu da stratejinin bir parçası mı?"

"O ve senin olmadan hayatının nasıl olacağını anlamasını sağlamak."

"Onunla tam olarak ayrılmam mümkün değil."

"Hayır, elbette hayır, ama nişan bittikten sonra gelecek nasıl olacak hakkında konuşabilirsiniz. Hayallerinizden bahsedin. Gerçekten evlenmek istediğinizi söyleyin. O kadar canlı bir tablo çizin ki, eğer bunu gerçekleştirecek kişi o değilse, bunu gerçekleştirecek başka birini bulacağınızı bilsin."

Boğazıma acı bir kahkaha yükseldi, ama onu yuttum. "Peki bu gelecekteki kocamı nerede bulacağım?"

"Hemen burada duruyor."

Nefesimi tutarak arkamı döndüm. "Lorenzo."

Rafa kulağıma gülerek fısıldadı. "İyi şanslar. Ve söylediklerimi unutma." Telefonu kapattı.

"Beni nasıl buldun?" diye soruyorum, telefonumu çantama koyarken Lorenzo'nun gözlerinin üzerimde dolaştığını neredeyse fark etmiyorum.

"Fotoğrafta bir işaret vardı."

"Oh."

"Evet. *Oh.*" Elini kot pantolonunun cebine soktu. "Telefonda kiminle konuşuyordun?"

"Rafa." Mağazadan çıkıp birkaç blok ötedeki bir mağazaya doğru yürümeye başlıyorum. Lorenzo yanımda yürüyor, kalabalık caddeden beni koruyor. Çok küçük bir jest, ama kalbimi her zaman altüst edenler en küçük jestlerdir.

"Ne istedi?" diye soruyor yürürken. "Sadece uğradım."

"Neden senin aşk hayatınla bu kadar ilgileniyor?" Omuz silkiyorum.

Elini cebinden çıkarır ve benim elimi tutar.

Gözlerimi deviriyorum. "Kimse yokken elimi tutmana gerek yok."

"Belki de elinin benimkine uymasını seviyorum."

The tek tek bunu onun yorumunu es
çünkü çünkü, lanet olsun, bu harika bir
cevaptı.

Onu bir sonraki mağazaya sürüklerken ikimiz de tek kelime etmiyoruz. İçeri girince elimi bırakacağını sanıyorum, ama birkaç kıyafet alıp soyunma odasına kaçana kadar parmaklarımızı birbirine kenetlemeye devam ediyor.

"Peki, bu gelecekteki kocan..." diyor yüksek sesle, aramızda perde yokmuş gibi davranarak.

"Evet?" diyorum, nefesim kesiliyor.

Rafa haklı mıydı? Gerçekten *bu kadar* basit mi?

"Nişanı attıktan sonra hemen bir ilişkiye atlamayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Gömleğimi çıkarırken bir an durdum. "Neden soruyorsun?"

"Daha önce pek düşünmemiştim."

Lorenzo'yu bu kadar kolay ikna etmek mümkün olamaz, değil mi? Bir bit yeniği olmalı, ya da belki Rafa bu durumda bir istisnadır.

"Neden devam etmeyeyim ki? Bu *gerçek* değil ki."

Birkaç saniye konuşmaz. "Görünüş için en az bir yıl beklemelisin, değil mi?"

Onun, sen olmadan hayatın nasıl olacağını

"Ve daha fazla zaman kaybetmek mi? Hayır. İnsanlar, "Neden?"

"Bence tekrar düşünmelisin."

"Neden?"

Bir an duraksadı, o kısa an bir dakika gibi geldi. "İyi bir fikir gibi gelmiyor."

Eminim değildir.

Lorenzo için *neredeyse* üzülüyorum, çünkü çok geç olana kadar ne olduğunu anlamayacak.

Eros gibi, ben de hedefimi belirledim ve Lorenzo'nun duygularının gerçeğiyle yüzleşmekten başka seçeneği kalmayana kadar onun kalbine ateş etmeye devam edeceğim.

YİRMİ ALTI.

Lily

Dahlia, Julian, Lorenzo ve ben otelimizin yakınındaki bir restorana gidip yemeğin çoğunu Lopez Luxury müşterileri, Dahlia'nın TV programı ve Lorenzo'nun kampanyası hakkında konuşarak geçiriyoruz. Neyse ki kimse Rose & Thorn hakkında konuşmuyor, ama şansım yüzüme gülmüyor ve Dahlia, Lorenzo'ya şüpheli bir gülümsemeyle bakıyor.

"Ee, Lorenzo... kız kardeşimi sevdiğini ne zaman fark ettin?"

İnlerim. "Dahlia."

"Ne? Senin aşk hayatında bir yıl var, onu öğrenmem lazım!" "Daha kolay bir soru soramaz mıydın?"

"Tamam. Peki." Kız kardeşim gözlerini devirdi. "Lily'ye bir mülk alıp Pressed Petal'a sonunda başlayabilmesi için seni engelleyen ne?"

"Sana verdiğim sebeple," diye cevapladım, boğazımdaki duyguların yumruğunu çıkarmak için çabalarken, *çünkü lanet olsun.* Lorenzo'ya hayalimden bahsetmekten kaçındım, bunun yerine her konuşmayı Lavender Lane'e çevirdim ve bu benim cezam.

Lorenzo kolunu sandalyemin etrafına dolayarak, "*Ben hallederim*" der gibi davranıyor. "Lily'ye neye ihtiyacı olursa yardım etmeyi teklif ettim," diyor soğukkanlılıkla. "Ama kendi bildiği gibi yapmak istiyorsa, buna saygı duyarım. Eğer yardımımı isterse, her zaman yanımdayım."

Bu... çok doğru ve gerçekten şaşırdım.

Dahlia şarabını yudumladı. "İyi cevap. Peki, şimdi bana kız kardeşimi sevdiğini ne zaman fark ettiğini söyleyebilir misin? *Lütfen.*"

Bu sefer sinirimi saklamaya bile zahmet etmiyorum. "Hadi ama."

"Ne? Bu dünyadaki en kolay soru olmalı." Şarabından bir yudum alır ve bekler.

Lorenzo'ya bakıyorum, yüzü boş bir maske gibi. "Ona cevap vermek zorunda değilsin," diyorum ve ona sert bir bakış atıyorum.

"Bunu sormaması gerektiğini bilmeli."

Çenemi kavrar ve başımı ona doğru çevirir, gözlerimin içine bakmamı sağlar. "Utanmana gerek yok, *amore mio*."

Kalbim, az önce olduğu gibi kısa bir duraklama yaşadı takma adını duyunca bir an durdu.

Dahlia neşelenir. "Sana bir lakap mı takmış? *Ne şirin*."

"*Tatlımdan* daha *iyisi* yok," diye homurdanır Julian.

"Bu bir yarışma değil." Kız onun omzuna vurur ve

köşeler dudaklarımın dudaklarımın kıvrılıyor,
rahatsız rahatsızlığımdan onun onun
küstahlığından bir göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu.

Lorenzo'nun sıcak bakışları birkaç saniye boyunca yüzümde dolaştıktan sonra çenemi bıraktı ve kız kardeşime döndü. "Lily'yi sevdiğimi fark ettiğim kesin bir an olduğunu sanmıyorum, daha çok küçük ama etkili anların birikimi gibiydi. Onun samimi kalbine, hızlı zekasına ya da dürüst olmak istediğinde ama birinin duygularını inciteceğinden endişelendiğinde burnunu kırıştırmasına bayıldığım anlar. Kendine güvenen, inanılmaz derecede sadık ve benim ligimin çok dışında olan bir kız olduğu için bana bir şans verdiği için hala şaşkınım."

Lorenzo'nun ne dediği umurumda değil.

Kendine ne yalanlar söylediği umurumda değil.

Beni sevmiyor olabilir, ama sözleri bir gün sevebileceği umudunu veriyor. Babamın bana verdiği son altın parayı alıp *onun için* dilediğimden beri hissetmediğim bir umut.

Umarım Lorenzo aradığım kişidir, dedim ve madeni parayı babamın çeşmesine atıp, diğer madeni paraların yanına düşmesini izledim.

Belki de dilek boşa gitmemiştir.

Ya da belki Lorenzo'nun şu anda söylediği sözler sadece bir *yalan*.

Lorenzo ve ben otel odamıza döndüğümüzde sinirlerim gergin. Daha önce oda aydınlık ve ferah görünüyordu, ama şimdi duvarlar üzerime çöküyor gibi hissediyorum.

Lorenzo bana önce duş almak isteyip istemediğimi sorar, ama bu düşünce kalbimin hızla atmasına neden olur, bu yüzden onun önce gitmesine izin veririm. Kapının kapanmasının yumuşak sesi tüylerimi diken diken eder ve duş açıldığında da bu his geçmez.

Saçmalama, diyorum kendime ve dikkatimi telefonuma vermeye çalışıyorum. Sosyal medyada gezinirken banyo kapısı açılıyor ve odamıza buhar bulutu giriyor.

Lorenzo, beline sarılmış bir havlu dışında hiçbir şey giymeden odadan geçer. Michelangelo'nun heykellerinden biri gibi görünür, kırmızı kadife ipin arkasında hayran hayran bakılmak için yapılmış gibi.

Uygun, çünkü ben sadece bakabilirim, dokunamam.

Valizine doğru giderken varlığımı görmezden geliyor ve eğildiğinde sırt kaslarının muhteşem manzarasını gözler önüne seriyor. Çıktığım diğer erkeklerden daha zayıf ama kaslarının kıvrımlarını ve eğimlerini parmaklarımla izlemek isteyeceğim kadar belirgin.

"Beğendin mi?" diye soruyor, bakıp bakmadığımı kontrol etmeden.

Gözlerim sonuna kadar açılıyor. "Nasıl bildin..."

Arkasını dönerek, karnımda bir sıcaklık hissettiren alaycı bir gülümsemeyle bana bakar. "Beni izlediğini hissedebiliyorum."

"Bu yeni bir şey mi?" Onu o kadar çok izlediğim için, öyle olmasını diliyorum.

Kafasını sallar, zihnim allak bulluk olur. "Bunu yapamazsın
sen getiremedin get getiremezdin
getiregetirdin banyoya

banyoya

"Ve beni gömleksiz gördüğünde vereceğin tepkiyi kaçırmak mı? Olmaz."

"Yani bilerek etrafta zıpladığını itiraf ediyorsun."
Parıldayan vücuduna doğru işaret ettim.

O gülmekten boğulur. "*Gösteriş* yapmadım."

"Oda boyunca lanet bir tavus kuşu gibi yürüyordun."

"Sadece sen beni havluyu düşürmemi bekler gibi bakıyordun

havluyu düşürmeni bekler
gibi bana baktın."

"Bakmadım!"

Bana doğru yürürken, kalp atışlarım onun adımlarının ritmine uyum sağlar. "Bir şeyi doğru yapıyorsun..."
Dudaklarımın köşesini okşar ve boğazımda sıkışan bir nefes kaçar.

Onu itmek için uzanıyorum ama ellerim göğsüne değdiğinde her şeyi unutuyorum.

O gülümser. "Göründüğüm kadar iyi hissediyor muyum?" "Sen çok bencil birisin."

"Buna kendine güvenmek denir."

" 'i' yanlış telaffuz ettin."

Kıkırdar, göğsü avuçlarımda altında sesin etkisiyle hareket eder.

Ellerimi ondan çekmeliyim, ama sonra kalbinin beklediğimden daha hızlı attığını fark ediyorum — o kadar hızlı ki, benimkinden daha hızlı olduğunu düşünüyorum.

İlginç bir gelişme.

O da etkilenmiş, hatta daha fazla, ama kendini beğenmiş küçük sırıtişından bunu anlayamıyorum.

Ona göstereceğim. Elimini aşıya doğru kaydırarak karın kaslarını tek tek okşuyorum, nefesini tutarken göğsü duruyor.

"İyi misin?" diye masumca soruyorum, kirpiklerimi kırıştırarak. "Sen tatmin olana kadar bekliyorum."

Ona gülümseyerek bakıyorum. "Seninle olsam, sonsuza kadar beklerdim."

Hafifçe iterek onu geriye doğru sendeletiyorum ve yataktan atlayıp pijamalarımı alıp banyoya giriyorum. Kapıyı çarparak, yüzündeki şaşkın ifadeye gülüyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

Üç kez kalkıp kapının kilidini kontrol ettikten sonra, son kez yatağa giriyorum. Sol tarafı tercih etmeme rağmen, sağ tarafta yatıyorum, çünkü bizi hırsızlardan korumak için takılmış olan zayıf güvenlik mandalına güvenmiyorum.

Otel odalarına giren insanların videolarını çok fazla izledim, bu yüzden bu gece birkaç saatten fazla uyuyabilme ihtimalim çok düşük, özellikle de kiminle aynı yatağı paylaşacağımı düşündüğümde.

Lily'yi umursamıyor olsaydım, onun güvenliğini kendi rahatımdan üstün tutmazdım, ama onu korumak için inkar edilemez bir ihtiyaç var, *sahip olma* arzumla aynı derecede güçlü. Bu dürtü, sahtekarlığımızın her geçen saatinde daha da güçlendi ve bu karmaşık duygularla nasıl başa çıkacağımı hâlâ tam olarak bilmiyorum.

Birkaç duygu aynı anda beni vuruyor ve otomatik pilota geçirdiğim onca yıldan sonra bu çok zor geliyor. Var olmak ama asla gerçekten *yaşamamak*.

Lily, tam tersi bir sorundan muzdarip ve Varoluşsal krizimden habersizdir. Duş alırken bir şarkıya eşlik eder ve varlığını görmezden gelmem imkansızdır.

Yataktan fayanslara çarpan su sesleri duyuluyor ve ben kendimi tutamadan hayal gücüm kendi başına hareket etmeye başlıyor ve zihnimde güzel bir resim çiziyor.

Bu fantezide Lily, sıcak duşun altında tamamen çıplak duruyor ve sabun vücudundan aşağı akıyor. Gözleri kapalı, bu yüzden arkasına girdiğimi görmüyor. Kollarım onu sardığında

onu sardığımda bir nefes alır, ama elimi karnının üzerinde gezdirip sonunda ona ulaştığımda, bu nefes bir iniltiye dönüşür.

Lily duşta bir şey düşürdüğünde zihnimdeki görüntü paramparça oldu.

Siktir.

Yorganı kapıp çeneme kadar çekiyorum ve Lily banyodan çıkmadan önce büyüyen sorunumun ortadan kaybolmasını sessizce emrediyorum.

Dikkatimi başka yere çekmek için elimden geleni yapmama rağmen, düşüncelerim yine Lily'ye dönüyor ve onun şarkı söylemesini suçluyorum. Keşke kötü olduğunu söyleyebilseydim, ama tam tersine, onun neşeli, *pembe en sevdiğim nötr* kişiliğiyle uyuşmayan hoş, şehvetli bir sesi var.

Banyoya gizlice girip telefonunu kapatmak istiyorum, çünkü çıplakken başka bir erkeğin sesini dinlemesini istemiyorum.

Hayal kırıklığıyla inleyerek başımı keten başlığa vuruyorum.

Bir dakika sonra, Lily kapıyı birkaç santim aralayıp kafasını dışarı çıkardı. "İyi misin?"

"Evet. Neden sordun?" Ona bakmak için döndüm ve keşke dönmeseydim dedim.

Su, cildinden akarak boynuna damlıyor ve ardından etrafına sardığı beyaz havlunun altına kayboluyor.

"Garip bir ses duydum sandım."

Sadece ben ölüyorum.

En azından şu anda öyle hissediyorum. Kapı görüşümü engellediği için onu zar zor görebiliyorum, ama havlunun altında ne olduğunu tahmin edebiliyorum. Kalın beyaz kumaş, vücut hatlarını iyi gizliyor, ama geçici elbisesinin kenarı biraz kaymış ve göğüslerinin üst kısmını görebiliyorum.

Gözlerimi ondan ayırmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Kapı tekrar kapanınca, nihayet burnumdan nefes alabiliyorum.

On dakika geçer ve Lily, uyumlu bir pijama takımı giymiş olarak banyodan çıkar. Beyaz kumaşın üzerine serpiştirilmiş lacivert kurdeleli düğmeli pijama takımının seksi bir yanı yoktur, ama benim sikim umursamıyor. Lily'nin tek yapması gereken, şu anda yaptığı gibi dudağını ısırarak, ve kalbim otomatik olarak kanı gitmemesi gereken yere pompalamaya başlar.

Kendine gel. O yorganın altına girerken, yorganı avuçlarımla sıkıca kavrarım. Kullandığı losyonun kokusu çok güzel ve yatakta dönüp durdukça koku daha da güçleniyor.

Onu düşünmekten kendimi uzaklaştırmak için telefonumun kilidini açıp ayarlarla oynuyorum. Dikkatim sadece bir dakika dağılabiliyor, sonra o dönüp bana öfkeyle bakıyor.

"Yer değiştirebilir miyiz?"

"Hayır." Kapıya bakıyorum, son kontrol ettiğimden bu yana beş dakika içinde sihirli bir şekilde açılmadığından emin oluyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Yatağın sağ tarafında uyumayı seviyorum." En azından *bu gece* öyle.

"Ben de."

"O zaman sorun ne?"

Aramızdaki mesafeyi işaret eder. "Böyle uyuyamam." "O zaman senin için uzun bir gece olacak."

O inler. "Lorenzo."

"Yatakta adımın böyle söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Sık sık düşünüyor musun?" "Maalesef."

Bu yorum bana uçan bir yastıkla kafama bir şaplak kazandırdı.

Hala ıslak olan saçlarımı gözlerimden çekip, ona baktım. Elini masumca yüzünün altına saklamıştı

yüzünün altına saklamış, kötü atışına rağmen bir melek gibi görünüyordu.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum kuru bir şekilde. "Hayır," diyor, *p* sesini abartarak.

I uzanıp uzan ve kap kapattım ve ve vererek ona evrensel evrensel "*lüt fen sus*" işaretini yaptı.

Bir dakika boyunca konuşmadan bekledi. "Yer değiştirmeyi istememenin başka nedeni ne?"

Ona dönmüyorum. "Başka bir neden olduğunu kim söyledi?"

"Seni tanıyorum."

Bu üç küçük kelime, kendimi korumak için inşa ettiğim kaleyi yıkan bir yıkım topu gibi ruhumda büyük bir etki yaratıyor.

"Ne var?" diye soruyor ve ben onun susmasını diliyorum. "Yorgun değil misin?" diye soruyorum onun yerine.

"Yabancı yerlerde uykuya dalmak benim için zor."

"Ben de öyle." Yere uzanıp karanlık tavana bakıyorum. "Gizli kamera var mı diye baktın mı?"

"Beni amatör mü sanıyorsun?"

Kıkırdar ve ben de bu sese gülümserim. "Peki ya tuzak kapılar?" diye fısıldar. "İnsan kaçakçılığı çetesi hakkında bir hikaye duydum."

insan kaçakçılığı çetesi hakkında bir hikaye duydum..."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Başlama." "Üzgünüm." O da sırt üstü dönüyor.

"Uyuyamadığında genellikle ne yaparsın?" Bir dakika sonra, yataktan kalkıp kapının kilidini tekrar kontrol etme isteği geçince soruyorum.

"Gerçek suç podcast'leri dinlerim."

"Birazdan cinayet hikayeleri dinleyerek meditasyon yaptığını söyleyeceksin."

"Sadece pazartesi günleri."

Boğazımın derinliklerinden bir ses çıkarırım.

"Şaka yapıyorum!" diye gülüyor. "Genelde televizyon açıkken uykuya dalarım."

"Senin bu kadar iyi olamayacağını biliyordum."

Beni yanımdan çimdikliyor ve ben elini çekmek için can atıyorum — tabii ki bana dokunmamasını öğretmek için. Bunun, el ele tutuşmaktan hoşlandığım ilk ve tek kişi olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Hiçbir ilgisi yok.

"Birçok insan bunu yapar," diyor.

"Bir yerde okudum, çoğu hayatı boyunca yalnız kalıyor."

"Ama *hepsi* değil, yani benim için sorun olmayacak tek bir erkek bulmam yeterli." Gülümsemesi o kadar geniş ki, karanlıkta beyaz dişlerini görebiliyorum.

Onun sözleri gülümsememi yok etti. Lily'nin başka bir adamla yatakta uykuya daldığını düşünmek, iyi ruh halimi mahvediyor.

"Şu lanet televizyonu aç ve yat." Dişlerimi sıkarak cümleyi zorla çıkarırım.

Emrimi yerine getirirken gülümsemesi hiç bozulmuyor. Televizyonun ışığı gözlerimi kamaştırıyor ama Lily kanalları değiştirirken gözlerim alışıyor.

Sonunda *The Silver Vixens*'ın eski bir tekrarına takılıyor ve modası geçmiş kahkaha efektlerini sinir bozucu bulmama rağmen itiraz etmiyorum. Sonunda Lily'nin kahkahalarına daha fazla dikkat ettiğim için kahkaha efektlerini fark etmeyi bırakıyorum.

Buna alışabilirim, kendime itiraf ediyorum.

On dakika sonra göz kapaklarım ağırlaşmaya başlar ve bir bakmışım, kafamda tek bir endişe bile olmadan uykuya dalmışım — hoş bir nadirlik.

Ve bunun sebebi açıkça Lily.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

Ertesi sabah, gece bir ara üzerime ağır bir battaniye gibi atlayan Lily sayesinde, sersemlemiş ve tahrik olmuş bir şekilde uyanıyorum. Uylukları ereksiyonumun üzerine uzanmış, başı çenemin altına gömülmüş, sık nefeslerimle birlikte inip kalkıyor.

Hareket edip onu uyandırmaktan korkuyorum, ama yatakta kalmaktan da aynı derecede korkuyorum, çünkü bu şekilde bana sarılmış halde kendini bulduğunda ne olacak?

Gitmelisin. Kalkmaya karar veriyorum, ama Lily'nin kucaklamasında rahatlatıcı bir şey var. Birden fazla şey, vücudunun ağırlığı gibi. Cildime yapışan losyonunun tanıdık kokusu. Uykusunda çıkardığı tatlı mırıldanmalar, anlamsız sözler.

Bu ilginç tepkimi sadece *merak* olarak sınıflandırmalıyım. Ama bunun çok daha derin olduğunu biliyorum ve kendime birkaç mutlu an için bunu keşfetme izni veriyorum.

Bana güveniyor gibi hissettiriyor, buna hiç gerek yokken. Koruyucu, çünkü kollarımda yatarken çok masum görünüyor. Ve en zehirli duygu, o kadar *sahiplenici* ki, bir daha yanında uyandığında tek kişi ben olmak istiyorum.

Dur. Hayır.

Lily'e karşı sahiplenici hissetmek *doğru* gelebilir, ama bu bizim durumumuz için ne kadar *yanlış* olduğunu değiştirmez.

Bir anlaşmamız var ve bunu kampanyam ve akıl sağlığım için çünkü takıntılı düşünceler başladıktan sonra, kısa süre sonra kompulsif davranışlar da başlar ve sağlıklı bir döngü oluşur. Spor salonu için otel odasından çıkmak fiziksel olarak bana acı veriyor, ama biraz mesafeye ihtiyacım var.

Spor salonu aramak için otel odasından çıkmak fiziksel olarak bana acı veriyor, ama biraz uzaklaşmam lazım. Koşarken, Lily'nin Chicago'da tek başına dolaştığı görüntü gözümün önüne geliyor.

Aceleyle koşu bandından atlayıp odamıza yöneldim.

Asansör düğmesine basarken, *onun kaçmadığından emin olmam gerektiğini* söylüyorum.

Onun kaybolmasını, yaralanmasını ya da daha kötüsünü istemezsin, diye cevaplıyor , ve midem düğümleniyor.

Yaralanmaktan daha kötü ne olabilir?

Ve şimdi kıyamet senaryoları düşünmeye başladım ve bu canlı hayal gücüm için Lily'nin tüm gerçek suç podcast'lerini suçluyorum.

Belki de onu uzaktan kontrol edebilmek için bir takip bileziği falan almam gerek.

Evet, öyle yapacağım. Odama girer girmez bir tane sipariş edeceğim.

Kafamdaki ses aniden sustu ve rahatlamak yerine, sadece korku hissettim, çünkü istediğini tam olarak elde ettiğini biliyordum: büyüyen koleksiyonuna ekleyeceği yeni bir dürtü, ve bu dürtü Lily'nin yanında kaldıkça daha da gelişecekti.

Bunu garanti edebilirim.

İyi haber: Lily hala otel odamızda. Kötü haber? Kanepede oturmuş, ellerine gözyaşlarını siliyor, hıçkırıklarından vücudu titriyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, yüzünden akan gözyaşlarına dehşetle bakarak.

Kafasını sallamadan önce sinirleniyor. "Hiçbir şey."

Bir mendil alıp ona uzattım, bu sayede kendimi daha az işe yaramaz hissedeceğimi umuyordum.

Yaramadı.

O ellerinden başını kaldırıp bakmıyor, ben de ellerini indirip maskarasının akmaya başladığı gözlerinin köşelerini siliyorum. "Ne olduğunu söyle bana."

"Neden umursuyorsun?" Kendimi kontrol etmekte zorlanmamı sağlayan sulu gözleriyle bana bakıyor.

"Dün de söyledim, sen benim için önemlisin." Hoşuma gitse de gitmese de.

"Bütün olanlardan sonra sana nasıl güvenebilirim?"

"Güvenmek zorunda değilsin, ama yine de güvenmeyi seçersen, ben de aynısını yapmaya çalışacağım." Derin bir nefes alıp tutuyorum ve ekliyorum: "Seni ağlarken ya da üzgün görmek istemiyorum. Kendimi çaresiz hissediyorum ve kontrolü seven biri olarak bu... zor."

Gerçeği yüksek sesle itiraf etmek işe yaramış olmalı, çünkü Lily sonunda Daisy hakkında konuşmaya başladı. Detayların çoğunu zaten biliyorum, ama bilmiyormuş gibi davranıyorum. Daisy'yi ziyaret etmekten bahsederken gözlerindeki parlaklıktan, pazartesi günü onu evlat edinmek isteyen birinden bahsederken gözlerinin ışıldamasından, tüm duygularını içime çekiyorum.

Hayatımın çoğunu duygusal bir kaçış sanatçısı olarak geçirdim, çünkü duygular kaygımı besliyor. Ama Lily'nin yanında, kendi endişelerimden çok onun mutsuzluğu beni etkiliyor ve onun sorunlarını çözme arzusu beni yönlendiriyor.

"Onu evlat edinmek ister misin?" diye soruyorum.

"Yapamam." Sesi titriyor. "Annem alerjik." "Peki ya Rafa? Onun bir çiftliği var, hayvanlarla dolu."

Kafasını salladı. "Onun evlat edindiği hayvanlarla başı yeterince dertte."

"Bir tane daha ne fark eder ki?"

Yumuşak bir kahkaha atar ve bu, sanki biri göğsüme bir tüp sokmuş gibi ciğerlerimdeki baskıyı biraz hafifletir.

"Çok fazla. Bana zaten söyledi. *İki kez*." Yüzünden tek bir gözyaşı damlası akar, ben onu silerim, ama yerine bir başkası gelir.

Daha fazlası akmaya devam eder ve onları durdurma çabalarımı boşa çıkarır. "En tatlı, en sevimli kız olduğu için bir yuva bulacağını biliyordum." *İmkansız*. "Ama..." Sesi çatlar, benim kararlılığım da.

Siktir.

Bir adım geri çekilip ıslak saçlarımı ellerimle tarıyorum. Son köpeğimle yaşadığım travmatik deneyimden sonra bir köpek sahiplenmeyi hiç düşünmemiştim, ama Lily'yi mutlu edecekse bu fikre karşı değilim.

Bu bencilce bir davranışsa, olsun. Benim davranışlarım, Lily'nin tüm özverili davranışlarıyla dengelenecek, tıpkı karmik dengeyi sağlamak için çabalayan iki terazi gibi.

"Veterineri arayacağım," diyorum, biraz sert bir sesle.

Bana dönüp gözlerini kocaman açarak sorar. "Ne?"

"Daisy ile tanışmak ve onun neyi bu kadar özel kıldığını görmek istiyorum." Teknik olarak bu doğru.

"Neden?"

Sorusunu duymazdan gelip valizime yöneliyorum. Valizim düzenli, kirli giysiler ayrı bir çantaya konmuş, ama temiz giysilerimi yeniden katlayarak gösteriş yapıyorum.

Elini omzuma koyar ve dönmemi ister.

Dönmüyorum.

"Lorenzo," dedi o çok tatlı sesiyle.

Ne kadar tatlı konuşursa konuşsun, pes etmeyeceksin.

İç çamaşırlarımı saymaya başlıyorum, çünkü iki gecelik bir seyahat için neden on çift giysi getirmişim ki? Birkaç kez altıma işlemeyi mi planlamıştım?

Maalesef Lily pes etmiyor. "Ne zamandır evcil hayvan almak istiyorsun?"

"Son zamanlarda ilgimi çekti." *Artık bana soru sormayı kes*, diye içimden yalvarıyorum.

Boşuna uğraştığımı bilmeliydim, çünkü o biraz daha sorguluyor.

"Bunu benim için yapma."

"Ben " Yapmıyorum bunu bunu bunu kendim kendimkişi zihinsel sağlığı, onun artık ağlamamasından fayda görecektir olan kişi için.

Ve kim bilen? Belki ben büyü sevmeye Daisy'nin Daisy'nin büyük, boş evimde.

Lily ve ben, Julian ve Dahlia ile brunch için buluşuyoruz, sonra tekrar ayrılıyor, bu sefer kızlar kendi başlarına çıkıyor. Öğleden sonrasını Julian Lopez ile geçirmektense tek başıma takılmayı tercih ederim, ama o yanımdan ayrılmıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, listemdeki ilk kuyumcu dükkanının girişinde durduğunda.

Satış alanına bakıyor, yüzü giderek soluyor. "Lütfen Lily'ye elmas küpe almayı düşündüğünü söyle."

"Sana istediğini söyledi mi?" "Evet. Artık espri konusu oldu."

"O zaman ben de listeme ekleyeyim."

"*Listeniz* var mı?" Yakındaki çöp kutusuna özlemle bakar.

Gülmemek için dilimi ısırıyorum. Hevesli bir çalışan kendini tanıtıyor ve ne aradığımı söyledikten sonra, bana nişan yüzük seçeneklerini göstermeye çok hevesli.

Julian bayılacak gibi görünüyor, bu yüzden birinin ona sandalye getirmesini rica ediyorum.

"Umarım bu bir şakadır." O da bacaklarına güvenmiyor olmalı ki, seve seve oturur.

Onu görmezden gelip göz kamaştırıcı yüzüklere odaklanıyorum. "Lorenzo."

"Julian."

"Her şey çok, çok hızlı geliyor. Belki biraz yavaşlamalısın..."

"Tek ilgilendiğim şey, Lily'nin en çok hangi yüzüğü beğeneceği."

Tüm yüzükleri kontrol ettikten sonra başını salladı.
"Hiçbiri."

Kaşlarımı çatıyorum. "Burada onun hoşuna gidecek bir şey olmalı. Burası Chicago'nun en iyi mağazası."

Para ile satın alınabilecek en beyaz, en berrak elmaslarla dolu vitrine bakıyor. "Dükkan değil. *Rengi*." Satıcı duraksıyor. "Zümrüt veya safir gibi bir şey mi tercih ederdi?" Zümrüt veya safir gibi bir şey mi?"

Julian bana bakıyor. "Bu soruyu cevaplayamıyorsa, evlilik teklifi yapmamalı."

Kendi oyunumda Julian Lopez denen herif tarafından mı alt edildim?

Hayır. Reddediyorum.

Düşün, Lorenzo, diyorum kendime, Julian'ın sınavında başarısız olmayı reddederek. En azından bir ipucu verdi, yani Lily geleneksel bir elmas istemiyorsa, başka bir renk olmalı.

Onun safir isteyeceğini sanmıyorum, bunu biliyorum, ama zümrüt daha zor. Çiçek saplarının renginden yeşili sevdiğini biliyorum, bunu kuyumcuya söylüyorum.

"Yüzüğün kenarına zümrüt taşlı bir tasarım yapabiliriz," diyor ve ben başımı sallayıp ana elmas hakkında düşünüyorum.

Pembe en sevdiğim nötr renk, diye yazmıştı arkadaşlık profilinde, ve Lily'nin neyi seveceğini tahmin etme yeteneğimi sorguladığım için kendime tokat atmak istiyorum.

"Pembe renkli değerli taşlar nelerdir?"

Julian'ın gözlerinde, doğru yolda olduğumu gösteren küçük bir ışıltı var ve onu yanılttığım için hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Soruma cevap veremeyeceğimi umduğu için çok yazık.

Aptal.

"Pembe mi?" Kuyumcu tereddüt ediyor. "Burada safir ve elmas var, ancak elmaslar çok daha pahalı."

"Mükemmel. Elinizdeki her şeyi görmek istiyorum."

Julian'ın sınavından başarıyla geçmiş olmalıyım, çünkü ağzını sıkı tutuyor ve benim hayatının ayrılmaz bir parçası olduğumu sindirmeye çalışırken sessizce kaşınıyor.

Seçimlere kadar Lily ve ben ayrılıyoruz.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Lily

Kız kardeşim ve ben son iki saati elbise aramakla geçirdik. Dahlia, bağış toplama yemeği için iki elbise de dahil olmak üzere yedi farklı kıyafet buldu, ama ben kendime uygun bir şey bulmakta zorlandım.

En sevdiğim kıyafetleri yavaş yavaş daha az cesur parçalarla değiştirmeye başladığımda, bunun kalıcı olmayacağını söyledim. Karmaşık duygularımı çözene kadar geçici olarak yaptığımı söyledim.

Bunu, kendimi savunmasız hissetmek istemediğim için yaptığımı söyleyerek haklı çıkardım. Kendimi ifade etmek istemediğimi, ister sözlerimle ister kıyafetlerimle olsun, ve kesinlikle kimsenin dikkatini çekmek istemediğimi söyledim.

Ama gerçekten başkalarını mı düşünüyordum, yoksa çarpık benlik algımdan mı endişeleniyordum?

Çünkü Lorenzo'dan sonra başarısız olan yeni ilişkimden sonra, dürüst olacağım: Kendimi pek sevmiyordum. Başka biriyle yatağa atladığımda özgüvenimi artırmak için çaresiz hissediyordum ve hatamı fark ettiğimde o kişiyi incittiğim için utanıyordum — gerçi Richard artık siktirip gidebilir.

Ama belki de yaptığım seçimler için kendimi affetmenin zamanı gelmiştir.

Belki de artık *ilerleme* zamanıdır.

Çünkü ben kendimi kabul edemiyorken, başkalarının *beni* kabul etmesini, hatta *takdir etmesini* nasıl bekleyebilirim?

Bu gerçek bunu ileriyeilerletiyor ve yeniden yeniden canlanıyorum. Dahlia'nın

listesindeki başka bir butiğe doğru ilerlerken yeniden canlanıyorum. Vitrindeki elbise nefesimi kesiyor ve önünde durup kalıyorum.

Sanki benim için yapılmış gibi hissediyorum, renkli pembe çiçekler ve yeşil yapraklar, tül gibi bebek mavisi kumaşa işlenmiş. Korse daha küçük çiçeklerle süslenmiş, tül etek ise daha büyük çiçek desenli brokarla kaplı, şekli vücudumu güzel gösteriyor ama annemi mutlu edecek kadar da kapalı.

"Tamam, işte beklediğim görünüm bu!" Dahlia beni butiğin içine sürükler ve orada şampanya kadehleri ve mankenlerin üzerindeki elbiseleri çıkarmaktan büyük mutluluk duyan iki sevimli bayan tarafından karşılanılır.

Küçük bir soyunma odasına alınırım ve elbise bana verilir. Kız kardeşim ise kapının dışında şampanyasını yudumlarırken oturmaktadır. Odada ayna yoktur, bu yüzden soyunma odasından çıkmadıkça nasıl göründüğümü göremem.

"Fiyat etiketi yok," diyorum tasarımcı elbisesini giyerken.

"Lorenzo'nun aldırmayacağına eminim."

Sinirli bir şekilde elbiseye bakıyorum. Elimi tül eteğin üzerinde gezdirmeden edemiyorum, satın almaktan vazgeçmek için tek bir kusur bile bulmayı umuyorum. Yakından bakınca karmaşık detaylar daha da güzel görünüyor ve renkler çok daha canlı, bebek mavisi rengi durduğum ışığa göre farklı görünüyor.

Odanın dışına çıkıyorum ve kız kardeşim nefesini tutuyor. Satış elemanlarından biri koşarak gelip korseyi düzeltmeme yardım ediyor ve beni aynaya doğru çeviriyor.

Yansımam bana bakıyor ve duygulanmadan bakışlarımı sabit tutmak zor.

Aylarca kendimi sakladıktan, yaptığım hatalar ve görmezden gelemediğim güvensizliklerimden dolayı kendimden nefret ettikten sonra, güçlü bir özlem duygusu beni sarar.

"Siyah rengi var mı?" Dahlia, açıkça benimle dalga geçerek satış elemanına sorar.

"Uh. Hayır," diye cevaplıyor.

Dahlia dudaklarını bükerek numara yapar. "Yazık. O zaman kardeşim muhtemelen almayacaktır."

Gözlerimi devirip deneme kabinine geri giriyorum. Elbiseyi hemen çıkarmak yerine, bir fotoğrafını çekip anneme gönderiyorum, sonra giysilerimi giyip kasaya doğru yürüyorum.

Cüzdanımı açıp kredi kartımı almak için baktığımda, Lorenzo'nun adının yazılı olduğu siyah kart dışında hepsinin kaybolduğunu fark ettim.

Onun bu ustaca hareketinden çok etkilenmişim ki, kartını makineye okuturken sinirlenemiyorum. Yanaklarım gülümsemekten ağrıyor, ve bunun sebebi sadece Lorenzo'nun banka hesabına yapılan büyük darbe değil.

Aynı zamanda, mağazadan eski halim gibi değil, daha iyi, daha özgüvenli bir versiyonum gibi hissederek çıkıyorum.

Ve gerçekten daha mutlu olamazdım.

Dahlia ve ben, onun listesindeki bir sonraki alışveriş yerine giderken yeni bir mesaj geldi.

LORENZO

Kartımda neden sadece bir harcama var?

ME

Çünkü sadece bir elbise aldım.

LORENZO

Nasıl? Saatlerdir alışveriş yapıyordun.

ME

Yeniden bir araya gelene kadar saatleri mi sayıyorsun?

LORENZO

Julian varken imkansız.

Gülerek Dahlia'nın telefonundan başını kaldırmasını sağladım. "Lorenzo sana mesaj mı attı?"

"Evet."

"Julian'la vakit geçirmek hakkında bir şey söyledi mi?"

"Pek sayılmaz."

"Bu kadar uzun süre ayrılmadan birlikte kaldıklarına şaşırdım."

Kıkırdamaya başlıyorum, ama yeni bir mesaj geliyor.

LORENZO

Julian, Dahlia'nın onun kartından çok fazla para harcadığını söylüyor.

ME

Harcamış.

LORENZO

Benimki o mağazada mı kayboldu?

ME

Kendi kıyafetlerimi kendim alabilirim.

LORENZO

Asla yapamazsın demedim.

O zaman neden umursuyorsun?

LORENZO

Kötü görünüyor.

Nasıl?

LORENZO

Artık milyarderler kulübünde olmadığım için zaten fakir olduğumu düşünüyorlar.

Kendime gülümsemeden edemiyorum.

ME

Milyarderlerin rekabetine aldırış etmemek ne oldu?

LORENZO

Görünüşe göre istediğim kadar gelişmiş değilim.

ME

Julian içindeki mağara adamını mı ortaya çıkardı?

LORENZO

Evet. Onu ölümüne dövüşe davet etmediğim için şanslı.

ME

Yapma. Kız kardeşim seni asla affetmez.

LORENZO

iç çekiş

LORENZO

Tamam.

ME

Teşekkür ederim.

LORENZO

Benim paramı daha fazla harcayarak minnettarlığımı göster.

Banka hesabında büyük bir fark yaratabileceğimi sanmıyorum, ama elimden geleni yapacağım.

LORENZO

Yarın seçeceğin araba bunu telafi edecektir.

Ertesi sabah, Lorenzo ve ben erken kalkıp araba almaya gideriz. Bütün günümüzü alır, ama sonunda Mercedes bayisinden Lorenzo'nun şu anki arabasının daha yeni ve daha mavi bir versiyonu olan bir SUV ile çıkarım. Yıllarca yeni bir araba almamak için mücadele ettikten sonra adımlarımda biraz neşe hissetmekten suçluluk duyarım, ama sürücü koltuğuna atladığım anda bu duygu kaybolur.

Lorenzo, kapımı hemen kapatmak için harekete geçmez. Bunun yerine kolunu kapıya dayar ve sürücü kursunda sorulabilecek türden sorularla beni sorguya çeker.

"Araba kullanmayı bildiğimi biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Evet."

"O zaman bu yirmi soru da ne?" "On yıldan fazla süredir yeni araban yok."

"İlk gün kazaya karışacağım diye mi endişeleniyorsun?"

Yüzü soluyor ve hayatımda hiç bu kadar duyarsız hissetmemiştim.

Ailesi trafik kazasında ölmüş! Kendime bağıyorum.

Daha iyi bir cevap bulmak için çabalamaya başlıyorum. "Hız sınırının altında gideceğim. Hayır, bekle. Ondan da daha yavaş gideceğim, böylece beni geride bırakmaktan başka seçeneğin kalmayacak."

Kapıyı daha sıkı tutar, kolundaki damarlar belirginleşir. Gözlerindeki vahşi bakışlar beni bu kadar sarsmasaydı, kaslı vücuduna bakıp kendimi kaybedebilirdim.

Lorenzo derin bir nefes alır ve cebine uzanır. Elini orada tutmasını beklerken, bir Moirai zarını çıkarır ve bana uzatır.

"Şey, bununla ne yapmam gerekiyor?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Al."

Ben ise şaşkınlıkla bakakaldım. "Ama bu senin."

"Bir tanesini benim için saklamamı istiyorum." Parmaklarımı yumruk yapıp uzaklaşmadan önce, kalbimin bir parçasını da yanında götürüyor.

"Şans getiriyorlar mı acaba?" Lorenzo bir adım daha geri çekilip gözlerindeki karanlık bakışı fark edince şaka yapıyorum.

"Belki sana göre."

"Öyleyse eve giderken yol üzerinde durup bir piyango bileti alacağım."

"İki tane al."

"Anlaştık," diyorum gülümseyerek.

Bakışları bir an daha yüzümde kalır, sonra eşleşen SUV'sine doğru geri döner.

Avuç içimi açıp babasının zar setinin yarısına bakıyorum. Lorenzo, zarların biri koltuğun arasına düştüğünde o kadar paniklemişti ki, ikisini bu kadar kolayca ayırmaya razı olmasına şaşıyorum.

İçimdeki romantik, onun bu hareketinin ardındaki gizli anlamı aşırı derecede önemsemek isterken, gerçekçi tarafım ise vücudumu saran heyecanı görmezden gelmeyi planlıyor, çünkü umutlanmamam gerektiğini biliyorum.

Sana bir araba aldı, o yüzden bu umutları artık gerçekçi bulma.

It appears that my plan to have him realize he has Bana olan hisleri biraz fazla iyi gidiyor, o kadar ki, diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Lorenzo'nun benim güvenliğimden daha fazlasını önemsedğini kolayca kabul etmesi imkansız - ilk seferinde tam da bu yüzden beni itti.

Ama geçen seferin aksine, bu sefer savaşılmaya hazırım çünkü ne istediğimi biliyorum ve o her zaman O oldu.

Güneş battıktan çok sonra Lake Wisteria'ya vardık, bu yüzden bir pazar öğle yemeğini daha kaçırdım. Lopez-Muñoz grup sohbetine göre, bir sonraki öğle yemeğine Lorenzo'yu getirmem bekleniyor. Hiçbir mazeret kabul edilmeyecek.

Her zamanki gibi, Çocuk Masası grup sohbeti kendi mesajlarıyla devam ediyor

kendi mesajlarıyla devam ediyor, ama ben yeni SUV'mi güvenli bir şekilde garaja park edene kadar hiçbirini okumuyorum.

RAFA

Keşke orada olabilseydim.

DAHLIA

Hayır, olamazsın.

Rafa'nın Ellie'yi Avrupa'da ailesiyle ve Nico ile ziyarete gitmesine sevindim, çünkü endişelenecek bir kişi azaldı.

ME

Önemli olan düşüncen.

JULIAN

Öyleyse, en iyi davranışımı *sergilemeye çalışacağım*.

DAHLIA

Chicago'dan sonra ikinizin en iyi arkadaş olduğunuzu sanıyordum.

JULIAN

Bu hafta sonu hala bana konuşma yaptırdığına göre, hayır.

Gülüyorum, ama Lorenzo pencereme vurunca koltuğumda zıplıyorum.

"Ne ne ne burada burada sordum.soruyorum,
nefes nefese korkudan korkudan

"Eve sağ salim vardığından emin olmak istedim."

Kapıyı açıp arabadan indim. "Bir mesaj yeterdi."

Kaşları çatılır ve bu seçeneği düşündüğünü merak ederim.

"Al." Cebimden zarları çıkarır ve ona uzatırım.

O, zarın üzerine bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Lotoda kazanıp kazanmadığınızı öğrenene kadar sakla."

Gülümsememek için uğraşıyorum ama başaramıyorum ve zarları cebime geri koyuyorum. "Güvenli bir yerde saklarım."

Adamım başını salladı, yutkundığında adem elması sallandı. Parmak uçlarına basıp onu öpmek istedim ama kendimi tuttum ve yerine elimi göğsüne koyup aşağı doğru kaydardım. Nefesinin kesilmesi bir ödül gibi geldi ve daha da ötesi, gelecek olanın bir vaadi gibi.

Lorenzo'nun araya girip Daisy'yi evlat edinmesini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Benim yüzümden olmadığını iddia edebilir ve belki de köpek istemek için kendi nedenleri vardır, ama onun kararını etkilemediğimi söylemek imkansız.

İkimiz de biliyoruz ki, ben olmasaydım, hayatının geri kalanını köpek arkadaşlığı olmadan geçirmekten tamamen memnun olurdu.

Ertesi sabah hayvan kliniğinde beni karşılayıp evlat edinme belgelerini imzalamaya hazır olduğunda, bunu büyütmemeye çalışıyorum, ama dünyanın en sevimli pitbull'u Daisy'yi görünce, kaçmaya hazır gibi dururken, bu imkansız hale geliyor.

Özel muayene odasında bir dakikadır bekliyoruz ama o hala kapı kolunu bırakmıyor, vücudu gergin.

"Lorenzo, Daisy ile tanış." Yere oturuyorum ve Daisy kendi kendine benim kucağımı sandalyeye çeviriyor.

"Bu Daisy mi?" Ağzını açıp kapama şekli beni güldürdü.

"Ne bekliyordun?"

"Bir tür köpek ya da belki bir golden retriever. Bu değil... bu..."

Daisy'nin kulağının arkasını kaşıyorum, dili dışarı çıkıyor. "Güzel mi?"

"*Canavar*," diye tıslar.

Ellerimi Daisy'nin kulaklarına bastırıyorum. "Baban öyle demek istemedi, bebeğim. O sadece... çok şaşırdı."

Lorenzo'nun gözlerinde kötü bir parıltı var ve şu anda aklından geçenleri öğrenmek için en sevdiğim spor ayakkabılarımı feda ederdim.

Daisy havlar ve derin bas sesi Lorenzo'nun elini yüzüne sürmesine neden olur. "En azından havlayan bir köpek değil."

"Bak, olumlu yanları arıyorsun." "Liste kısa, fazla umutlanma."

Daisy'yi göğsüme yasladım. "Vazgeçiyorsun, sakın söyleme."

"Çekilmeliyim." Kapı kolunu bırakıp bir adım geri çekildi.

İlerleme var.

"Ama vazgeçmeyeceksin," diyorum kendinden emin bir şekilde. "Çünkü bu beni çok, çok üzecek." Alt dudağımı dışarı çıkararak titretir, aynı anda gözlerimi yumuşatmaya çalışırım.

Ağzıma sanki nefret etmekten zevk alıyormuş gibi bakıyor. "Bu bir hata."

Kalbim, Lorenzo'nun onu dart tahtası olarak kullandığı hissine kapıldım. "Ne demek istiyorsun?"

Daisy'nin gözlerine bakarken teni soluyor. "Başka bir canlıya bakacak nitelikte değilim."

Karnımda gerginlik oluşur. "Bana bakıyorsun, bir köpeğe bakmak ne kadar zor olabilir ki?"

"Benim için imkansız gibi görünüyor." "Nasıl yani?"

"Bir zamanlar bir köpeğim vardı. Sonu iyi olmadı." O kadar alçak sesle konuşuyor ki onu duymakta zorlanıyorum.

Kalbim sıkışır. "Üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi." Lorenzo, Daisy ve onun ne tür bakıma ihtiyacı olduğu hakkında daha fazla soru sorarken, ben Lorenzo'nun köpeğini ve ondan bahsederken gözlerinde neden o kaybolmuş bakışın olduğunu merak ediyorum.

Lorenzo bizi Lake Aurora'ya evcil hayvan malzemeleri almaya götürüyor. Yerel dükkanları desteklemeyi tercih ederdi, ama veteriner Daisy'nin kilo almaya devam etmesi için özel bir mama önermiş.

Şehrin yeni binaları ve zincir mağazalarıyla artık tanıyamıyorum.

Eski Oak Tree Road'da ilerlerken, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Yüz yıllık muhteşem meşe ağaçlarının sıralandığı bu dolambaçlı caddenin, sıradan mağazalar ve alışveriş merkezleriyle dolu bir caddeye dönüştüğünü anlamak zor.

"Burası ruhsuz bir yer gibi."

"Nasıl yani?"

"Bir zamanlar sevdiğim her şey yok olmuş."

"Ne gibi?" Gözleri yolda olsa da, söylediklerimi dinlemek için sürekli bana bakıyor.

"Devasa meşe ağaçları. Aile işletmesi dükkanlar. *Karakterî*." Retro tarzı lokanta-eczaneye ne olduğunu merak ederken, yepyeni eczaneyi işaret ediyorum.

"Wisteria Gölü'nün başına da tam olarak bunun olacağından korkuyorum," diye cevaplıyor.

"Mesajını iletmenin daha iyi bir yolu olmalı."

"Ben çalışıyorum çalışıyorum çalışıyorum İ
bağlantı mimarlarla bahsettiğiniz
bahsettiğiniz mimarlarla iletişime geçtim ve bana
Lavender Lane'in planlarını gönderdiler."

"Morrison ve Holmes
mı?" O başını salladı.

"Bunu nasıl başardın?"

Gözleri yolda kalıyor, ama hafifçe sertleşiyor. "nemli
mi? İhtiyacımız olanı aldım."

Ben irkilirim. "Lütfen bunun yasal olduğunu söyle."

"Evet. Aşta ve kapitalizmde her şey mubahtır ve
Ludlowları daha iyi bir sözleşme için ihanete hazır oldukları
ortaya ıktı."

"Dur biraz. Onları işe almayı mı planlıyorsun?"

Aşırı bir rahatlıkla koltuğuna yaslanır. "Hayır. Ve bunu
yapma gücüm olsa bile yapmazdım, ama bu beni onları e-
postaya ekleyip kuzenime resmi olarak tanıtmaktan ve
şirketlerini tavsiye etmekten alıkoymadı."

"Hala ailenle konuşuyor musun?"

Gülümsemesi kibirli bir hal aldı. "Hayır, ama şirket bunu
bilmiyor."

Göğsümde sıkışmış bir duygu yumağı olmasaydı gülerdim,
ama Lorenzo'nun paylaştığı haberleri düşününce endişe
eğlencemi yok ediyor.

Evet, mimari planlara erişim amacımıza yardımcı olacaktır,
ancak herkes Ludlow ailesine kr krne güveniyor, peki ya
kasaba belediye başkanının en iyisini bildiğini varsayarsa ne
olur? Ludlow ailesi yıllardır Lake Wisteria'yı yönetiyor ve
yerel ekonomimiz sadece büyük kazançlar elde etti.

Ama ya...

"Kasabada kaç tane küçük işletmeyle çalışıyorsunuz?"
diye soruyorum, kafamda düşünceler o kadar hızlı dönüyor
ki, zorlukla yetişebiliyorum.

"ok."

"Yaklaşık sayı?"

"Elli mi? Emin olmak için hesap tablosuna bakmam lazım."

Gözlerim gözlerim şaşırdı. "Vay canına.
Tamam Bu daha düşündüğümden
düşündüğümden

"Neden soruyorsun?"

Ağzım bir gülümsemeye kıvrıldı. "Çünkü bir fikrim var."

OTUZUNCU BÖLÜM

Lily

Sonraki hafta tam bir kaos. İlişkimiz Lorenzo'nun oy oranlarına olumlu etki ediyor gibi görünüyor, bu yüzden ekibi bu ivmeyi sürdürmek için her zamankinden daha fazla çaba sarf ediyor.

Lorenzo belediye başkanlığı tartışmasına hazırlanmakla meşgul olduğu için, serbest zamanlarımı Willow ile geçiriyorum. Rakamlar yükseldiği için Willow da kampanyaya çok daha olumlu bakıyor. Lorenzo'nun evinde birkaç kez buluşup, aynı desenli çorapları giyerek fikirlerimizi paylaşıyoruz.

Onun evine ilk gittiğimde gördüğüm çorap sepetini fazla düşünmemeye çalışıyorum, ama Willow, Lorenzo'nun seçtiği çorapları çok komik bulduğunu söyleyince, onları onun aldığını öğrenince hoş bir sürpriz yaşıyorum. Renkleri, stilleri ve desenleri farklı olsa da, hepsinin ortak bir özelliği var.

Hepsi sevdiğim şeyleri temsil ediyor.

Bazı çoraplar, üzerine nakış veya baskı yapılmış çiçekler, kalpler ve fiyonklarla daha yüzeyselken, diğerleri uygulamada yaptığımız sohbetleri hatırlatıyor bana. Örneğin, gerçek suçlara olan tutkum için Halloween'den esinlenilmiş çoraplar veya en sevdiğim, *The Silver Vixens* temalı çoraplar.

Bu çoraplar diğerlerinden sıyrılıyor ve Willow ile kampanya için birkaç fikir konuşurken bana şans getirmesini umuyorum.

İnsanları Lorenzo'nun işlerine ne kadar yardımcı olduğunu anlatmaya teşvik etmek istiyoruz, ancak para hassas bir konu ve bu konuda konuştuğumuz birkaç kişi de aynı cevabı verdi.

Lorenzo'nun yardımına minnettarız, ama insanların bunu bilmesini istemiyoruz.

İlk zorlukta pes etmeyi düşünmüyorum, ama Lorenzo İkinci Aşamaya geçmeden önce zamanım azalıyor.

En azından daha iyi bir alternatif bulmak için birkaç haftam daha olduğunu bilerek rahatlayabilirim. Cumartesi günü Lorenzo beni spa günü sürpriziyle karşıladığında rahatlayabilmemin tek nedeni bu.

O. Willow değil, bunu Cuma gecesi bana gönderdiği mesajda özellikle belirtmişti.

Annem ve kız kardeşim de aynı derecede heyecanlı çünkü onları da davet etti ve günü kendimizi şımartarak geçiriyoruz. Programımız masaj, manikür, pedikür ve cildimizi parlatacak bir tür vücut sargısı hizmetiyle dolu. Lorenzo her şeyi düşünmüş, bana eski Hollywood yıldızları gibi görünmemi sağlayacak bir saç şekillendirme randevusu bile ayarlamış.

Her şey çok iyi düşünülmüş, eve döndüğümde beni bekleyen paket bile.

"Nedir bu?" Dahlia, siyah kutuyu merakla inceleyerek kaşlarını kaldırdı.

Yayı çekip kapağı açtığımda sekiz mücevher kutusu ortaya çıktı; biri daha büyük dikdörtgen şeklinde, diğerleri ise yüzük kutularına benziyordu.

O yapmaz...

İlk küçük kare kutuyu açtığımda, elbiseme mükemmel uyan bir çift pembe elmas küpe çıkınca rahatladım.

"Seni gerçekten tanıyor!" diye bağırıyor Dahlia.

"Evet," diyorum, kelimeyi uzatarak. Julian, Lorenzo'ya bu şakayı anlatmış olmalı, çünkü ben bu konuda tek kelime bile etmemiştim.

Bir sonraki küçük kutuyu açtım ve ilkinden farklı, ortasında beyaz markiz kesim pırlantalarla çevrili zümrüt taşlı başka bir çift küpe buldum.

"Aman Tanrım." Dahlia küpelere bakarken, ben de içinde muhteşem yakutlar bulunan başka bir kapalı kutuya uzanıyorum.

Yedi küçük yüzük kutusu da açılıp gökkuşağının renklerine göre düzenlenene kadar devam ediyorum. Bu, çiftler olarak çıktığımızda ona kıyafetlerimizi uyumlu hale getirmeyi sordüğüm konuşmayı hatırlatan görsel bir hatıra.

Görünüşe göre Lorenzo sadece gökkuşağının renklerini hatırlamamı istemiyor.

Onları *giymemi* istiyor.

Hediyeyi ya da arkasındaki duygusal anlamı bile kavrayamıyorum, kız kardeşim omzuma çarpmadan önce söylediği şeyleri ise hiç anlamıyorum.

"Sonuncuyu aç!" Bana daha büyük dikdörtgen kutuyu uzatıyor.

Kapağı açtığımda, ortasında üç altın boncuk bulunan zarif bir altın bilezik görüyorum. Plastik dostluk bileziklerinden birine benziyor, ancak üzerinde elmasla işlenmiş iki harf var: *A* ve *L*. Harfleri elmas bir kalp ayırıyor.

"*A* ne anlama geliyor?" diye soruyor Dahlia.

Gülmekten boğuluyorum. "Uzun hikaye."

Neyse ki kutunun dibinde bir kart bulur ve hemen konuyu değiştirir. "Bir not var!" Dahlia kartı elime tutuşturur. "Oku."

Bileziği mutfak tezgahına bırakıp kartı açtım.

Bunu tak ve asla çıkarma.

—Laurence

"Laurence kim?" O nefesini tutar. "Bekle. Ya yanlış mektubu koymuşlarsa?"

"Şaka bu."

"Hem de pahalı bir şaka." *A* harfini parmağıyla okudu.

Onun sorusunu duymazdan gelip bileziği kız kardeşime uzattım. "Bunu takmama yardım eder misin, lütfen?"

"Asla ıkarmayacağına söz verersen," diye alay etti.
Anlaştık.

Görünüşüm için bu kadar uğraştıktan sonra Lorenzo'yu görmek beni biraz geriyor. Her şeyi planlamıştım ama şimdi aynada kendime bakınca, fazla uğraşmış gibi görünüyor muyum diye şüpheye düşüyorum.

Bunu kendin için yaptın, diye kendime hatırlatıyorum.

Aynaya son bir kez bakıp dışarı çıkıyorum. Bu geceki etkinliğe de katılacak olan annem, fotoğraf makinesini çıkarıp sanki lise balosuna gidiyormuşum gibi fotoğrafımı çekiyor.

"*Anne,*" diyorum inleyerek, gözlerimdeki siyah lekeleri silerek.

"*Eres tan preciosa,* " diyor annem, gözleri dışarıdaki yıldızlar gibi parlıyor.

Kapı zili çalıyor ve annem Lorenzo ile baş başa kalabilmemiz için mutfğa saklanmak için aceleyle koşuyor.

Kapıyı hemen açmaya cesaretim yok, Lorenzo beni gördüğünde ne düşünecek diye merak ederek kapının önünde oyalanıyorum.

Zil tekrar çalıyor ve derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum. Bakışlarımız iki mıknaş gibi birbirine yapışıyor. Gözleri kararır, kahverengiden obsidiyen rengine dönüşür ve vücudumun her yerini tarar.

Elbise seksi değil, en azından açıkça değil, renkleri ve iek desenleri kendinden emin bir baştan ıkarıcıdan çok masalsı bir prenses havası veriyor. Ama Lorenzo'nun bana bakışları, kendimi en seksi kadınmışım gibi hissettiriyor. Ve smokin içindeki yakışıklılığıyla, bu gece kolunda olacağımı bilerek böyle hissetmemek imkansız.

Sonunda, ve cesaretle söyleyebilirim ki *isteksizce*, gözleri yüzüme geri döndü.

"Sen..." Sakallı çenesini siler. "*Bellissima*." Umarım - kat fondöten gizler kızaran cheeks. "Teşekkür ederim."

"Hazır mısın?" Dirseklerini uzattı ve ben de kahve masasından çantamı alıp onun dirseklerine tutundum.

"Hazır olabileceğim kadar hazırım."

Meğer hiç hazır değilmişim, çünkü Lorenzo bu gece sürprizlerle doluymuş, ilkini fark etmediğim, smokininin iç cebinde saklı olanla başlayarak.

Bağış toplama yemeğine vardığımızda, konukların çoğu gelmiş ve kokteyl saati resmi olarak başlamıştır. Önerdiğim kumarhane gecesi teması büyük beğeni toplar ve farklı masalarda harcanan tüm para doğrudan Lorenzo'nun Healing Hearts yardım kuruluşuna aktarılacaktır.

Kişisel bağlantısından bahsetmedi, ama onun için çok önemli olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden elimden gelen her şekilde yardım etmek istedim, birkaç sessiz müzayede bağışı daha sağlamak da dahil.

Julian ve Dahlia bizden yarım saat önce geldi, bu yüzden Lorenzo blackjack masalarında Willow ile bir sorunu hallederken ben de onlarla sahne arkasında vakit geçirdim.

Julian, bizi insanlarla dolu odadan ayıran siyah perdenin arkasında volta atıyor, kafeste tutulan bir hayvan gibi görünüyor ve ağzından anlaşılmaz sözler mırıldanıyor.

"O iyi mi?" diye kız kardeşime fısıldıyorum.

"Pek sayılmaz." Kız kardeşim gülümsüyor, ama gülümsemesi zorlama gibi. "Neden Rafa'ya yardım etmeyi kabul ettim ki?" Julian inliyor. "Çünkü sen iyi birisin," diyorum.

O önlüğü yüzünü yüzünü "Belki bunu yüzümü dahadaha gibi
"Ne demek istiyorsun?" "O sinir bozucu bir şekilde kendine güveniyor," diye cevaplar Julian. "Tabii."
"Onu aşağılamamı mı bekliyordun?" Bana bir bakış attı.
"Evet," diye dürüstçe cevap verdim.
Dahlia gülüyor. "Ben de."
"Eninde sonunda onu sevmeyi öğrenmem gerekecek, özellikle de bu geceden sonra..." Julian aniden sözünü keser.

"Bu gece ne olacak?" Dahlia ona bakar.
Julian glances uzaklara, ki sadece beslemelerim kız kardeşiminkız kardeşimin merakını besleyen.

"Julian," derken çenesini tutar. "Ne var?" Bakışları üzerimde dolaşır, sonra ona doğru iner.
"Sonra konuşuruz."

Dahlia nefesini tuttu. "Neden şimdi söylemiyorsun?"
Başını bana doğru çevirir ve kız kardeşimin gözleri fal taşı gibi açılır.

Lorenzo'nun bana aldığı mücevherlerin anlamı artık kafamda netleşince içime bir korku çöküyor. Yüzüğümü seçerken onu da seçmiş olmalı.

Kalbim boğazıma kadar çıkmış, bu gece neredeyse iki yüz kişinin bir evlilik teklifine tanık olacağı düşüncesiyle cildim kurdeşen dökmek üzere.

Daha kötüsünü düşünsem bile aklıma gelmezdi.
Sahte bir ilişki için romantik bir aşk ilanı mı bekliyordun?
Bunun için üzölmek aptalca geliyor, özellikle de bizim durumumuzu düşünürsek.

orijinal anlaşıma, ama elimde değil.

Teklifin türü mü yoksa sahte olması mı seni üzdü?
Bu tür bir gerçeklik kontrolü haftalar önce önce yararlı olurdu, çünkü Lorenzo'ya sahte evlilik teklifi planını ertelememiz gerektiğini nasıl söyleyeceğim?

Şi m d i ye kadar sorun yoktu ama onu *sevdiğim* için fikrimi değiştirdiğimi mi söyleyeyim?

Lorenzo'ya gerçekten *"Hey, belki de her şeyi bir süreliğine askıya almalıyız, çünkü bir gün onun bana gerçekten evlenme teklif etmesini isteyebilirim"* diyebilir miyim?

Bu fikir midemi bulandırmasa gülerdim.

Derin bir nefes al.

Henüz paniğe gerek yok. Onu gördüğümde kenara çekip orijinal planı uzatmasını söyleyeceğim. Belki iki ay daha uzatabiliriz, böylece anket sonuçlarını izlemeye devam edebilir ve ekstra bir adım atmadan sonuçların iyileşmeye devam edip etmediğini görebiliriz.

Dahlia ve Julian'ı bırakıp Lorenzo ile konuşmak için ayrılıyorum. Willow bana onun yönünü gösteriyor ve onu balkonda tek başına, balo salonunda dolaşan iki yüz kişiden saklanarak bulduğumda rahatlıyorum.

"Lorenzo," diye sesleniyorum ve o gülümseyerek dönüyor.

Kapılar arkamdan kapanır ve bizi balo salonundaki tüm gürültüden keser. Bu, kulaklarımda çınlayan kanın sesini daha da yüksek hale getirir.

"Lily," diyor, kasabadaki afişlerdeki gülümsemeye benzer bir gülümsemeye, ve anında geç kaldığımı anlıyorum.

! **Eres tan preciosa:** Çok güzelsin.

! **Bellissima:** Çok güzel.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

Ne kadar düşünürsem, Lily'ye bağış toplama yemeğinde evlenme teklif etme fikri o kadar hoşuma gidiyor. Etrafımızda onun ailesi ve aşkımızı herkese duyuracak iki yüz kasaba sakini olacak.

Bu gerçek bir evlilik teklifi olsaydı, yüzündeki ekşi ifade yüzünden soruyu sormaya çekinirdim. Bütün bu sahte oyunu düzenleyen biri olarak, ikinci aşamaya geçmek için hiç de hevesli görünmüyor.

Göğsümün altında sıkı bir yumru oluşuyor ve o dudaklarını büzerek bana bakarken yumru giderek büyüyor. Neyse ki, çekici bir gülümsemeye ifadesini gizleyince yumru gevşiyor.

Gözlerinin köşelerindeki gerginlik olmasaydı, bunun gerçek olduğuna inanırdım.

Sol elini tutup parmaklarımızı birbirine doluyorum. Elmas izleme bileziği gözüme çarpıyor ve içimden gülümsüyorum.

Eğer biraz daha... şey, *kendim gibi* olmasaydım, elmaslardan birinin içine gizlenmiş mikroçipi ona anlatırdım, ama onu çıkarması riskini göze alamam. Onu sürekli takip etmeyi planladığımdan değil, gün içinde yapmam gereken başka önemli işlerim var, ama onu her an kontrol edebilme imkanı bana büyük bir rahatlık veriyor.

Bu onun suçu. Beni ona değer vermem için zorladı, dayanılmaz yalnızlığım ve sahiplenme içgüdülerimle yüzleşmem için zorladı, bu yüzden suçlu olan tek kişi kendisi.

Birinin mahremiyetini ihlal etmek seni nasıl rahatlatıyorsa.

Elini kaldırıp, ince altın zincirin hemen üstündeki bileğinin içini öptüm. Ağustos sıcağına rağmen titredi ve bir an için onun biraz daha özel bir yerde aynı tepkiyi verdiğini hayal ettim.

Benim yatağında, üzerinde eğilmiş, ona dokunarak. Onu kızdırarak. Bileklerini öperek. Omzunu. Her zaman dudaklarına ulaşmamı sağlayan ağzının köşesini.

"Lorenzo," diyor boğuk bir sesle, sesi rüzgârın ağaçlarda hışırdaması arasında zar zor duyuluyor.

Hayalimden sıyrılıyorum. Gözümün ucuyla, bu geceki konuklardan bazılarının yüzlerini kapılara dayadığını görüyorum.

Onların bakış açısından, önümde duran, bana gözlerini kocaman açmış kadına sonsuz aşkımı itiraf etmek üzereyim.

"İki ay bekleyeceğimize anlaşıştık." Lily'nin sözleri gergin çıkıyor, ama davetkar gülümsemesi sayesinde kimse bunu fark etmiyor.

"Sana sürpriz yapmanın daha iyi olacağını düşündüm. Mümkün olduğunca gerçekçi görünsün diye." Elini bırakıp smokin ceketimin iç cebinden kadife kutuyu çıkarmak için uzanıyorum.

Yüzük kutusunu çıkarmaya fırsat bulamadan, Lily ellerini göğsüme vurarak büyük sürprizimi engelledi.

"Ama daha iki haftamız var."

Panik mi duyuyorum?

Hayır, olamaz.

I keep my smile in place because of the curious tanıklar yüzlerini cam kapılara dayamışlar. "İki hafta ne fark eder ki? Şu anda iyi bir ivme yakaladık, ne kadar erken o kadar iyi."

"Bence beklemeliyiz."

"Neden?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu soruyu sormamı beklemiyor muydu?

Titrek elini ağzıma götürüp parmak eklemlerinin üzerine bir öpücük kondurdum. "Her şey yoluna girecek. Gergin olmak

"Hayır. Bence bu bir hata," diye fısıldadı,

"Hayır. Bence bu bir hata," diye fısıldadı, ama sanki yüzüme bağırması gibi geldi.

"Ne?"

"Sevgili olarak kalmalıyız. En azından birkaç hafta daha, tartışma performansının rakamlara etkisini görmek için. Ayrıca üzerinde çalıştığımız makale ve reklamlar da var..."

"Her şey yoluna girecek," diyorum. "Ben yanındayım." Bir sonraki aşamada endişelendiği her şeyi birlikte halledebiliriz.

Yavaşça dizimin üzerine çöküyorum. Kadife kutuyu çıkarıp kapağını açarken nefes alıp almadığından emin değilim. Pembe zümrüt kesim pırlanta yüzük, mükemmelliğe en yakın şey ve ana taşın iki yanındaki iki küçük pırlanta, yüzüğün güzelliğini daha da ortaya çıkarıyor.

Julian, ben tasarımı yaparken tamamen kendinden geçmişti, bu yüzden mükemmel olduğunu biliyorum, ancak Lily'nin yanağından süzülen gözyaşı beni duraksatıyor. Sonsuz gözyaşlarına rağmen yüzü kusursuz ve makyajını yapan kişiye bu öngörüsü için teşekkür ediyorum.

"Liliana Guadalupe Muñoz," diyorum, kahverengi, buğulu gözlerine bakarken aniden gerginleşiyorum.

Bu gerçek değil, diye kendime hatırlatıyorum.

Ama o bana bakarken, eli benim elimde titriyordu — yoksa onun elini tutarken benimki mi titriyordu? — Kendime onu bir saniye izlemek için izin verdim.

Kokteyl saatleri boyunca ona gizlice bakmıştım, çünkü odadaki en güzel kadına, ona aldığım muhteşem mavi balo elbisesini giymiş kadına bakarken nasıl yakalanmazdım ki?

Rengi ona çok yakışıyor. Kendinden emin tavırları da öyle, eskisinden farklı ama bir şekilde daha da iyi.

Ona aldığım mücevherlerden, benim için seçtiği elbiseye kadar, o *benim* gibi görünüyor.

Ve nişan yüzüğü de bunu herkese hatırlatacak.

Nefesi kesiliyor ve onu beklettiğim için kendimi azarlıyorum.

"Bu gece burada olacağımızı hiç beklemiyordum," diyorum, sesim hafif ve alaycı. "*Bu ilişkiye* başladığımızda şüpheliydim, ama bu kampanyaya başladığımdan beri ilk kez, kendimi biraz umutlu hissediyorum."

Kutudan yüzüğü almak için elini bırakıyorum. "Bunun hayalini kurduğun evlilik teklifi olmadığını biliyorum, ama umarım yüzük bunu telafi eder."

Yüzük parmağının ilk eklemine kayarken, sulu gözleri elimi takip ediyor. "Bana evlenir misin diye sormalısın." Ona

çarpık bir gülümseme atıyorum. "Cevabını zaten bildiğim soruları sormayı sevmem."

Cevabını zaten biliyorum."

Onun nazik gülümsemesi, alıştığım ısıltılı gülümsemelerle kıyaslanamaz ve yüzüğü parmağına takarken kendimi soyulmuş gibi hissediyorum.

Sessizliği alkış sesleri bozar ve gösterinin son bölümünün olduğunu hatırlatır.

Titrek bacaklarımla ayağa kalkıp Lily'yi kendime çekerek öptüm. Diğer öpücüklerimize kıyasla bu seferki farklıydı. Tereddüt ettiğini hissedebiliyordum, sanki kendini tutuyormuş gibi, bu da benim alışık olmadığım bir şeydi.

Benim şüphelerim, öpücüğü derinleştirme fırsatı bulamadan o çekilince doğrulanır. Teklifi boyunca sadece sırtını gören kalabalığa döner ve gözlerine hiç ulaşmayan çarpıcı bir gülümsemeyle onları şaşkına çevirir.

Bunun için mutlu olmasını mı bekliyordun?

Hayır, elbette hayır, ama tepkisinin beni bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim.

Onu kenara çekip ne olduğunu sormak istiyorum, ama Willow kapıları açıyor. Bir alkış daha patlıyor ve gösterinin devam etmesi gerektiğini hatırlatıyor.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Lily

Lorenzo ve ben etrafımızda oluşan kalabalığın içinden geçerken otomatik pilota hareket ediyorum, gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. Herkesin bu kadar coşkulu olması beni çok etkiliyor ve on kez "Tebrikler" dedikten sonra eve gitmeye hazırım.

Lorenzo'nun kolu belime çelik bir bant gibi sarılmış durumda ve onun sahiplenici tutuşunun tadını çıkarırken, etrafımızı saran iki yüz kişi olmasaydı bu kolun orada olmayacağıının rahatsız edici farkındalığı da içimde.

Hayatım boyunca annemin birçok panik atak geçirdiğini gördüm ve ben de payıma düşen endişeli anları yaşadım, ama hiçbirisi şu anda hissettiğimle kıyaslanamaz.

Ciğerlerime yeterince hava alamıyorum. Nefes almaya çalışıyorum, her nefes alışıma sayarak kalbimin hızlı atışlarını sakinleştirmeye çalışıyorum. Biri şaka yapınca gülüyorum, ama sesim boş çıkıyor.

Ses Lorenzo'nun dikkatini çekmiş gibi görünüyor ve bizi affederek beni Julian ve Dahlia'nın daha önce beklediği özel odaya götürüyor.

Tanrım. Ailemi hatırlamak mideme yumruk gibi çarptı ve ben karnıma uzandım.

"Kusacak mısın?" Lorenzo'nun sorusunda panik belirliyor.

"Belki." Fiziksel olarak olmasa da, zihinsel olarak kesinlikle, çünkü neye razı oldum ben?

Nasıl oldu da ilgimi çeken bir adamla sahte nişanlandım ve yarısı yalan üzerine kurulu bir ilişkiye

ilişki şansı bulabiliriz ki?

Bir saniye önce eğilmiş durumdaydım, bir saniye sonra Lorenzo beni kollarının arasına alıp kanepeye taşıyordu. Beni kanepeye bırakmasını bekliyordum ama o oturup beni kollarının arasına aldı. Uyluklarım onun kucağına sarkıyordu ve elbisem etrafımızda uçuşuyordu.

Bakılmak... önemliymişim gibi kollarında tutulmak...

Lorenzo beni göğsüne yatırırken, sanki ikiye bölünmüş gibi hissediyorum, kalbim ortadan ikiye ayrılıyor. Bir yanım, uzun zamandır istediğim bu tür bir bağı çok değer verirken, diğer yanım bundan korkuyor.

Öndan ve bana tekrar hissettirdiklerinden korkuyorum.

"Dışarıda olanlar hakkında konuşacak mıyız?"

diye sorar ve vücudumu geriye doğru eğerek bana yukarı bakmaktan başka seçenek bırakmaz.

"Ne anlamı var ki? Zarar çoktan verildi." Sol elimi kaldırarak, şimdiye kadar yapılmış en güzel elmas nişan yüzüğünü gösteririm. Bu yüzüğün mükemmel olduğunu ve hiçbir şeyin onunla kıyaslanamayacağını bildiğim için ona bakmak zor.

Kaşları çatıldı. "Bunu istediğini sanıyordum." "Öyleydi."

"Ne değişti?"

Kalbim boğazımda sıkışmış, ona duygularımı açıp açmamayı düşünürken kalp atışlarım hızlanıyor.

Eğer söylemezsen, önümüzdeki üç buçuk ay boyunca aynı şeyleri tekrar tekrar yaşayacaksın.

Ama söylersem, Lorenzo yine kapılarını kapatabilir ama bu sefer daha kötü olur çünkü kaçamaz. Onunla mahsur kalırım, içim kan ağlarken mutlu bir çift gibi davranırım.

Hangi senaryoyu daha çok sevmediğimi bilmiyorum, ama sanırım bunu yakında öğreneceğim.

"Bizim için daha fazlasını istedim," diyorum ve daha fazla kalp acısıyla sonuçlanabilecek yolu seçiyorum.

Altımda gerginleşiyor, bu tepki ağzımı kapatıp bir daha asla açmamak için beni cezbediyor, ama hayır, bunu sonuna kadar görmem gerek.

"Lily," diyor, duyduğum en açık uyarı.

Omuzlarım ağırlaşıyor, kötü seçimlerimin ağırlığı görünmez tuğlalar gibi üstüme yığılıyor. "Bu sürece başladığımızda, sana bir şans daha vereceğimi hiç düşünmemiştim ve ikimiz de senin de bunu istemeyeceğini biliyorduk, bu yüzden halkın önünde numara yapmanın çok da riskli olmadığını düşünmüştüm. Ama birlikte geçirdiğimiz zaman uzadıkça, bunu daha çok istemeye başladım."

Onun boş bakışlarına dayanamıyorum, bu yüzden başka yere bakıyorum. "Senden nefret etmek istedim. Gerçekten istedim. Ama sen çok lanet olası..."

"Çekici mi?" Diye gülümsüyor.

"*Sinir bozucu* ve ısrarcı ve nefret edilmesi çok zor, özellikle de *kimseye* güvenmediğin için bana açıldığın zaman."

Nefesleri arasında geçen süre kısalıyor ve elimi kalbine bastırıyorum ve avucumun altında hızla atan kalp atışlarını hissediyorum.

"Bunda yalnız olmadığımı söyle," diye talep ediyorum, sesim gergin. "Beni istediğini söyle, bana karşı aynı, inkar edilemez bir çekim hissettiğini, buna karşı koymaya kararlı olsan bile."

Bana o karanlık, düşünceli bakışıyla bakıyor. "Yapamam."

"Yapamıyor musun, yoksa yapmayacak mısın?"

"Fark eder mi? Çünkü her halükarda haklısın. Harekete geçmeyeceğim."

"Neden olmasın?" Onu sarsmak istiyorum. "Bana iyi bir neden söyle."

"Çünkü sana istediğini asla veremeyeceğim.
Yapamam. Başka birini sevemem ve eğer biri

istediği mutlu sona layık biri varsa, o da sensin."

Sanki ağzından çıkan her yürek parçalayıcı cümle ile beni parçalıyor gibi hissediyorum.

"Denemeden nasıl bilebilirsin?" "nk insanlar benim gibi benim babam gibi

Sevmiyoruz. Sevmeyi bilmiyoruz. Bunun yerine, kendimizi hasta edecek kadar birine *takıntılı* hale *geliyoruz*. Bileziğimin zincirini oynatıyor ve başparmağıyla nabzımın attığı noktaya hafifçe dokunmasıyla kolumda tüylerim diken diken oluyor.

"Aç takıntıdır. İkiisi birbirine bağlıdır."

"Hayır." Başını sallar. "Aşk iyidir. *Saf bir* duygudur. Benim kafamda olanlar ise... tam tersi."

"Mesela?"

Gülüyor. "Sana söylemeyeceğim."

"Kaybedecek neyin var ki? Düşüncelerin o kadar kötüyse... Eğer gerçekten söylediğin kadar kötüyse, beni sonsuza kadar korkutup kaçırmam gerekmez mi?"

Boynundaki kaslar gerilir ve parmakları kanepenin kumaşına batar.

"Bana söylemek istemiyorsun çünkü ya ben de hoşlanırsam ne olacak?" Elimi yakasına doğru sürükleyerek, dokunuşumla nefesinin nasıl değiştiğini fark ettim.

"Ya ben sana takıntılı olmak istersem?" ne eğilip ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Ya ben *sana sahip* olmak istersem?"

Yemin ederim, Lorenzo *titriyor*. Parmakları kumaşı o kadar sert kavırıyor ki kanepenin dikişleri açılıyor.

Kulağının kepeklerini öptüm. "nk sen bana bunu vermezsen, veren birini bulurum."

Eli birden kalkıp boynumun arkasına dolanıyor, sıkı tutuşu alt bedenimde titreşimler yaratıyor. "Dur."

"Neden? Sen benim sonsuza kadar mutlu olmam için bu kadar çaba sarf ediyorsun, ben de sana olası senaryoları anlatıyorum."

Göz açıp kapayıncaya kadar Lorenzo bizi ters çevirir ve sırtım kanepeye yapışır, o ise üzerimde durur. Ağırlığının çoğunu üzerimden çekmiştir, bu düşünceli bir hareket ama ben daha fazlasını istiyorum.

"Benim yüzüğümü takarken başka erkeklerden bahsetmeyeceksin." "O zaman bu sorunu ben çözeyim."

Yüzüğü çıkarmak için uzanıyorum, ama o iki elimi tutup başımın üstüne sabitler. "O yüzüğü çıkar, yoksa parmağına yapıştırırım." "Üç aylık bir nişanlılık için biraz aşırı değil mi sence de öyle değil mi?"

Ağzından çıkan gergin ses, içimde o kadar güçlü bir heyecan dalgası yaratıyor ki, sonunda onun altında kıvranmaya başlıyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yanlışlıkla ereksiyonuna sürtünce dişlerini sıkarak tıslıyor.

Dayanamayıp aynı hareketi tekrar yapıyorum, bu sefer Lorenzo inliyor. "Başka bir erkekle birlikte olmamın seni bu kadar tahrik edeceğini kim bilebilirdi?"

Gözlerinin arkasında bir şey kırılır ve az önce alay ettiğim canavar ortaya çıkar.

Sonunda kendini göstermeye karar verdi ve ben anında avcıdan ava dönüştüm.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lorenzo

Şu anda, kimse yokken Lily'yi öpersem, her şey değişecek.

Son altı hafta boyunca kurduğumuz bağı bozmak istemiyorum, ama aynı zamanda direnemeyeceğimi de biliyorum.

Özellikle de bana *sahip* olmak istediğini söyledikten sonra.

Bir öpücük anlaşmamızı bozmaz, değil mi? Biz son altı hafta boyunca birçok kez öpüşmüş iki olgun yetişkiniz, bir tane daha ne fark eder ki?

Öne eğilip dudaklarımı onun köprücük kemiğine değdirdiğimde zihnim boşalır. O keskin bir nefes alır ve ben göğsüne öpücükler bırakarak onun cildine gülümserim. Dudaklarım boynunun narin kıvrımlarını izler ve sonra ağzının köşesinde durur.

"Unutma. Bunu sen istedin," diye fısıldadım.

O başını sallar, gözleri sanki büyümüze kapılmış gibi donuklaşır, ama dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımda birden kapanır.

İlk başta çekingen davranıyorum, onu altımda kıvrandıran yumuşak öpücüklerle onu kızdırıyorum. Deniyorum, kızdırıyorum, *arzuluyorum*.

Ama bu özel an Willow tarafından paramparça edilir. Dahlia'nın Rosa'yı kendini iyi hissetmediği için eve götürdüğünü haber vermek için kapıyı çaldı. Lily beni itip kanepeden atladı ve ne olduğunu öğrenmek için kız kardeşini aradı.

Görünüşe göre Rosa'nın tansiyonu çok yükselmiş, muhtemelen ben ona tekliften önceden bahsetmediğim için

Julian, Lily ve ben onu sahne arkasında bulduğumuzda bu gerçeği alay etmek için can atıyor.

"Nasıl onun iznini almadın?" Lily'nin gözleri inanılmaz derecede büyüdü.

"Bunu yapmam gerektiğini bilmiyordum."

O, inleyerek başını göğsüme vurur. "Lorenzo! Yüksek tansiyonu olmasına şaşmamalı."

"Geriye dönüp bakınca, bütün geceyi farklı şekilde geçirebilirdim."

"Öyle mi? Seni şu anda öldürebilirim!" diye fısıldayarak bağırıyor.

"Cinayet silahı mı lazım? Kamyonumda bu işi görecektir birkaç alet var," diyor Julian, sahne arkasına geldiğimizden beri ilk kez konuşuyor.

Lily'nin gözlerinden ayrılmadan ona orta parmağımı gösteririm. "Durumunun bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum."

Ludlow'lardan ve onu imzalamaya ikna ettikleri gizlilik sözleşmesinden annesini korumak istemesi hiç şaşırtıcı değil. Annem bu kadar stresle boğuşuyor olsaydı, ben de bir krizin yaşanmaması için elimden geleni yapardım.

Lily kaşlarını çattı. "O kırılgan biri değil, ama kızı hiç tanımadığı bir adamla birdenbire nişanlanırsa, herkesin kalbi çarpardı herhalde."

Aniden kendimi bilinçli hissederek enseme ovuşturdum. "Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Olmalısın," diye cevaplar Julian, hala biraz solgun görünüyor. "Kusacak bir çöp kutusu yok mu?"

"Hayır, ama acaba en sevdiğin Ferragamo ayakkabılarını ödünç verir misin?"

Cevap vermek üzereyim ki Willow bize işaret verdi.

Lily'nin kalçasını sıktım. "Hazır mısın?"

Başını sallayarak elini elime soktu ve birlikte ayrılan perdelere doğru yürüdük. Herkes karanlıkta, kendilerine ayrılan masalarda oturuyordu. Lily ve ben sahnenin ortasına çıktık.

Spot ışığı mikrofon standına doğru bizi takip ediyor ve ben boş elimle mikrofonu tutuyorum. Halka açık yerlerde konuşurken gerilen biri değilim, ama geçmişimi ifşa etme düşüncesi beni biraz paniğe kapılıyor.

Daha önce Healing Hearts yardım kuruluşunun yüzü olmamıştım. Belediye başkanlığı dışında yaptığım işlerin çoğunda olduğu gibi, kişisel hayatımı gizli tutmayı tercih ediyorum ve Healing Hearts'taki küçük ekip de bunu biliyor. Ben fon sağlamaya devam ettiğim sürece, destek ihtiyacı olan aileleri bulmaya kararlılar.

Para sevdiklerini geri getiremez, ama zamanla birikebilecek avukatlık ücretleri, tıbbi ihtiyaçlar ve ruh sağlığı hizmetleri için yardımcı olur, bu yüzden bu gece buradayım.

Kalabalığa göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle selam verdim. "Healing Hearts'ı desteklemek için bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Lily ve ben sizi burada görmekten çok mutluyuz."

Kalabalığa doğru başını eğip elini kalbinin üzerine koydu.

Onu izlemek isterken, kendimi zorla balo salonundaki insanlara dönerek bakmaya zorladım.

"İki yıl önce bu hayır işine başladığımda, sarhoş bir sürücü yüzünden iki aile üyesini kaybettiğimi öğrenmiştim." Mikrofonu sıkıca kavradım ve ruh halimi bozmadan o anı zihnimden silip attım.

Bunu onlar için yapıyorsun.

Lily bana bakar ama ben kalabalığa dönük kalırım. Bakışlarındaki sempatiyi fark edersem, bu konuşmayı bitirmekte zorlanırım ve zaten ailemin ölümünden bahsetmek yeterince zor.

"Sevdiğimiz birini kaybetmek, yaşayabileceğimiz en zor deneyimlerden biridir. Yas, sonsuz bir yolculuktur ve Healing Hearts'ta, aileleri bölgelerindeki hizmetlerle bağlantıya geçirerek ve ihtiyaç duydukları her türlü finansal desteği sağlayarak bu süreçte onlara yardımcı olmaya çalışıyoruz. Birçok insanın benim gibi aynı

kaynaklara erişemediğinin farkındayım, bu yüzden iyileşmek isteyenlere yardım etmeyi kendime görev edindim."

Lily elini smokinimin üzerine, kalbimin tam üzerine koydu. Konuşmaya başlar başlamaz kalbim mideye inmiş gibi hissettim.

"Sessiz müzayede bir saat sonra başlayacak. Lütfen yemeğin tadını çıkarın, içeceklerinizi alın ve bu akşam için kiraladığımız özel araç hizmetinden dilediğiniz gibi faydalanın."

Bir garson tepsiyle bize doğru koşar ve ben Lily'ye bir şampanya kadehi uzatıp kendiminkini alırım. İkimiz de kadehlerimizi havaya kaldırırız.

"Ve bununla birlikte, nişanlımla dansın tadını çıkaracağım."

Manny omzuma vurur ve dönüp baktığımda onun somurtkan bir ifadeyle bana baktığını görürüm. Jane onunla çıkmayı kabul ettiği için daha iyi bir ruh hali içinde olmasını bekliyordum, ama belli ki bir şey onu üzmüş ve bunun benim daha önceki sürprizimle bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum.

Bana boş boş bakışı rahatsız edici, çünkü Manny duygularını açıkça gösterir.

İlk göz teması kesen o oldu. "En iyi arkadaş olduğumuzdan şüphe etmeye başladım."

"Eğer ben senin senin çilekli tişörtünü giymek kanıtı değildi, o zaman ben mahvoldum."

Beni bara doğru iter. "Seni affetmemin tek nedeni bu."

"Ben düşünmüyorum düşünmüyorum sen tut tut bir kin hatta hatta istesen bile."

"Oh, çok kızdım." Barmeni çağırır ve ikimiz de içeceklerimizi sipariş ederiz.

"Sana söylemek istedim," dedim. "Ama sürprizi bozamazdım ve alınma ama hayatın pahasına bile sır tutamazsın."

"Hm" tek cevabı.

"Bunu nasıl telafi edebilirim?"

"Beni sağdıcın yap."

Ben gülüyorum, düşünüyorum şaka sadece sadece durmak durmak durmak katılmadığında.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Şu anda kalbim çok hızlı atıyor."

"Merak etme, eğer sağdıcım olacaksa, o kişi sen olacaksın." "Eğer mi?" O şaşkın bir şekilde baktı. "*Eğer* ne demek?"

Şüphe uyandırmamak için cevabımı geri aldım. "Kaçıp evlenebiliriz." Kaçıp evlenebiliriz."

Çevremizdekilerin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle güldü.

"Ne bu kadar komik?"

"Wisteria Gölü kraliyet ailesine gelin gidiyorsun. Tüm ihtişamıyla büyük bir düğün yapmaktan başka seçeneğin yok."

"Hayalimdeki düğün gibi," diyorum alaycı bir tonla.

"Merak etme, her adımında yanında olacağım. Senin sağdıcın olarak bu benim görevim."

"Henüz sana sormadım bile."

"Henüz mi? Gördün mü, senin tek seçeneğin olduğumu biliyordum."

"Beni rahatsız etmeye devam edersen Julian'dan sana inat sataşmasını isterim." O geri çekildi. "Cesaretin yok."

"Ya sana bu akşamki konuşmasının bir deneme olduğunu söylersem?"

"Diyelim ki, tabii ki varsayımsal olarak, Julian kayboldu. Ben onun yerine destek vermek için devreye girersem sorun olur mu?"

"Senin dostluğun en iyi destek."

Kuru gözünün köşesini siler. "Bu, bana söylediğin en güzel şey olabilir — en azından

resmen sağdıcın olmamı isteyene kadar.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lily

Lorenzo ve ben geceyi salonda çalışarak geçiriyoruz. Etkili kasaba halkıyla sohbet ediyor, belediye meclisi üyeleriyle birkaç tur rulet oynuyor ve Julian'ın destek konuşmasını dinliyoruz. Kendi iyiliği için, Lorenzo'yu ailesine kabul etmekten bahsetmeye başladığında terlemesine rağmen, iki dakikalık bu zorlu süreci kusmadan atlattığına sevindim.

Julian'ın bu geceki desteğinin çok etkisi olacağını sanmıyorum, ama olursa da olumlu yönde olmasını umuyorum.

Julian vedalaştıktan sonra Lorenzo ve ben ayrıldık, böylece planladığımız gibi farklı kişilere odaklanabilecektik. Bu da, son konuklar balo salonundan ayrılana kadar, yani iki saat sonraya kadar onu kendime ayıramayacağım anlamına geliyordu.

"Bir içki içer misin?"

Hayır demeliyim, ama ağzıma bir an fazla bakması, sanki kafamda hiç alkol yokmuş gibi başımı sallamama neden oluyor.

Boş barın arkasına geçiyor. "Ne alırsın?" "Bir paloma daha iyi olur."

Kendi içkisini açtıktan sonra benim içkimi hazırlamaya başladı. Kendine güveni gözlerinden okunuyordu ve bu gecenin partinin ev sahibi olduğunu bilmesem onu barmen sanabilirdim.

"Barmenlik deneyimin var mı?" diye soruyorum. "Resmi olarak yok," diye belirsiz bir cevap veriyor.

"Beni kandırabilirdin." Barın etrafında dolaşıp bana bardağı uzatmadan önce, bardağın kenarına tuz serpiştirmesini izliyorum.

"Bahşışler memnuniyetle kabul edilir." Bira bardağını benim bardağıma hafifçe vurur.

Parmak uçlarımda yükselip ağzımı onun ağzına yaklaştırıyorum. Önceki öpücüklerimize kıyasla çok masum bir öpücük ama yine de dudaklarım karıncalanıyor ve parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor.

"Nasıl?" Neden masum bir öpücükten sonra nefes nefeseyim?

Alt dudağını ıslatarak dikkatimi oraya çekiyor. "Parayla satın alınabilecek her şeyden daha iyi."

"Her şeye sahip bir milyoner böyle der."

"Her şeye sahip değilim," diye boğuk bir sesle cevap veriyor.

Pipeti ağzıma sokup bir yudum alırken, sarhoş bir flört gibi kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Dışarı çıkmak ister misin?" diye soruyor, sesi boğuk.

Başımı sallıyorum ve o beni birkaç saat önce evlenme teklif ettiği aynı balkona götürüyor. Bu anı hatırlayınca kalbim daha hızlı atıyor, sonra da hemen sonra neredeyse sevişcektiğimizi düşününce daha da hızlanıyor.

O, göle bakıyor. Hilal şeklindeki ay, karanlık yüzeyde yansıyor ve küçük beyaz dalgalar, yukarıda parıldayan küçük yıldızlar gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce.

Başımı ona doğru çeviriyorum ve onun da bana baktığını görüyorum. "Ne için?"

"Her şey için. Bana yardım etmek için kendi nedenlerin olduğunu biliyorum, ama ne olursa olsun, minnettarım." Gözlerini benden ayırmadan şişeden uzun bir yudum aldı.

Teşekkürlerinin ifadesi vücudumu ısıtır ve uzun bir konuşma olmasa da, içtenliği azalmaz.

"Ludlow'lara olan nefretimi bir kenara bırakırsak, senin daha iyi bir aday olduğuna inanıyorum. Kesinlikle. Hiç şüphem yok."

Kaşları seğirdi. "Neden?"

"İki yıldır bu kasabaya, kimsenin bilmediği birçok şekilde olumlu etkide bulunuyorsun. Wisteria Gölü'nü önemsiyorsun..."

"Sadece annem orayı sevdiği için."

Yalan, ama şu anda onunla tartışmaya değmez. "Bu sadece üçüncü noktamı destekliyor: Layık gördüğün kişilere inanılmaz derecede sadıksın." Sesim sonunda kısılıyor. Bu itirafın beni duygulandıracağını beklemiyordum, ama kendi kırılganlığımı ortaya çıkarmış gibi görünüyor.

Bana sadık olacak biri istiyorum. Aile olduğumuz ya da tüm hayatımızı birbirimizin yanında geçirdiğimiz için değil, çünkü bunlara zaten sahibim. Koşullar yüzünden değil, kendi seçimimizle bir takım olduğumuz için beni destekleyecek biri istiyorum.

Bu sefer sesimi nötr tutmaya çalışarak devam ediyorum. "Herkesin gerçek seni görmesi an meselesi."

"Bunu istemiyorum."

"Biliyorum, ama kampanyayı kazanmak için bunu yapacaksın."

İçkisini benimkine dokundurur. "Şerefe."

"Ve bize de." Paloma'mı daha yükseğe kaldırdım ve yüzüğümdeki elmas ışığı yakaladı.

Sol elime uzanır ve sanki o tasarlaymamış gibi elimi bu tarafa o tarafa çevirir. "Beğendin mi?"

"İstediğimden daha çok."

"Ne bu anlam anlam anlam O daha daha çok merak ediyor gibi."

"Bir sonraki nişan yüzüğü ne olursa olsun, bu yüzüğün yerini asla alamaz."

Elimi bırakmak yerine, tutuşunu güçlendirdi. "Neden sürekli bundan sonra olacıklardan bahsediyorsun?"

"Çünkü ben..."

"Eğer yaşınla ilgili bir yorum yaparsan, yemin ederim ki ..."

"Ne yapacaksın?" Dudaklarımı pipetin etrafına sararak emmeye başladım. O İtalyanca küfretti.

Bir puan bana.

"Ve hayır." Son kelimeyi uzatarak söylüyorum. "Eski nişanlımla aynı şehirde yaşarken, terk edilmiş bir aşık gibi boş boş oturmayağım demek istedim."

Yüzünde karanlık bir ifade belirir. "Peki planın ne?"

Kalbim hızla atmasına rağmen kayıtsız görünmek için omuz silktim. "Benden önceki herkesi unutturacak bir adamla tanışmayı umuyorum."

"Peki bu adamı nerede bulacaksın?" diye sorar alaycı bir şekilde, son kelimeyi söylemekte zorlanıyor.

Orijinal planı uygulamaya koyarsak sonra ne olacağını düşünmedi mi, yoksa belediye başkanı olma arzusu ve endişesi o kadar gözünü kör etmiş ki, gözünün önündeki gerçeği göremiyor mu?

"Belki seyahat ederken biriyle tanışırım," diye cevap veriyorum ve bakışları farkındalıkla parıldıyor. "Ya da bir koşu kulübüne katılabilirim..."

"Onu zaten denedin," diye tersler.

"Doğru. O zaman başka bir aşçılık kursuna yazılabilirim. Romantikti ve orada birkaç bekar vardı," onu kızdırmak için öneriyorum. "Ya da aramamı başka kasabalara genişletebilirim. Aurora Gölü'nde bir sürü yeni sakin var, belki orada bana uygun biri çıkar."

Gözlerini sıkıca kapatır. "Başkalarından bahsetmeyi kesemez misin? Hala birkaç ayımız var, hadi..."

"Ertelemeyelim mi?" diye soruyorum, o cümlesini tamamlamakta zorlanırken.

"Evet. Şimdilik." Genişlemiş burun deliklerinden zorla nefes alır.

Nefes vererek, isteğinin etkisini hissetmesini bekledim. Başka biriyle birlikte olmamdan açıkça rahatsızdı, ama nedenini hala itiraf etmiyordu.

Ve onu biraz daha zorlamadıkça da itiraf etmeyecek.

Ne istediğimi çok iyi biliyorum ve Lorenzo'yu doğru anladıysam, bir kumar oynuyorum.

Eğer yanılıyorsam, tüm planım suya düşecek ve sahte nişanımızın geri kalanı birçok garip an ve cinsel gerilimle dolu olacak.

Sadece zaman gösterecek.

"Hayır," diyorum, sesim hissettiğimden çok daha güçlü çıkıyor. Gözleri birden açılıyor. "*Hayır* ne demek?"

Sol elimi onun elinden çekiyorum. "İstediğim gelecek hakkında konuşmayı bırakmayacağım, konuşmayı bırakmayacağım, eğer bununla bir sorunun varsa, o zaman bunun neden böyle olduğunu kendine sorman gerek."

Düşmemek için elbisenin kumaşını yumruyorum ve dönüp uzaklaşıyorum. Topuklarımın yere vurması, kalp atışlarımın düzensiz ritmine uyarak dramatik ayrılışımı vurguluyor.

Doğru kararı veriyorsun, Lorenzo beni durdurmak için acele etmediğinde kendime söylüyorum.

Onun peşimden koşacağını beklemiyordum, ama yine de denemeye bile tenezzül etmemesi canımı sıktı. Son sözü bana bıraktı ve ilk kez, keşke öyle olmasaydı diye düşündüm.

Çantamı alıp balo salonundan kaçtım ve Lorenzo'yu eve götürmek için hazır bekleyen arabanın bulunduğu otopark alanına doğru yöneldim.

Şoför kapıyı açtı ve ben arabanın arka koltuğuna bindim, emniyet kemerimi takarken göğsüm sıkıştı.

"Nereye gidiyoruz, hanımefendi?" diye sordu şoför direksiyona geçtikten sonra.

Ona adresimi veriyorum ve o da başını sallayarak yola çıkıyor.

Bu benim telenovela dizilerimden biri olsaydı, Lorenzo bin dolarlık ayakkabılarıyla arabamızın arka lambalarını takip eder, ben fark edene ve şoföre arabayı park etmesini söyleyene kadar adımı haykırırdı.

Ama fantezimin aksine, aynada kimse yoktu. Malikaneden uzaklaşırken,

geleceğimi elinde tutan adamdan uzaklaşıyoruz.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

Lily'nin içine atladığı arabanın malikanenin ön kapısından geçip uzaklaşmasını izlerken, panik halim giderek artıyor. Onun daha önce söylediği sözler havada asılı kalıyor ve ciğerlerim o kadar gergin ki boğulacakmış gibi hissediyorum.

Kendimden önce gelen herkesi unutturacak bir adamla tanışmayı umuyorum.

zihnim. Bu, özellikle hayatımın büyük bir bölümünü kontrol sanatını öğrenmekle geçirmiş biri için, ona haksız bir avantaj gibi görünüyor.

Belki seyahat ederken biriyle tanışırım, dedi, onu uçuş yasağı listesine sokmak için bazı bağlantılarımı kullanmam için beni kışkırtarak. Bu ve onun onu kara listeye koymak yemek yemek kurslarından ve yerel koşu kulüplerinden kara listeye alınmasını sağlayacağım.

Mümkünse, onu ilçe sınırlarından geçmesini de yasaklatacağım, böylece Lake Aurora'da kimseyle karşılaşmaz. çarpık içine içten içe içinde onun tartışmak varsayımsal bir durumu tartışmak, tamamen yeni bir düzeyde rahatsız edici ve benim düşüncelerim kafam dönüyor dönüyor düşündüğüm düşündüğüm onun ayrılık ifadesini

İstediğim gelecek hakkında konuşmayı bırakmayacağım, eğer bununla bir sorunun varsa, bunun nedenini kendine sorman gerekir.

Elimi cebime sokup babamın künyesini okşadım. Lily hala hala diz diğer eş diğer ki benim için ne kadar önemli olduğunu daha da vurguluyor.

Bu yüzden, benim varlığımın sona ereceği bir gelecekte bahsetmesi benim için sorun teşkil ediyor.

Kalbimin nerede olduğu, daha doğrusu *kimin* kalbimin ait olduğu.

Ama gerçeği kabul etmek? O tamamen başka bir mesele.

Malikaneden evime kadar olan kısa yolu telefonumla geçiriyorum, Lily'nin takip noktasının şehirde dolaşıp evinin önünde durmasını izliyorum. Rahatlamam geçici, eve girer girmez Lily'yi tekrar hatırlayınca yok oluyor.

Kapının yanında, Lily'nin her geldiğinde giymesi için en renkli işlemeli çorapların bulunduğu bir sepet duruyor. Aşçılık dersinde çekilmiş çerçeveli fotoğrafımız, en son gelen çiçeklerin önündeki giriş masasının ortasında duruyor.

Ama Lily'ye olan sevgimin en büyük kanıtı, beni karşılamak için koridordan koşarak gelen Daisy'dir. Dudaklarım gülümser, o mermer zeminde ayağı kayıp bana çarparak beni neredeyse yere düşürürken gülümsemem daha da genişler.

Lily burada olsaydı, Daisy'nin kucağıma oturabilmesi için yere oturduğum için bana gülerdi. Lily'yi bunun için dalga geçmiştim, ama şimdi ben de annesi gibi Daisy'nin isteğine boyun eğiyorum.

Daisy'nin ve kendimin selfie'sini çekip Lily'ye göndermek için beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum, ama cevap vermediğinde hayal kırıklığına uğruyorum. Zaman damgasına göre, bir dakika önce görmüş, ama mesajım cevapsız kalıyor.

Aynı şeyi yaptın, hak ettin.

Şimdi tüm güç Lily'nin elinde, çünkü ben onu parça parça ona verdim. Başka seçeneğim yoktu ve belki de bir seçenek olduğunu düşünerek aptallık ettim.

Bu yüzden, kendimi tutmak ve kartlarımı saklamak yerine, ikinci bir mesaj gönderiyorum — benden ilk mesaj.

ME

**Bu fotoğrafı daha güzel hale
getirebilecek tek şey, senin içinde
olman.**

Bu geceki etkinlikten yorgun düşmeme rağmen, bir türlü uykuya dalamıyorum. Daisy'nin köpek yatağında hafifçe horlamasının sesiyle bir saat boyunca bir o yana bir bu yana döndüm, ama uykuya dalmaya niyetim yok.

Lily'den yeni mesaj var mı diye telefonumu itiraf edemeyeceğim kadar çok kez kontrol etmem de muhtemelen yardımcı olmuyor. Muhtemelen çoktan uyumuştur, bu yüzden tek seçeneğim olduğu için mesajlarımızı kaydırıyorum.

Bazı mesajlar yüzüme bir gülümseme getirirken, diğerleri daha önce gönderdiğim mesajlara gözlerimi devirmeme neden oluyor. Mesajlarına hemen cevap vermemek ya da okuduktan sonra cevap vermemek gibi yollarla mesafe koymaya çalıştım, ama aynı sessiz muameleyi görmek beni sinirlendirdi.

Lily'nin beni okuduktan sonra yanıtlamamasına kızmam adil mi? Hayır, ama yine de hislerim haklı mı? Kesinlikle evet.

Ama en çok, bana kızgın bir şekilde yatmış olması beni üzüyor.

Eros uygulamasını yeniden indirip Lily'nin bana gönderdiği mesajları tekrar okumak gibi kötü bir karar vermemin suçunu uykusuzluğun yol açtığı sıkıntıya atıyorum.

Özellikle bir tanesi beni durup tekrar okumaya zorluyor ve sonunda iki kez okuduğumu fark ediyorum.

ANA

Artık rol yapmak istemiyordum. Tıpkı şu anda rol yapmak istemediğim gibi. Lorenzo ya da Laurence olman umurumda değil. Seni sevmemem için onca sebep olmasına rağmen seni seviyorum ve bu kendimden nefret etmeme neden oluyor.

Bu mesajı şu anda yazabilirdim, çünkü şu anki durumumuza çok uygun.

Lily'nin bana kızgın olduğunu bilirken uyuyamıyorsam, rol yapma beni yakalıyor demektir. Ve evet, tüm olasılıklara rağmen, ben de onu seviyorum, bu yüzden onun başka birine aşık olup onunla bir hayat kurması fikrini kafamda canlandıramıyorum.

Onu kendi hayatımda bu kadar net bir şekilde hayal ederken olmaz.

Dediğimi kanıtlamak için televizyonu açıp Daisy'nin ağır nefes alıp verme sesini bastırıyorum. Beş dakika kadar kanalları gezindikten sonra, *The Silver Vixens*'ın eski bir bölümünde karar kılıyorum.

Kendime bunun bulabildiğim en iyi dizi olduğunu ve Lily'yi hatırlatması umurumda bile değil, çok yorgunum.

Sadece bunu umursamayan bir erkek bulmam lazım, demişti Lily, televizyonu açık uyuyakaldığım için onunla dalga geçtikten sonra.

Hayal kırıklığıyla inleyerek uzaktan kumandayı fırlatıp rahat bir pozisyon buluyorum. Uyuyabileceğimi sanmıyorum ama sonunda gözlerim kapanmaya başlıyor ve Lily'nin sesini duymak isterken, doksanların gülme efektlerinin sesine dalıp gidiyorum.

Ertesi sabah yataktan kalkmakta zorlanıyorum. Lily olmasaydı alarmı görmezden gelirdim, ama annesiyle kiliseye gitmeden önce ona ulaşmak istiyorum.

Lily mesajımı okur ve esneyerek ön kapıyı açar. Onun kıyafetini görünce şaşkınlıktan sessiz kalırım. Dün geceki renkli elbisenin tek seferlik bir istisna olmadığını umuyordum ve neyse ki kendinden emin Lily'nin kalıcı olduğu anlaşılıyor. Bundan daha mutlu olamazdım.

Sabahları erken kalkmayı sevmeyen biri olmasına rağmen, karmaşık görünümlü örgülü bir saç modeli yapmaya zaman ayırmış, neşeli sundress'i ve kayışlarında kelekler olan yüksek topuklu ayakkabılarıyla prenses gibi görünüyor. Ayakkabıları

yapacağımız yürüyüş için hiç pratik değil, ama çimenli otoparkta yürürken dengede durmak için bana güvenmek zorunda kalacak, bu yüzden şikayet etmeyeceğim.

tersine tersine ben bir bir bir
bir renkte renkte bu tür davranışları teşvik etmek için.

O, sert bir bakışla, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Annenle aranı düzeltmek için ikinizle birlikte ayine katılabileceğimi düşündüm."

"O bugün gelmiyor."

"Neden?"

"Dinlenmek istiyor. Kendini daha iyi hissederse öğle yemeğine çıkar."

Kahretsin. "Ama sen gidiyorsun, değil mi?" O başını sallar.

"O zaman geç kalmadan gidelim."

Tartışmak ister gibi görünüyor, ama dudaklarını sıkıca kapatıp kapıyı kilitliyor.

Merdivenlerde sendediğinde, düşmesin diye hemen kollarıyla sararım. "Bu topuklar beni öldürecek."

"İyi fikir. Sabah boyunca seni onlarla bıçakladığımı hayal edeceğim." Gülümsemeyle geri çekildi.

"Artık onları daha sonra belime doladığını düşünmekten suçluluk duymuyorum."

Belki de Lily'nin konuşmayı kesmesini seviyorum, ama sadece onu suskun bırakan ben olduğumda.

Kapıyı açıp onu yolcu koltuğuna oturtuyorum.

O emniyet kemerine uzanamadan, ben onu tutuyorum.

Kendi kendine homurdanıyor. "Ben yapabilirim."

"Kimse yapamaz demedi, ama sana bakmayı seviyorum."

Gözlerini kaçırıyor. "Yapma."

"Neyi yapma?"

"Bunun gerçek olduğunu düşünmemi." Sesi alçalır ve bu şüpheyne neden olduğum için kendimi suçlu hissederim.

"Ya ben bunu istiyorsam?" diye soruyorum, kendi patlamama şaşırarak. "Ya da bir süredir aramızda gerçek bir şey varsa ama ben bunu kabul etmek için çok inatçıysam?"

"Çok fazla 'eğer' var."

"Benim için önemli olan tek bir şey var." Onun emniyet kemerini takıp şakağına öpücük kondurdum.

"Ya bunu bir denersek?"

OTUZ ALTI.

Lorenzo

Evren bana kozmik bir şaka yapıyor, çünkü ayinden sonra arabama biner binmez, Richard Ludlow sadece birkaç araba ötedeki arabasından iniyor.

Cehenneme gidecekken neden kiliseye gittiğini anlamıyorum, ama sanırım aynı şey benim için de geçerli. Bu kasabada görünüş her şeydir, bu yüzden ikimiz de rolümüzü oynuyoruz, ama keşke dış görünüşü çirkin kişiliğiyle uyumlu olsaydı.

Kiliseye giderken arabamın önünden geçmesi gerekmiyor, ama yine de geçip durarak "Tebrikler duydum" demek için duruyor.

Lily ve ben ona bakıyoruz.

Hızla beni görmezden gelir ve Lily'ye odaklanır. "Kısa bir süre önce benimle yatarken, ilişkinizin bu kadar çabuk ilerlemesine şaşırdım." Bir an durur, bakışları yüzüme kayar.

Lily'nin gözleri büyür ve ağzı açılır, ama ben onu kolumla sarar ve o konuşmadan önce konuşurum.

"Benden bir tepki bekliyor muydun?" diye soruyorum, Richard'ın yanağındaki damarın atışından eğlenerek.

Kaşları birleşir ve aralarında şaşkın bir kırılganlık oluşur. "Biliyorsun?"

"Az önce sürprizini mahvettim mi? Büyük anını yaşayabilmek için tekrar yapmamı ister misin?"

Ölmek üzere olan bir balık gibi ağzı açık kalır.

"Gerçekten umursamıyor musun?" "Onun parmağındaki *benim* yüzüğüm, neden umursayayım ki?"

"Siktir, dostum. Beni, intikam almak için başka biriyle yatan bir kadınla
beni intikam almak için başka biriyle yatan bir kadınla"

yatakta ne kadar iyi olduğu umurumda bile değil."

Lily keskin bir nefes alır ve ben kızarım. Onu bırakmamın ve Richard'a doğru fırlamamın hızından dolayı topuklarında sendeler.

Yaklaştıkça Richard kendi içine çekilir, yakasını tutup onu 1,75 metrelik boyuyla dik durmaya zorladığımda ise irkilir.

Elim yanımda sıkı bir yumruk haline gelir, ama kan dökme arzusuna direnerek sözlerimle savaşmayı seçerim.

"Dinle beni, Dick," diye fısıldıyorum, Lily duyamayacak kadar alçak sesle. "Lily hakkında bir daha öyle konuşma... Hayır, bunu unut. Ona bakarsan, konuşursan, hatta '*lüt fen*' ya da '*teşekkür ederim*' dersin, ailenin dedikodu yapmayı sevdiği *bağlantılarım*la iletişime geçerim."

"N-ne?" Kelime kekelemesiyle kesilir.

Sırıttım. "Ne derler bilirsin: Her yalanın biraz gerçeklik payı vardır."

"Bana *mafya* peşime düşecek mi diyorsun?"

Omzundan görünmez bir tüyü alıyorum. "Saçmalama."

Ben onun sahte güven duygusunu yok etmeden hemen önce, o yavaşça nefes verir.

"Söz veriyorum, gelecekteki karımın 30 metre yakınına bile yaklaşırsan."

Yüzünün tüm rengi kaybolur.

Ondan uzaklaşıp, kaşları alnına kadar çatılmış bir şekilde bize bakan Lily'nin yanına dönerken, kendimi hayranlık uyandıracak bir şekilde kontrol ediyorum.

Richard kiliseye doğru fırlatır. O artık bizim görüş alanımızdan çıkınca, Lily yolcu kapısına yaslanır.

"Eğer seni tekrar rahatsız ederse, bana söyle."

Başını daha da geriye eğdi, kahverengi gözleri sabah güneşinin altında daha da altın rengi görünüyordu. "Beni ondan sonsuza kadar koruyamazsın."

"İzle de gör."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

Neyse ki, Bayan Muñoz'un affını kazanmak için sonsuz zamanım var, çünkü o kibar davranıp dün gece için özür olarak bu sabah erken saatlerde yaptığım panna cotta'yı kabul edebilir, ama resmi olarak duvarlarını yeniden ördü.

Onunla ilk tanıştığımda gergin olduğunu düşünüyorsam, şimdi bambaşka bir gerginlik seviyesine ulaştı, girdiğim her odadan hızla kaçıyor.

Ona daha fazla stres yaratmak istemediğim için, özel olarak konuşmak istediğimi söylüyorum.

Bayan Muñoz dışarı çıkarak beni şaşırtır ve ben onu, Lily'nin en sevdiği yere giden, otlarla kaplı bir patikadan takip ederim. Neden bu çeşmeyi bu kadar çok sevdiğini bana söylememişti, gizli bahçesinin neden bakımsız kaldığını da paylaşmamıştı, ama çeşme yeniden çalışır hale geldiğine göre, ona bunu mutlaka soracağım.

Rosa yıpranmış bankta oturur. Aramızda küçük ama saygılı bir mesafe bırakırım, ama sanki birbirimizden bir kilometre uzakta oturuyoruz.

Konuşmayı başlatmaya karar verdim, böylece o da baskı hissetmez. "Dün gece..."

Yanımda gerginleşir, dudaklarını sıkıca birbirine bastırır.

Derin bir nefes alıp devam ediyorum: "Öncelikle özür dilerim. Birincisi, sağlığını etkileyebilecek bir duruma soktuğum için, ikincisi ise seni ve duygularını gerektiği gibi dikkate almadığım için."

Yüzüme bakmak yerine çeşmeye bakıyor, sezgilerimden başka bir ipucu vermiyor.

"Sana danışmadan Lily'ye evlenme teklif etmek büyük bir hataydı ve umarım beni affedebilirsin. Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu pek düşünmemiştim, ama keşke düşünseydim, çünkü sen Lily'nin hayatındaki en önemli kişilerden birisin..."

Rosa'nın yüzünden gözyaşlarının aktığını fark edince özür dilemeye devam edemiyorum.

"Rosa?" Rosa'nın *ağlamaya* başlayacağına hiç hazırlıklı olmadığım için sesim panikle doluyor.

Onu kucaklamamın iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim, ya da o

benim gitmemi tercih ediyor, ama sonra onun kalp problemini ve üzgünken yalnız kalmasının doğru olup olmadığını düşünüyorum

Rosa'nın eli benimkine uzanır ve hafifçe okşar. "Çeşmeyi tamir ettiğin için teşekkür ederim."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ne?"

Söylediğim tek kelimeyi bile duymadı mı?

Gözlerinin altını siler. "Julian tamir edildiğini söylediğinde ona teşekkür ettim, ama o sana ödemen gerektiğini söyledi." Bakışları kucağına düşer. "Sana şahsen teşekkür etmek istedim ve dün bunu yapmayı planlamıştım..."

"Ama sonra her şeyi mahvettim."

Burnu Lily'ninki gibi buruşuyor. "Kesinlikle *şaşırdım*, ama sonra olanlar senin suçun değildi. Doktorum çok heyecanlanırsam ne olabileceği konusunda beni uyarmıştı..."

Kaşlarımı kaldırdım. "Heyecanlanırsam mı?"

Kızı gibi yumuşak bir kahkaha atıyor, ama aynı zamanda tamamen farklı. "Biraz da gergindim, ama bu normal."

Bakışları çeşmeye geri döner. "Kocam orada olsaydı, komik bir şey söylerdi. Her şeyi daha iyi hale getirip endişelerimi gidermeyi çok iyi bilirdi." Sesi sonlara doğru titrer.

"Başınız sağ olsun," diyorum, çünkü bu durumda başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum, ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum.

"Biliyorsun, herkes böyle der, ben de dahil, ama bunu gerçekten anlamamıştım, ta ki başıma gelene kadar." O konuşmaya devam ederken boğazım düğümleniyor. "Kocamı her hatırladığımda, onu yeniden kaybetmiş gibi hissediyorum."

Bahçeye doğru işaret etti. "Burası... burası onundu. Lily gibi burada mutlu olmam gerekirdi, ama bana onu çok hatırlatıyor."

Ben de ilk başta Wisteria Gölü'nde aynı şeyi hissetmiştim. Her yere baktığımda kaybettiğim kişiyi ve şeyi hatırladığım için kendi acımın ötesine bakamıyordum.

"Ama Lily..." Kendi kendine gülümsüyor. "Orası onun özel yeri."

"Ne oldu buraya?" Burası, bir akşam geç saatlerde bana anlattığı efsanevi gizli bahçeden çok uzak ve annesinin bunu fark etmemiş olması imkansız.

Rosa kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Sana söylemedi mi?"

Kahretsin. "Uh..." *Uh?! Tereddüt eden ya da bocalayan biri değilim, ama o sanki bu sorunun cevabını kesinlikle bilmem gerektiğini düşünerek bana bakıyor.*

Rosa başını eğdi ve ben her şeyi mahvettiğimi anladım.

Ama beni kurtarmaya gelen bir melek gibi, Lily köşeden sihirli bir şekilde belirir. Kusursuz zamanlaması için onu öpebilirdim, ama Rosa'nın yanında şansımı zaten zorlamıştım, bu yüzden kendimi tutarım.

Lily çeşmeye bakınca gülümsemesi kaybolur ve Rosa ile ben birbirimize bakarız. İkimiz de bir şey söylemez, ama Bayan Muñoz'un düşüncelerini kendi düşüncelerim gibi okuyabiliyorum.

O güzel kafanın içinde neler dönüyor, amore mio?

Lily boğazını temizledi. "Siz ikiniz nereye gittiniz diye merak ediyordum."

Rosa'nın bakışları ikimiz arasında gidip gelir. "Lorenzo ve ben işimizi bitiriyorduk." Ayağa kalkar ve kızına sarılmak için yanına yürür. "Sizi yalnız bırakayım."

İkimiz de köşeyi dönüp kaybolmasını izleriz ve benim açımdan, sanki büyümüş çitler onu tamamen yutmuş gibi görünür.

Ayağa kalkıp, çeşmeyi incelemeye devam eden Lily'nin yanına gittim. "Ne düşünüyorsun?"

"İşe yaradı." Sesi gergin. "Şimdi geri kalanını halletmeliyiz."

Bana bakmak için hızla döndüğü için boynundaki bir kemik çatırdadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bahçen biraz bakıma ihtiyaç duyuyor." Fıskiyenin kenarındaki bir kir lekesini siliyorum, basınçlı suyla yıkanması gerekiyor.

Sessiz kalıyor.

Konuşmaya devam ediyorum. "Annen burayı ne kadar sevdiğini söylemişti."

Omuzları çöküyor. "Seviyordum... Yani, seviyorum." Başını sallıyor. "Bu... karmaşık bir durum."

"Bil diye söylüyorum, cevapların ne kadar belirsiz olursa, o kadar ilgimi çekersin."

Onu kucaklayarak bu konuşmadan kaçamayacağı bir pozisyona getiriyorum.

"Ben bilmiyorum bilmiyorum nasıl konuş konuş konuş bunu diyor diyor, sinirli bir şekilde."

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Gerçekten mi?" Bahçeye bakıyor. "Bununla başa çıkamazdım... ya da kendimle, bu konuda."

"Gerçekten mi?" Bahçeye bakıyor. "Bununla başa çıkamazdım... ya da kendimle, bu konuda."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözleri gözleri
oturabilir oturabilir
konuşmak için

baktı. "Bunu
oturabilir konuşmak

"Tabii ki."

Bir o yemeğini bir oturunca, ben sarıyorum
kollarımı koluma kollarımı . "Rahat mısın?"

Bana yaslanarak rahatlamış gibi görünüyor, ama sessizce
"Evet" demesi bunu doğruluyor.

"Ee, ne diyordun?"

"Babam iki şeye çok önem verirdi."

"Nelerdi?"

"Onun sloganı olan bir motto: *Un Muñoz nunca se
rinde. A Muñoz asla pes etmez.*"

Başımı sallıyorum. "Diğeri neydi?"

"Dilekler."

Ona bir bakış attım. "Nasıl yani?"

Benim bakışlarımdan utanarak kızarır. "Bilirsin. Gözlerini
kapat, bir dilek tut ve madeni parayı çeşmeye at."

"Bu madeni paraları açıklıyor. Anahtarlarını bırakırken
merak etmişim."

"Onunla benim için özel bir şeydi. O ve Dahlia'nın kendi
aralarında bir şeyleri vardı, ama bu benimimdi. Neyse," der ve
derin bir nefes alır. "Ben küçükken bana bu küçük altın para
torbası vermişti. Çok fazla değildi, ama bana akıllıca
kullanmamı söylemişti."

Duraksadı, bir nefes daha aldı ve "Neredeyse bir yıl önce,
bir tane kalmıştı." dedi.

Bu hikayenin nereye varacağını tam olarak bilmiyorum,
ama Lily'nin konuşmakta tereddüt etmesi beni daha da
meraklandırıyor.

"Ne oldu?"

"Yanlış adama harcadım." Gözlerimi benden ayırmıyor ve
anında, hayal ettiğimden çok daha fazla hata yaptığımı
anlıyorum.

O dilek hakkını *benim için* kullanmış ve ben o hayali,
o umudu alıp bencilliğimle mahvetmişim.

Bu düşünce... Midem düğüm düğüm, her acı nefesimle
daha da sıkılaşıyor.

"Lily..."

Elini kaldırıyor. "Bekle. Bunu söylememe izin ver."

Birkaç dakika öylece oturduk, suyun akışının yatıştırıcı sesi sessizliği dolduruyordu, ta ki o tekrar konuşana kadar.

"Kaçtıktan sonra, ben... bir anlam göremedim. Hiç bozuk param kalmamıştı ve burayı ziyaret etmek beni... o kadar dayanılmaz bir üzüntüye boğdu ki, çabalamayı bıraktım. Bozuk paramın bitmesi, onu yeniden kaybetmiş gibi hissettirdi ve bununla başa çıkamadım. Bu yüzden, onun özel yerini, son dileğiyle birlikte çürümeye terk ettim."

Şimdi göz teması kurmakta zorlanan benim, çünkü onun gözlerindeki acının sebebi benim, bunu nasıl kabul edebilirim?

"Çok üzgünüm." Sesim kısık çıkıyor. "Her şey için çok üzgünüm."

Bir sonraki cümlesiyle kalbime bir bıçak daha sapladı. "Bunu söylüyorsun ve üzgün olduğuna inanıyorum, ama bu senin verdiğin acıyı geri getirmez."

O ayağa kalkar ve kolum yanıma düşer.

"Geri dönüp olanları değiştiremeyiz. Olan oldu, ben geleceğime odaklanmayı tercih ederim."

Benim geleceğim. Bizim değil.

Bizi ayırmak için önemli bir ayırım, ama ben bunu motive edici bir ayırım olarak görüyorum. Çünkü onun istediği gelecek?

Artık o kadar da uzak görünmüyor.

Gülümsemesi tatlı ve hak ettiğimden çok daha sıcak, bu da göğsümdeki yanmayı daha da artırıyor.

Dönüp uzaklaşıyor ve beni yalnız bırakıyor. Onu takip etmek yerine, ayağa kalkıp çeşmeye doğru yürüyorum ve havuzun dibinde Lily'nin tüm umutlarını ve hayallerini temsil eden yirmiden fazla altın sikke buluyorum.

Ona her bir dileğini anlatmasını istiyorum ve bir daha durmak için hiçbir nedeni kalmadığından emin olmak istiyorum.

Ve nereden başlayacağımı da biliyorum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

Bugünkü aile toplantısına gergin geçeceğini bilerek geldim, ama geçen hafta sonu Chicago gezisinden sonra Lily'nin en kötü senaryoları kadar kötü geçmeyeceğini ummuştum. Benden en iyi davranışlarımı sergilememi istedi ve bu öğleden sonra tam bir beyefendi gibi davrandım.

Julian son anket sonuçlarımla beni kışkırtmasına ve Avrupa'dan yeni dönen Rafa'nın masanın diğer ucundan sanki ona hayvan kontrolünü çağıracaktım gibi bana dik dik bakmasına rağmen, ben soğukkanlılığımı koruyorum.

Bu arada Lily sinirleri bozuk ve öğle yemeğinin çoğunu tabağındaki yemeği yemeden itip kakarak geçiriyor. Onu ailesinin arasında bu kadar rahatsız görmek beni çok rahatsız ediyor ve bunu düzeltmek istiyorum.

Lily'yi istiyorsam, ailesinin de bunun bir parçası olduğunu kabul etmeliyim. Bu benim gibi biri için yabancı bir kavram ve belki de eski hayatımı anlatırsam bana daha anlayışlı davranırlar. Ya da en azından beni daha iyi anlarlar.

Yabancılarla açılmayı düşünmüyorsun herhalde. Ya geçmişini aleyhine kullanırlarsa? Sinsi ses geri döner, öncekinden daha yüksek sesle.

Eğer yaparlarsa, Lily'nin beni koruyacağına güveniyorum, diye cevap veriyorum, endişeli düşüncelere daha fazla yer vermemeye çalışarak.

"Peki..." diyorum, herkesin dikkatini çekerek.

Lily beni çatalla bıçaklayacak gibi görünüyor, bu yüzden çatalı elinden alıp ellerimizi birleştiriyorum ve "Dünkü haberlerin sürpriz olduğunu biliyorum..." diyorum.

Dahlia araya girer, "Sizin ikinizin bir alışkanlığı var galiba."

Ona keskin bir gülümseme atarım. "Bunun için özür dilerim."

Lily bana bakıp "*Ne yapıyorsun?*" der gibi dudaklarını hareket ettirir.

Ona güven, der gibi elini sıkıyorum, sonra masadaki diğerlerine dönüp devam ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse, ben sizin gibi büyümedim." Rosa'nın koltuğunun arkasındaki fotoğraf galerisine işaret ediyorum. Fotoğraflar sadece bir anın görüntüsüdür, ama onlarca yıllık anıları düşünürsek, çoğunun güzel anlar olduğunu varsayabiliriz.

Dahlia başını eğdi ve Julian sandalyesine yaslanarak tüm dikkatini bana verdi. Buradaki herkes arasında benimle benzer bir çocukluk geçiren Rafa, beni beklemediğim bir şefkatle baktı.

"Ne demek istiyorsun?" Rosa, yumuşak ve çekingen bir sesle sorar.

"Annemle babam öldükten sonra beni yanına alan amcam pek sevgi dolu bir adam değildi ve bana kimseye güvenmememi öğretti. Benim gibi bir ortamda büyüdüğünde, sırlarını saklamayı öğrenirsin, yoksa sırlarının aleyhine kullanılma riski vardır."

İtirafımdan sonra oda o kadar sessizdir ki, evin diğer ucundaki buz makinesinin sesi bile duyulur.

Hâlâ elimi tutan Lily, başparmağını yumuşakça cildimde gezdirerek, neden bunları anlattığımı hatırlatıyor.

Çocukluğum hakkında içimi dökmeme gerek yok. Amcamın pisliğin teki olduğunu kabullendim ve kuzenlerimin aile işine o kadar karışmış olduklarını, artık onlardan uzaklaşamayacaklarını kabul ettim.

Josefina elini kalbinin üzerine koyar. "Bu kulağa..." "Ailen berbat gibi geliyor," der Julian, beni şaşırtarak. Dudaklarım kıvrılır. "Bu hafif kalır."

"Onlarla hâlâ konuşuyor musun?" diye sorar Rosa.

Bazen kuzenlerimi özlediğim için bunu yapabilmeyi diliyorum, ama Vittori Holdings'in dramasına bulaşmadan onlara ulaşamıyorum. Amcamın etkileyemeyeceği bir hayat kuruyorum, ama yeni başlangıçlar, geçmişi geride bırakmak anlamına geliyor.

"Hayır." Cevabımı kısa tutuyorum çünkü onlar hakkında daha fazla soru istemiyorum.

"İnternette okuduğuma göre amcan tam bir baş belası gibi görünüyor, yani sen ucuz atlatmışsın," diyor Rafa.

"Gerçek anlamda mı, mecazi anlamda mı?" Julian sırtarak soruyor.

Rosa haç işareti yapar ve Dahlia, erkek arkadaşının kaburgalarına dirsek atarken fısıldayarak bir şeyler söyler.

Bayan Muñoz'un gözlerine bakıyorum. "Açıkça söylemek gerekirse, ben mafya üyesi değilim."

"Ben yapmadım..." diye kekeledi. "Lily dedi ki..."

"Önemli değil." Josefina, Rosa'nın elini okşar. "Hepimiz bunu düşünmüyorduk sanki," diye gülümseyerek cevap verir ve ben de ona gülümserim.

Konuşma daha hafif konulara geçer ve Lily'nin vücudundaki gerginlik yavaş yavaş kaybolur, ta ki Rafa'nın Avrupa'da yankesiciye uğradığı hikayesine gülene kadar.

Ben oldukça sessizim, her sohbe dahil olmak yerine arka planda oturup her şeyi içime çekmeyi tercih ediyorum. Lily ve kasaba halkından Muñoz-Lopez aileleri hakkında çok şey duydum, ama bunu yakından görme fırsatım hiç olmadı.

Ve cesaretimi toplayıp, biraz *kıskanç* olduğumu söyleyebilir miyim?

Hayır, bu, göğsümü parçalayan duyguları ifade etmek için doğru kelime değil. Lily ve onun büyürken yaşadığı hayat için mutluyum, çünkü onu o yapan şey bu, ama aynı zamanda, bu kadar çok sevgiyle çevrili olmak, kaybettiğim her şeyi hatırlatıyor bana.

Ailemi birçok kez özledim, ama şu anda yoklukları dayanılmaz geliyor. Sanki göğsümde her dakika büyüyen bir delik var ve beni tamamen yok edene kadar beni yutacakmış gibi.

Ayağa kalkıp masadan izin isteyerek ayrılıyorum. Herkesin gözleri odadan çıkan beni takip ediyor, artık doğrudan görüş alanlarında olmamama rağmen ensem kaşınıyor.

Mutfağa kaçırım, ama mesafe herkesin alçak sesli mırıldanmalarını duymamı engellemez, bu yüzden dışarı çıkarım. Temiz hava istediğim kadar yardımcı olmaz ve sonunda ciğerlerime yeterince oksijen almak için mücadele ederim.

Bu kadar bunalmışken, görünüşümü korumam imkansız, bu yüzden gitmek en iyisi.

Ama arabama binmeden Lily'nin sesi beni durdurur.

"Selam."

Başımı cama yaslama isteğine direniyorum. "Selam."

Ona bakmam, çünkü o zaman iyi olmadığımı anlar ve Lily'nin, onu mutlu eden ve onun için önemli olan ailesiyle vakit geçirmekte zorlandığımı görmesi...

Bu, onun hayatına gerektiği gibi uyum sağlayamadığımı hissettiriyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor. "Bir işim çıktı."

"Ne?"

"*Lily.*"

"Her şey yolunda mı?" Omzuma nazikçe dokunarak bana bakmamı istiyor. "İyi görünüyordun, ama sonra..."

Derin bir nefes alıp ona bakıyorum. "Hayır, iyi değil." Çirkin gerçek ağzımdan dökülüyor.

Yumuşak bakışları yüzümde dolaştıktan sonra, can simidi gibi tuttuğum araba kapısının koluna düştü. "Tamam. Merak etme."

Omuzlarımın çökmesini engelliyorum. "Anladığın için teşekkürler."

Gülümser ve bu gülümseme göğsümdeki düğümü gevşetir. "Sana katılabilir miyim?"

Çeşmenin yanındaki konuşmamızdan sonra şaşırmıştım, ama onun uzattığı zeytin dalını seve seve kabul ettim. "Gelmek ister misin?"

"Evet. Bir arkadaşına ihtiyacın var gibi görünüyor."

Bugün niyetimi çok net bir şekilde ortaya koyacağıma söz vererek bu sözü geçiştirdim.

"Çok isterim, *amore mio*."

Hâlâ bana kızgın olabilir, ama gözlerindeki ışıltı umut verici. "İçeri girip çantamı alayım." Garaj yoluna koşar. "Beni bırakma," diye omzunun üzerinden seslenir.

Beni fiziksel olarak uzaklaştırmadıkça, bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Daha önce hissettiğim keder hala göğsümde ağırlık yapıyor, ama biraz daha katlanılabilir hale geldi ve bunun sebebi, en karanlık anlarımda bile yalnız olmadığımı bana her zaman hatırlatan kadın.

Babamın neden tüm hayatını annem için feda ettiğini hiç anlamamıştım, ama şimdi çok net görebiliyorum. Çünkü dünyada sizi *gören*, ruhunuzun her parçacığını toplayıp bir araya getirmeye zaman ayıran tek kişiyi bulduğunuzda, onu bırakmazsınız.

Bu hatayı bir kez yaptım, ama bir daha yapmayacağım.

Bunu söz veriyorum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Lily

Mezarlığa uğramamızın sakıncası var mı?" Lorenzo, evden uzaklaşırken sorar.

"Şey... hayır. Tabii ki hayır." Avuç içlerim terlemeye başlar, çünkü oraya en son babamı gömdüğümüz zaman gitmiştim. Ama Lorenzo için, anıları bir kenara bırakıp ona ihtiyacı olduğu her şekilde destek olmaya hazırım, bu normalde kaçındığım bir şey olsa bile.

"Emin misin?" Lorenzo bir anlığına gözlerini yoldan ayırıyor.

"Evet, ama önce dükkânın önünden geçebilir miyiz?" "Neden?"

"Ellerim boş olarak ailenin karşısına çıkamam. Bu çok kabalık olur."

On dakika sonra Lorenzo, Rose & Thorn'un önüne park etti ve ben arabadan atlayıp en sevdiğim pembe çiçeklerden hızlıca bir buket yaptım ve arabaya koştum.

"Bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi." "Çok sevecek."

Mezarlığa giden yol sessiz ama huzur verici. Lorenzo üçer üçer bacağına vurmaya devam ediyor ve sonunda ben de elini tutuyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Genelde ziyaretleri cumartesi günlerine saklarım, ama bugün... Bugün..."

"Zor mu?"

"Evet." Derin bir nefes alır.

"Üzgünüm... ailem seni üzdüyse, yani."

Kafasını sallar. "Özür dileme, çünkü ben acımı atlatamıyorum."

Sözleri o kadar saçma ki, gülmekten kendimi alamıyorum, bu da onun kaldırırma çarpmasına neden oluyor.

"Bana gülüyor musun?"

Birkaç nefes alıp verdim. "Evet, çünkü ne demek acını atlatamıyorum? Öyle bir şey yok!" dudakları birbirine birbirine ve kaçırır kaçırır kaşları bugün ekstra mesai yapıyor, çünkü onu düşündürdüğüm

"Ebeveynlerini sevdiğin sürece, onları kaybetmenin acısını asla unutmayacaksın, bu yüzden kendine yardımcı olmanın en iyi yolu, bu duyguyla yaşamayı öğrenmektir." Keşke kendi tavsiyeme uyabilsem.

"Sanki çok kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Değil. Bununla mücadele ettiğimi ilk kabul eden benim."

"Peki ne öneriyorsun?"

Elini sıkıyorum. "O acıyı birbirimizle paylaşalım, böylece ikimiz de kendimizi daha az yalnız hissederiz."

Mezarlığın ana yolunda ilerlerken bir dakika sessiz kalır.

"Teşekkür ederim," der ve otoparka park eder.

"Teşekkür etmene gerek yok. Arkadaşlar böyle yapar." Buketi alıyorum.

"Zambak mı?" Arabadan kaçamadan elimi tuttu.

"Evet?"

"Senin arkadaşın olmak istemiyorum."

Kalbim bir an durur. "Neden?"

Yanağımı avuçladı. "Eğer mümkünse, senin erkek arkadaşın olmak isterim."

Nefes almayı tamamen kesiyorum, ama kimin umurunda. Oksijen abartılıyor.

"Sen... ne?"

"Dün söylediklerini düşündüm ve haklısın, başka bir erkekle geleceğinden bahsetmen beni rahatsız ediyor çünkü o erkeğin ben olmamı çok istiyorum."

Ağzım açılır ama hiçbir kelime çıkmaz.

"Artık aramızdaki ilişki hakkında kendime yalan söylemek istemiyorum. *Rol yapmak* istemiyorum. Senin benim olmanı istiyorum, bir anlaşma yüzünden değil, kendi isteğinle."

"Ciddi misin?"

"Tüm varlığımla."

"Yirmi dört saat bile geçmeden fikrini değiştirdiğine inanmam mı gerekiyor?"

"*Haftalardır* fikrimi değiştiriyordum, ama dün gece çok uzun zamandır inkar ettiğim şeyi kabul etmek zorunda kaldım."

"Ne?"

"Eğer otuz yıllık bir planım olsaydı, onu paylaşmak isteyeceğim kadın sen olurdun."

Lorenzo bir keresinde aşkı, küçük ama etkili anların bir koleksiyonu olarak tanımlamıştı ve bu da benim için onlardan biri.

Bunu hissedebiliyorum.

Elimi Lorenzo'nun eline sokuyorum ve birlikte parke taşlı yolu yürüyoruz. Wisteria Gölü'ne taşındığından beri her cuma mezarlığı ziyaret ettiğini anlatıyor ve anne babasının mezarlarını ziyaret etme kararlılığı beni çok etkiliyor.

Aynı şeyi yapmadığım için suçluluk duymamak zor, ama Lorenzo bana çok daha az kasvetli olan çeşmenin olduğunu hatırlatarak beni rahatlatıyor.

Lorenzo anne babasının mezarlarına doğru ilerlerken, ben kaldırımda kalarak ona anne babasıyla konuşması için yer açıyorum. Onların mezar taşları, etrafındakilerden daha az yıpranmış görünüyor ve Lorenzo'nun cuma günü aldığı çiçekler annesinin mezarının önüne konuyor.

İki kez gözlerimi kırptıyorum. "Aman Tanrım."

Çömelmiş pozisyonundan başını kaldırıp gülümsüyor. "Sormadın ama kıskançlık yapman çok tatlıydı."

"Kıskanmadım." Sözler ağzımdan bir anda dökülür.

Lorenzo ayağa kalkar. "Kesinlikle kıskandın."

"Tamam. Neyse. Birazcık kıskandım diyelim ve bu konuşma hiç olmamış gibi davranalım."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu gece günlüğüme hepsini yazacağım."

Ben homurdandım.

Gülümsedi, ama mezar taşlarına tekrar baktığında gülümsemesi kendini beğenmişlikten kasvetli bir ifadeye dönüştü.

"*Ciao, Mamma e Papà.*" İtalyanca konuşmaya başlıyor, bu yüzden ne dediğini anlamıyorum.

"*Vi ho portato a Lily oggi, così potete finalmente conoscerla. Sono molto sicuro che la amereste più di quanto amate me.*" Omzunun üzerinden geriye bakıp gülümsüyor. Gözleri kamaştırıcı bir gülümseme değil, zaten öyle olmasını da beklemiyordum, ama gözlerine kadar ulaşan bir gülümseme, bugün sabahki kadar hüzünlü görünmüyorlar.

Bir süre daha konuşmaya devam ettikten sonra beni yanına çağırdı. Lorenzo'nun buketinin yanına getirdiğim çiçekleri koyduktan sonra kolunu omzuma doladı ve aramızda bir santim bile boşluk kalmayana kadar beni kendine çekti.

"Merhaba." Mezar taşlarına bakarak gülümsüyorum. "Ben Lily, oğlunuzun..."

"Kız arkadaşı," diye cevaplar, hiç tereddüt etmeden.

Karnımda kelebekler uçuşuyor çünkü, vay canına. Tamam. Gerçekten yapıyoruz.

Kaçınılmaz olanla mücadele ederek geçirdiğimiz onca zamandan sonra, her şey sonunda yerine oturmuş gibi hissediyorum ve daha mutlu olamazdım.

"Evet. O benim. Onun kız arkadaşı." Gözleri parıldıyor gibi.

İkimiz de mezar taşlarına dönüyoruz. O, ailesine hafta sonumuzu ve Healing Hearts için ne kadar para topladığını anlatırken ben sessiz kalıyorum.

"Çeyrek milyon dolardan fazla. İnanabiliyor musun?" diyor.

Sesindeki şaşkınlığa gülümsüyorum. Bu onu daha genç ve kronik üzüntüsünden çok daha az yük altında hissettiriyor.

İnanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Julian'ın elli bin dolar bıraktığına hala inanamıyorum."

"Senin geçmişini biliyorlar mı?" diye alay ediyorum.

"Evet, ve onlar çok çok Takım Lorenzo Sen ise? Ben pek emin değilim."

Öfkeyle nefesimi tutarak sahte bir tepki verdim. "İlk izlenimimi mahvetmeye mi *çalışıyorsun*?"

"Oh. Senin hakkında çok şey duydular, o yüzden endişelenmene gerek yok."

Lorenzo'nun *ailesi* hakkında konuşması midemde bir heyecan uyandırdı.

Eğer bu adam henüz bana aşık değilse, çoktan yarı yola gelmiş demektir.

Orada, yüzündeki o içten gülümsemeye bakılırsa.

Ve onun da bunu sonunda fark edeceği günü sabırsızlıkla bekliyorum.

Neden Lorenzo'ya çıkarken babamın mezarına uğramak ister misin diye sorduğumu bilmiyorum, ama soruyorum.

Yani, *neden* sorduğumu biliyorum. Vittori ailesinin mezarlarını ziyaret etmek bana cesaret vermişti, ama mezarlığa girer girmez bu cesaret çabucak kayboldu.

babamın mezarına doğru yürümeye başladığımızda çabucak geçti.

Kalbim daha hızlı atıyor, kan kulaklarımda pompalıyor, sanki vücudum mezar ziyareti ile hayatım için savaşmak arasındaki farkı anlayamıyor gibi.

Şu anda, ikisi de biraz öyle hissediyorum.

Lorenzo içimdeki değişimi hissetmiş olmalı ki, elimi tutup beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Başka bir gün gelebiliriz."

Teklifini takdir ediyorum, gerçekten, ama başımı sallıyorum. Babamı ziyaret etmeden mezarlığa gitmek yanlış geliyor, sadece bir dakika olsa bile.

Lorenzo her cuma bunu yapabiliyorsa, ben de 60 saniye dayanabilirim.

Bunu *istiyorum*.

Babamın mezarına vardığımızda ne beklediğimi bilmiyorum, ama özenle bakılmış bir alan ve taze kesilmiş sarı güllerden oluşan bir çiçek aranjmanı beklemiyordum.

Annem sandığımdan daha sık ziyaret ediyor olmalı ve suçluluk duygusu göğsümü delip geçiyor.

Herkesin yas tutma şekli farklıdır, kendime hatırlatıyorum.

Lorenzo elimi bırakıp yanağıma nazıkçe dokunur ve avucuyla okşar. "Biraz yalnız kalmak ister misin?"

"Hayır." Topuklarımı yere bastırıyorum. "Gitme."

Başını eğip beni yanına çekerek, tek kelime etmeden bana gücünden birazını veriyor.

"*Merhaba, Papi,*" diye başlıyorum, gözlerimi mezar taşından ayırmıyorum çünkü Lorenzo'ya bakarsam ağlayacağımı biliyorum. "Bu Lorenzo."

"Merhaba," der, tamamen ciddi.

"Seni buraya ziyaret edemediğim için üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Ama seni her gün düşünüyorum. Gülüşünü özlüyorum. Şakalarını özlüyorum. Sesini özlüyorum, özellikle sabahları

Çünkü sen her zaman en sevdiğim alarm saatiydin." Göğsümdeki acıyı nefes alarak bastırıyorum. "Sadece... seni özledim."

Başka bir şey söylemek için uğraşıyorum. Belki uğrayacağımızı bilseydim, bir konuşma hazırlardım, ama bu spontane bir karardı ve Lorenzo'nun önceki ziyaretine kıyasla kendimi yetersiz hissediyorum.

"Başka ne diyeceğimi bilmiyorum." Sesim titriyor. "Hey," he diyor, onun yumuşak sesi bir çok ihtiyaç duyulan rahatlatıcı.

Onu daha iyi görebilmek için başımı çevirdim. "Ne?"

"Konuşmak zorunda değilsin. İstedğin kadar burada sessizce durabiliriz istediğin kadar sessizce durabiliriz ya da gidebiliriz."

"Çok kolaymış gibi gösterdin. Biraz kıskandım."

"Ben bunu uzun zamandır yapıyorum." Yavaşça gülümsüyor ve ben her saniyesinin tadını çıkarıyorum.

Tıpkı *onu* takdir ettiğim gibi.

Gücünü. Dayanıklılığını. Yayıdığı özgüveni ve aynı şeyi bende de ortaya çıkarmasını. Kendime ve karşıma çıkan her şeyle başa çıkabileceğime tekrar inanmak istiyorum, çünkü biliyorum ki, zorlandığımda, kendi ayaklarım üzerinde durabilene kadar beni destekleyecek.

Bunları yüksek sesle söylemiyorum, ama tüm varlığımla hissediyorum ve umarım bir gün bunları paylaşacak cesareti bulurum.

Vi ho portato a Lily oggi, così potete finalmente conoscerla. Sono molto sicuro che la amereste più di quanto amate me: Bugün Lily'yi buraya getirdim, böylece nihayet onunla tanışabilirsiniz. Onu benden daha çok seveceğinize eminim.

KIRKINCI BÖLÜM

Lily

Mezarlık gezisinden sonra Lorenzo birlikte akşam yemeği yemek ister miyim diye sorar. Öğle yemeğinde pek bir şey yemediğim için kabul ederim ve onun evine geri döneriz. O yemek yaparken ben dışarıda Daisy ile oynarım.

Daisy'yi yorduktan sonra mutfakta Lorenzo'ya katıldım ve Healing Hearts'ın topladığı parayla ne yapmayı planladıkları gibi rastgele konulardan konuştuk. Ona sessiz müzayedede bir eşyayı kazanmaya çalıştığımı ama başaramadığımı anlattım, bu onu şaşırttı.

"Neye teklif verdin?" diye sorarken aynı şişenin son kullanma tarihini ikinci kez kontrol ediyor.

"Elli bin mil uçuş mili," diyorum hüznle. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Hollanda," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Neden?"

Şaka yapıyor olmalı diye ona bakıyorum, ama gülmüyor.

"Lorenzo. Beni tanıımıyorsun, değil mi?"

Gözleri kısılr. "Çiçeklerle bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Nişanı bozmak üzereydim."

"Ben fırçalamak fırçalamak
bilgilerimi uluslararası bilgimi
tazelemeliyim." Sesi alaycıydı.

"Lütfen yap Ben tanımanızı kendinizi
yeteneklerinizi her önemli festivali

"Benim tarzım bir trivia
gecesi." Diye gülüyorum.
O da gülümsüyor.

Güvenilir mutfak termometresiyle tavuğu pişirmeye devam ediyor. Termometre bir ara 175 dereceyi gösteriyor.

"Sanırım hazır," diyorum, onu tavuğu dördüncü yerinden bıçaklarken yakaladığımda.

Lorenzo, kurduğu çılgın alarm sistemine bakılırsa, kişisel güvenliğimizin yanı sıra gıda güvenliğini de çok ciddiye alıyor. Daisy'yi dışarı her çıkardığında alarmı kapatıyor ve bir ara ona sığınak mı var diye şaka yapıyorum.

Cevabı "*Henüz yok*" olur.

Bir dakika sonra hala termometreyi bırakmadığı için elinden alıyorum.

"İyi misin?"

Gözlerini kapatıyor. "Bugün kafam başka yerde."

Onunla bir konuyu açmak istiyorum ama nasıl başlayacağımı bilmiyorum.

Neyse ki yüzümdeki gergin ifadeyi fark ediyor ve "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Merak ediyordum da... Lütfen alınmayın ama ben... Ah." Burnum kırıılır.

"Lily. Söyle hadi."

"Biriyle konuşsan yardımcı olur mu?"

O kadar çok güldü ki, su içmek zorunda kaldı. "Bunun olması imkansız."

"Neden?"

"Çünkü ne faydası olacak ki?"

Ellerimi belime koydum. "Sakın bana terapinin işe yaramayacağına inananlardan olduğunu söyleme."

"Öyle olsam ne olur?"

"O zaman sana bunu düşünmene neden olan şeyin ne olduğunu sorardım."

Gözlerini kaçırır. "Daha önce denedim. Vegas'tayken, ama uzun sürmedi."

"Neden?"

"Gizliliğin bir bedeli varmış ve amcam beni hakkında her şeyi öğrenmek için kolayca para ödemiş."

Amcasının ona çektirdiği onca Şey için göğsüm acıyor.
"Yani bu bir güven sorunu."

"Terapi için güven gerekli olduğu için bu bir sorun, değil mi?"

"Haklısın, ama o zaman sana başka bir soru sorayım." "Ne?"

"*Bana* güveniyor musun?"

Cevap vermeden önce tavana bakıyor ve "Şaşırtıcı bir Şekilde, evet." diyor.

Dürüst cevabı beni içten içe ısıtır ve bunu konuyu ilerletmek için motivasyon olarak kullanırım. "Peki ya kimseye satılmayacak bir terapist tanıyorsam?"

"Herkesin bir fiyatı vardır."

"Duyduğuma göre saat creti pahalıymıŐ, ama her dakikasına deđermiŐ." Kız kardeşim de öyle demişti, ama ben Şahsen doğrulayamam.

"Adı ne?" "Doktor

Martin." "Hiç duymadım."

"Aynen yle. Bu kasıtlı bir Şey, emin olabilirsin."

Kafasını eğdi. "Yeni müşterileri nasıl buluyor?" "Onlar onu buluyor, tersi değil."

Bize akşam yemeğini servis ederken sessiz kalır ve ikimiz de mutfak adasında otururuz.

Bu gece bir cevap beklemiyorum, bu yüzden ona bir çıkış yolu sunmaya karar verdim. "DŐneceđini söyle."

"Evet dersem..." der ve ben nefesimi tutarım. "Fazla bir Şey bekleme."

"Benden mi? Asla." Onu esir alan Őeytanlara karşı zafer kazanmış gibi hissederek gülümserim.

Tabaklarımız boŐalana kadar hafif konulardan konuŐuyoruz ve sonra oturma odasına geçiyoruz. Yakında eve gitmem gerek, ama Lorenzo ve Daisy kanepeye tırmanınca gitme isteğim yok oluyor.

En az otuz dakika daha onların yanında kalmaya dayanamayacağım için onlara katılıyorum. Lorenzo kolunu belime doluyor, beni yanına çekiyor ve uzaktan kumandayı uzatıyor.

"Bir şeyler giy."

"Ne tür bir ruh halindeyiz?"

"Seni güldürecek ne varsa."

Yüzümdeki aptalca gülümsemeyi görmesin diye başımı eğiyorum, çünkü bunu istemesinin tek bir nedeni olabilir ve bu beni ona biraz daha aşık ediyor.

Bir ara, film gecemizde kanepede uyuyakalmış olmalıyım, çünkü Lorenzo'nun yatağında uyanınca şaşıyorum. Yanımda yatıyor, üstü çıplak, alt kısmı yorganla örtülü.

Daha öncesine kıyasla, sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi elini benim elime tutmuş, huzurlu görünüyor. Gözlerimi kapatıp tekrar uykuya dalmak istiyorum, ama sonra komodinin üzerindeki saati fark ediyorum.

Bir kez olsun, annemin eve gelme saatini ihlal eden ben oldum. Genelde bunu yapan Dahlia'dır, çünkü sık sık Julian'ın evinde uyuyakalır ve ben de ona bununla dalga geçerim, çünkü erkek arkadaşının yanında uyuyakalmak için sabahın dördünde eve gizlice girmek ne kadar mantıklı olabilir ki?

Lorenzo'ya bir bakış, belki de kız kardeşimin nedenlerini anlayabilmemi sağladı.

Kalmak istiyorum ama annem bu hafta yeterince zorlandı, ona başka bir sorun çıkarmamalıyım.

İstemeyerek elimi çekiyorum. Lorenzo uyanmıyor ama kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor.

Lorenzo'nun bu sefer yatağın sol tarafında uyuduğunu fark ediyorum ve nedenini bilmiyorum.

Onu uyandırıp cevap isteyebilecek durumda değilsin ki.

Yataktan kayarak kalkarım ve odanın yarısına gelmişimdir ki, Lorenzo'nun odasında kendi yatağı olduğunu bilmediğim Daisy havlamaya başlar.

Onu susturmaya çalışıyorum ama çok geç.

Lorenzo gözlerindeki uykuyu siler ve yavaşça dirseklerinin üzerine kalkar. "Benden gizlice kaçıyor musun?"

"Hayır," diyorum, ama aslında tam da bunu yapıyorum.

O sırtıyor. "Bana veda öpücüğü verecektin mi?"

"Somnofilik olmadığım için, öyle bir niyetim yoktu." "Artık tamamen uyanığım ve uyanık olmasam bile, alarm sistemi alarm sistemi işini yapardı."

Kahretsin. Dün gece onu defalarca kontrol etmesine rağmen sistemi unuttuğuma inanamıyorum.

Ona kodu yazmasını söylemeliyim ki gidebileyim, ama yüzündeki o sırıtış beni kendine çekiyor. Daisy, Lorenzo'nun yatağının yanına doğru yürürken hızla ilgisini kaybediyor.

Onun sevinmesini istemediğim için, her zaman bana yaptığı gibi kafasına bir öpücük kondurup, komodinin üzerinde duran telefonunu ona atıyorum. "Tamam, şimdi sistemi devre dışı bırak. Teşekkürler! Hoşça kal!"

Kaçamadan elimi yakaladı. "İçinden gelerek öp beni."

"O zaman asla gitmem."

"Bana kalsaydı, asla gitmezdin."

Bacaklarımın işbirliği yapmasını sağlasam bile, o sözleri söyledikten sonra eve dönmem imkansız.

"Peki," diyorum, isteksizmiş gibi davranarak. "Ama önce bana neden bu gece yatağın sol tarafında uyuduğunu söyle."

Bakışları ağzıma kaydıldıktan sonra tekrar gözlerime döndü. "Senin kapıya en yakın yerde uyuman hoşuma gitmiyor."

O itiraftan sonra kalbim onun için kan ağlıyor, adını kalbime dövme yaptırırsam daha *iyi olur*.

Aklımda, ona aşık olduğumdan
Bu adam için, bu yüzden onu içtenlikle öpüyorum.

Onu *sevdiğim* gibi.

Sanki ilk kez gibi hissediyorum ve bir bakıma öyle de. İzleyen kimse yok, anlatacak bir hikaye yok, acele etmeden dudaklarının dudaklarıma değmesinin tadını çıkarabiliyorum.

İkna edecek kimse yok. Sahte bir romantizm yok. Sadece ben ve Lorenzo, neredeyse bir yıldır kaçındığımız şeyi nihayet kucaklaşıyoruz.

Sonunda onun altında kalıyorum, karanlık gözlerine bakıyorum.

"Kal," diye emrediyor.

"Yarın sabah annem kaybolduğumu fark edince bana kızmasın diye mi?"

"O uyanmadan eve gidebilirsin. Dahlia için işe yarıyor gibi görünüyor." Dudaklarımın köşesini öper. "Mazeret uydurmayı bitirdin mi?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Sanırım biraz kalabilirim..."

Ağzımı ağzıyla kapatıp, ben mantıklı düşünceler kuramayacak hale gelene kadar öpüyor. Lorenzo vücudumun her yerini öperek belimin üst kısmına geldiğinde, kafam beyaz bir gürültüyle doluyor.

Bir erkek, beni orgazma ulaştırmak için hayal ettiği tüm farklı yolları düşünür gibi bana baktığında, aklımdan geçen son şey oradan ayrılmak olur.

Bu yüzden, tüm çekingenliğimi bir kenara atıp bacaklarımı açtım. "Şimdi sıra sende, beni içinden geldiği gibi öp."

"İki kez söylemene gerek yok."

Lorenzo elbisesini uyluklarımdan yukarı kaydırıp kalçalarımdan etrafında toplanana kadar, parmak uçlarım heyecandan karıncalanıyor ve beni çıplak iç çamaşırlarımla ortada bırakıyor.

Beynim, bu kadar uzun süre aramızdaki bağı inkar ettikten sonra, sonunda onun yatağında, beklentiyle dolu havada birlikte olduğumuz gerçeğini kabullenmekte zorlanıyor.

"Dün geceden beri bunu düşünüyordum," diye itiraf etti boğuk bir fısıltıyla. "Yarıda kesilmeden önce."

Lorenzo burnunu benim merkezime doğru sürüklerken titriyorum, derin nefes alışları karnımdaki artan sıcaklığa ekleniyor, uyluklarımdan iç kısmına attığı yumuşak öpücüklerle birlikte.

"Bana takıntılı olmak istediğini söylemiştin?" İç çamaşırlarımı yırtıp yanıma atıyor. "*Sahiplenilmek* istediğini söylemiştin?"

"*Sikişmek* istiyorum Lorenzo. Bu soruna cevap oldu mu? Yoksa yarın bütün gün ağrıyan amım seni düşünsün diye beni nasıl sert sikmek istediğini ayrıntılı olarak anlatmamı mı istiyorsun?"

Bacaklarımı sırtarak daha da ayırıyor ve ben titriyorum.

"Bütün hafta beni düşünmezsen, işimi doğru yapmamışım demektir."

Oh.

Bu daha da hoşuma gitti.

Sonunda, sanki sonsuza kadar sürmüş gibi hissettikten sonra, öne eğilir ve aşırı duyarlı merkezimin üzerinde dilini gezdirir.

Onun coşkusu elektrik gibidir ve vücudum dilinin her dokunuşunda titrer. O, benim inlemelerime dikkatle kulak veren mükemmel bir dinleyici olduğunu kanıtlar ve sesim yükseldiğinde ağız ve parmaklarıyla aynı hareketleri tekrarlar.

Başparmağının ucuyla klitorisimi okşarken, yanan bakışları benimkilere kilitleniyor ve parmaklarını içimde kıvırıp okşadığında

parmaklarını içime kıvrıp okşadığında, görüşüm karardı. Tavana küfürler yağdırdım, tüm vücudum titreyerek parçalanıyordum.

O kadar dalmışım ki, Lorenzo onu almak için yataktan kayarken Daisy'nin havladığını fark etmiyorum. Ereksiyonu yüzünden komik bir şekilde yürüyor ve Daisy'yi dışarı taşıırken ve onun sevimli yüzüne kapıyı kapatırken arkasını izliyorum.

Daisy sızlanıyor, ama Lorenzo onu eğitmek için zaman ayırıyor olmalı, çünkü Lorenzo emrettiğinde sessizleşiyor.

"Bizimle takılmak istiyor." Lorenzo yatağa geri tırmanıp vücudumun üzerine çıkarken dudaklarımı büzüyorum.

"Onun, benim planladığım şeyi bölmesini istemem." Ona gülümsüyorum. "Ne planladın?"

"Ne istersen." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Senin tekrar boşalmanı sağlamadan bu yataktan kalkmamak şartıyla."

Bana zevk vermekle takıntılı bir adam mı? Gerçek piyangoyu kazanmamış olabilirim, ama nişanlı piyangosunu kesinlikle kazandım.

Ve bana gülümseme şekli, onun da aynı şekilde hissettiğini düşündürüyor.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

Bir yıl boyunca kendimi istediğim şeyden mahrum bıraktıktan sonra, Lily'nin yatağında uzanmış, sanki ona dünyayı sunmuşum gibi bana bakmasına inanamıyorum. O, benim hayatımın hızla merkezine oturduğunu bilmiyor, ama ben bu gece ona bunu göstermeyi planlıyorum.

Elbiselerini çıkarırken altımda kalçalarını sallamasına bakılırsa sabrı taşmak üzere, bu yüzden acısını dindirmek için bacaklarımın arasına kalçalarını sıkıştırarak onu yatıştırıyorum.

"Rahatla."

Bana sürtünüyor, uyarılmışlığını uyluğuma yayıyor.
"Siktir beni, rahatlayayım."

Başımı eğip boynunun koluna doğru öpücükler
konduruyorum. "Acele etme."

O sar bacaklarını bacaklarını bacaklarını
belime bel ve çekiyor. "Lorenzo." Kalçalarımı
döndürdüğümde inliyor.

"Tekrar."

Adımı tekrarlar, ama dudaklarım meme ucunu sardığında
sesi gergin çıkar.

"Tabii ki işkenceye meraklısın."

Gülümserim ve öpücüklerimle izler bırakarak diğer
göğsünü okşamaya başlarım. Sözlü protestolarına rağmen,
ellerini saçlarıma geçirir ve beni yerinde tutar. Ağzım,
ellerim ve dilimle vücudunu keşfederim, sonra parmağımı
tekrar içine sokarım.

"Senden nefret ediyorum," diye inleyerek söylüyor.

"Emin misin? Çünkü senin açgözlü küçük amcığın beni
seviyor gibi görünüyor." Bir parmak daha ekleyip
kıvrımlarına sokuyorum, amcığı fişkırıyor.

Belki Lily haklıdır ve ben gerçekten işkenceye meraklıyım, çünkü bunu bütün gece yapabilirim.

Ne yazık ki o, ön sevişmeye benim kadar hevesli değil gibi görünüyor, çünkü "Yemin ederim, çabuk boşalmazsam öleceğim" diyor.

Kıkırdayarak iç çamaşırımı çıkarır, komodinden prezervatif alıp takarım ve yatağa geri dönerim. Lily bacaklarını ayırır ve ben de bacaklarını belime dolayabilmesi için kendimi aralarına yerleştiririm.

Öne eğilip bir elimi başının altına kaydırırken, diğer elimle kendimi içeriye yönlendiriyorum. Yüzünden gözlerimi ayırmaya cesaret edemiyorum, bu yüzden kaşlarının arasındaki hafif kırıışıklığı izliyorum, sonra da en dip noktaya ulaştığımda yerini saf mutluluk ifadesine bırakıyor.

Alnımı alnına değdirip bir saniye bekliyorum. Duygusal biri değilim ama bu an... Lily... sanki kaybolduğunu bile bilmediğim bir parçamı bulmuşum gibi hissediyorum.

Lily acele etmem için baskı yapmaz, bunun yerine yanağımı avuçlayıp dudaklarını dudaklarıma bastırır ve tüm öpücükleri gölgede bırakan bir öpücükle bu anı hafızama kazır.

Onun içinden yavaşça çıkarken vücudum ateşli ve terli, kalçalarımı tekrar öne doğru ittiğimde içimi bir sıcaklık kaplıyor. İlk başta yavaşça, sonra ritim değişiyor.

Lily sırtımı tırmalıyor, ben henüz keşfetmediğim yeni bir yönünü ortaya çıkaran mükemmel ritmi bulduğumda sırtı da kavisleniyor.

Kalçalarımızın her sarsıntısıyla Lily'nin nefesi daha da düzensizleşiyor, sonra ben tekrar meme ucunu emdiğimde kesiliyor.

Adım, onun aralık dudaklarından çıktığı kadar güzel hiç kulağıma gelmemişti ve tutkuyla kıvranırken ağzından çıkan her inilti, her ah ve her hıçkırığı özenle dinliyorum.

Beli etrafıma dolanmış bacaklarını omuzlarımin üzerine atınca, ikimiz de yeni açılan manzaraya hayranlıkla iç çekiyoruz.

. Zevk sesleri daha da yoğunlaşıyor, ama bir elimi boğazına doladığımda kesiliyor.

Tutuşum sıkı ve ben hiç olmadığı kadar derine girerken gözleri büyür. Orgazmla mücadele ettiğini hissedebiliyorum. Nefesinin kesildiğini ve amının spazmlarını hissedebiliyorum, ama yine de pes etmiyor.

Boynunun kıvrımını bulup iz bırakacak kadar sert emiyorum. "Seni boşaltmak için ne yapmam gerek?"

Bana bir gülümseme atıyor. "Bilmek istemez misin?"

Çıkıp tekrar ileri doğru sertçe giriyorum, bu onu nefes nefese bırakıyor. Hala orgazm olamadığını görünce, açımı değiştirip onu inlemeye başlayan noktaya vuruyorum.

"Dur inatçı inatçı diyorum diyorum di
dişlerimi dişlerimi sıkarak, kendi
orgazmimle mücadele ederek. Seks, sık sık yaptığım bir şey
değil ve şimdiye kadar bu konuda hiç utangaçlık
duymamıştım, ama şimdi o boşalmadan önce boşalmamak için
mücadele ediyorum. "Ama içgüdülerine karşı mücadele etmeni
izlemek çok eğlenceli."

O gülüyor ve ben patlıyorum.

Bizi ters çevirip onu üstüme alıyorum, o da bana o ceylan gözleriyle bakıyor.

"Seninkiyle savaş bakalım." Ellerimi beline dolayıp onu başımın üstüne kadar kaldırıyorum, sonra bir tıslama eşliğinde onu geri aşağı çekiyorum.

Başı nefes nefese geriye düşer ve saçları uyluklarımı gıdıklar. Küfürler savurarak hareketi tekrarlar, ben oturmuş onu içime alırken o da benim aleti ile oynar.

Bu sabır sadece bir dakika sürer, sonra tekrar katılma isteği beni sarar. Başucuna daha dik otururum ve meme ucunu ağzıma alıp, onu inletecek kadar sert emmeye başlarım.

"Tamam! Anladım." Elini göğsüme koyar ve ayağa kalkmaya başlar, ısısını da beraberinde götürür.

Şimdi kendime küfrediyorum çünkü **cazzo**. Bağımlı oldum. Tamamen, tamamen, inanılmaz bir şekilde ona bağımlı oldum.

O tekrar aşıağıya doğru sertçe inerken ikimiz de inliyoruz ve ben onu klitorisine başparmağımı bastırarak ödüllendiriyorum. Mükemmel bir ritim buluyoruz, o beni sürerken ben kalçalarımı sallıyorum, ta ki o sonunda parçalanana kadar.

Ona katılmak için onu tutuyorum ve sonunda onun peşinden uçararak başım önde unutulma derinliklerine dalıyorum. Lily benimle birlikte orgazm oluyor ve vücudumdaki her damla zevk akıncaya kadar pes etmiyor.

O bir nefesle öne doğru düşer ve ben onu bırakmaya hazır olmadığım için kollarımı onun etrafına doluyorum.

Kabul etmem gereken şeyle savaşıarak hayatımızın bir yılını boşa harcadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu benim için büyük bir hataydı, ama bundan ders aldım ve ileriye bakmak istiyorum. *Birlikte*.

Ve için bir kez fikri olmak takıntılı olmak başka biri beni korkutmuyor, o kişı Lily olduğu sürece.

Yine Daisy'nin sesiyle uyanıyorum, ama bu sefer çok daha yakından, çünkü Lily onun yatağa atlamasına izin vermenin harika bir fikir olduğunu düşünmüş.

"Aşıağı," diye emrediyorum, ama Daisy emekleyerek kollarıma giriyor ve bana en iyi "*lütfen beni affet*" yüzünü yapıyor.

Lily, Daisy'nin çenemden saç çizgime kadar yalamasına gülünce ona keskin bir bakış attım.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye içimden homurdanıyorum ve Daisy'ye aşıağı inmesini söyl

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye homurdanıyorum ve Daisy'ye aşıağı inmesini söylüyorum.

Köpeğimiz dinlemeyince Lily daha yüksek sesle güldü.

Daisy'nin altından dikkatlice kayıp Lily'nin üstüne yuvarlanıyorum. Salya sümük yanaklarımla onun yanaklarına sürtünce çığlık atıyor.

"Dur!"

"Bir daha onu yatağa almayacağına söz verirsen." Bir sınır çizmem gerekiyor ve bu kesin bir sınır.

"Sadece tek başına uyurken çok yalnız görünüyordu."

"O da öğrenir." "Ona bir kardeş yapalım mı?"

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve Lily tekrar güler. "Şaka yapıyorum!"

Daisy sırt üstü uzanır ve bize karnını gösterir. Lily onu kaşımak için elini uzatınca, elini çekip başının üstüne tutarım.

"Onu cesaretlendirme," diyorum.

"Ama ne kadar tatlı olduğuna bak." Lily alt dudağını dışarı çıkarır. "Sabahları uyanamadığını söyleyen biri için sen gayet uyanıksın."

"Senin horlamandan dolayı."

Ona açıkça bakıyorum. "Ben horlamam."

Kaşlarını kaldırır. "Emin misin?"

Eh, kimseyi yatağıma davet etmiyorum, o yüzden kesin olarak doğrulayamam...

"Rahatla." Çenemi öper. "Bebek gibi uyuyorsun." "Sen nereden biliyorsun?"

Bana göz kırptı.

"Sürün," diyorum gülümseyerek, çünkü delice bir nedenden dolayı, onun beni izlemesi hoşuma gidiyor. Bu, daha önce aynı şeyi yaptığım için kendimi daha az suçlu hissetmemi sağlıyor.

Yataktan atlamadan önce komodinin üzerindeki saate bakıyor. "Annem uyanmadan gitmeliyim!"

Ve böylece, birlikte geçirdiğimiz gece sona eriyor.

Lily'nin bana lanet okuduğuna eminim, çünkü onu evine bıraktıktan sonra eve döner dönmez, hemen

geri gelmesini istiyorum. Belli ki böyle hisseden tek kişi ben değilim, çünkü Daisy kapının önüne yatıp sızlanmaya başlıyor. Bir fotoğraf çekip mesajla gönderiyorum.

BANA

Biri seni zlyor.

Hemen cevap vermiyor, ben de beklerken mutfağa gidip sabah yaptığım dağınıklığı temizlemeye başlıyorum.

Telefonum tezgahıta titrediğinde, yeni mesajı görmek için aceleyle koşuyorum.

LILY

Sadece o mu?

Gülümseyerek cevap veriyorum.

Hayır, değil.

LILY

Bunu itiraf etmek seni incitti mi?

Aslında, beklediğimden daha kolay oldu.

LILY

Ben de seni özledim.

İstemeyerek telefonumu kilitleyip evimdeki ofisime gidiyorum, hafta sonu gelen e-postaları halletmek ve Willow'un bu akşamki münazara provası için notlarını gözden geçirmek için. Lily sürekli aklımda, ama bu takıntımı işime yönlendiriyorum çünkü seçimleri kazanmam gerekiyor.

Başka seçeneğim yok çünkü yenilgi, onun için önemli olan her şeyi kaybetmesi anlamına gelir ve ben bunun olmasına izin veremem.

Tartışma hazırlıkları ve seçmenlerle toplantılarla meşgul olmadığım zamanlarda, Lily'nin haberi olmadan Muñoz'ların bahçesinde çalışıyorum. O, bu hafta onunla vakit geçiremeyecek kadar meşgul olduğumu düşünüyor ve öyle de, ama onun düşündüğü sebepten değil.

Rosa bahçeyi temizlememizden çok heyecanlandı, Lily'ye söyleyerek sürprizi neredeyse mahvediyordu, ama Muñoz-Lopez-Vittori grup sohbetine arka bahçede çalışırken çekilmiş bir fotoğrafımı göndermeden hemen önce onu yakaladım.

Julian isim değişikliği konusunda hâlâ kızgınmış gibi davranıyor, ama beni Çocuk Masası grup sohbetine ekleyen kendisi olduğu için, bunun daha çok rol yapma olduğunu düşünüyorum.

"*Su için teşekkürler, Señora Muñoz,*" diyor Manny ve içkisinin yarısını bir dikişte içiyor.

"*'i daha çok istersen söyle,*" diyor ve içeri giriyor.

"Bu çok güzel. Nasıl hayır diyebilirsin?"

Kafam çok karışık, diye düşünüyorum ve su şişesinden bir yudum alıyorum.

Birkaç dakika sonra Manny ve ben işe geri döndük. Hiç şikayet etmedi, ama sabah ona kuzeninin bahçecilik işyerinin adresini sorduğumda yardım etmek için gönüllü olduğu için şikayet etmesini beklemiyordum.

Aşk adına her şeyi yaparım, demişti çöp torbasını almadan önce.

Ve ilk kez, bunu inkar etmedim.

Kendime bile.

Avísame si quieres más: Daha fazla istersen haber ver.

KONUŞMA

Lily

Willow ve Lorenzo'nun münazaraya hazırlanmasına yardım etmek dışında, sahte nişanlımı neredeyse hiç görmedim — yoksa ona artık erkek arkadaşım mı demeliyim? Hâlâ dükkana uğrayıp tatlılar veya kahve bırakıyor, ama çok meşgul ve ziyaretleri asla on dakikadan uzun sürmüyor.

Bana attığı ara sıra mesajlar, neyi kaçırdığımı bildiğim için artık yetmiyor ve seçimleri kazandıktan sonra programının biraz rahatlayacağını umuyorum, ama yeni işinin hayatımızı daha da zorlaştıracığından endişeleniyorum.

Birbirimize olan duygularımızı itiraf etmeden önce, Lorenzo belediye başkanı olduğunda bize ne olacağını pek düşünmemiştim, ama şimdi sonunda bir denge kurabiliriz umuduyla yaşıyorum.

Önce seçimleri atlat, diye kendime hatırlatarak Angry Rooster Café'ye giriyorum. Maria, arkada bizim için ayırdığı iki koltuktan bana el sallıyor ve ben de kahve sipariş ettikten sonra oraya doğru yöneliyorum.

Lorenzo ve onun ne kadar yardımcı olduğu hakkında *Wisteria Weekly* muhabiriyle konuşmak için isteyerek dışarı çıkacak biri varsa, o da Maria'dır.

"Maria," diyorum ve o beni kucaklayıp yanına oturmam için işaret ediyor.

İkimiz de oturup biraz sohbet ediyoruz. O, bu haftaki aşçılık kursuna katılanlar hakkında birkaç hikaye anlatıyor, ben de Lorenzo'nun evlilik teklifini romantikleştirilmiş, daha doğrusu hayal ürünü bir şekilde anlatıyorum. Sonunda bugünkü kahve randevumuzun asıl nedenine geliyoruz.

Wisteria Weekly'deki bir muhabirle hikayesini paylaşmasını ne kadar çok istediğimi anlatıyorum. Gazetemiz küçük görünebilir, ama en azından her pazar bulmaca çözen biri olarak benim görüşüme göre, Lorenzo'nun yeterince hedef almadığı bir alan.

"Bilmiyorum..." Elleriyle kucagını kapatan kız, başını eğiyor.

"Biliyorum, çok şey istiyorum..."

"Lorenzo'ya yardım etmek istemediğimden değil..." Derin bir nefes alır. "O gelmeden önce işlerimizin nasıl kötü gittiğini anlatmak zor."

"Tahmin edebiliyorum." Yemek okulunun bu kadar başarılı olduğunu düşünürsek, geçim sıkıntısı çektiklerini inanmak zor, ama restoran sektörünün başarısızlık oranı da yüksek.

Maria başını dik tutar. "Kocam gururlu bir adamdır."

"Sana mı? Umarım öyledir, çünkü sen harikasın," diye takılıyorum, ortamı yumuşatmak için.

Dudakları hafifçe kıvrıldı, ben bunu bir zafer olarak kabul ettim. "Ah. Lorenzo'nun seni neden sevdiğini anlıyorum."

Yüzüm yüzde yüz gerçek bir kızarıklıkla kızardı.

"Bizim röportajımızın ona nasıl yardımcı olabilir ki?" diye soruyor. "Garanti yok, ama umarım insanlar Lorenzo'nun iki yıldır kimsenin haberi olmadan bu kasabanın başarısına katkıda bulunduğunu görürlerse, belki bu onun öne çıkmasına yardımcı olur. Şu anda herkes Lake Wisteria'nın başarısını Ludlow'lara atfediyor, ama onlar da katkıda bulunmuş olsa da, bu büyümenin tek sorumlusu onlar değil."

"Hayır." Başını sallar. "Lorenzo'nun yardım ettiği birkaç arkadaşım var ve hepsi onun çok az şey isterken çok şey verdiğinden bahsediyor."

Onun sözleri beni çok duygulandırdı, ve bunun nedeni hormonlar ya da kontakt lenslerime giren bir toz parçası değil.

Çünkü biri Lorenzo'yu, olmadığı bir kötü adam olarak değil, *olduğu* gibi inanılmaz bir adam olarak görüyor ve umarım *Wisteria Weekly'nin* makalesi yayınlandığında, kasabanın geri kalanı da öyle görecektir.

Onlar da öyle görene kadar durmayacağım.

İşim, Lorenzo'nun *Wisteria Weekly* makalesi için birlikte çalıştığı küçük işletme sahipleriyle toplantılar ve Willow'un planladığı tüm seçim faaliyetleri arasında, yorgunluktan bitkin düşmüş durumdayım ve bu tempoya ayak uydurmakta zorlanıyorum.

Lorenzo'nun her şeyi nasıl idare ettiğini bilmiyorum, ama kişisel, sosyal ve siyasi hayatını aynı anda yürütme yeteneği incelenmeli.

Lorenzo'nun kampanyası tüm zamanımı almadığında, Josefine ve annem nişan partisi planlamaya başlıyorlar — bu konuda hayır cevabını kabul etmiyorlar. Elimden geleni yaptım, ama tarihi Ekim başlarında bir Cumartesiye denk geldiğinde, işler bitti.

Çok yorgunum, fazla yardım edemiyorum, bu yüzden neye evet dediğimi tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim, Josefine ayrıldığında neredeyse tüm planların hazır olduğu.

Planlamanın çoğunu bitirmiş olmaktan rahatlamam gerekirdi, ama sonra Willow'dan bugün Lorenzo'nun evine uğramak isteyip istemediğimi soran yeni bir mesaj aldım.

Ne olduğunu sormadan, başka bir mesaj daha geliyor.

WILLOW

**Son odak grubu berbat geçti.
Anketlerin de bunu yansıtacağını
şimdiden varsayıyor.**

Kahretsin.

Onun belediye başkanı ile arasındaki farkı kapattığını sanıyordum.

WILLOW

Öyle, ama bence nişan ters tepiyor.

Nasıl yani?

Gönder düğmesine basarken parmağım titriyor.

WILLOW

İnsanlar Lorenzo'nun kampanyaya odaklanamayacağından endişeli.

Kusmak istiyorum. Lorenzo başlangıçta nişanlanmamayı önermişti, ama ben insanların bizi daha ciddiye alacağını düşündüğüm için bahsi yükseltmek benim harika fikrimdi.

Onu durdurmaya çalıştın.

Evet, ama yeterince erken değil, ve şimdi bak. Tartışma sonrası anket sonuçları her zamankinden daha iyi çıkabilir, ama nişanlanmanın onu büyük bir gerilemeye uğratma riski de var, hatta asla toparlanamayacağı kadar.

Lorenzo'nun kazanmasını istiyorsak, nişan partisi, siyasi tartışma veya Lorenzo'nun girişimcilik ruhu hakkında *Wisteria Weekly*'de yayınlanan makaleden daha büyük bir şey düşünmeliyiz.

Ama ne?

Ben karar karar Lorenzo
Lorenzo'nun evinin çık o
Willow'un önceki mesajından sonra,

destek ihtiyacı var gibi görünüyor.

Kapıyı sadece bir çift koşu şortu giymiş olarak açıyor. Saçları, benim araya girdiğim zorlu antrenmandan dolayı nemli ve göğsü parıltıyor, ter damlaları tonlu karnından aşağıya damlıyor.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?"

Sonunda konuşma yeteneğiyle doğduğumu hatırlıyorum.

"Görmemek zor."

"Beni incelemeyi bitirdiğinde haber ver." "Neyse ki, ben çoklu görev yapabiliyorum," diye şaka yapıp gözlerimi onun vücudundan ayırmadan şaka yapıyorum. "Daisy nerede?"

"Groomer," diye cevapladı, doğrudan konuya girerek. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi sert olabilir, ama davranışları sıcak, kapıyı daha geniş açarak bana girmem için yer veriyor.

"Willow bana son odak grubundan bahsetti."

Kapıyı kapatır. "Onu seni endişelendirmemesi için uyarmıştım."

"Ben daha çok *senin* için endişeleniyorum." Bu hafta yapılacak tartışma için en iyi formunda olması gerekiyor, ama gözlerinin altındaki derin halkalar bana öyle bir izlenim vermiyor.

Pürüzsüz saçlarını yüzünden çekmek için ellerini geçirdi. "Burada söz konusu olan benim işim değil."

"Sadece bir odak grubu Lorenzo. Bütün seçimi buna bağlamam."

Boynuna sardığı havluyla alnını siler. "Anketler neredeyse her zaman onların yorumlarını yansıtır."

"Bu sefer farklı olabilir. Gazeteciyle görüştüm, senin ve yatırım yaptığın bazı şirketler hakkında bir manşet haberi hazırlıyor. O insanlar sana yardım etmek ve hikayelerini paylaşmak istiyorlar."

Kafasını sallar. "Bunun yeterli olacağını sanmıyorum."

"Yardımcı olabilir. Sizin yardım etmek için yaptığınız her şeyi öğrenmek, sizi tamamen yeni bir gözle görmemi sağladı ve ben zaten sizin hakkınızda çok şey biliyordum."

"Peki ya bunların hiçbiri yeterli olmazsa? Ya önümüzdeki iki ayı denemeye çalışarak geçirirsek ve yine de işe yaramazsa?" Gözlerini kapatır. "Ya *kaybedersem*?"

"Ben... Ben don' know." A cold feeling sweeps through my Onun boş gözlerine bakarken vücudunu inceliyorum.

Lorenzo'nun seçimi kaybetmesinin bir olasılık olduğunu anlıyorum. Şimdiye kadar bunu görmezden gelerek iyi bir iş çıkardık ve dürüst olmak gerekirse, bu naifliği biraz daha sürdürmek istiyorum.

Lorenzo aynı şekilde düşünmüyor gibi görünüyor. "Bu, bir noktada dikkate almamız gereken bir gerçeklik."

"Neden?"

Bakışlarını kaçırıyor. "Ya yapamazsam?" Tüylerim diken diken oluyor. "Neyi yapamazsan?"

Dudakları aralandı ama konuşmadı. Rahatsız edici bir konuşmadan kaçınmak isteyen tek kişi ben değilim galiba.

"Neyi yapamazsın?" diye ısrar ediyorum.

Gözlerini kapatarak duygularını okumamı engelledi.

Zaten yeterince stresi var, diye kendime hatırlatıyorum.

Boynuna sarılmış havlunun iki ucunu tutup onu kendime doğru çekerim. "Zamanı gelirse birlikte hallederiz, değil mi?"

Başımın üstüne öpücük kondurur. "Kulağa hoş geliyor."

Öyle olmalı, ama sesindeki tereddüt, kendine olan güveniyle uyuşmuyor.

Havadaki son ağırlığı da ortadan kaldırmak için çaresizce konuyu değiştiriyorum. "Antrenmandan yoruldun mu, yoksa yatak odasında biraz kardiyo yapmaya ne dersin?"

Lorenzo beni omzuna atar ve merdivenleri ikişer ikişer çıkar.

"İğrenç! Sen çok... ıslaksın!"

Onun kahkahasının sesi yüksek tavanlardan yankılanıyor ve bu sesi duyduğum anda kendimi on kat daha iyi hissediyorum.

Lorenzo ile gecenin geri kalanını birlikte geçirirken, tüm endişelerim yok oluyor ve birlikte her türlü fırtınayı atlatabileceğimize dair kendime güvenim artıyor.

O zamanlar bilmiyordum, herkes aynı cankurtaran botuna binmek istemiyordu.

Bazıları *boğulmayı* tercih ederdi.

KONUŞMA

Lorenzo

Bu geceki belediye başkanlığı münazarasına beklenen katılımcı sayısı, etkinlik ilk duyurulduğundan beri iki katına çıktı, bu yüzden münazara, Lake Wisteria'daki en büyük kapalı mekan olan Wisteria Lisesi'nin basketbol salonuna alındı. Tüm ücretsiz biletler ilk gün içinde tükendi, bu yüzden münazarayı izlemek isteyenler için lisenin tüm sınıflarında canlı yayın da yapılacak.

Willow, daha önce seçimlere bu kadar hevesli birini görmediğini söylüyor ve seçmen kayıt verileri de bunu doğruluyor. Bu seçim döneminde, diğer yıllara göre daha fazla kişi oy kullanmak için kayıt yaptırdı, bu yüzden mutlu olmam gerekirdi, ancak bu haftaki odak grubu beni korkuttu ve endişem tüm zamanların en yüksek seviyesine çıktı.

Bu geceki küçük aksiliği telafi edeceğim ve liderlik yeteneğimle ilgili kalan tüm şüpheleri ortadan kaldıracam.

Oturduğum öğretmen masasının yanındaki kapı gıcırdayarak açıldı ve Lily, benim kredi kartımla aldığı deniz salyangozu rengi elbisesiyle, gelecekteki belediye başkanının eşi gibi görünüyordu.

Arabadan daha çok bir şeyi satın almaktan zevk alacağımı hiç düşünmemiştim, ama Lily'nin ona aldığım kıyafetler ve takılarla süslenmiş halini görünce fikrim değişti. Ona bakabilmek inanılmaz derecede tatmin edici ve bunu yapamayacağımı ima eden Julian'ı da siktir et.

Kıyafetine o kadar dalmışım ki, kaşlarını çatarak bana doğru geldiğini fark etmiyorum.

"O bakış da ne?" diye soruyorum.

Kucağıma oturur ve bacaklarını uyluklarımın üzerine atar, sonra kravatımın düğümünü çözmeye başlar. "Eğri duruyor."

"Ben bozmuş olmalıyım."

"Gerginlikten mi?"

Sessiz kalıyorum.

İşini bırakır. "İyi misin?"

Pek sayılmaz, ama ona bunu itiraf edemem, değil mi? Rose & Thorn için galip gelmemi bekliyor, bu yüzden güçlü kalmalıyım.

Ya da en azından öyle *görünmeliyim*.

"Lorenzo?" diye soruyor, cevap vermediğim için.

"İyiym," diyorum, babamın küpüne dokunma isteğine direnirken elim seğiriyor.

"O zaman neden bana bakamıyorsun?"

Çünkü o zaman kaybedeceğim her şeyi hatırlatırsın bana.

Seçimi kaybetmenin nasıl bir şey olacağını düşünmek istemedim ama bu hafta artık varsayımsal "ya eğer" senaryolarını görmezden gelemedim.

Ya annemle babamın katili belediye başkanı olursa?

Ya onun yüzünü her zaman görmek zorunda kalacağım bir kasabada yaşamak zorunda kalsam?

Ya ailemi mahveden kişiyi yenemediğim için Lily'nin dükkanını kaybetmesini izlemek zorunda kalsam?

Kravatı o kadar sert çekiyor ki neredeyse boğuluyorum ve ben nefes alamıyorum.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Endişeli bir bakışla bana vuruyor. "Sana konuştuğumu duymadın mı?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

Hızla başka yere bakıyorum ama o çenemi tutup tekrar ona bakmamı sağlıyor. "Kafanın içinde neler dönüyor, konuşmak ister misin?"

"Pek değil."

"Öyle tahmin etmiştim." Çantasından diğer Moirai zarını çıkarır. "Zaten buraya konuşmaya gelmedim."

Tanrım, neye ihtiyacım olduğunu her zaman bildiği için onu seviyorum.

Kahre

tsin.

Aşk

mı?

Yani, birlikte olduğumuz süre boyunca bunu hissettim, ama hiç açıkça itiraf etmedim, kendime bile.

"O bakış ne için?" diye sordu, bakışları ağzıma kaydđ.

"Seni düşünüyorum."

Kucağımdaki pozisyonunu değiştirerek zarları ön cebime koyar ve eşlerini birleştirir. Penisime olan yakınlığı cildimde bir sıcaklık hissi yaratır ve kanım aşağıya doğru akmaya başlar.

Parmaklarını göğsümde yukarı doğru gezdirirken dudakları kıvrıldı. "İstersen biraz rahatlamana yardım edebilirim."

"Yapmamalıyız." Ellerimin altında plastik kolçaklar, onları ne kadar sıkı tuttuğumdan dolayı bükölüyor.

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken kucağımdan kayar. Aklı başında olsaydım, fikrimi yeniden gözden geçirirdim, ama o dizlerinin üzerine çökünce zihnim boşalır.

"Lily."

İtirazımı duymazdan gelir ve deri kemerimi çeker, kemeri yerinde tutan halkaları çıkarır ve kemeri açar.

Ona vazgeçmesini söylemeliyim. Sandalyemi geri itmeli, onu ayağa kaldırmalı ve elbisesini düzeltmeliyim, çünkü elbisesinin eteği yukarı kaymış ve bacaklarını daha iyi görebiliyorum. Her an biri içeri girebilir, ama bu düşünce sadece ağrıyan sikime daha fazla kan hücum etmesine neden oluyor.

Pantolonumun düğmelerini açarken parmağıyla oraya dokunduğunda tısladım, bu yüzden dudağımı ısıldım ve fermuarımı açmasına izin verdim.

Siktir et. Beş dakika yeter.

Kucağımda otururken zaten yarı sertleşmiş olan sikim, o elini boxerimin üzerine koyunca daha da kalınlaşır. Gözlerimi kapıya dikip, kaybedilmiş bir savaşı veriyorum.

Eğer biri habersiz girerse, masa Lily'yi ve sikimi gizleyecektir, en kötü ihtimalle yüzümü görürler...

"Sakin ol," diyor, panik halimi hissetmiş gibi.

Ereksiyonumu serbest bırakmak için boxerımı aşağı çekiyor ve öne eğildiğinde uyluklarım geriliyor. Saçları uyluklarımın üzerinden geçiyor ve zaten aşırı yüklenmiş beynime başka bir duygu daha ekliyor.

Kendi kendine yumuşakça gülüyor. "Şu anda çok gerginsin."

"Bununla ilgili bir şey yapacak mısın, yoksa önümüzdeki beş dakikayı beni kızdırarak mı geçireceksin?" Bakışlarım tekrar kapıya kayıyor.

"Bir daha sakın bakma." Penisimi bir kez pompaladı ve gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

Bunun tek yolu, birinin gözlerimi yuvalarından sökmesi, çünkü Lily öne eğilip güzel ağzını penisime sararsa, ben bittim demektir. Islak sıcaklığı beni sarar ve sıcaklık kasıklarımın vücudumun geri kalanına yayılır.

Bir süre, erkeklerin seks hakkında konuştuklarını duyduğumda ve onların akıllara durgunluk veren deneyimlerine hiç katılamadığım için kendimde bir sorun olduğunu düşündüm. Nadiren yaşadığım birkaç deneyim de sıradan ve önemsizdi, ve çoğu zaman gerçek eylemden çok, samimiyet konusundaki tutumumun değişip değişmediğini merak ediyordum.

Sonunda kendimde bir sorun olduğunu kabul ettim... ta ki şimdiye kadar.

Lily'ye kadar.

Çünkü onunla her şey farklı. *Daha iyi.*

Gözlerimi kapattığımda, tırnaklarıyla uyluklarımı deliyor ve boğazımdan çıkan düşük bir gürültüyle gözlerimi açıyorum.

Gözlerimiz birbirine kenetlenirken, o dilini şaftım boyunca yukarı doğru sürükler ve ağzının her geçişinde midemdeki düğüm gevşer. Uca ulaştığında, cildimdeki yarım ay şeklindeki izleri tamamen affetmişimdir.

Beni bırakmadan önce, bir damla azgınlık damlasını yalar. İtiraz etmek üzereyim ki, dili birden dışarı fırlar ve tekrar benim uzunluğum boyunca tembel izler çizmeye başlar. Beni alaycı bir şekilde işkence ederken, sikimi yumruklayarak yavaşça pompalıyor ve ben sandalyeye yaslanıp inleyene kadar devam ediyor.

"Şimdi ne kadar zamanımız var?" diye soruyor ve ben lanet ediyorum.

"Dört dakika."

Gülüyor. "İhtiyacım olandan üç dakika fazla."

Lily benim yeni favori uyuşturucum ve beynim kendini yeniden programlıyor, böylece ona tamamen bağımlı hale geliyorum.

Onun vuruşları. Onun yalamaları. Beni ağzına alıp elini benim uzunluğumun etrafına sıkıca sarması, pompalamalarının dilinin temposuna uyması.

O benim orgazmımı önümde sallıyor, beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor ve ben çok. Çok. Yaklaştım.

"Boşalacağım," diye uyarıyorum, ona bir çıkış yolu veriyorum.

Taşaklarım yukarı çekiliyor, cildim karıncalanıyor, boşalmam çok yakın. Lily bunu hissetmiş olmalı, çünkü hareketleri hızlanıyor ve son bir sert çekişle boşalıyorum. Lily her şeyi yutmak için elinden geleni yapıyor ve bir kısmı ağzının kenarından sızarken, ayak parmaklarımı kıvırtan bir zevk dalgası daha beni sarıyor.

Sandalyeye yığılırken, Lily beni yumuşak bir nefesle serbest bırakır. Beyefendi olsaydım, ona cep mendilimi verirdim, ama başparmağımın ucuyla çenesini temizleyip alt dudağına sürerim.

Dili dışarı fırlatarak yaptığım pisliği temizler, sonra öne eğilir ve dilinin düz kısmıyla sikimi temizler.

Şu anda ona yardım edecek kadar kendimde değilim, o da kemerimi düzeltmeden önce boxerımı ve pantolonumu düzelterek bana yardım ediyor. Kimse bir şey şüphelenmez, şüphelenirse de sadece benim alışılmadık derecede sakin olduğum için olur.

Bana, üç dakikalık çok kısa bir sürede beni boşaltmamış gibi bakıyor. Kendinden etkilenmiş gibi görünmeseydi, utanırdım çünkü hayatımda hiç bu kadar çabuk boşalmamıştım.

"Daha iyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Ondan sonra iyi hissetmem imkansız."

Onun parıldayan gülümsemesi tek cevabım.

"Teşekkür ederim," diyorum, yanaklarım kızarıyor çünkü neden ona teşekkür ediyorum ki?

Onu yerden kaldırmaya yardım ederken kıkırdıyor, bu da benim tepkimi daha da kötüleştiriyor. Ama o umursamıyor gibi görünüyor, çünkü gülümseyerek parmağının ucuyla yüzümün yanını okşuyor. "Ah. Utandın."

"Kapa çeneni." Ayağa kalkıp blazerimin düğmelerini ilikleyerek kendime bir meşgale buluyorum.

"Üç dakikadan az sürdüğü için mi?" Onun yakınlığından bu kadar hoşlanmasaydım, uzaklaştırdım.

Zaten mükemmel olan kravatımı düzelterip, ağzını benimkine birkaç santim yaklaştırıyor. "Merak etme. Kendine engel olamadığını bilmek hoşuma gidiyor, çünkü çok iyi hissettirdi."

"Yüzyılın en büyük yetersiz ifadesi."

Bana yumuşakça öpüyor, dudakları dudaklarımda kayıyor. Onun bırakmasını istemiyorum, bu yüzden öpücüğü derinleştiriyorum, dilinde kendimin tadını alıyorum.

Tartışmaya girmeden önce tekrar heyecanlanmak istemediğim için, onunla bir dakika daha vakit geçirmeye izin verdim.

Lily bana güven verici bir gülümseme sunar. "Orada harika bir iş çıkaracaksın."

"İnsanlar onu *seviyor*." Bu duyguyu asla anlayamayacağım ama Trevor için bunu kabul edebilirim.

Hâlâ tüm bunları kasabanın iyiliği için yaptığımı düşünüyor, ki bu benim adaylığımın asıl nedeni değildi, ama Rose & Thorn'u kurtardıktan sonra hızla ana nedenim haline geldi.

"Onlar onu seviyorlarsa ne olmuş? Bu onu belediye başkanı için en iyi aday yapmaz." Gömleğimdeki görünmez bir kırısklığı düzeltiyor. "En iyi aday sensin ve bunu herkese göstermenin zamanı geldi."

KONUŞMA

Lorenzo

Saate son bir kez baktıktan sonra, ellerimi ceplerimden çıkararak samimi bir gülümseme takınıp spor salonu kapısından içeri giriyorum. Trevor Ludlow'un çoktan oturduğu, sahnenin ortasına kurulan geçici podyuma çıkıyorum.

Onun, babasının mirasını devralmak için burada olduğunu bilerek, onun yanına oturmak inanılmaz bir irade gerektiriyordu. Oysa o, benim babamı iki metre öteye gömmüştü.

Beni gördüğünde suçluluk duyuyor mu? İki masum insanın tek çocuğu olan beni, kazara öldürdüğü beni... Yoksa hepsi kötü bir rüya mıydı? O geceki olayları sarhoşken hatırladığı için muhtemelen kafası bulanık, ama aynı şey babası için söylenemez. Babası ayık ve oğlunu korumak için suçu örtbas etmeye çok istekliydi.

Trevor uzanıp elini uzatıyor. Elini giymiş olduğum yıpranmış maskeye bakıyorum ve sonra annemle babamın katiliyle el sıkışıyorum. Elini sıkıca sıkarken, o bana altın av köpeği gibi gülümserken, onun yirmi yedi kemiğini kırmayı hayal ediyorum.

Babası spor salonunun bir köşesinde gururla oturmuş, cinayet işlemiş oğluna sanki dünyadaki en büyük hediyeymiş gibi gülümsüyor. Sanırım Trevor, Ludlow'un diğer oğlu Richard'a kıyasla bir nimettir. Richard, babasının yanında oturmuş, hemoroid ağrısı çekiyormuş gibi görünüyor.

Willow doğrudan görüş alanıma girip kulağını çeker ve bana daha yaklaşılabılır görünmem için işaret verir.

Ludlow ailesine kan dökme arzusuyla bakmanın insanlara sıcak hisler vermediğini düşünerek, yüzümü düzeltip kasaba halkıyla dolu diğer tribünlere odaklanıyorum. Kalabalığı hızlıca gözden geçirdikten sonra, aynı odada olduğumuz her seferinde dikkatimi çeken kadına bakıyorum.

Kız kardeşi ve annesiyle birlikte oturan Lily gülümser ve bana iki parmağını kaldırarak selam verir. Onun ve Lopez ailesinin *beni* desteklemek için burada olmaları, ailemi öldüren adamla aynı havayı paylaştığım için içimde kalan tüm olumsuz duyguları yok eder.

Bu akşamın moderatörü, ilkokul müdürü olarak tanıdığım Bayan Singer. Kasaba halkının soru sormak için kullanacağı mikrofona yaklaşıyor ve herkese sesleniyor. "İlk belediye başkanlığı münazarasına hoş geldiniz!"

Bu ifade tek başına bile şüphe uyandırıcı, çünkü bu kasaba yüz yıldan fazla bir süredir var olmasına rağmen, nasıl olur da hiç rekabetçi bir belediye başkanlığı yarışı olmamıştır?

"Bu hepimiz için yeni bir deneyim, bu yüzden kuralları gözden geçirirken lütfen sabırlı olun." Bayan Singer, mikrofonla soru sormak için seçilmedikçe herkesin sessiz kalması da dahil olmak üzere beklentileri gözden geçirip Trevor ve bana döndü.

"Her aday bir soruya cevap vermek için iki dakika ve ardından bir dakika süreyle cevap verebilir. İlk konuşacak kişi yazı tura atılarak belirlenecek ve bundan sonra sırayla konuşacaklar."

Daha fazla uzatmadan, Bayan Singer ilk kişiyi mikrofona çağırır.

"Son yıllarda, Wisteria Gölü'nün nüfusu önemli ölçüde artmıştır, ancak ben de dahil olmak üzere bazı vatandaşlar, kasabanın cazibesini kaybetmesinden endişe duymaktadır. Peki, büyüme ve fırsatları, kasabamızın değerlerine sadık kalarak dengelemek için ne gibi fikirleriniz var?"

Yazı tura atma sonucu Trevor ilk konuşacak kişi olur. Kalabalığa sıcak bir gülümsemeyle bakar ve mikrofonu ağzına götürürken babasına tıpatıp benzer.

Gülümsemesinin gözlerine kadar ulaşması midemi bulandırıyor. Çünkü bir insan, neden bu kadar kaygısız, neden bu kadar acı verici bir olaydan bu kadar *etkilenmemiş* gibi görünebilir?

—benim gözlerimdeki hayalet gibi bakışlardan kaçamıyorken?

"Şey, kasabamıza taşınmak isteyen bu kadar çok insan olduğu için şanslıyız. Nüfus artışına ayak uydurmak zor oldu, bu yüzden değişime uyum sağlarken bazı zorluklar yaşadık, ama kasabamızı özel kılan şey büyüklüğü değil, içinde yaşayan insanlar."

Cevabını yüzlerce kez prova etmiş gibi ezbere okuyor ve soruyu soran kişiye ikinci kez baktığımda nedenini anlıyorum. Elbette Trevor ve babası kalabalığın arasına sızıp en sadık vatandaşlarından birkaçını soru sorması için görevlendirmişlerdi.

O, şehir meydanını ve Ana Caddeyi korumaktan bahsetmeye devam ediyor, ki bu iki fikre de katılıyorum. Ailesinin Lavender Lane'deki herkesi gizlilik anlaşması imzalamaları için rüşvet verdiği düşünülürse, Tarihi Bölge hakkında konuşmaktan kaçınmasına şaşırmadım.

Trevor sonunda moderatör tarafından sözü kesiliyor. Tribünlerdeki herkesin coşkulu baş sallamalarından, cevabını beğendikleri anlaşılıyor ve bu beni daha iyisini yapmaya motive ediyor.

Trevor gibi oturmak yerine ayağa kalkıp kalabalığa dönüyorum.

"Büyüme iyi bir şeydir. Açıkçası harika bir şeydir, ama ölçülü olduğu sürece." Bir süre durup, söylediklerime başını sallayanları izliyorum. "Aslında, burada şeytanın avukatlığını yapacağım ve bazılarınızın duymaktan hoşlanmayacağı bir şey söyleyeceğim."

Ludlow konuşurken telefonlarıyla uğraşan veya fısıldaşan insanlar başlarını kaldırıyor veya sessizleşiyor.

"Biz Orta Batı'nın Hamptons'ı oluyoruz, ve bunu iltifat olarak söylemiyorum."

Bir kadın tribünün üst kısmında şaşkın bir çığlık attı.

Seçim kampanyası sırasında öğrendiğim bir şey varsa, o da bu bölgede doğup büyümüş yerlilerin yeni sakinlerin kasabaya getirdiği parayı sevdikleri, ancak kasabayı satma fikrinden nefret ettikleridir.

Trevor göreve gelirse bu ihtimal çok yüksek.

"Burada Aurora Gölü'nü ziyaret eden var mı?" diye soruyorum.

Kalabalığın neredeyse tüm kolları havaya kalkar, Aurora Gölü'nün ne kadar değiştiğini bana anlatan Jane'in kolları da dahil.

"Ellerinizi kaldırın ve etrafınıza bakın."

Tribünler hareketlerden dolayı gıcırıyor.

"Şimdi, burada Aurora Gölü'nde yaşamış birini tanıyan var mı?"

Tüm eller havada kalır.

"Ve ellerini hala kaldırmış olanlar, tanıdığınız kişi son beş yıl içinde yaşam maliyetlerinin artması veya iş piyasasının istikrarsızlığı gibi kasaba ile ilgili nedenlerle taşındıysa, ellerinizi indirin."

Yavaş yavaş, her yerdeki eller düşer ve sadece küçük bir kısmı kalır. Jane'in eli de artık havada değildir, çünkü onun da çoğu arkadaşı ve ailesi, kasaba değişmeye başlayıp kira fiyatları karşılanamaz hale gelince memleketlerinden taşınmıştır.

Bunu bana çiftler buluşmamızda anlatmıştı, ama Lily ve ben bunu kendi gözlerimizle gördükten sonra tüm parçaları bir araya getirdik.

Odadaki sessizlik kulakları sağır ediyor, ama bu sessizlik benim bu konuda söyleyebileceğim her şeyden çok daha fazlasını anlatıyor. Ben de kalabalığın bu rahatsızlık içinde oturmasına izin verdikten sonra devam ettim.

"Aurora Gölü on yıl önce bizimle aynı zor durumla karşı karşıya kalmıştı ve belediye başkanları, kasabalarına ilgi duyan insanlar olduğu için çok şanslı olduklarını düşünerek değişimi kucaklamaya karar verdi." Trevor'ın sözlerini ona karşı kullanmak şiirsel bir adalet ve yüzündeki duyguların değişmesini izlemekten keyif alıyorum.

Korku. Şaşkınlık. Belirsizlik.

Ve çok geçmeden *yenilgi*.

"Kasaba meclisi büyümeyi ve genişlemeyi memnuniyetle karşıladı, Ve şimdi Aurora Gölü bir kimlik kriziyle mücadele ediyor. Küçük aile işletmeleri, çok daha ucuz rakiplerle rekabet etmekte zorlanıyor ve kira ve giderlerini ödemekte zorlanıyor. Franchise zincirleri, elli yılı aşkın bir süredir faaliyet gösteren aile işletmesi restoranların yerini alıyor ve ana caddeyi, bir sonraki McDonald's'ın açılmasını bekleyen, tahta ile kapatılmış dükkanların mezarlığına dönüştürüyor. Kira fiyatları rekor seviyelere ulaşmış durumda, altyapı insan akınına ayak uydurmakta zorlanıyor ve kasabanın vergi gelirleri artmasına rağmen, rekreasyon merkezi gibi toplumsal ihtiyaçlar fon kesintilerinden etkileniyor.

Konuşmamı kesip, söylediklerimin etkisini bekledim. "Yerel halk buradan kaçmak için acele ediyor ve dikkatli olmazsak, sıradaki kasaba bizimki olacak. Bu yüzden soruyu size geri yöneltiyorum: Lake Wisteria'nın bir başka Lake Aurora'ya dönüşmesini nasıl önleyebiliriz?"

Etkinliğin kuralları gereği kimse alkışlamıyor, ama herkesin yüzündeki korku dolu bakışlar, alabileceğim en büyük alkıştan daha iyi geliyor. Trevor'ın yüzündeki endişeli ifadeyi ve kalabalığın içinde babasını bulmak için geniş gözleriyle etrafa bakışlarını saymıyorum bile.

"Bay Ludlow, cevap vermek için bir dakikanız var."

Trevor benim izimden gidip ayağa kalkar, ben de tabureme geri dönüp onun herkese hitap etmesini izlerim.

"Ailem yüz yıldır bu kasabanın büyümesine katkıda bulundu. Büyükbabamın bizi çilek patlaması döneminden nasıl geçirdiğini inceledim ve birkaç on yıl sonra ülkeyi saran enflasyon krizini babamın nasıl

Çilek patlamasını nasıl yönettiğini inceledim ve babamın birkaç on yıl sonra ülkeyi kasıp kavuran enflasyon krizini nasıl yönettiğini gördüm. Onların seçimlerini inceledim, hepsine katılmıyorum ama... Üzgünüm baba, motorlu araçları yasaklamak hiç iyi bir fikir değildi."

İnsanlar gülüyor ve Belediye Başkanı Ludlow, gözleri gururla dolu bir şekilde oğluna gülümsüyor. İkisi de suçlarından dolayı hapiste olması gerekirken, birlikte mutlu olduklarını görmek midemi bulandırıyor.

Trevor gülümser. "Onlardan çok şey öğrendim çünkü bir gün babamın izinden gitmek istediğimi hep biliyordum."

Azı dişlerim gıcırdıyor. Onun ailesinin mirasını taktik olarak kullanacağına kendimi hazırlamıştım, ama bunu sindirmek bambaşka bir mesele, özellikle de kalabalık onun sözlerini sanki İncil'den alıntıymış gibi onaylayarak dinlerken.

Trevor, bizi anılarına götürürken adeta parıldıyor. "Kasaba, iyi ve kötü zamanlarda onlara liderlik etmemizi bize emanet etti ve biz de Lake Wisteria'yı özel kılan şeyleri korurken ekonomik refahı teşvik etmek için elimizden geleni yaptık. Lake Aurora'yı olduğu gibi görebiliriz

—gerçekleşmeyi bekleyen bir kehanet değil, bir ibret hikayesi—ve bu bilgiyi kararlarımızı daha iyi yönlendirmek için kullanabiliriz. Onların bizimle aynı tarihi yok ve bu iyi bir şey."

Odadaki enerji değişir ve herkesin gözlerindeki korku yerini umut dolu bakışlara ve yumuşak sohbetlere bırakır. Lily hoşuna gitmeyen bir şey duymuş olmalı ki alt dudağını ısırtıyor ve Willow, arkasında fısıldaşan çifti izlerken her zamankinden daha solgun görünüyor.

Zaferimin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum. İçgüdülerim beni buraya kadar getirdi, bu yüzden bu geceki tartışmayı kazanamazsam tüm seçimi kaybedeceğime inanıyorum ve bu bir seçenek değil.

Bunu ailemin intikamını almak için değil, her ne kadar bu da her zaman bir neden olacak olsa da, Lily'nin kazanmamı istediği için yapıyorum.

Bir noktada, kazanmak intikam almaktan çok Lily'yi, annesini ve çiçekçilerini kurtarmak haline geldi. Lily'nin bu kasabada kurduğu hayatı, onun çaresizce istediği geleceği gerçekleştirerek korumak istiyorum.

Trevor belediye başkanı olursa, benim yerim olmayacak bir gelecek. Burada oturmuş, onun neden olduğu geçmiş travmalarımı düşünürken, bu acı gerçeği çok net bir şekilde anlıyorum.

Lily için onun belediye başkanlığı dönemini katlanarak geçirebileceğimi düşünmüştüm, ama yapamıyorum. Sonunda kendimi deliye çevirip Lily'yi sonsuza dek kendimden uzaklaştırırım.

"Bay Vittori, bir sonraki soruya geçmeden önce cevap vermek için bir dakikanız var," diyor Bayan Singer.

Sakinleşmeye çalışıyorum, ama Trevor'ın kalabalığı büyüleme ve onların nostaljisini silah olarak kullanma yeteneği beni sarsmış durumda.

Şimdi gergin olmanın sırası değil, diye kendime hatırlatıyorum. Yüzlerce insan beni izliyor, Ludlowların mirasına layık olup olmadığını görmek için bekliyorlar.

Sadece kendim ve ailem için değil, sevdiğim kadın için de bunu aşmak istiyorum.

"Bay Vittori?" Bayan Singer, duygularımı toparlamama izin vermeden sorar.

Ayağa kalkarken, mikrofonu ağzıma götürürken göğsümde rahatsız edici bir sancı hissediyorum. Derin bir nefes alıp başlıyorum. "Bay Ludlow, babasının mirasından övgüyle bahsediyor ve bunun için haklı nedenleri var, çünkü kasaba önemli ölçüde büyüdü. Ama söylediği bir şey özellikle ilgimi çekti." Onu göz ucuyla görebilmek için yana doğru dönüyorum.

"Babanın izinden gitmek istediğini söylediğinde, bu, Tarihi Bölge'nin bir kısmını yıkma planını devam ettirmek anlamına mı geliyor? Çünkü Morrison ve Holmes'un mimarına göre, onlara

Lavender Lane'deki beş küçük işletmeden çok daha fazlasını yıkmayı gerektiren planlar hazırlamaları için para ödediğin."

Lily'ye, gizlilik anlaşması imzalayan herkesi, annesi de dahil olmak üzere koruyacağıma yemin ettim ve bunu yapabilmemin tek yolu Ludlow'ların diğer kaynağını, yani mimarlık firmasını ele geçirmektir. Belki de Ludlow'lar kasaba halkını gizlilik anlaşması imzalamaya zorlamak yerine, işe aldıkları kişilerin sessiz kalmasını sağlamaya daha fazla odaklanmalıydılar.

Trevor'ın gözleri fal taşı gibi açılır ve kendini ele verir. Tartışma kuralları çiğnenir ve tüm spor salonu öfke çılgınlıklarıyla dolup taşar.

Bayan Singer herkesi sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor. Birkaç dakika sürüyor, ama Trevor'a kendini açıklaması için bir dakika süre vereceğini söyleyerek herkesi sakinleştiriyor. İtiraz etmek istiyorum ama bunu yaparsam korkmuş gibi görüneceğim, bu yüzden format değişikliğini kabul ediyorum.

İki dakika önce gergin görünen Trevor, şimdi bir tür kendinden emin tavır sergiliyor ve bu tavrı kafamda alarm zillerini çaldırıyor.

Ve bana bakıp tartışmayı kazanmış gibi gülümsediğinde donup kalıyorum.

"Lorenzo'nun söylediği doğru..." Elini kaldırarak fısıltıları susturur. "Ama söylemediği şey, böyle bir kararı oylamadan asla vermeyeceğim."

Nereye varmak istediğini anlıyorum ve bundan hoşlanmıyorum. "Bir mimarla iletişime geçtik ve bazı planlar hazırladık ve birkaç inşaat şirketinden fiyat teklifi aldık. Öyle olmadığını iddia etmeyeceğim, ancak bunu, kasaba halkının bilinçli bir karar verebilmesi için mümkün olduğunca fazla bilgi sunmak amacıyla yaptık.

Onun direneceğini biliyordum, ama bu kadar sert karşılık vereceğini beklemiyordum.

"Bunun herkes için şok edici olabileceğini anlıyorum ve tamamen anlıyorum, ama biz Ludlowlar kendimize bakıyoruz

Lorenzo için aynı şeyi söyleyemeyiz. İşler biraz zorlaşınca aile işinden uzaklaştı." Trevor duraksadı ve ben onun sözlerinin ve zafer dolu gülümsemesinin etkisini izledim.

Trevor kalabalığa döndü. "Bu size sadık birine benziyor mu? Zorluklarla karşılaştığında mücadele edecek birine?"

Bu gece kazanacağından emin olan biri olarak, şu anda tam tersini hissediyorum ve Lily'nin yüzündeki yıkılmış ifade bunu doğruluyor.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Lily

Willow ikimizin Lorenzo'yu kontrol etmemizi önerdi, ama ben tek başıma gitmenin en iyisi olduğuna karar verdim, bu yüzden anneme ve kız kardeşime veda ettikten sonra daha önce gittiğim sınıfa doğru yola çıktım.

Lorenzo'yu bulduğumda ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sırtı kapıya dönük, başı öne eğik, sanki bu geceki tartışmanın ağırlığı onu ezip geçiyormuş gibi.

Onu bu kadar çaresiz görmek fiziksel olarak canımı acıtıyor. Her zaman duygularını gizlemeyi başarır, ama sahnedeysen bile bunu yapamıyordu. Şimdi ise etkileyebileceği bir seyirci yok.

Onun hayal kırıklığının tüm gücü, mideme yumruk gibi çarptı.

Topuklarım yere vuruyor, hızlı adımlarım kalbimin atışlarına uyuyor, o masaya yaslanmışken ona doğru yürüyorum. Onu kucaklamak için ona doğru eğiliyorum ama o benden uzaklaşıyor.

İçimden, bu gecenin daha da kötüye gideceğini hissediyorum.

"Yalnız kalmak istiyorum," diyor sert bir sesle. "Bu senin de yalnız kalman gerektiği anlamına gelmez."

Cevabı, uzun bir iç çekmekten ibaret.

"Her şey yoluna girecek." İçimde büyüyen korkuya rağmen ses tonumu neşeli tutmaya çalışıyorum. Ben her zaman pozitif olan kişiyim. Gökyüzü çökse bile *her şeyin iyi tarafını* gören türden biriyim.

Bu gece için endişelenemem. Hayır. Bu ikimize de iyi gelmez, bu yüzden korkularımın eylemlerimi etkilemesine izin vermeyeceğim.

"Biz yeniden yeniden ve çöz çöz en en stratejiyi belirleyelim" diyorum.

"Başka strateji yok," diye bağırdı, boynundaki kaslar gerildi. "Mahvolduk."

"Kötü bir geceydi, evet. Ama hala iki ayımız var

—
O gülüyor, ama hayalet görmüş gibi. "Lavender Lane elimdeki tek kozdu ve o blöfümü gördü. Lanet olsun, blöfümü gördü ve başka kozum kalmadı."

Derin bir nefes alıyorum, burnumdan içeri, ağızımdan dışarı, birkaç saniyenin bana sabır kazandıracağını umarak. "Yani, kasabanın restorasyon konusunda oy kullanmasına izin verme fikri sürprizdi..."

"Sürpriz mi?" Elleriyle saçlarını karıştırıp köklerinden çekiştirdi. "O pisliğin hayatında verdiği en iyi fikirdi ve inan bana, bunu itiraf etmek beni öldürüyor."

Hiçbir şey söylemese bile, gözlerinde gerçeği görebilirdim ve onun bu kadar savunmasız bir anına tanık olmak çok acı vericiydi.

"Onun da birkaç iyi yorumu vardı, ama senin de vardı." "Onun kadar çok değildi ve onun kadar iyi değildi."

"Seyircinin söylediklerini dinlemiyordun. Senin düşündüğünün aksine, herkes Trevor'ın tarafında değil, Willow da bunu doğrulayabilir."

Yüksek sesle nefes verdi.

"Yarın yeniden toplanıp birlikte bir çözüm buluruz." Elini tutuyorum.

O geri çekiyor. "Lütfen git."

"Hayır."

"Seni burada istemiyorum." Bana bakmayı reddediyor. "Öyleyse git. Hemen."

"Gitmeyeceğim, zamanını boşa harcama." Dik duruyorum. "İşler zorlaştığında kaçmam."

Bu kesinlikle yanlış bir şeydi ve yüzünün bir anda ifadesizleşmesiyle anında pişman oldum. Duygularını dışa vurmaktan bir anda kapanmaya geçmesi çok rahatsız ediciydi; bu beceriyi çocukluğunda edindiğine eminim.

"Öyle demek istemedim." Sözler ağzımdan çıkıyor.

"Öyle demek istedinse sorun değil. Doğru ya da değil." Sesi kesik kesik. Sanki sevgililer değil de tanıdıklar gibi, doğrudan konuya giriyor.

"Lorenzo," diye inliyorum.

Arkasını dönerek bana sırtını gösterdi. "İpucunu anlamadın mı? Şu anda etrafımda olmasını istediğim son kişi sensin."

Geriye doğru sendiyorum. Göğsüm sanki delik açılmış gibi hissediyorum, ama acıyı görmezden gelerek dengemi koruyorum.

"*Sana ihtiyacı var,*" diyorum, kaçma isteğiyle mücadele ederken omuzlarımı geriye atıyorum.

"Bunu birlikte atlatacağız." "Hayır, atlatmayacağız," diyor sessizce.

Bu sinir bozucu adam. "Endişeli olduğunu anlıyorum..."

"Endişeli mi?" He laughs again, this one more bitter than

Sonuncusu. "O kazanacak diye çok sinirliyim, çünkü bu ikimizin de her şeyi kaybetmesi anlamına geliyor." Sesi titriyor ve onu bir süredir sevdiğimi fark etmemiş olsaydım, benim için en önemli şeyi önemsemesi beni ikna etmeye yeterdi.

"Hala kazanma şansın varken olası senaryolar üzerinde düşünmek istemiyorum, ama en kötü durum gerçekleşirse, bir yolunu buluruz. Şehrin başka bir yerinde yeniden başlayabilirim..."

Kafasını sallıyor. "*Biz* yok." Geri çekilirim. "Ne?"

Bana bir yabancıymışım gibi bakıyor ve onun beni öyle görmek istediğini düşünmeden edemiyorum.

"Kalmayacağım, Lily. O kazanırsa... yapamam." Sesi sonunda kırılır.

Sanki sözleriyle değil, eliyle vurmuş gibi geri çekiliyorum. Acı o kadar şiddetli ki, sanki bu acıyı azaltacakmış gibi aramıza biraz mesafe koymak zorunda kalıyorum.

Öyle değil. Hiç bile değil.

"Ben sandım ki..." Neyi sandın? Eğer beni sevseydi, gururunu bir kenara bırakabilir miydi?

Kafasını sallar. "O *adamın* belediye başkanı olduğu bir kasabada asla yaşamayacağım."

Sözleri, duygusal bir koçbaşı gibi, kalbimi bin parçaya ayırmakla tehdit eden

bin parçaya ayırmak için kalbime çarpan duygusal bir koçbaşı gibi.

"Ama..." *Ya biz?*

Lorenzo yumruklarını açıp bana bakana kadar bu sözleri yüksek sesle söylediğimin farkında değildim.

"Senden hoşlanıyorum." *Ama aşk değil.* "Gerçekten hoşlanıyorum, ama fikrimi değiştirecek kadar değil."

Bu nasıl olabilir?

Onun benim için doğru kişi olduğuna inanmıştım. Evet, hikayemiz geleneksel değildi, ama kimsenin karşılaştıramayacağı kadar özeldi.

Belki sana, ama ona asla.

Wisteria Gölü benim evim, ama Lorenzo... o benim kalbim. İkisi arasında seçim yapmak istemiyorum.

"Ama hayatımın geri kalanını burada geçirmek istiyorum."

"Biliyorum. Ama kaybedersem, ben de yapamayacağım." Sesi tamamen bitkin geliyor.

Lorenzo silene kadar yüzümden akan gözyaşlarını fark etmiyorum. Onun dokunuşunda teselli aramak, açık bir yaraya tuz dökmek gibi geliyor, bu yüzden geri çekilip kollarımı kendime sarıyorum.

Gözlerinin arkasında acı parıldıyor, ama bunun üzerinde iki kez düşünmeyi reddediyorum. Bana böyle acı çektikten sonra pişmanlık duymasına izin veremem.

"Neden senin için kalmaya layık değilim?" Soru hıçkırıklarla çıkıyor ve kendimi bu kadar savunmasız hissettiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Hayır. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Ona inanmak istiyorum, ama bu filmi daha önce izledim. Daha önce çıktığım erkeklerden de aynı cümleleri duydum. Aslında birkaç kez duydum ve bu seferki son daha da berbat.

Gülerek geçiştirmeye çalışıyorum, ama kalbim parçalanıyor ve sesim yanlış çıkıyor. "Beni rahatlatmaya çalıştığın için teşekkür ederim, ama senin kararın benimle ilgili. Çünkü beni sevseydin, kalırdın. Trevor'ın önerdiği gibi kaçmazdın, çünkü *bana* sadık olman gerekiyor, seçimlere değil."

Kaşları çatılır. "Bu... karmaşık bir durum." "Birini seviyorsan karmaşık olmaz."

Hiçbir şey söylemiyor ve bu, nedense çok daha kötü geliyor. Çünkü onu yanlış anladığımı inanamıyorum. O kadar yanlış ki, ona karşı gerçek duygularını fark etmesine yardımcı olmak için bütün bir plan yapmışım.

Aşk sandığım duygular ve davranışlar.

Eğer beni gerçekten sevseydi, bizim için, *kasaba* için daha çok mücadele etmeye çalışmaz mıydı?

Tek bir kötü tartışma yüzünden pes etmezdi. Trevor'ın kendisi hakkında ne kadar yanıldığını kasabaya nasıl göstereceğini düşünürdü.

Un Muñoz asla pes etmez... ve aşık olmayı seçtiği kişi de pes etmemelidir.

Lorenzo'yu beni korumak için her şeyi yapmaya hazır, güçlü ve yetenekli bir adamdan başka bir şey olarak düşünmek beni öldürüyor, ama onun benden vazgeçtiğini görmek beni *daha da* öldürüyor.

"Yapabileceğimi sanmıştım," diye fısıldadı.

"Ama sen vazgeçmeyi tercih ettin. *Pes etmeyi* tercih ettin."

"Evet, öyle. Bu kasabada boşuna kalmaktansa onurumla çekip gitmeyi tercih ederim," diye cevaplar, sesi kırbaçtan daha keskin.

Ben irkilirim. "Ben *hiçbir* şey değilim."

Hemen özür diler. "*Scusami, amore* mio. Öyle demek istemedim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Şimdi gerçekten ağlıyorum ve gözyaşları bir kez akmaya başladığında onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Beni kucaklıyor ve ben ona karşı koymuyorum. Bunun yerine, bu gece sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacağı için onun kollarında eriyorum.

Buna izin vermeyeceğim.

"Bunu söylememeliydim," diyor, ben konuşmayınca sessizliği doldurmak için. "Ben... kafam karışık. Yarın yeniden toplanıp yeni bir plan yapabiliriz ve gelecek hafta anket sonuçları ve tartışma sonrası verileri de inceleyebiliriz. Ben..." Başını sallıyor. "Bu bir mazeret değil, ama endişem beni ele geçirdi ve özür dilerim. Çok özür dilerim."

Onun endişelerini hafifletmiyorum. Onu rahatlatmak için acele etmiyorum. Orada sessizce durup, nasıl bu noktaya geldiğimizi düşünmekten başka bir şey yapmıyorum.

Beni daha iyi görebilmek için başımı geriye doğru eğiyor. "Lily?" diye soruyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor.

"Evet?"

"Hala benimle olduğunu söyle."

Gözlerimi kaçırıp kapatıyorum. "Seçim sonuna kadar, evet."

"Ne?"

"Sen ve ben... biz bittik."

"Nasıl bitti?" Her kelime bir duraklama ile vurgulanıyor.

"Orijinal anlaşmamıza sadık kalmayı planlıyorum." *Bu, yapmam gereken en zor şeylerden biri olsa bile.* "Halka açık etkinliklere katılmaya devam edebiliriz, ama kaybedersen burada kalmayı düşünmüyorsan, aramızdaki her şey bitmelidir."

Fikrini değiştirdiğini söyle, son bir kez daha yalvarıyorum.

Bu seçim için verdiğin mücadele kadar benim için de mücadele et.

O başını salladığında, içimde kalan son umut ışığı da söner. "Tutamayacağım bir söz vermeyeceğim."

Toparlanıp ağlamak istiyorum, çünkü aramızda olan onca şeyden sonra nasıl gözlerime bakıp sanki hiçbir şey olmamış gibi davranabilir?

"Anlıyorum."

Belki de ikimiz de birbirimiz için fedakarlık yapmaya hazır olmadığımız için başından beri kaderimizde yoktuk. Ben gitmeyeceğim, o da kalmayacak.

Bu, Shakespeare'i gururlandıracak bir trajedi ve benim tam olarak anlayamadığım bir trajedi.

Sonsuza kadar sürecektir mutluluğa çok yakındık. Yıllarca doğru kişiyi aradıktan sonra Lorenzo ile ilk kez bunu hissedebildim, *görebildim*.

Ama sonunda gafıl avlandım.

"İsteğini saygıyla kabul ediyorum." Başını eğdi — ilişkimizin sonuncu ölüm fermanı.

Uzaklaşırken, bana aldığı bileziği hatırladım ve o itiraz etmeden bileziği çıkarıp avucumun içine aldım.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri çılgına dönüyor... Neyle? Endişe mi? Öfke mi?

Kimin umurunda.

"Aramızdaki durumu netleştiriyorum."

Ne o onu anlamadığında anlamadığında, ben kayıyor içine içine onuncebine, babasının zarlarına çarptığı sesi duyarak.

Boğazı gözle görülür şekilde sıkışır. "O bir hediye idi."

"Sadece düşündüğüm için kabul ettim..." Hayır. Hâlâ o üç kelimeyi yüksek sesle söyleyemiyor. "Yanlış düşünmüşüm."

Daha iyi.

O sınıftan başımı dik tutarak nasıl çıktığımı bilmiyorum. Göğüs kafesim sanki ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyorum, her nefes almam, bizi sevmeyecek birine aşık olduğumuzda neler olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyor.

Asıl planımıza sadık kalmalıydım, ama hayır, aptalca bir şey yapıp, beni bu fikirden vazgeçiren adama aşık olmak zorunda kaldım.

Aşkın her şeyi yenebileceğini sanmıştım... ama onun yerine beni mahvetti.

Ve suçlayacak kimse yok, kendimden başka.

Neyse ki koridorda ya da okulun otoparkında kimseye rastlamadım, bu sayede Lorenzo'nun benim *güvenliğim* için aldığı SUV'ye kadar sakin kalabildim.

Ama gerçekten, beni *ondan* kim koruyacaktı ki?

Arabama bindiğimde, aynada kendime bakıp makyajımın durumuna irkildim. Gözlerimin altındaki en kötü kısmını temizlemeye çalıştığımda, nişan yüzüğümde irkildim.

Onu çıkarıp pencereden dışarı atmak istiyorum — ya da Julian'dan Dahlia'nın önceki ilişkisinden kalan eski yüzüğü gibi betona gömmesini istemek istiyorum. Julian'ın beton karıştırıcıyı çıkarması hayalim yüzüme bir gülümseme konduruyor, ama bunun olası bir ihtimal olduğunu fark edince gülümsemem kayboluyor.

Çünkü Lorenzo kaybederse, onunla ilgili her şeyi, randevularımızı ve...

Daisy'yi de.

Tanrım. Boğazımdan bir kez daha hıçkırık kopuyor çünkü birlikte bir köpek sahiplenmiştik ve ben kendime o kadar odaklanmıştım ki Lorenzo taşınırsa ona ne olacağını düşünememiştim bile.

Velayeti paylaşmamız mı gerekecek? Bu nasıl olacak ki? Onu tamamen bırakacak mı, yoksa onu da yanında götürüp beni onu görmek için seyahat etmeye zorlayacak mı?

Tabii onu görmek *istersem*, çünkü o bensiz başka bir şehre taşınacağı düşüncesi, sanki biri kalbimi göğsümden bir kaşıkla oyup çıkarmış gibi hissettiriyor.

Başımı direksiyona yaslayıp, gözyaşlarım kuruyana kadar ağlıyorum. Ne kadar süre orada oturduğumu bilmiyorum, kendimi kaybetmişim, ama başımı kaldırdığımda, bir araba dışında otopark boşalmış.

Ve sahibi bagaja yaslanmış, sanki *ona* acı veren benmişim gibi bana bakıyor.

Bana öyle bakmaya hakkı yoktu, beni öyle hissettirmeye hakkı yoktu. Ben kalbimi ortaya koyup reddedildiğim halde, onun için kötü olur.

Kalan azıcık gururumu toplayarak, arabamı geriye çekip Lorenzo'yu dikiz aynasında bırakıyorum.

Yarın kendimi toparlayıp numara yapmaya hazırlanacağım, ama bu gece kendime son bir kez kırılma izni vereceğim.

KONUŞMA

Lorenzo

Yaptığım seçimler için acı çekmeyi hak ediyorum, bu yüzden boş okul otoparkının ortasında yıkılan Lily'yi izliyorum, kapısını açıp onu kollarıma almak ve her şeyi halledeceğime söz vermek için yoğun bir dürtüyle mücadele ediyorum.

Ona onu sevdiğimi ve bunu bilmeden bir dakika bile geçirmemesini istediğimi söylemek istiyorum. Onu incittiğim için değil, onu birçok yönden hayal kırıklığına uğrattığım için üzgün olduğumu söylemek istiyorum.

Onu ağlattığım için.

Onunla vakit geçirebilecekken onu defalarca uzaklaştırdığım için.

Travmamı aşacak kadar güçlü olamadığım için ve yükünü onunla paylaşacak kadar zayıf olduğum için.

Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim, ama Lily'den gözlerimi ayırmaya cesaret edemiyorum. O direksiyona kıvrılıp hıçkırarak ağlarken, kendi gözlerim yaşarasa bile, bir kez bile bakışlarımı ondan ayırmıyorum.

Kalbimi göğsümden söküp, bizi mahvettiği için ona ödeme olarak sunmak istiyorum. Paylaştığımız geçici mutluluğu ve Lily'nin bu ilişkiden birlikte kurtulabileceğimize dair tüm umutlarını yok ettiği için.

Hala seçimi kazanabilirsin. Sanki bu sözleri ben değil, Lily söylemiş gibi.

O her zaman umutlu olan, hayaller kuran, benim en iyi yanlarımı ortaya çıkaran ve en kötü halimi gören kişiydi.

Onu sadece tartışmada değil, birçok yönden hayal kırıklığına uğrattım. Onun sevgisini hafıfe aldım ve şimdi yaptıklarımın bedelini ödeyeceğim.

Önümüzdeki iki ay boyunca, onun uygun gördüğü her cezayı kabul edeceğim ve aynı zamanda onun işini ve seçimleri kurtarmak için mücadele edeceğim.

Ona istediği her şeyi veremem, ama bu, sonuna kadar elimden gelen her şeyi yapmamı engellemeyecek.

Lily'yi evine kadar takip ediyorum. Cebimde onun takip bileziği varken, eve sağ salım vardığından emin olmak için kendimi tutamıyorum.

Niyetim de pek gizli değil, bu yüzden kaldırıma park ettiğimde bana ters ters bakacağını tahmin ediyorum. Beklemediğim şey ise, arabama doğru gelip camı indirene kadar pencereyi işaret etmesi.

"Beni takip etmeyi bırak."

"Yapabilsem yapardım." Sesim yorgunluktan titriyor.

Gözleri kısılıyor. "Ne oyunu oynuyorsun?"

"Oynadığımı fark etmemiştim."

Hayal kırıklığıyla homurdandı. "Eve git."

"Sen içeri girince gideceğim." Sürücü koltuğuna yaslanıyorum.

"Bunu yapamazsın."

"Neyi yapmıyorum?" Dilimi ısırıyorum.

"Umursuyormuş gibi davranmayı."

"O zaman rol yapmıyorum, değil mi?"

"Nasıl anlayabilirim? Tüm ilişkimiz bir yalandı."

Nefes nefes alıyorum, umutlanefes biraz biraz nefes ağızımdan ağızımdan çıkarmak ve bir denemeden sonra başarısız olmak.

Onun suçlamaları beni çok sinirlendirdi, tekrar denemeye cesaret edemiyorum, bu yüzden cebimden bileziği çıkarıp ona gerçek yalancının kim olduğunu göstermek istiyorum

ve spoiler, o *ben* değilim.

Lily geri çekildi. "İstemediğimi söylemiştim."

Onu görmezden gelip telefonumdaki uygulamayı açtım.

Kaşları kaşları yükselir, sağa onun kırıışmadan karıştır "Bu..."

"En üst düzey bir model."

Ağzını avucuyla kapattı.

"Söylesene, *amore mio*. Şu anda rol mü yapıyorum?"

Kafasını sallar, gözlerinin ve ağzının kenarındaki ince çizgilerde acı belirir. "Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Çünkü bu, beni yalan söylemekle suçladığın son sefer olsun." Bileziği ona uzatıyorum. "Şimdi, her yerde peşinden gelmemi mi istiyorsun, yoksa iyi bir nişanlı olarak hediyemi takacak mısın?"

Bileziğe, zehirli bir yılan gibi dönüşecekmiş gibi bakıyor.

"Profesyonel yardıma ihtiyacın var, Lorenzo." Gözleri, ezilmiş ruhunun penceresi gibi bana bakıyor.

Şu anda Trevor Ludlow'dan daha çok nefret ettiğim tek kişi kendim, çünkü onu mutsuz eden benim.

Ne kadar nefret etsem de, tutamayacağım bir söz veremem, bu yüzden imkansız bir durumda kaldım.

"Bunu sadece seni gereğinden fazla görmek istemediğim için yapıyorum." Bileziği almak için uzanırken parmakları titriyor. Kendisi takmaya çalışıyor ama ben araya girip onun dokunuşunda rahatlık arıyorum.

Kendime daha fazla zaman kazanmak için toka ile uğraşıyormuş gibi yapıyorum. "Tamam."

"Bu arada, iznim olmadan beni takip ettiğin için gerçek bir pisliksin."

"Senin güvenliğini öncelikli tuttuğum için asla özür dilemeyeceğim."

Ellerini yanlarında yumruk yapar. "Peki beni *senden* kim koruyacak?"

Acı boğazımın arkasında başlayıp göğsüme doğru yayılır.
Onu incitmek istemedim, ama yapabildiğim tek şey bu.
Hızlı parmaklarımla tokayı kapatıp elimi geri çektim.
"Cumartesi günü bakım evinde görüşürüz."

"Hepsi bu mu? İşe geri mi dönüyoruz?" Vücudu gerginleşir, cevabımı beklerken kendini hazırlar.

"İstedğin bu değil miydi?"

"Siktir git Lorenzo." Sesi çatlar ve kafamda bu cümleyi tekrar ederken kalbim yavaşlar.

Lily bana hiç böyle konuşmamıştı ve hak etmiştim de olsa, yine de canımı *yakıyordu*.

"Biraz dinlen." Onun iyiliği için sesimi soğuk ve mesafeli tutuyorum.

Bir kez daha küfrederek, dönüp evine girerken, ben kaldırımda durmuş onu izliyorum.

Yatak odasının ışığı yanınca arabayla uzaklaşıyorum, yarın her şeyin değişeceğini bilerek.

Eve varır varmaz Lily'nin anıları hücum eder. Çorap sepeti. Aşçılık kursundan çekilmiş fotoğrafımız. Yarın değiştirmem gereken solmuş çiçek buketi.

Nereye baksam, hayatıma girip onu ahlaki açıdan gri tonlardan, gardırobuna uyan renklerin spektrumuna dönüştüren kadını hatırlıyorum.

Girişten kaçıp oturma odasına gidiyorum. Daisy bacağımı koklamaktan vazgeçip koridora kayboluyor, sonra ağzında bir çift çorapla geri dönüyor.

"Lanet olsun." Yüzümü siliyorum.

Çorapları önüme bırakıp sızlanmaya başlar.

"Annen eve gelmeyecek."

Yüzüstü yere uzanır ve yine tiz bir ses çıkarır.

"Ne?"

Çorapları burnuyla itiyor ve ben de onları sehpaye atıyorum.

Lily'yi düşünmeden Daisy'ye bakmaya dayanamadığım için, içki dolabına gidip bir şişe viski alıyorum. Kapalardan birini sertçe kapatınca onu korkutuyorum ve kaçıyor.

Asla sarhoş olmak için içmem. İçmek kontrolümü kaybettirir ve ben gerçekliğe sıkı sıkı tutunmayı tercih ederim. Ama bu gece bir istisna yapıyorum.

Buna *ihtiyacım var*.

Çünkü Lily'yi düşünmüyorsam, o zaman tartışmayı ve Trevor Ludlow'u çıplak ellerimle öldürmek istemediğimi nasıl taklit ettiğimi düşünüyordum.

Çilek Festivali gibi büyük kasaba etkinlikleri dışında Trevor'dan uzak durmayı başardım. Çok seçkin bir grup insanın etrafında dolaşıyor ve kasabada gönüllü olarak çalışmadığı için nadiren karşılaşıyoruz.

Ama şimdi karşılaştığımıza göre, farklı bir intikamın tadını aldım. Amcamın, Michigan'ın on yıllık zamanaşımı süresi dolmadan adam öldürme suçlamasını takip etmemekle benden çaldığı intikam.

Viski şişesinden bir yudum alıyorum, boğazımdaki yanma hissi göğsümdeki acıyı geçici olarak unutturuyor. Acı azalınca, şişe nihayet hafiflemeye başlamadan önce bir yudum daha alıyorum, sonra bir yudum daha.

Ancak Daisy, sanki ilk çoraplar yeterince acı verici değilmiş gibi, yeni bir çift çorapla geri döndüğünde bu geçici rahatlama bir anda yok olur.

"Yatağına git." Köşedeki köpek yatağını işaret ediyorum.

O sızlanıyor ama ben parmağımı yatağına doğrultmuş halde şişeden bir yudum daha alıyorum. İsteksizce, Daisy Lily'nin çorapları hala ağzında, yerine gidiyor.

Midemdeki düğüm dayanılmaz bir şekilde sıkıştığı için arkanı dönüyorum.

Trevor'ın cinayetten paçayı kurtarmasına izin verdiği için amcama lanet olsun, oğlunu koruduğu için belediye başkanına lanet olsun. Ve bana da lanet olsun, çünkü artık birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim için, belediye başkanını oğlunu kurtarmak istediği için suçlayabilir miyim?

Bu sempatik düşünce beni yıkıcı bir sarmalın içine sokar ve sonunda içkime birkaç yudum daha atarım.

Lily için her şeyi yapardım.

Onun istediği tek şeyi vermek dışında her şeyi.

Kanepeye doğru sendeleyerek ilerliyorum. Koordinasyonum çok kötü, aptal bir halıya takılıp düşüyorum ama yine de kafamı sehpaye çarpmadan yastıkların üzerine düşmeyi başarıyorum.

Tavana bakıp iç çekiyorum. Ses çok yüksek ve ev ürkütücü bir sessizlik içinde.

Sessizliğe alışsam iyi olacak.

Lily fikrimi değiştirmeden önce, yalnızlığı seviyordum. Boş bir eve dönmeyi çok isterdim, ama şimdi daha depresif bir şey düşünemiyorum.

Aslında bir şey daha var, sahte nişanlıma sarhoşken attığım mesajlara cevap almamak.

KONUŞMA 47

Lily

The Silver Vixens'ın kaç bölümünü izlersem izleyeyim uyuyamıyorum, bu yüzden telefonumu karıştırmaya karar veriyorum. Bu fikir, en son beklediğim kişiden yeni bir mesaj geldiğinde daha da kötüye gidiyor.

LORENZO

Üzgünüm.

Bu rastgele özür mesajı beni o kadar şaşırttı ki, yeni bir mesaj gelene kadar onu görmezden geldim.

LORENZO

Eski halimize dönmek istemiyorum.

LORENZO

Seni istiyorum.

LORENZO

Bekle. Hayır. Öyle değil.

LORENZO

Kahretsin. Evet, öyle de istiyorum. Ama ne demek istediğimi anladın.

LORENZO

Değil mi?

Telefonumu hemen kapatmalıyım. Mesajlarına cevap vermekten iyi bir şey çıkmaz, sadece kendime işleri zorlaştırırım.

LORENZO

Lütfen benden nefret etme.

Bir yastık alıp ağzıma bastırarak hayal kırıklığına uğramış çığlığını bastırıyorum.

LORENZO

Ve şarkı için çok üzgünüm.

LORENZO

Fracking bilezik.

LORENZO

Takip bileziği.

LORENZO

Sanırım sarhoşum.

Bir battaniye alıp kendime sıkıca sarılırken zihnimde nefeslerimi sayıyorum. Öfke patlaması yaşama dürtüsü çok güçlü ama duygularımı serbest bırakmaktansa keşfetmeyi tercih ettiğim için kendimi tutuyorum.

Lorenzo'nun mesajları yüzünden üzülmem için birçok neden var, ama en çok da, olmaması gereken nedenlere rağmen ona değer verdiğim için kendime kızgınım.

Kimseyi incinmiş görmek istemiyorum, bunu kendi başına mı yaptı yoksa başkaları mı yaptı fark etmez, ama Lorenzo'nun acısını görmek nedense çok daha kötü.

Bizi bu duruma o soktu.

İnatçılığı yüzünden ikimizi de acı çekiyor. *Gururu* yüzünden.

LORENZO

Gelip saçımı tutar mısın?

LORENZO

Lütfen

On dakika sonra başka bir mesaj gelir.

LORENZO

Kendimi pek iyi hissetmiyorum.

LORENZO

Soru: Kalp ağrısı gece boyunca kötüleşir mi?

İnatçı gözyaşları gözlerimi yakıyor, ama Lorenzo beni ağlatamaz diye gözlerimi kırpyorum. Artık ağlatamaz. Telefonumu kilitliyorum ve görüşüm bulanıklaşmayana kadar tavandan sarkan yapay çiçeklere bakıyorum.

Kalp ağrısı bir gecede daha da kötüleşir mi? diye sordu.

Benimki daha da kötüleşsin diyecek kadar acı çekiyorum, böylece yanlış kişiye aşık olunca ne olacağını fiziksel olarak hatırlayabilirim.

Dün geceden beri çok mutsuzum, sonunda Jane'den dükkândaki vardiyamı almasını rica ettim. Her cuma iki buket çiçek alan Lorenzo'ya rastlama riskini göze alamam, bu yüzden günümü garajda preslenmiş çiçeklerden bir kompozisyon hazırlayarak geçiriyorum.

Gelin, çalışmanın nasıl gittiğini sormak için bana bir mesaj attı, bu yüzden bekleme süresinden rahatsız olmadan önce bitirmem gerekiyor. Ayrıca bu iş, dün geceden sonra çok ihtiyacım olan birkaç saat boyunca zihnimi meşgul ediyor.

Lorenzo'nun günün ilerleyen saatlerinde evime gelmesini beklemiyorum, bu yüzden garajımın önünde, sanki bir tır çarpmış gibi durduğunu görünce şaşıyorum.

Dün gece sarhoş olduğunu bilmesem, bugün kanıtları gözden kaçırmak zor olurdu.

"Selam." Elini sallıyor ve bu rahat selam beni anında sinirlendiriyor.

Garajdan çıkıp yüzümdeki maskeyi çekip alıyorum.

"Burada ne işin var?"

O maskesini ellerini ellerine ellerini kollarına ceplerine "Jane dedi iyi hissetmediğini söyledi."

"Ee?"

"*Yani*, nişanlığımın iyi olduğundan emin olmak istedim."

En sevmediğim F kelimesini duyunca gözüm seğirdi.

"Yarınki gezimizi iptal edeceğimden mi endişeleniyorsun?"

"Endişelenmeli

miyim?" "Hayır," diye

cevapladım.

Gözleri kapanıyor. "Lily, ben..."

Onu kesiyorum. "Seçim hakkında konuşmak için mi

buradasın?" "Ne? Hayır. Bizim hakkımızda konuşmak için buradayım."

Onun bu cüretkar sözleri beni güldürdü. "Kaybedersen şehirden ayrılmaktan vazgeçtin mi?"

Gözlerini kaçırır. "Hayır."

Hiçbir kelime daha önce bu kadar yıkıcı ve kesin gelmemiştir.

Onun seni tekrar kırık görmesine izin verme, diye

kendime hatırlatıyorum. "O zaman konuşacak bir '*biz*'

kalmaz." Maskem

ve garaja geri döndüm. "Hoşça kal Lorenzo. Yarın randevumuz için görüşürüz."

yarın randevumuzda görüşürüz."

İsteğime uyup gittiğinde mutlu olmam gerekirdi, ama o gittikten sonra parçalanmak istiyorum. Bu çok sinir bozucu ve kendimi ikiye bölünmüş gibi hissediyorum, ikisi de benim için en iyisi değil.

Ve dikkatli olmazsam, sonsuza kadar parçalanacağımdan ve o zaman beni hiçbir şeyin düzeltemeyeceğinden korkuyorum.

Kız kardeşimle sahte olmayan sahte ilişkim hakkında konuşmadığım için, durumumu bilen ve Lorenzo ile doğrudan bir bağı olmayan tek kişiye başvuruyorum.

Rafa'ya buluşabilir miyiz diye mesaj attığımda, neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışmadı. Ne zaman istersem evine gelmemi söyledi, bu yüzden on beş dakika sonra onu ahırında buldum.

"Yavru kedileri tekrar görmek istersin diye düşündüm." Kapıyı açıp beni altı kedinin bulunduğu ahıra aldı.

Onun karşısındaki yere oturdum ve en yakınımıdaki, tesadüfen en küçüğü olan kediye kucağıma aldım.

İkimiz de hemen konuşmadık, bu da Rafa'nın sevdiğim bir başka özelliği.

Hazır olduğumda ona bakıp "Neden burada olduğumu merak ediyorsundur" diyorum.

"Bir denemede tahmin edebilirim."

Ben bilmiyorum bilmiyorum bilmiyorum gül
gül yoksa yüzünü " o o kadar belli mi?"

Omuzlarını kaldırdı. "Lorenzo'nun işleri batırmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Hepimiz biliyoruz."

"Harika. Önemli değil ama keşke biraz daha erken olsaydı."

"Ne zaman? Ona aşık olmadan önce mi?" "Ona *aşık* değilim," diye terslerim.

Rafa bana keskin bir bakış attı.

"Tamam, peki. Ona aşık oluyordum, ama sadece onun da aynı şekilde hissettiğini düşündüğüm için." Duygusal desteğe ihtiyacım olduğu için bir kedicisi göğsüme alıyorum.

"Neden öyle olmadığını düşünüyorsun?" "Çünkü öyle söyledi."

Rafa sessizce dinlerken, Lorenzo ile yaptığım konuşmayı anlatmaya devam ediyorum. Sadece daha fazla açıklama gerektiğinde birkaç soru soruyor.

"Yani kaybederse taşınmayı planlıyor mu?"

"Evet."

"Kahretsin. Egosunun bu kadar kırılğan olduğunu bilmiyordum."

"Mesele de bu. Ludlow belediye başkanırken burada yaşamaktan memnundu, ama Trevor kazanırsa taşınmak zorunda mı? Bu mantıklı değil."

"Ama gerçekten iyi miydi? Yoksa seçim kampanyası sırasında başka seçeneği olmadığı için öyle mi görünüyordu?"

Onun sözlerini düşünerek sindirmeye çalışıyorum. "Ben... Aslında bilmiyorum."

"Belki ona sormalısın."

"Neden? Bir şey değişmeyecek ki."

"Belki, belki de değil, ama tüm gerçekleri bilmek istemez misin?"

"Böylece beni terk etme planını tekrar hatırlatabilir mi? Bu noktada, tekrar incinmeyi mi istiyorum?" Sesim titriyor.

Rafa yanıma gelir ve beni kucaklar. "Hâlâ kazanabilir. Hâlâ iki ay var."

"Zaten vazgeçmiş gibi hissediyorum," diyorum, tartışmadan sonra ses tonunu hatırlayarak.

Rafa beni kucaklamasından bırakır ve kediler kucağımıza geri döner. "Kanıt olmadan en kötü sonuca varıyor gibi görünüyor."

"Yani, kötü bir geceydi."

"Bu sabah kahve alırken duyduğum kadarıyla, ikisinin de iyi argümanları vardı."

"Gerçekten mi?"

"Yani, çok fazla bir şey duymadım ama Lorenzo'yu henüz yazmamak lazım, o da kendini yazmamalı."

"Doğrusu, artık bilmiyorum. İkisi de berbat görünüyordu, bu yüzden ikisinden hangisinin kazandığını bilmiyorum, ama Trevor kesinlikle Lorenzo'dan daha iyi bir performans sergiledi."

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Trevor, Vittori Holdings'i gündeme getirdi. Hisse satışını ona karşı kullandı." *Nevada Sun*'daki makaleyi ve bunun Lorenzo'yu ne kadar küçük düşürdüğünü anlattım.

"İnsanlar biraz araştırma yapsalar, Lorenzo'nun amcasının nasıl bir adam olduğunu ve Lorenzo'nun neden ayrıldığını anlarlardı."

"Peki ya yapmazlarsa?"

"*Wisteria Weekly* muhabirlerinden biriyle konuşmadın mı?" muhabirlerinden biriyle konuşmadın mı?"

Onun rastgele sorusu beni duraksatır. "Evet, ama daha çok Lorenzo ve yerel işletmelerle olan bağlantısı hakkındaydı."

"Ya makale sadece bununla ilgili değilse? Ya Lorenzo geçmişini ve buraya nasıl geldiğini anlatırsa?"

"Bilmiyorum. O bu konularda çok kapalıdır. Ayrıca gazetecilerden de hiç hoşlanmaz." Lorenzo'nun Wisteria Gölü'ne dönmesinin gerçek nedenini bile bilmediğimden, onu kasaba halkıyla paylaşmasını nasıl isteyebilirim ki?

"Belki de sorunu buradadır. İnsanlar Ludlow'ları tanıdıklarını hissediyorlar, bu yüzden onlara daha çok güveniyorlar, oysa Lorenzo hala bir gizem."

Dudaklarımı ısırdım. "Bu noktada her şeyi denemeye değer."

Yani, bizim ilişkimiz hariç her şey. En azından Lorenzo'ya göre.

Ertesi sabah eski arabamla bakım evine giderken, lüks arabamdan eski arabama geçmenin Lorenzo'nun yüzündeki öfkeye değdiğini anladım.

Arabama doğru öfkeyle yaklaşırken, yalnız olmadığımızı unutmuş gibi görünüyor. Kafamı hayvan barınağı gönüllülerinin oluşturduğu gruba doğru çeviriyorum

gönüllülerine doğru eğdim ve o da somurtkan ifadesini bir gülümsemeye çevirdi.

"Günaydın, bebeğim," dedim, göğsümdeki ağırlığa uymayan neşeli bir ses tonuyla.

Arabadan inmeme için bana yer açtıktan sonra beni kapıya sıkıştırdı. "Diğer arabana bir şey mi oldu, *amore mio*?"

I hit him with my most radiant smile. "It wasn't çalışmıyordu."

"Manny'ye mesaj atıp kontrol etmesini isteyeceğim." Telefonunu çıkarır ve mesajı gönderir.

Kahretsin.

Lorenzo ekrandan başını kaldırır ve suçlu yüzüme odaklanır. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey," diyorum çok hızlıca.

Anahtarları elimden kapar ve cebine atar.

"Hey! Ver geri."

"Neden? Manny arabayı tamir edince onlara ihtiyacın kalmayacak."

"Yine de. Anahtarlarımı çalamazsın." Cebine uzanıyorum, ama o elimi yakalayıp parmaklarımızı birbirine kenetliyor.

"Herkes buraya gelsin!" diye bağılıyor Nura.

"Artık elimi bırakabilirsin." Sesimi alçaltıyorum.

"*Bırakabilirim*," diyor, sanki bu her şeyi cevaplıyormuş gibi.

Gerçek duygularımı gösteremem, bu yüzden Nura'nın etrafında daire oluşturan diğer gönüllülere gülümsüyorum.

Nura'nın etrafında çember oluşturan diğer gönüllülere gülümsüyorum. Lorenzo'nun eli benimkini sıkıca kavradığında göğsümdeki küçük sarsıntıyı görmezden gelmek zor, ama bunun sadece rol için olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Öyle olmak zorunda.

Lorenzo ve ben bir köpekle eşleştirilip günün programını aldığımızda kendime amacımı hatırlatıyorum. Ziyaret etmemiz gereken on farklı kişi var ve ilk ikisi

kişiler, kasabanın en yaşlı çiftlerinden biri olan Joanne ve Lenny'dir.

Joanne, Lake Wisteria'nın ilk Çilek Sevgilisiydi — bu unvanı kız kardeşim de kasabanın güzellik yarışmasında kazanmıştı — bu yüzden oldukça tanınır.

Lenny ise, tek gerçek aşkı için yumuşayan huysuz bir adamdır. Bu yüzden Joanne gülümser gülümsemez, yüzündeki somurtkanlık kaybolur.

"Şu köpeğe bak, Lenny!" Joanne kocasının kolunu çeker.

"Kör değilim, sağırım kadın." Lenny kızmış gibi yapar, ama karısının mutlu yüzüne bakarken gözlerinde bir ışıltı vardır.

Lorenzo ve ben tek yatak odalı dairelerinin kapısını kapatıp içeri gireriz.

"Misafir gelmesi ne güzel," diyor Joanne.

Lenny'nin gözleri duvarda asılı olan çerçeveli Amerikan bayrağına kayar. Tek oğulları ben doğmadan önce vefat etmiş, ama anısı hala kalplerinde yaşıyor.

"Biraz arkadaşlık iyi gelir diye düşündük. Bu tatlı kızın adı Angel." Üç aydır barınakta bekleyen Alman çoban köpeğini işaret ediyorum.

"Bana melek gibi gelmiyor." Lenny burnunu kırıstırır.

"Aynı şey bizim pitbull köpeğimiz Daisy için de geçerli."

Gülüyorum, ama Lorenzo bana gülümser gülümsemez pişman oluyorum.

Joanne bizi çağırır. "Onu göreyim."

Lorenzo, Angel'ın Joanne ve yürüteçini devirmeyi iyi bir fikir bulur diye tasmayı bileğine sıkıca sararak ona doğru yürüdü.

Joanne Lorenzo'ya gözlerini kısarak bakar. "Bir dakika. Sen televizyondaki adamsın."

Lenny gözlerini kısar. "Kim?"

"Belediye başkanlığına aday," diye açıklıyor.

Bakışları Lorenzo'nun koyu saçlarında dolaştı. "Ludlow'lara benzemiyorsun."

"Çünkü değilim." Çenesi sıkışır.

"Tanrıya şükür. En büyüğü tam bir pislikti. Sürekli çiçek tarhlarımı ezip dururdu, sonunda bir keresinde lastiklerini kesmek zorunda kaldım."

Lorenzo *güldü* ve bu ses göğsümü sızlattı.

Böyle iki ay daha nasıl dayanacağım? Lorenzo'dan ve onun bende uyandırdığı kontrol edilemez tepkilerden uzaklaşmak için kendimle mücadele ederken kendime soruyorum.

"Peki sen kimsin?" Joanne, Angel elini yalarken bana sorar.

"Lily. Nişanlısı."

"Oh!" Yüzü bir anda aydınlanır. "İkiniz çok güzel bebekleriniz olacak."

Lorenzo hırıltıyla nefes alır ve Lenny bu durumun sıradan bir cumartesi günüymüş gibi davranırken, ağzım açık kalır.

"Onu takma," dedi. "Gördüğü her çifte bunu söyler, çoğu zaman çocuk isteyip istemediklerini sormadan."

"Yapma!"

Bize döner. "İzleyin. Şimdi size ilişkiniz hakkında elli farklı soru soracak."

"Lenny! Abartma." "Yirmi mi?"

"Bir taneyle başlayacağım." Joanne homurdanır. "Lily ile ilk tanıştığında ne düşündün?"

"Başlıyoruz," diye homurdanır Lenny.

Lorenzo'nun genel bir cevap vereceğini bekliyordum, ama yüzüme bakarak "İlk başta onu sevmek istemedim, bu yüzden sevmemek için nedenler aradım. Neşeli ve eğlenceliydi, ve dürüst olmak gerekirse, ona bunu hiç söylemedim" dediğinde beni şaşırttı. Joanne çığlık attı. "Onu korkutucu buluyordum. Ne istediğini biliyordu ve bu konuda tamamen ve

bunu hiç saklamıyordu ve bu özelliğini hayranlık duyduğum kadar korkuyordum."

Joanne'nin gözleri fal taşı gibi açılır ve tek kişi o değildir, çünkü ben de nutkum tutulmuştur.

Lorenzo gözlerini benden ayırmıyor. "Hayatımda belirli hedeflerim vardı ve Lily ile tanışana kadar bunların çoğu bencilce hedeflerdi, ama onu tanıdıktan sonra, o bana kendimden ve bu kasabadan daha büyük bir gelecek hayal etmemi sağladı. Ve yavaş yavaş, adım adım, onun kendisi için çizdiği gelecek... O resimde onun yanında *benden* başka kimseyi hayal edemiyordum."

Keşke sözleri doğru olsaydı, ama son zamanlardaki her davranışı bana bunların *yalan* olduğunu söylüyor.

KONUŞMA

Lorenzo

Ayrıldığımızda ben bitkin durumdaydım ve Lily'nin gözlerinin kapanmasından onun da aynı şekilde hissettiği belliydi.

"Seni eve bırakayım." Onu arabama doğru sürüklerim. Park yerini tarar. "Bekle. Arabam nerede?" "Manny benim eve götürdü."

"Ne? Neden?"

"Mahallenizde bujileri kurcalayan biri var gibi görüldüğü için, değerli eşyanızı güvende tutmam gerektiğini düşündüm."

Yüzü kıpkırmızı oldu.

"Onları nasıl çıkardığını öğrendin?" Manny, Lily'nin araba anahtarlarını almak için uğradığından beri bütün öğleden sonra bu soruyu sormak için bekledikten sonra soruyorum.

İki ay sonra geri alabilir, bir gün bile erken olmaz.

Manny benim isteğimin tuhaf olduğunu düşünmüşse de, bunu belli etmedi, muhtemelen ben bunu bir şaka gibi gösterdiğim için.

Lily ayakkabısının burnuyla toprağı tekmeliyor. "YouTube'dan."

"Etkilendim."

Bana bakıyor. "Yüzündeki ifade buna değdi."

"Şimdi kendimi daha az kötü hissediyorum..." Telefonumdaki Mesajlar uygulamasını açıp Manny ile yazışmalarımı ona gösterdim.

MANNY

Lily'nin motorunu neden çıkarmamı istediğini tekrar söyler misin?

BEN

Şakanın bir parçası.

MANNY

Peki tekerleğin üzerindeki bot?

BEN

Ek güvenlik önlemi.

MANNY

Burada hazır bulunurken direksiyon simidini çıkarmamı ister misiniz?

ME

Şimdi farklı bir açıdan düşünüyorsunuz.

MANNY

Şaka yapıyordum.

ME

Ben değilim. Ayrıca, sürücü koltuğunu çıkarmak mümkün mü? Her ihtimale karşı?

Lily beni sertçe itti. "Ne yapıyorsun?" "Seni koruyorum."

"Neden? Kendi seçimlerimi yapma hakkımdan mı?"

Gülerek onu daha da kışkırtırım.

"Hiç komik değil." Sesi titriyor, elleri yanlarında yumruk haline geliyor.

"Özür dilerim." Ciddiyetimi takınırım. "Arabayı istiyorsan geri veririm."

"Çaldığın haliyle mi?"

Dişlerimi gıcırdatmayı bırakıp ona cevap veriyorum.

"Hayır."

"Sen..."

"Evet?"

"Hayatımda tanıdığım en sinir bozucu adam."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." En azından Richard hayatta olduğu sürece.

İnleyerek arabama doğru yürür ve yolcu tarafında bekler. Kapıyı açıp ona kapıyı açana kadar kilidi açmam.

İçeri girmiyor.

"Bu işi benim için hiç kolaylaştırmıyorsun," diyor yumuşak bir sesle.

"Seni umursamaktan vazgeçemiyorum, Lily."

Kaşları çatıldı. "Son kırk sekiz saat bunun bir örneği ise, sensiz daha iyiyim."

"Son iki gün benim için de cehennem gibiydi."

"İyi."

Tek bir kelimeye bu kadar küstahlık sığabileceğini kim bilebilirdi?

Tartışma gecesinden bu yana en uzun konuşmamızı uzatmak isteyen ben, yüzünü çevreleyen örgülerinden biriyle oynayarak, "Doktor Martin'den randevu aldım," diyorum.

Gözlerindeki öfke kıvılcımını söner, dudakları aralanırken söylemek üzere olduğu sözler de.

"İşe yarayacak mı bilmiyorum, ama bu noktada her şeyi deneyeceğim," diye ekliyorum, o konuşmayınca.

"Bu... harika. Senin adına sevindim."

Onun yorumuna şaşıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Hala senin için en iyisini istiyorum." Omuzları içe doğru kıvrıldı.

"Sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Çünkü her zaman incinen benim."

"Bu yüzden yardım alıyorum." Kollarım bir kafes gibi onu bedenimle arabanın arasına sıkıştırıyor.

Kolay bir süreç olmayacak, ama travmamla başa çıkmayı ve kaygılarımı, takıntılarımı ve kompulsif davranışlarımı kontrol etmeyi öğrenirsem, ödüllendirici bir süreç olabilir.

Bunu yapmam *gerek*.

Geçmişimden ve geleceğimden kaçmaktan yoruldum. Bu bir döngü ve sona ermesi gerekiyor çünkü, bunu itiraf etmek ne kadar acı verici olsa da, Trevor tartışma sırasında en büyük sorunumu yüzüme vurdu.

İşler zorlaştığında mücadele etmiyorum. *Vazgeçiyorum*.

Ve dürüst olmak gerekirse, kaçmaktan bıktım. Saklanmaktan bıktım. Hayatın, benim için daha iyi hale getirmek için çaba sarf etmeden daha iyi olacağını iddia etmekten bıktım.

Trevor zaten ailemi ve çocukluğumu benden çaldı, şimdi de Lily'yi ve geleceğimizi de almasına izin mi vereceğim?

Hayır. Artık olmaz.

Onun ve bizim için, bir terapi seansı bir terapi seansı, mücadele edeceğim, çünkü Lily buna değer, ama daha da önemlisi, *ben* de değerim.

Terapi seansımdan birkaç saat önce iptal etmeyi düşündüm, ama Doktor Martin, yirmi dört saat içinde gelmeme konusunda sıfır tolerans politikası uyguluyor, bu yüzden katılmaktan başka seçeneğim yok.

Jamaika aksanlı, altın bileziklerle süslenmiş örgülü saçları olan orta yaşlı bir kadın olan Doktor Martin, bir saat boyunca ilerleme kaydetmek yerine beni ve kafamdaki sürekli tiz sesi tanımaya çalıştı.

OKB teşhisimi konuşmak yeni bir şey değil. Daha önce terapiye gitmiştim, ancak amcama rapor veren psikoloğa güvenmediğim için her zaman çekingen davrandım. Cevaplarımda dikkatliydim, kimsenin zihnimin perdesinin arkasına bakmasına izin vermedim.

Bugün farklı çünkü kendi inatçılığımın ilerlememi engellemesini istemediğim için kendimi dürüst ve açık bir şekilde cevap vermeye zorluyorum.

ilerlememi engellemesini istemiyorum. Doktor Martin'in tüm sorularına, hayatımın en büyük sorunlarına cevap arayan istekli bir hasta gibi cevap veriyorum ve karşılığında yargılayıcı olmayan yorumlarla ödüllendiriliyorum.

Seansa başladığımda büyük umutlarım yoktu, ama psikolog Lily'ye aldığım takip bileziğini anlatırken gözünü bile kırpmadan dinlediğinde, ona biraz saygı duymaya başladım.

"Diğer kompulsif eğilimleriniz hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

Lily ile ilgili endişelerime geçmeden önce, güvenlik, yemek hazırlama ve kontaminasyon gibi temel konuları ele alıyorum.

"Yönetmesi zor gibi görünüyor." Not defterine bir şeyler karalıyor.

"Bu yüzden buradayım."

"Bunu yapmaya karar vermenize neden olan şey neydi...?" Notlarını gözden geçirir. "Yirmi yıldan fazla bir süredir böyle hissediyorsunuz?"

"Hem kendim hem de kız arkadaşım için kaygımı yönetmenin ve geçmişimi işleme koymanın bir yolunu bulmam gerekiyor."

Gözlüklerinin arkasından bakışları yumuşadı. "Lily, değil mi?"

"Evet, ama şu anda ilişkimiz biraz... karmaşık."

"Nasıl?"

Neden olmasın ki? Doktor Martin her şeyi gizli tutmak için para alıyor, en kötü ihtimalle seçimlerim için beni açıkça yargılar.

"Şaşırtıcı bir şekilde, böyle bir hikayeyi paylaşan ilk hastan değilsin."

Gülümserim. "Oldukça geniş bir kadron var gibi görünüyor."

O başını sallar. "Ama her biri farklı, Lily ile ilişkinizden biraz daha bahsedin."

"O... harika biridir. Ama eminim birçok kişi sana kendi..."

"Sevgilin hakkında mı?"

"Evet." Aslında *nişanlım* demek üzereydim, çünkü benim için Lily'ye tamamen bağılıyım, o da aynı şekilde hissediyor olsun ya da olmasın.

Devam ediyorum, "Terapiye gitmem için beni cesaretlendiren oydu."

"Onun görüşlerine güveniyorsun galiba."

"Ona her konuda güveniyorum." İç çekiyorum. "Ama şu anda onun da bana karşı aynı şeyi hissettiğini söyleyemem."

"Nasıl

yani?" "Onu

incittim."

"Ne oldu?" Tabletine daha fazla not aldı.

"Ne kadar zamanınız var?"

Kadın saatine bakar. "Yirmi dakika daha sizin için buradayım."

Doktor Martin'e hayatımın özetini anlatıyorum, annemle babamın kazada ölmesinden, onların hayatlarını alan adama karşı belediye başkanlığı seçimlerine adaylığımdan bahsediyorum. Lily'nin hala hiçbir şeyden haberi olmadığını, ona nasıl söyleyeceğimi bulamadığımı ve artık çok geç olabileceğini anlatıyorum.

"Çok geç demekle ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"O benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." "Çünkü taşınmayı planlıyorsun, değil mi?"

Tereddüt ettikten sonra "Evet. Muhtemelen" diyorum. Titrek ellerimle saçlarımı karıştırıyorum. "Hâlâ karar veremedim ama öyle olacak gibi görünüyor."

"Peki, gidersen, o seninle gelmeyecek mi?"

Zorla gülümsedim. "Hayır, ben de istemem. Wisteria Gölü onun her şeyi."

"Peki, Wisteria Gölü senin için ne ifade ediyor?"

Bir an duraksıyorum, çünkü lanet olsun. Bu soru, ilk düşündüğümünden çok daha incelikli bir soru gibi geliyor, bu yüzden ona basitçe "Bilmiyorum" diyorum.

Son zamanlarda bu cevabı vermekten bıktım. Eskiden kendime güvenirdim, ama şimdi kendimi...

Kaybolmuş.

Doktor Martin birkaç not daha aldı. "Bu hafta boyunca düşün, haftaya devam edelim, olur mu?"

"Aslında... haftada iki kez görüşebilir miyiz? Sorunlarımı çözmem lazım ve *acilen*."

Takvimine bakarken dudakları kıvrıldı.

"Cuma saat 10 nasıl olur?"

Telefonumu çıkarıp randevuyu ajandama ekliyorum.
"Görüşürüz."

Gördüğüme inanamıyorum. Kampanya gönüllüsünün bana verdiği kağıt şaka olmalı, çünkü son anket sonuçları nasıl *böyle* olabilir?

İn anmak istemiyorum, ama tam da Trevor ve benim tartışma sırasında çekilmiş bir fotoğrafımız ve gerçek bir kazanan olmadığına dair kısa bir başlık var.

Baş sayfanın altındaki anket sonuçları beni çok mutlu etti, çünkü şimdiye kadar gördüğüm en iyi rakamlardı.

Elbette, lider konumda olmayabilirim, ancak *eşit* durumdayız ve bu, ekibimin ilerlemeye devam etmesi için ihtiyaç duyduğu tüm cesaret. Dışarı çıkıp daha fazla kapıyı çalmalı, belediye binalarını ziyaret etmeli ve veli toplantılarına katılmalıyız.

Genel görünürlüğümü artırmam ve daha fazla insanla konuşmam gerekiyor, Trevor'ın tartışmadaki argümanlarını çürütmek için kendime mümkün olduğunca çok fırsat yaratmalıyım.

"Hay sıçayım." Kağıdı düşürüp gözlerimi kapattım.

Bu gerçekten oluyor.

Bu haberi Lily ile paylaşmak istiyorum, bu yüzden hiç düşünmeden onu arıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesinde hiçbir duygu yok. Eskiden telefonlarıma cevap verme şeklini özlüyorum. Hiçbir zaman duygularını böyle gizlemezdi ve ben bu cömertliğini doğal kabul ediyordum.

"Lorenzo?" Yine aynı düz ses tonu, ona ne kadar acı verdiğimi bir kez daha hatırlatıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Anketlerde başa baş gidiyorum."

O kadar sessiz ki, arka planda budama makasının sapları kestiğini duyabiliyorum.

"Bu, hepimizin umabileceğinden daha iyi," diye ekliyorum, o hiçbir şey söylemeyince.

"Evet."

"Hâlâ bu işin içindeyiz."

O çok sessiz ve bu tamamen benim hatam. "Lily?"

"Evet."

"Konuş benimle."

"Senin için mutlu olduğumdan başka söyleyecek bir şeyim yok." "*Bizim* için mutluyum."

Garip bir sessizlik oluyor.

"Gitmem gerek. Bir müşteri dükkana girdi." Lily cevap beklemeksizin telefonu kapatır.

En iyisi böyle oldu, çünkü ne diyeceğimi bilemezdim. Arka planda Rose & Thorn'un zil sesi çalmadığı için müşteri hakkında yalan söylediğini söyleyebilirdim, ama bunun iyi sonuç vereceğini sanmıyorum. Ya da belki ona, ona verdiğim acıyı unutmasını ve bana beş dakika zaman vermesini yalvarırdım.

Ne için? Kaybedersen gitmekle tehdit etmemiş gibi davranmak için mi?

Keşke Lily'nin zihninde yarattığım tüm şüpheleri geri alabilseydim. Tüm o *acıyı*.

Ama sorunlarımı düzeltecek bir zaman makinesi yok.

Sadece sıkı çalışma ve terapi var, ki bu da başlı başına bir süreç.

Haberlerin verdiği coşku bir anda yok olup gidiyor ve günün geri kalanında içimde rahatsız edici bir his kalıyor. Yeni rakamlarım beni heyecanlandırmalı, ama içimde kök salan korku hissini bir türlü atamıyorum.

Bunu d zeltebilirsin, diyorum kendime.

Ama ya d zeltemezsen? diye soruyor endişeli ses, içimdeki azıcık umudu her zaman tehdit ediyor.

Eğer bizi d zeltemezsem, bu benim  abalamadığımdan olmayacak. Ona her şeyimi vereceğim ve eğer bu hala yeterli olmazsa, onun ihtiyacı olan şeyin *daha* fazlasını bulmanın bir yolunu bulacağım.

      Lily Mu oz benim ve onu geri kazanmak için hiçbir engel beni durduramaz.

Onun olurum.

KONUŞMA

Lily

Tartışmadan sonraki üç hafta boyunca, Lorenzo ile planladığımız geziler dışında kendime saklandım. İlk başta gergindim, ama neredeyse her dışarı çıktığımızda Lorenzo, kasaba halkından biriyle sohbete dalıyordu, bu da beni rahatlatıyordu.

Bizi her yere takip edecek kalıcı bir üçüncü kişi bulabilseydim, bulurdum.

Lorenzo son zamanlarda çok uyumlu davranıyor. Hatta Corolla'mı tamamen çalışır durumda geri vermeyi bile teklif etti

, ama ben reddettim. Gerçekte yeni SUV'mi çok seviyorum ve eski arabamı sürme düşüncesi, Lorenzo'nun garajında durdukça giderek zorlaşıyor.

Ona araba için yeni bir sahibi bulup bulamayacağını sorduktan sonra Lorenzo, Toyota araba amblemiyle yapılmış özel bir anahtarlık ile beni şaşırttı. Duygusal olarak hazırlıklı olmadığım bir hatıra ama yeni anahtarlığımda asılı durduğu için minnettarım.

Lorenzo'nun iyi ruh halinin son anket sonuçlarından mı yoksa terapiye gitmesinden mi kaynaklandığını tam olarak bilmiyorum, ama bu durumdan en iyi şekilde yararlanmak için ona *Wisteria Weekly* muhabiriyle tanışmak isteyip istemediğini soruyorum.

Evet diyor, bu yüzden Nicole bir saat sonra röportaj için Lorenzo'nun evinde
evinde buluşacak.

Hazırlanırken kız kardeşim odama girip kapıyı kapattı. Yatağıma oturdu ve ben de onu iyi görebilmek için makyaj masasından uzaklaştım.

"Ne oldu?" Göz faresi paletini yere bıraktım.

"Lorenzo yarın pazar öğle yemeğine neden gelmiyor?"

"Meşgul."

"Ne yapıyor?"

Omuz silkiyorum. "Kampanya işleri."

Kafasını merakla eğiyor. "Geçen hafta da gelememişti...
ondan önceki hafta da."

"Tartışma sonrası kampanyaya odaklanması gerekiyor. Beş hafta sonra seçimler bittikten sonra programı boşalır herhalde."

Kafasını eğiyor. "Her şey yolunda mı?"

Kız kardeşimin bana yakından bakması nedeniyle göz teması kurmak zor olsa da, bakışlarını kaçırmadım. "Tabii ki. Neden olmasın?"

"Bilmem, belki Rose & Thorn yıkılabilir ve başka bir yerde yeniden başlamak zorunda kalırsın diye?"

"Doğru. Tabii ki bu konuda iyi değilim," diye cevap verdim, dükkanımı düşünmediğim için aniden suçluluk duygusu bastırdı. Lorenzo ile aramızda olanlar yüzünden, bu konu pek öncelikli gelmemiştir.

"Gördün mü? İşte o bakış."

Kaşlarım yükselir. "Ne bakışı?"

"Sanki biri Daisy'yi tekmelemiş gibi."

Köpeğimi hatırlamak göğsümde bir sıcaklık dalgası yaratır.

"Ve o!"

Artık onun bakışlarına dayanamıyorum. "Rose & Thorn'u sen gündeme getirdin."

"Sadece sen *unuttun* diye."

Bakışlarım tekrar onun yüzüne döner. "Unutmadım." Dikkatim... dağılmıştı.

"Belki tamamen değil, ama seni tanıyorum." Kaşlarının arasında endişe çizgileri beliriyor. "Daha önce işaretlere yeterince dikkat etmedim, ama artık tamamen uyanığım ve

Açıkça iyi olmadığın halde iyi olduğunu söylemeni kabul edemem."

Duygularım beni boğuyor ve bunu saklamakta pek başarılı değilim.

Bana doğru yürüdü ve makyaj masama yaslandı. "Neler oluyor?"

Gözlerim yaşarır, çünkü hayatımı nasıl mahvettiğimi kız kardeşime nasıl açıklayabilirim?

"Söyleyemem." Sesim titriyor. Söylemek istiyorum, gerçekten istiyorum, Lorenzo ve ben bu plana karar verdiğimiz ilk geceden beri.

"Neden?"

"Çünkü bana kızacaksın." Elbisemdeki gevşek bir ipliği oynatıyorum. O iplik, en kötü günlerimde bile kendime güvenmemi sağlayan sevimli pembe bir iplik.

"Sinirlenmem."

"*Şimdi* öyle diyorsun..."

"Sen son birkaç haftadır seni rahatsız eden şeyi anlattıktan sonra da aynı şeyi söyleyeceğim." Ellerimi tutuyor ve bana bakmamı istiyor. "Sana elimden gelen her şekilde yardım etmek istiyorum çünkü senin yok olmanı izlemek istemiyorum." Gözleri yüzümde dolaşıyor. "Bir daha olmaz."

Gözlerim yaşarır, sadece Lorenzo ve ilişkimizin geldiği durum için değil, kendim için de. Dahlia haklı. Kayboldum.

Ama artık değil.

"Düşüncen için teşekkürler, ama bana yardım edebileceğin bir şey var mı bilmiyorum." Bir mendil alıp gözlerimin köşelerini siliyorum, çünkü hayır, on dakika uğraşıp çizdiğim göz kalemi bozulmasın.

"Beni ve Julian'ı henüz vazgeçme."

"Julian'a sormadan onu gönüllü mü yapıyorsun?"

"Lorenzo'nun onu zorlamasından iyidir, değil mi?"

Onun sarsılmaz sadakati ve desteği, sonuç ne olursa olsun durumumla ilgili gerçeği paylaşma cesaretini veriyor bana.

Sonuç ne olursa olsun. Lorenzo bana kızarsa, kızsın.

Eğer o beni incitmeseydi, ben bu durumda olmazdım, bu yüzden suçlu o.

Dahlia, Ludlow'ların Lavender Lane'i neden seçtiğini ve Richard ile olan durumumu açıklarken sessiz kalıyor. Sonra, eskiden Laurence olarak tanıdığım Lorenzo ile olan sahte ilişkimden bahsediyorum.

Durumumu ne kadar çok anlatırsam, o kadar karmaşık geliyor, ama Dahlia beni yargılamıyor ya da düşüncelerini dile getirmiyor. Yine de, nişanlılığımdan zarar görmeden kurtulabileceğimi ne kadar safça düşündüğümü anlattığımda, kaşlarını çatarak bana bakıyor ve sanırım bunu hak ediyorum.

Lorenzo'nun kaybetmesi halinde neden taşınması gerektiğine dair itirafını hariç, şimdiye kadar olan her şeyi anlatınca nefes nefese kalıyorum.

Kız kardeşim bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince paniğe kapılıyorum.

"Demek kızgınsın."

Kız kardeşim başını salladı. "Bu... vay canına. Bütün bir ilişkiyi nasıl sahte yaptığını anlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var." Bakışları elime düştü. "Ve nişanlısınız!"

İnleyerek gözlerimi kapatıyorum. "Hatırlatma." "Bütün bunlara evet derken ne düşünüyordun?" "Çaresizdim."

"Açıkça. Ama şimdi Lorenzo'ya gerçekten hislerin olduğunu söylüyorsun, yani bu sahte bir ilişki değil, öyle mi?"

"Teknik olarak evet—ya da gerçektir, ama artık değil." Burnum kırılıyor. "Ugh. Karmaşık, tamam mı?"

"Hiç karmaşık olmadığı bir zaman oldu mu?" diye sordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Zorla gülümsedim.

Şakaklarını ovmaya başlar. "Migrenim başlıyor."

"Bende de." Çantamı karıştırıp bir şişe Advil çıkarırım. İkimiz de birkaç tane alıp konuşmaya devam ederiz.

"Tamam. Yargına hazırım." Parmaklarımla işaret ederek başlıyorum.

"Bu konuda sana zorluk çıkarmak istiyorum, ama bunu çok iyi yaptığından eminim, o yüzden çok sert yargılamayacağım."

"Cömertliğin için teşekkürler," diye kuru bir şekilde cevap verdim. "Ama..."

"Sakladığını biliyordum."

gülümsedi. " Anonim dating uygulaması mı? Ciddi misin? Neredeyse catfish'lenmek için yalvarıyordun!"

Yatağım bu kadar uzakta olmasaydı, bir yastık alıp kafasına fırlatırdım.

"Ama olanlar çok daha kötüydü!"

"Uygulamayı görebilir miyim? Nasıl bir şey merak ettim."

Uygulamayı yeniden indirip giriş yaparken yanaklarım kızardı. Lorenzo ile aramızdaki durumdan dolayı, köşede *Laurence*'tan yeni bir mesaj bildirimi görmeyi beklemiyordum.

"Laurence! gibi notu o ile bileziği bıraktı." Dahlia meraklı bir velet olduğu için gelen kutusuna tıklar.

"Hey!" Ekranı görmeden onu itiyorum.

Son mesajın zaman damgası iki gün öncesine ait, ama ondan öncekiler... Sohbetimizde muhtemelen elli kadar okunmamış mesaj var ve en eskisi yaklaşık bir ay öncesine ait.

Şok olmak, hissettiklerimin yanında devede bela.

Lorenzo eski sohbetimizi günlük gibi kullanmış ve mesajları okuduğum için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum, her ne kadar onları bilerek buraya yazdığını bilsem de.

Kendime engel olamadığım için, en yenilerini önce okurum, kız kardeşim de aynı şeyi omzumun üzerinden yaparken onu görmezden gelirim.

LAURENCE

Doktor Martin, Wisteria Gölü'nün benim için ne anlama geldiğini düşünmemi istemişti ve üç hafta sonra sonunda cevabımı buldum.

LAURENCE

Başlangıçta Wisteria Gölü kaçıp sığınabileceğim bir yerdi, ama zamanla benim evim oldu ve bunun tek sebebi sensin.

LAURENCE

Durumumuz farklı olsaydı, bu kasabada sonsuza kadar yaşamak isterdim ve sonsuza kadar *seninle* birlikte olmak isterdim.

Vücudumu sıcaklık kapladı ve Dahlia beni ürkütmeden önce o cümleyi üç kez okudum.

"Durumumuz farklı olsaydı ne demek istiyor? Burada kalmayı düşünmüyor mu?" diye soruyor. "Kaybederse kalmaz."

"Ne? Neden?"

"Ben... gerçekten bilmiyorum."

Bana bakıyor, muhtemelen ne kadar ciddi olduğumu ölçmeye çalışıyor. "Ve tüm ilişkinizin en önemli sorusuna bir cevap almaya çalışmadın mı?"

"Hayır." Dizlerimin üzerine bakıyorum.

"Lily," diye inliyor. "Ona nedenini sormalısın. İkkinizin bunu aşması için değilse bile, en azından bir sonuca varmak için."

"Ama ya yeterince iyi olmadığımı ortaya çıkarsa?"

"Mesajlarını okudun mu? Çünkü o birçok sorunu olan bir adam olabilir, ama bunların hiçbiri *seninle* ilgili gibi görünmüyor," derken kapı zili çalar.

"Kahretsin! Saat kaç oldu?" "Beş."

Yarısı bitmiş makyajıma bakıyorum. "Bu halde dışarı çıkamam."

Dahlia gülümseyerek ayağa kalkar. "Merak etme. Lorenzo ve benim konuşacak birkaç şeyimiz var."

"Dahlia..."

"Sana on dakika kazanacağım, sen git." Odamdan kaçar, yoluna çıkan rastgele engellere takılmamaya dikkat eder.

"Ona iyi davran!"

"Önce ona cehennemi yaşattıktan sonra gelirim." Lorenzo için *nerede*ye üzülüyorum.

Neredeyse diyorum.

On dakika sonra odamdan çıktım, giyinmiş ve muhabirle görüşmeye hazırdım, kız kardeşim ve Lorenzo'nun sohbetin ortasında olmasını bekliyordum.

Ama Lorenzo'yu oturma odasında tek başına, telefonuna bakarken buluyorum.

"Dahlia nerede?" diye soruyorum.

Başını kaldırdı ama soruma hemen cevap vermedi. Bunun yerine beni uzun uzun süzdü. Bu elbiseyi onun önünde iki kez giymiştim ama sanki daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyordu.

Karnımda kelebekler uçuşmaya başladı, durumumuz göz önüne alındığında en kötü türden bir ihanet. Çünkü beni ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, ilişkimiz bitmişti.

Kampanyayı kazansa bile onu geri almazdım. Sonuçlar açıklanmadan önce kalmak için yeterince iyi bir nedeni olmadığını düşündüğü için.

"Kız kardeşim?" diye tekrar soruyorum, o da topuklarımı kontrol ederken. Boğazını temizliyor. "Gitmek zorundaydı. Ama gitmeden önce seninle konuşmamı ve kaybetmem durumunda neden taşınmakta ısrar ettiğimi sormamı söyledi."

Yüzümü buruşturuyorum. "Harika." Tipik Dahlia, her zaman kendi başına halledebileceğim durumlara kendini karıştırıyor.

"Yani, ona bizden bahsettin mi?"

"Evet." Ön kapının yanındaki askıdan çantamı alıyorum.

"Neden?"

"Bir terslik olduğunu biliyordu, artık ondan saklayamazdım."

Kaşları çatıldı. Onun gözlerine bakmaktan kaçınmak için kapıyı açtım ve onun çıkmasını bekledim, sonra kapıyı kilitledim.

"Ve ona gideceğimi söyledin mi?"

Cevabımı, onun arabasına binene kadar bekledim — tanıdığım bir araba olmayan siyah, eski model bir sedan — ve can sıkıcı komşulardan uzaklaşana kadar. "İlk başta hayır. Bana Eros uygulamasını göstermemi istedi ve sonra sana gönderdiğin son birkaç mesajı gördü

—

Telefonumu elimden kapar. "Uygulamayı yeniden indirdin mi?"

"Evet."

"Başka biriyle tanışmak mı istiyorsun?" Şifreyi giriyor ama çalışmıyor. Başka bir şifre denerken kaşlarını çatıyor ve telefonunun kilidini açıyor.

Annem

"Daisy'nin evlat edinilme günü mü? Sevimli, ama çok bariz."

"Ver geri!" Uzanıyorum ama o, uygulamayı silerken ellerimi kolayca uzak tutuyor.

"Lorenzo!" diye bağıyorum.

"Hazır buradayken..." Devam edip, tüm flört uygulamaları klasörünü siler.

"Sen gittiğinde tekrar indiririm, engelleyemezsin."

Bakışları vücudumda bir iz bırakıyor. "Kasaba halkı seni aldattığını duyunca ne düşünecek?"

"Sen beni terk edersen aldatmış olmazsın."

At kuyruğunu eline dolayarak çeker. Ağzı boğazımın çukuruna gelir ve deriyi emmeden önce öper.

Yarı inilti, yarı inilti çıkar.

"Seni terk etmeyeceğim ve bu gece bunu kesin olarak kanıtlayacağım."

ELLİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

Gazeteciyle görüşme tamamen Lily'nin fikriydi. İlk kez bahsettiğinde, medyayla olan geçmiş deneyimlerim nedeniyle bu öneriye karşı çıktım. Ancak *Wisteria Weekly'nin* kolayca etkilenebilen *Nevada Sun'dan* çok farklı olduğunu görünce, onun planına uyum sağladım.

Kazanmak istiyorsam her fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeliyim, bu yüzden Nicole'u resmi bir röportaj için evime davet ettim. Lily mükemmel bir ev sahibesidir, Daisy neredeyse Nicole'u duvara çarpacakken onun adına özür diler ve önümüzdeki yıllarda da aynı şeyi yapacağını hayal edebiliyorum.

Son zamanlarda Lily ve geleceğimiz hakkında düşünmek giderek daha sık oluyor. Onu sevdiğim çok açık ve terapi bu düşünceyi kafamda daha da pekiştirdi, ancak bunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyordum, ama artık kendime yalan söylemekten bıktım.

Gülümsemesi ve kahkahasının yanı sıra, şefkatli ve sabırlı olmasını seviyorum ve her hafta benimle vakit geçirmekte zorlandığını bilmeme rağmen sözünden dönmemesini hayranlıkla izliyorum.

Onun farkında olmadan evimi kendi evi gibi benimsemesini ve hayatıma sanki her zaman bir yeri varmış gibi kolayca uyum sağlamasını seviyorum.

Ve Nicole gittiğinde, ona bunu söyleyeceğim.

Nicole'un *Nevada Sun* muhabiri gibi olmadığını anlamam on dakikamı aldı. Lily beni asla böyle bir duruma sokmazdı, bunu baştan tahmin etmeliydim.

Hoşbeşler bittikten sonra Nicole bir not defteri ve telefonunu çıkarır. "Cumartesi gününüzü benimle görüşmek için ayırdığınız için ikinize de teşekkür ederim. Geçen hafta hastalandıktan sonra hala birkaç işi yetiştirmeye çalışıyorum."

Telefonundaki kayıt düğmesine basıyor.

"Önemli değil." Lily gülümsüyor.

"Bizimle konuşmak istediğiniz için teşekkür ederiz."

Lily'nin elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetledim.

Nicole, birbirine kenetlenmiş ellerimize bir bakış attıktan sonra gülümseyerek başını kaldırdı. "Lily bana senden çok bahsetti."

"Hepsi iyi şeyler," diye ekledi Lily. "Detroit Lions taraftarı olmaman hariç."

Nicole yerler onun avuç dizine kalbine kalbine. "Hala Hala bunu sindirmeye çalışıyorum."

"Bu gerçeğin makaleden çıkarılması bana ne kadara mal olacak?" diye alay ettim.

O gülümser. "Dalga mı geçiyorsun? Bu manşete çıkacak."

"Seçimler bitti..."

Muhabir gülüyor. "Hazır konuyu açmışken, biraz daha konuşalım. Seni aday olmaya iten ne oldu?"

Willow ile yüzlerce kez tekrar ettiğimiz genel açıklamayı tekrar etmeyi düşünürüm, ama bunun yerine yeni bir açıklama yaparım.

"Bence kasaba varsayımsal bir yol ayrımına gelmiş durumda ve hangi yolu seçecekleri onlara kalmış. Her iki yol da refaha götürebilir; biri seçkin bir azınlığa para ve zenginlik getirirken, diğeri herkes için daha yüksek bir yaşam kalitesi sağlar. Benim duruşum net, bu yüzden şimdi harekete geçip inandığım kasaba için mücadele etmeyi, oturup sonra keşke bir şey yapsaydım demek yerine tercih ediyorum."

Nicole konuşurken notlar alıyor.

"Lily'nin dükkanı tehlikeyken, bu kampanyaya tüm gücümü vermezsem kendimle yaşayamam."

Lily elimi sıkıyor ve ona baktığımda, titrek bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyor.

Nicole bize bakıp soruyor: "Dükkanınız Lavender Lane'de, değil mi?"

"Evet," diye cevaplar Lily, sesi kederli.

"Ludlow'ların o sokağı seçmesi ne tesadüf." Nicole kaşlarını çatarak notlarını almaya devam eder.

Ben alaycı bir şekilde gülerim. "Ben onlara inanmıyorum."

"Ben de," diye cevaplar ve onu daha da sevmeye başlarım.

"Bu mimarlık firması hakkında daha fazla bilgi verir misin?"

Firmanın ayrıntılarına giriyorum ve sonra Nicole bana Trevor'ın en büyük sorununu soruyor: Vittori Holdings.

"Ailenle hâlâ görüşüyor musun?"

"Hayır. Bu konuşmak istediğim bir konu değil," diye ekliyorum. "Kuzenlerimi seviyorum ama amcamla aramızın kötü olduğu bir sır değil, bu yüzden huzurumu korumak için herkesten uzak durmak zorunda kaldım. Karmaşık aile ilişkileri olan herkes bunu anlayabilir."

Muhabir birkaç not daha aldıktan sonra sorar: "Vittori Holdings hisselerinizi bu yüzden mi sattınız, yoksa başka faktörler de var mıydı?"

"Her iki sorunun cevabı da evet. Kimse bir gün uyanıp, haklı bir neden olmadan milyar dolarlık bir şirketi terk etmez, bu yüzden kararımı uzun zamandır vermiştim ve amcamın babamın mirasını yıkma kararı bardağı taşıran son damla oldu. Yatırımcıların benden memnun olmadığı için hisselerimi sattığım yönündeki tüm söylentiler yanlıştı. Şirketin değeri, benim de rol oynadığım iş kararları yüzünden düşmedi, ancak insanlar beni hemen günah keçisi ilan etti.

"Uzun lafın kısası: Değerlerim, maalesef amcam olan şirketin CEO'sunun değerleriyle uyuşmuyordu. Tabii ki ayrılmamı kişisel algıladı. Diğer yönetim kurulu üyeleriyle aynı çizgide olmamı bekliyordu

diğer yönetim kurulu üyeleriyle aynı çizgiye gelmemi bekliyordu, ama ben ahlakı açgözlülüğün önüne koyan bir şirketin parçası olmayı reddettim. Kendime ihanet etmektense kendime sadık kalmayı tercih ettim, bu yüzden ayrıldım."

Lily'nin gözleri yumuşadı. Keşke onun düşüncelerini okuyabilseydim, sadece o bakışın nedenini öğrenmek için bile.

Nicole'un kalemi not defterinde uçar. "Bu farklı bir tür sadakat."

"Aynen öyle," diyorum.

Trevor, kasaba halkının benim sadık olmadığımı düşünmesine izin verdi, ben ise bu algıyı düzeltiyorum. Nicole konuşmasını bitirdiğinde, o aptal gibi görünecek, ben ise umarım Lily'nin yanında, galip çıkacağım.

Nicole başını kaldırıp bana bakıyor. "Sorabilir miyim, aileniz Lake Wisteria'ya neden taşındı?"

Annemin çocukluğunu kısaca anlatıp, annemle babamın Vegas'ta tanışmalarını anlatıyorum ve şöyle devam ediyorum: "Annemle babam evlendikten sonra annem Vegas'tan ayrılmak istedi ve babamın en büyük önceliği annemi mutlu etmek olduğu için sonunda taşındılar."

O başını sallar. "Sonra sen de onların izinden gittin."

"Doğru yol gibi geldi."

"Ya öyle yapmasaydın?" Lily ile bana bakarak soruyor.

"Bunu düşünmek istemiyorum." Lily'nin elinin sırtını öpüyorum, gösteriş için değil, onu rahatlatmak için.

Nicole kaşlarını kaldırır. "Merak ediyorum, Vittori Holdings hisselerini sattıktan sonra dünyanın herhangi bir yerine taşınabilirdin, ama buraya dönmeyi seçtin. Neden?"

"Wisteria Gölü'nde bir şey vardı ki... doğru hissettiriyordu. Ben de bir şans verip geri taşındım ve kısa sürede orası *evim* gibi hissetmeye başladım. Sadece kasaba ve kasaba halkı yüzünden değil, özel bir kişi yüzünden."

Son cümleyi söylerken Lily'ye bakıyorum, böylece ona sahte nişanlısı olarak değil, erkek arkadaşı olarak konuştuğumu anlasın. "Lily bana hayatımın nasıl olabileceğini gösterdi ve bu vizyon beni motive ediyor. Beni sorumlu hissettiriyor ve hem onun hem de burada kurmak istediğimiz aile için bu kasaba için en iyisini istemeye itiyor."

"Bu çok güzel." Nicole boğazını temizledi, ama ben gözlerimi Lily'den ayırmadım.

Söylediklerimin etkisini gördüğümde gözlerinin yaşardığını izliyorum ve ona hislerimi söylemeden bir gün daha geçiremeyeceğimi biliyorum, çünkü bunu yabancıların önünde yapmak yanlış geliyor.

O, duymak istemediği sözlerim dahil, tüm sözlerimi hak ediyor ve bu gece onları duyacak. Karşılık verip vermemek ona kalmış.

"Muhabirle görüştüğün için seninle gurur duyuyorum," diyor Lily, Nicole'u uğurladıktan sonra oturma odasına döndüğümde.

"Gerçekten mi?"

Başını sallar. "Bunun yapmak istediğin son şey olduğunu biliyorum, ama kampanya için iyi olacağını düşünüyorum."

Onun yanına oturuyorum. İtiraz etmeden önce onu kendime çekip Daisy'yi diğer tarafına oturması için çağırıyorum.

Onaylamadığını gösteren bir nefes alabilir, ama yanıma yaslanma şekli umut verici.

Dayanamayıp başının üstüne öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim. Kazanmam için yaptığın her şey için. Bunun benim için anlamı, senin tahmin edemeyeceğin kadar büyük."

Çok çabuk geri çekiliyor, yüzü boşalıyor. "Sen kazanırsan hepimiz kazanırız."

"Evet, bu doğru, ama ben senin beni sevdiğin için yaptığını düşünmek istiyorum."

"Ee?"

"Yani, benim için çok daha anlamlı oluyor."

"Lorenzo..." diye uyarır, ama neye neye tam olarak tam olarak emin değilim.

"Hala beni seviyor musun?" diye soruyorum.

"Cevabını zaten bildiğin soruları sormayı sevmediğini sanıyordum."

"Bunu duymam lazım," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Neden?"

"Çünkü sensiz aklımı kaçıyorum." "Ben buradayım."

"Evet, ama aynı şey değil." Midemdeki düğüm sıkılaşıyor. "Seni özledim." Bir itiraf gibi fısıldıyorum. "Seni çok özledim Lily, ve birini bu kadar özleyebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Son üç haftadır neredeyse her gün görüştük." Sesinde bir inanamama havası var.

"Evet, ama aramızdaki şeyler eskisi gibi değil."

Burnundan yavaşça nefes verdi. "Tartışmadan sonra ne olmasını bekliyordun? Aynı şeyi yapmaya istekli olmayan biri için kalbimi ortaya koymaya devam etmemi mi bekliyordun?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ama senin benden uzaklaştığını görmek bu kadar zor olacağını bilmiyordum."

Dudakları tiksinti ile büzülür. "Bana suçluluk duygusu aşılama çalışması." "Ben bunu söylüyorum çünkü ben deniyors açık olmaya çalışıyorum. Duygularımı kendime saklamak yerine dürüstçe ifade ediyorum. Hepsi bu."

Ama ona aileden ve Trevor'dan henüz bahsetmedin.

Söylemek istiyorum, ama ya beni affetmesi için benim onu affetmesini istediğim için söylediğimi düşünürse? *Siktir.* Böyle bir şeyin olması midemi bulandırıyor.

"Artık önemi yok. Biz bittik." Sesi sonunda kırılıyor.

Onun sınırlarına saygı duymalıyım, ama yapamıyorum. Onu tamamen kaybetme pahasına yapamam.

Bunun yavaş yavaş, gözlerimin önünde gerçekleştiğini görebiliyorum ve hızlıca bir şey yapmazsam, seçimleri kazanıp kaybetmemin bir önemi kalmayacak.

Çünkü onu çoktan kaybetmiş olurdum ve bunun olacağı düşüncesi bile dayanılmaz.

"Bitirdik mi? Öyleyse öp beni. Aramızdaki bağın seni hiç etkilemediğini göster bana, bunun ne kadar önemsiz olduğunu göster," diye alay ediyorum, çünkü siktir et. Madem eylemlerine bu kadar önem veriyor, bırak da bana göstereyim.

O geri çekildi. "Ne?"

"Duydun beni." Duraklıyorum. "Bana bittiğimizi kanıtla, bir daha sana ilişkimiz hakkında soru sormayacağım."

Kafasını salladı. "Hayır."

"Hayır, bunu yapmamı istemiyor musun? Yoksa hayır, bizim asla bitmeyeceğimizi kabul etmeye çok mu korkuyorsun? Bir yıl önce bitmemiştik, şimdi de bitmediğine eminim."

Gözleri öfkeyle parladı. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Çünkü seni bırakamam."

"Ben de hiç gitmeni istemedim." İtirafı aramızda ağır bir sessizlik yaratır.

"İyi, çünkü bırakmayacağım." Ellerimi saçlarının arasına geçirip başını sabit tutuyorum. "Seni böyle inandırdığım için özür dilerim."

Gözleri kapanır ve ben hafifçe saçlarını çekerim, böylece tekrar açar.

"Gidebileceğimi düşünerek aptallık ettim. Her gün sana eve dönebilmek için hayatımın geri kalanını terapide geçirip kişisel sorunlarımla uğraşmayı tercih ederim."

Kafasını sallar.

"Şu anda bana inanmayabilirsin, ama inanana kadar vazgeçmeyeceğim," diyorum kesin bir sesle. "Seçimleri kaybedersem kaçmayacağım"

seçimleri kaybedersem de vazgeçmeyeceğim, bu yüzden terapiyi Şimdi başlattım. Kazan ya da kaybet, bu kasabada kalıp birlikte bir hayat kurmak istiyorum. Kolay olmayacak. Bunu inkar etmiyorum, ama senin buna değer olduğunu biliyorum.

"Birkaç ay önce aptalca senin benim için fazla olduğunu söyledim, ama gerçek şu ki, yetersiz olan bendim. Hala yetersizim ve hiç yetkin olabileceğimden emin değilim, ama bu sana her şeyimi vermekten alıkoymayacak ve davranışlarımın seni şüpheye düşürdüğü için zgnm."

Gözleri yaşarır. "Ya fikrini değiştirirsen?"

"Değişmeyeceğim. Sen burada kalmak istediğin sürece ben de kalacağım."

"Doğru şeyleri söylemeyi bırakmalısın."

Çenesini tutuyorum. "Bu seni neden bu kadar üzüyor?"

Yukarı bakarak, gözyaşlarıyla dolmuş gözlerini bana açıkça gösterir. "nk söylediklerine inanmak istemiyorum."

ne eğilip başını yana çeviriyorum, bana öpüşmek isteyip istemediğine karar verebilmesi için yeterli boşluk bırakıyorum.

"O zaman benim davranışlarım sana ne gösteriyor?" diye soruyorum. Gözleri ağzıma düşüyor. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Başparmağımla alt dudağını okşadım. O başını salladı.

"Uygulamadaki tüm mesajlarımı okudun mu?" Tereddüt ettikten sonra başını salladı.

"O zaman *biliyorsun*, Lily."

Çenesi titriyor. "nemli değil." "Neden?"

"nk daha önce yaptıklarınla beni kandırdın ve ben düşündüm ki..." Yüzü giderek kızarıyor.

"Ne düşündün?"

Bakışlarımdan kaçmaya çalışır ama yüzünü ellerimle tutar ve bana bakmasını saçlarım. "Söyle."

"Ben düşündüm sen düşündüm
dşyorsun aşık aşık aşık aşık diye
fısıldadı.

"Bana sor," emrediyorum ve o başını sallıyor. "Bana ne hissettiğimi sor," tekrar ediyorum.

Gözlerini sıkıca kapatır. "Zaten sana inanmam."

Acı kalbimi keskin ve her şeyi tüketen bir şekilde sarar. Öfkelenmek isterim ama kendimi tutar ve enerjimi daha üretken duygulara yöneltirim.

Başının arkasını avuçlarımla kavrarım. "Burada yalancı olan tek *kişi sensin*, bunu kanıtlayacağım."

O başka bir şey söylemeden dudaklarını dudaklarımla kapatıyorum ve o gerçeği kesin olarak kabul edene kadar onu bırakmayacağım.

BÖLÜM ELLİ BİR

Lily

Bir insan kırılmadan önce ancak belirli bir yere kadar dayanabilir ve Lorenzo'nun beni özlediğini söylemesi, bugün ondan uzak durma planımı mahvetti.

Onun üzgün gözlerinde ve gözlerinin altındaki koyu gölgelerde gerçeği *görebiliyorum*, sanki tartışmadan beri benim gibi uykusuz kalmış gibi. Bana gönderdiği mesajlarda da bunu görebiliyorum, bana verdiği bilezik sayesinde konumumu görebilmesine rağmen beni kontrol ediyor.

Ona kızgın olmam gerektiğini her hatırladığımda, aynı odada olduğumuzda bu duygu hızla başka bir duyguya dönüşüyor.

Üzüntü, çünkü onun yanında olmak bana onun ihanetini hatırlatıyor.

Sevgi, çünkü kendime kaç kez yalan söylersem söyleyeyim, bunun bir gecede geçmeyeceğini, belki de hiç geçmeyeceğini biliyorum.

Ama en çok da *korkuyorum*, çünkü onun davranışlarını dürüstçe kabul edersem, ona kızmak için hiçbir nedenim kalmayacağını biliyorum. Ve ona kızmazsam, ondan uzak durmak için hiçbir nedenim kalmaz.

Tek bir neden bile yok, onun beni tekrar incitmesinden korkmak dışında.

Bu düşünceye tutunmaya çalışıyorum, ama dudakları dudaklarıma değdiği anda öfkemi tamamen unutuyorum. Korkularımı. Her şey arka plana kayıyor, endişelerim beyaz gürültüye dönüşüyor.

Tüm içgüdülerime karşı, gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bu anın tadını çıkarmaya bırakıyorum. O

ellerini saçlarımın arasına geçirip beni kendine çekiyor, dudakları benim dudaklarım için yumuşak bir yastık gibi.

Zamanını alıyor ve öpücüğümü zü kasıtlı olarak uzatıyor, vücudumun ona verdiği her tepkiyi kaydetmemi sağlıyor.

Midem altüst oluyor. Nefesim kesiliyor. Kalbim ritmini bulamadan duruyor. Hepsi aptalca, basit bir *öpücük* yüzünden.

Onun sevinmesini engellemek için öpücüğü derinleştiriyorum, kollarım boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum. O da beni takip ediyor ve bunun için ondan nefret ediyorum.

Sorumlu olmak istemiyorum. Beynimin birkaç dakika için kapanmasını ve kontrolü ona bırakmasını istiyorum, böylece her şey çöktüğünde k e n d i mi suçlamam.

Sonraki birkaç dakika, bir filmdeki kareler gibi, neredeyse bedenimden çıkmış gibi geçer.

Boynumu incitmeden rahatça öpebilmek için Lorenzo'nun kucağına tırmanıyorum.

O, bacaklarım beline dolanmış halde ayakta duruyor, sadece merdivenleri güvenle çıkabilmek için öpüşmemizi kesiyor.

Daisy diğer tarafta sızlanırken, yatak odasının kapısında öpüşüyoruz. Daisy'nin tiz sesi Lorenzo'nun kapıdan uzaklaşmasına ve beni yatağı atmasına neden oluyor.

Lorenzo'nun gömleğini ve pantolonunu çıkarırken kendimi tanıyamıyorum, sonra boxerını aşağı çekiyorum. Ereksiyonu tonlu karnına çarpıyor ve beklentiyle ağzım sulanıyor.

Ona uzandığımda, şehvetin etkisiyle sersemlemiş halinden sıyrılır gibi görünüyor ve bir adım geri atıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum.

Yatağıın ayak ucunda duruyor ve yumruklarını sıkarak yatağı bastırıyor. "Yarın pişman olmanı istemiyorum."

"Pişman olmayacağım." *Yoksa olacağım?*

Bana bakışları, güzelce parçalanmış ruhunun penceresi gibi, aklımı başımdan alıyor. "Bu benim için sadece seks değil," diyor yumuşak bir sesle, sanki sözlerinin kemiklerime işlediğini hissetmiyormuşum gibi.

"Başka ne olabilir ki?"

"Biliyorsun."

Çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum. "Bunu söylemekten bıktım."

"Başka bir şey söylemek isterdim, ama seni bekliyorum."

"Neden?"

"Çünkü burada tüm kontrol sende."

Öyle mi? Çünkü kendimi kendi yarattığım bir kafeste tutsak gibi hissediyorum ve Lorenzo da gardiyanım. Kaderin ipleriyle ya da şehvetin zincirleriyle, sonsuza kadar ona bağlı kalacağım.

Yatağa tırmanıyor ve yavaşça bana doğru sürünüyor, elleri baldırlarımın uzunluğunu okşuyor, sonra uyluklarımın, sonra da kalçalarımın iniyor.

Gülümsemesi kibirli, elbiseyi iç çamaşırlarımdaki ıslaklığı gösterecek kadar yukarı kaldırıyor.

"Bunun başka ne olabileceğini söyle bana, bebeğim."

Önce *amore mio*, sonra *baby*? İki farklı dilde de mahvoldum — midemin kasılmasından bu çok açık.

"Ben senin bebeğin değilim." Sesim titriyor, damarlarımdan akan adrenalin yüzünden mi, yoksa bu süreci başlatanın kendisi olmasına rağmen uzatmasından dolayı ona olan öfkeden mi, bilmiyorum.

"*Amore mio*'yu mu tercih edersin?" Elini külotumun lastiğinin altına sokup yavaşça uyluklarımdan aşağı doğru çekiyor.

"Ağzını daha iyi bir şekilde kullanmanı tercih ederim." "Bunun ne kadar çabuk olacağı *sana* bağlı."

Bacaklarımı daha fazla açtım ve kalçalarımı evrensel bir işaretle "*Lütfen ağzını amıma koy*" anlamına gelen evrensel bir işaret yaptım. O hareket etti.

ileri, burnunun ucu ıslak yarıklarımı izleyecek kadar yakın ve tüylerim diken diken oluyor.

Elini uzatıp uyluklarımdan ısır ı. "Sen çok inatçı bir kadınsın."

"Bunun benim için bir anlamı olması neden önemli?"

"Seninle ilgili *her şey* benim için önemli."

Alaycı bir kahkaha çıkıyor a zımdan.

Lorenzo derin bir nefes alır ve merkezime doğru inler, yemin ederim, neredeyse pes ediyorum. Ben Mu oz kardeşlerin daha güçlü olanı değilim ve istediğim şeyi kendimden esirgemek anlamına geliyorsa, öyle olmak da istemiyorum.

"İnanması bu kadar zor mu?"

Evet, demek istiyorum.

"Sen benim ni anlımsın, Lily," diye cevap veriyor, sanki bu, kalan tüm şüpheleri gidermesi gereken bir cevapmı  gibi.

"Bunların hiçbiri *gerçek* değil."

Islaklı ımın içinden iki parmağını geçirdikten sonra parmaklarını ağzına götürüp emmeye ba ladı. "Bana çok gerçekçi geliyor." Dilini çıkarıp parmaklarını temizlerken, onun aynısını bana yaptığını hayal edince alt tarafım zonklamaya ba ladı.

Sonra bacaklarımı olabildiğince açarak yüzünü benim merkezime doğru itti inde nefesim kesildi. Nefes alırken bacaklarımı daha da sıkı tuttu.

"Kokusu da  yle." Burnunun ucu bana bastırıyor ve gözlerim kapanıyor, ama iki parmağını içime soktu unda tekrar açılıyor. Beni sarsan alçak bir kahkaha atıyor.

"Eğer bu gerçek değilse, neden benim için bu kadar ıslaksın?" Cevap vermeme izin vermiyor. "Neden *benim* yata ımdasın, *benim* y z   m  takmı , bacaklarını açmış ve doldurulmak için yalvaran a   zl  amınla benim altımda yatıyorsun?"    nc  parmağı diğer ikisine katılıyor ve sırtım zevkli gerginlikten kavisleniyor.

Ona cevap veremiyorum, istesem bile a zım ve beynim, tutarlı bir cümle kurmak için yeterince uzun süre işbirliği yapmıyor.

anlamlı bir cümle kurmaya yetmiyor.

"Daha fazla kanıt mı ihtiyacın var, *amore mio*?" Gözlerimi arkaya doğru çeviren noktaya vuruyor. "Yoksa bunun gerçek olduğunu kabul etmeye hazır mısın?"

Bir şekilde tek bir kelime çıkardım. "Hayır."

"Güzel." Dudakları bilmiş bir gülümsemeye kıvrılırken elini çekip uyluklarımı kavrar ve zorla açar. "Zorlukları sevdiğimi bilirsin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Onunkiler, benim bilmediğim bir sırrı bilen iki parlak küre gibidir. "İstersen bütün gece bunun için benimle savaş. Her saniyesinden zevk alacağıma söz veriyorum. Ama sakın yanılma, hakkımızdaki gerçeği itiraf edene kadar bu yataktan çıkmayacaksın."

Ben öfkeyle nefes alıp veriyorum. "Beni sonsuza kadar burada tutamazsın."

"Neden olmasın? Beni şikayet ederken duyacak değilsin ya."

Sözleri... gözlerindeki bakış... hem çok fazla hem de yetersiz.

Bacaklarımı kapatmak için kapatıyorum, ama parmakları etime gömülüyor ve beni izlemek için yerinde tutuyor.

"Lorenzo," diyorum, alt tarafım bir tür rahatlama için zonkluyor. "Lütfen."

"Biliyorum, bebeğim. Merak etme, sana iyi bakacağım."

Bunu bir söz gibi söylüyor. Sanki son kullanma tarihi olmayan bir yemin ediyor ve ben ona inanmaya meyilliyim.

Bacaklarımın arasında rahatça yerleşir, omuzları uyluklarımı olabildiğince genişçe iterek ağzını üzerime yaklaştırır.

Onun kibirli gülümsemesi herkesi beyaz bayrak sallamaya zorlar, çünkü ben çoktan kaybettim. Ben biliyorum, o biliyor ve ağrıyan amım da biliyor, o hain orospu.

"Siktir." Sonunda ağzını işine yarar bir şekilde kullandığında sırtım kamburlaşıyor.

Bir şekilde vücudumu yıllardır tanıyormuş gibi hissettirecek şekilde ustalaşmış.

beni inletecek kadar bastırması gerektiğini ve yüzüne sürtünerek bir tür rahatlama için yalvarana kadar beni nasıl kızdıracağını biliyor.

Bana sürekli bir zevk dalgası yaşıyor. Her vuruşunda, her yalamasında, dilinin her hareketinde içimden geçen bir dalga, orgazmım bir dalganın tepesine çıkıp sonunda kırılanda kadar yükseliyor.

Bir anda bayılıyorum ve o sırada Lorenzo vücuduma tırmanıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Parmakları saçlarıma gömülüyor ve dilimiz birbirine dolanırken başımı okşuyor, tadı ağzımı dolduruyor.

Hayatımın geri kalanında onu öpebilirdim ve her seferinde ilk kez öpüyormuşum gibi hissederdim. Kelebekler patlıyordu. Kıvılcımlar uçuşuyordu. Alt tarafımda bir sıcaklık yayılıyordu, her ileri doğru sallandığında nabzım hızlanıyordu.

Sonunda uzaklaştığında nefes nefese kalıyorum ve itiraz etmek için ağzımı açıyorum, ama o çenemden boğazıma, göğsümün şişkinliğine doğru bir öpücük izi bırakırken, ağzımdan bir inilti kaçıyor. Elbisem can sıkıcı bir engel haline gelince, ellerini altına kaydırıp başımdan çıkarıyor. Sütüyenim de aynı kaderi paylaşıyor ve sonunda tamamen çıplak ve onun merhametine kalıyorum.

Lorenzo parmak ucuyla göğüslerimin kıvrımlarını izliyor, tırnağıyla meme ucuma dokunduğunda meme uçlarım sertleşiyor. Hassas uca dilini değdirdiğinde sırtımı kamburlaştırıyorum ve emdiğinde içimden bir arzu dalgası geçiyor.

O parmağını tekrar içime kaydırıldığında kıvranıyorum ve birkaç aşk iziyle kaplıyım. İkimiz de aynı anda inliyoruz, onunki benimkinden çok daha acı dolu.

Bir parmak daha ekliyor ve bu, en ufak bir baskı yaratıyor. "Daha fazla mı istiyorsun, bebeğim?"

Parmağını kıvrınca içim spazm geçirir.

"Sana bebeğim demem hoşuna gidiyor mu?"

Onun dilinden doğal bir şekilde çıkan bu sevgi sözcüğü beni titretir.

Cevap vermediğimde, incinmiş alt dudağımı ısırıyor.

"Hayır." O benim içimdeki hassas noktayı bulduğunda yalan söylüyorum. " Tamam it 'i kabul edem onu *duyabiliyorum* gülümsediğini, ama gözlerimi açıp bakmayı reddediyorum. "Çünkü ben de seviyorum."

"Bana bak," diye emrederek hareketini durdurur.

Dinlemezsem devam etmeyeceğini anlayınca, onun emrine uydum. Gözleri alev alev yanıyordu, beni kül olana kadar yakıp kül edecekmiş gibi.

"Daha fazla ister misin?" diye sorar, sesi kısık, sanki şu anda zevk alan oymuş gibi.

"Evet," zayıf bir sesle itiraf ediyorum.

Üçüncü parmağını da içeri sokar, gözlerimi açık tutamayacak kadar beni gerer.

"Seni mutlu edeyim." Söyleyiş şekli, seksten daha fazlasını kastettiğini düşündürüyor. Yine.

"Geldiğimde çok mutlu olacağım."

Yavaş ve keyifli işkencesine devam ederken gülümser.

"Lütfen." Penisine uzanıyorum ve ucundan damlayan ön sıvıyı hissediyorum.

düşüyor.

"Aramızda olanları kabul etmeye hazır olup olmadığına bağlı."

Başparmağımla başını okşadığımda keskin bir nefes alır, tahrikini toplar ve ağzıma götürür. Keskin gözleri, zevkini tatmak için dışarı çıkan dilimi takip eder.

"Tadım nasıl?" Boğuk sesi güçlü bir afrodisyak gibi beni vurur.

"*Benim* gibi."

"Bak şimdi kim sahiplenici oldu." Daha fazla uyarılma başını kaplar, bu da karşılıklı takıntımız hakkında ne hissettiğinin açık bir işaretidir.

Onu ağzıma almak istiyorum, ama Lorenzo başka planları var gibi görünüyor ve parmaklarını geri çekiyor.

Penisini hizaladı, ama bir küfürle geri çekildi. Bir erkeğin prezervatif takmayı unutmasından hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim, ama Lorenzo'nun şehvetten o kadar çıldırmış olması beni gülümsetiyor.

Prezervatifi takıp bacaklarımın arasına geri döndüğünde vücudu gözle görülür şekilde titriyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, çünkü konuşmuyor.

Elini penisinin etrafına dolayarak onu benim yarıklarımın üzerinde gezdiriyor. "Olacağım."

Bacaklarımı beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Kontrolü benden çok daha iyi, çünkü damlayan merkezimin üzerinde her kayışında gerçeklikle bağımın kopduğunu hissediyorum.

"Lorenzo," diye inliyorum, sesim kendi kulaklarıma bile tanınmaz halde.

"İkimizin de duyması gereken şeyi söyle."

Biz. O değil. Ben değil. *Biz*.

"Beni sikmeni istiyorum," diyorum, bunun işe yarayacağını umarak.

O fikrinden vazgeçip, beni kaldırmak için kışımın altına uzanıyor. "Tekrar dene."

"Senin sikini içimde istiyorum. Hemen. Şimdi."

Parmakları etime morartacak kadar sertçe batıyor. Elleri meşgul olduğu için sikine uzanıyorum ama ona dokunamadan ellerimi başımın üstünde sabitliyor.

"Zorlanıyorsun, sana bir ipucu vereyim. Üç kelime. Sekiz harf, beş tanesi sesli."

"Senden nefret ediyorum."

Öpücüğü acı verici. *Acımasız*. O kadar sahiplenici ki, dudaklarımın günlerce onun istismarının izlerini taşıyacağına eminim.

"Bugün sana karşı çok cömert hissediyorum, bu yüzden sana bir şans daha vereceğim."

"Neden bunu yapıyorsun?" Gözlerimden hayal kırıklığı gözyaşları akıyor.

"Çünkü ben de sana aynı şeyi söylemek istiyorum."

Ellerini bileklerime değil, boğazıma dolamış gibi hissediyorum. "Beni seviyor musun?"

Bana bakıyor, yüzünde hiçbir ifade yok.

Duvarlar üzerime çöküyor gibi hissediyorum ve kulaklarım çınlamaya başlıyor, Lorenzo'nun söylemeye çalıştığı her şeyi bastırıyor.

İkimiz de ne kadar düştüğümüzü kabul edebiliriz, ama ya bu yetmezse? Lorenzo yarın kalma kararını değiştirebilir ve...

Ellerimi bırakıp yüzümü avuçları arasına aldı. "Hey."

Cevap vermedim.

"Derin bir nefes al."

Onun emrini yerine getiriyorum.

Ağzı kıvrılır. "Her şey yoluna girecek, tamam mı?" "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben seni sevdiğim ve sen de beni sevdiğin sürece, her şeyi birlikte atlatabiliriz. Bunu sana söz veriyorum."

Yanağımdan tek bir gözyaşı damlar ve o, sanki hiç yokmuş gibi onu öper. Sonra yanaklarımı öper. Burnumun ucunu. Dudaklarımın köşesini, alnımın üstünü ve çenemin kıvrımını.

Hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Bu kadar *değer verildiğimi*. Belki de bu yüzden Lorenzo'ya duymak için beklediği üç kelimeyi sonunda söylüyorum.

"Seni seviyorum," diyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken.

Onun keskinliği eriyip gidiyor, gözleri daha önce hiç kimsede görmediğim bir şekilde yumuşuyor.

"Ben de seni seviyorum," diyor, önce İngilizce, sonra İtalyanca, içime girerken.

Bana girerken beni sevdiğini söylüyor, hızı yumuşak ve yavaştan çılginca ve durmak bilmez bir hıza geçiyor. Ulaşabildiği her santimetrekareme öpücükler bırakırken bunu söylüyor ve aynı cümleyi birkaç kez tekrarlıyor.

Ama ikimiz de sonunda boşaldığımızda *hissettiğim* sevgiyle hiçbir şey kıyaslanamaz. Önce bana sarılır, sonra nefesim kesilene kadar öper, bu muhtemelen beni yatakta tutmak için bir stratejiydi, o sırada banyodan bir havlu alıp beni temizliyordu.

Orgazm sonrası sis dağıldığında ve önceki sıcaklık kaybolduğunda, kendimi üşümüş ve kalp atışlarım hızlanmış hissediyorum, çünkü Lorenzo'nun söylediklerine gerçekten güvenebilir miyim?

Durumumuz değişti mi, yoksa daha derin, daha karmaşık duygularla işleri daha da mı karmaşık hale getirdik?

"Yapma," diyor, sanki emrederek midemde biriken suçluluk ve panik karışımını durdurabilecekmış gibi.

O, komodinden benim için temiz iç çamaşırı alırken ona bakamıyorum. Onlar benim aldığım iç çamaşırları değil, ama daha önce üzerimden çıkardığı iç çamaşırlarıyla aynı marka.

Onun detaylara gösterdiği özen beni mutlu etmeliydi, ama içimdeki korkuyu daha da artırıyor.

"Lily. Hayır. Şimdi bizi şüpheyi düşürmeyeceksin." Yatağa geri tırmanıp yanaklarımı avuçladı. "Ve bana seni sevdiğini söylediğin için pişman olmayacaksın. Beni duyuyor musun?"

"Ama ya..."

Ağzını ağzıma kapatıp, itiraz ettiğim şeyi unutana kadar beni öper.

Uzaklaştığında nefesi kesik kesik.

"Bana kız. Bağır bana. Bana yüzlerce soru sor, hepsine dürüstçe cevap vereceğim..."

"Seçimi kaybedersen gideceğini neden söyledin?"

Dudaklarını sıkıca kapatır.

"Dürüst olacağına söz verdin."

Başını sallar. "Söz verdim." Yavaşça yataktan kalkar ve dolaba doğru yürür.

"Nereye gidiyorsun?" Dirseklerimin üzerine kalkarım.

Dolabın otomatik ışığı yanar ve her şekil, malzeme ve canlı renkte bir dizi elbise ortaya çıkar. Hiçbiri

tek bir siyah dikiş var.

Daha önemli bir işim olmasaydı, bana bu kıyafetleri ne zaman aldığını sorardım. Tahminimce tartışmadan önce bir ara.

Lorenzo köşeyi dönüp bir tişörtünü alıp geri gelir. Ben tişörtü giyerken o da yeni bir boxer şortu giyer.

"Ee?" diye soruyorum, ikimiz de çıplak kalınca. "Bu konuşma için bir içki ister misin?" "İhtiyacım var mı?"

"Belki."

Kafamı sallıyorum. "Ama Daisy'yi alacağım."

Kapıyı açıp onun adını seslendi. Koridordan koşarak geldi ve ayaklarının yanında durdu. Onu köşedeki köpek yatağına göndereceğini sandım. Ama o, yatağı okşadı ve Daisy yatağa atlayıp yanıma kıvrıldı.

Bu, onun paylaşacağı şeyin hoşuma gitmeyeceğinin ilk ipucu olmalıydı, ama beni tedirgin eden ikinci ipucu oldu. Çünkü Lorenzo gözle görülür *şekilde titriyordu* ve artık onun bana zarar vereceğinden değil, *ona* neyin zarar vermiş olabileceğinden korkuyordum.

BÖLÜM ELLİKİ

Lily

Lorenzo'nun gözlerindeki bakışı gördüğümde, bu konuşmaya zihinsel olarak hazır olmadığımı anladım, ama o konuşmaya başlayana kadar ne kadar hazırlıksız olduğumu fark etmemiştim.

"Trevor ailemi öldürdü."

"Trevor... Ludlow mu?" diye soruyorum, haberin şokuyla ilk başta tam olarak anlayamıyorum.

O başını salladı.

Kafamda dönen düşüncelerle kulaklarımda çınlayan zayıf ses giderek yükseldi. Kafamda on farklı soru belirdi, ama hiçbirisi dudaklarımdan çıkamadı.

Lorenzo yatak önündeki odada volta atmaya başlar. "Geç saatlere kadar dışarıda, arkadaşlarıyla bir şenlik ateşinde içki içiyormuş."

Bu hikayenin nasıl biteceğini bilmeme rağmen, boğazım sanki biri elini boynuma dolamış gibi tıkanıyor.

Lorenzo, vücudu gerginlikle dolu, elleri gözle görülür şekilde titreyerek ileri geri yürümeye devam ediyor. "Trevor istese eve yürüyerek gidebilirdi. O ve arkadaşlarının içki içtiği plaja çok yakındı. Ama hayır, kendini dokunulmaz sanan, hak sahibi, pervasız bir velet gibi *araba kullanmaya* karar verdi."

Neyse ki ayakta durmuyorum, çünkü başım dönüyor. Lorenzo'ya odaklanıyorum, sanki denizde kaybolmuşum ve o benim ufkummuş gibi.

"O benim arkadaşım olsaydı, anahtarları elinden çalıp kaçırdım, ama Trevor'ın etrafında yanlış insanlar vardı. Ya da belki de onu sürmekten alıkoymaya çalıştılar, ama yeterince uğraşmadıkları belli, çünkü

Ludlow'a ne yapacağını kim söyler ki?" Sesindeki acı bana yönelik değil, ama Lorenzo'nun sert konuşması öyle hissettiriyor.

"Kimse," diye mırıldandım.

Kısa ve sert bir hareketle başını salladı. "Yani, arabayı sürdü ve hala bugün bile nereye gittiğini bilmiyorum çünkü şehrin diğer tarafında ortaya çıktı..." Sesi kesik kesik bir şekilde cümlesini bitirdi.

"Hayır." Boğazıma asit gibi bir acı yükseliyor.

"Eğer doğruca eve gitseydi... Eğer nereye gittiğine dikkat etseydi, annemle babam bugün hala hayatta olabilirdi. Hayır, eminim olurlardı çünkü Trevor onlara çarpmazdı. Eve gidip uyuyabilirdi ve annemle babam bir hendekte ölmezlerdi."

Sonraki kısmı fısıldayarak söyler, intikam peşinde olan acı bir yetiştikten çok, anne babasını kaybetmiş on yaşındaki bir çocuk gibi. "Eve, *bana* geri dönerlerdi."

Daisy yüzümü yalamaya başlayana kadar ağladığımı fark etmedim.

"Gerçeği öğrenmeden önce bir süreliğine ailemi suçladım." Utançla başını eğiyor. "Neden gece yarısı hasta köpeği veterinerine götürmekte ısrar ettiler? Sabaha kadar bekleyemezler miydi?"

"Köpek kurtulamadı. Kazadan dolayı değil, mucizevi bir şekilde kazadan kurtuldu ama böbrek yetmezliğinden öldü." Acısı canlı, nefes alan bir varlık gibi ve ben onu kendiminki gibi hissediyorum.

Böyle bir deneyimden sonra Daisy'yi evlat edinmek istemesine şaşıyorum.

Çünkü onu senin için istiyordu.

Daisy başını göğsüme dayıyor ve ben de onu boynuna sararken, keşke Lorenzo'ya sarılabilseydim diyorum. İçimden bir ses, onun bunu kesintisiz anlatması gerektiğini söylüyor, ben de susuyorum.

"Sonunda olan biten her şeyin gerçeğini öğrendim ve bu beni hasta etti." Sözler ağzından hiç duraksamadan dökülüyor ve bu habere midesi bulanacak olan tek kişi o değil. "Trevor önce babasını aradı. İnanabiliyor musun? 911'i değil, *babası* nı."

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Lorenzo tiksintiyle başını salladı. "Sonra belediye başkanı, o sırada yardımcısı olan kardeşini aradı."

Tüm bu örtbas olayından o kadar tiksindim ki, hissettiklerimi tarif edemiyorum, ama sanırım yüzümdeki ifade her şeyi anlatıyor olmalı, çünkü Lorenzo bana dönüp baktığında kaşlarını çatıyor.

"Bu, gücün kötüye kullanılmasından daha fazlasıydı. Bu..."

"Bir insanın yapabileceği en korkunç şeylerden biri" diye cevap veriyorum.

Sesi alçalır. "Zamanında yardım alabilirler miydi, bunu asla bilemeyeceğim ve bu beni en çok rahatsız eden şey. Bazen geceleri uykum kaçıyor, son anlarını ve birbirlerinin önünde kan kaybederken yardım için dua ettiklerini ama yardım gelmediğini düşünerek."

Bu noktada tamamen ağlamaya başlıyorum.

"Nasıl..." Cümleyi bitiremiyorum, çünkü çok korkunç. Trevor Ludlow'un Lorenzo'nun ailesini öldürmekle kalmayıp, suçu örtbas etmeye çalıştığını düşünmek?

Kesinlikle affedilemez.

"Nasıl neyi?" Lorenzo yumuşak bir sesle soruyor. "Her şeyi nasıl öğrendin?"

Yüzümden gözyaşları akarken başımı sallıyorum.

"Bu davayı çözmek için ülkenin en iyi özel dedektiflerinden birini tuttum. Yöntemleri pahalıydı ama etkiliydi."

"Ve onu Trevor'la ilişkilendirdi mi?"

"Evet. Göz ardı edilemeyecek kadar çok tesadüf vardı."

"Özel dedektifiniz onun yaptığını nasıl anladı?"

Yüzünde karanlık bir ifade belirdi.

Hoşuma gitmedi, bu yüzden sordum: "Ne?"

"Doğru adamı bulduğuma emin olduğumu söylediğimde bana inanacak mısın?"

"Bana söylemek istemiyorsun," diyorum, ne hissedeceğimi bilemeden.

"Sadece yasal olmadığı için."

"Ne yaptın? Belediye başkanının evine mi girdin?" Gülerek geçiririm, ama Lorenzo'nun ciddi bakışları yüzümden gülümsemeyi silip süpürür.

Dudaklarını sıkıştırdı. "Tam olarak değil..." "Biliyor musun? Bilmemeyi tercih ederim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Omuzlarındaki gerginlik biraz azalır.

"Ama kanıtın varsa, neden ortaya çıkarmıyorsun?"

"Michigan 'da bir on yıllık yasa ve sınırlamalar kasıtsız adam öldürme suçundan, bu yüzden istesem bile yapamam."

Kalbim sıkıştı. "Peki, ama herkese söyleyip onun belediye başkanı olmasını engelleyebilirsin, değil mi?" Lorenzo'nun yapabileceği bir şey olmalı.

Yürüyüşünü durdurur ve benimle Daisy'nin arasına, bir elini bacağıma, diğer elini köpeğimize koyarak yatağın kenarına oturur.

"Kendi suçlarımı itiraf etmeden yapamam. Bu riske değmez ve zaten insanlar yasadışı yollardan elde edilen kanıtları kabul etmekte zorlanırlar."

Trevor'ı kasabadan ayrılmaya zorlama fikrim suya düşer. "Oh."

Bana güven verici bir gülümseme atıyor, sanki teselliye ihtiyacı olan benmişim gibi, değil de, ailesini öldüren kişinin karşısına belediye başkanlığı için aday olan adam.

Benim yüzümden burada kalmayı seçerse, hayatının geri kalanında görmek zorunda kalacağı adam.

Acı bir his içimi kaplar.

"Ne oldu?" diye sorar, yüzümdeki gergin ifadeyi anlamaya çalışarak.

"Eğer kaybedersen..." Bu, benim yanlış varsaydığım gibi egosu yüzünden değil, zaten her şeyini elinden alan kişiye karşı kaybedeceği için onu etkileyecekti.

Tabii ki böyle bir şey olursa burada yaşayamaz, onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratan bir kasabada.

Bakışları yüzümde dolaşır ve alnında endişe kırılganlıkları belirir. "Endişelenme."

"Nasıl endişelenmem?"

"Çünkü beş haftamız kaldı ve sonunda anketlerde onu yakaladım."

"O senin anne babana zarar verdi, Lorenzo. Bu..." Gözlerim yaşlarla doldu. "Neden kalmak istemediğini tamamen anlıyorum ve senden bunu asla istemezdim." Utançla başımı eğdim. "Keşke daha önce söyleseydin." Son cümle fısıltı gibi çıktı.

Eğer bilseydim, gitmesi konusunda ona bu kadar zorluk çıkarmazdım ve suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor. "Sana böyle davrandığım için özür dilerim..."

"Kendini suçlamaya hakkın yok." Beni kendine doğru çekip kollarının arasına alıyor. "Sen bilmiyordun çünkü ben söylemedim, bu yüzden söylediğin her şey ve yaptığın her şey tamamen haklıydı."

Göğsüne daha da sokulup, dilimin ucunda bekleyen sözleri mırıldanıyorum. "Kaybedersen, kalmamalısın."

Beni saran kolları sertleşir. "Kalacağım."

"Hayır." Ağlamamak için deli gibi mücadele ediyorum. "Yapamazsın." Ona izin vermeyeceğim, bu yüzden "Yakınlarda yeni bir başlangıç yapabileceğimiz başka kasabalar var" diyorum.

"Biz?"

"Evet, *biz*. Bununla bir sorunun mu var?"

Bana ne yapacağını bilemiyormuş gibi bakıyor.

Aynı.

Kafasını sallıyor.

"İyi," diyorum. "O zaman kazanmaya odaklanalım ve oradan devam edelim." Göğsüne hafifçe vurarak konuyu değiştirmek istiyorum.

Uzaktan kumandayı almadan önce başımın üstüne öpücük konduruyor. "Ne izlemek istersin?"

"Mutlu bir şey, lütfen."

Kanalları değiştirip, bilgisayar kontrollü dolabı muhteşem kıyafetlerle dolu ve iki öğretmeni birbirine yakıştırmaya meraklı bir kızın hikâyesini anlatan doksanlar komedisine karar veriyor.

"Böyle bir dolap için neler yapardım" diyorum, sarışın kızın günün kıyafetini seçmesini izlerken.

O sırtarak, "Bu ayarlanabilir," dedi.

"Dolaplardan bahsetmişken..." Kafamı geriye eğip ona bakabilmek için başımı kaldırıyorum. "Seninkinden ne zaman konuşacağız?"

O, bir aptal gibi sesini yükseltir.

"Bütün kıyafetlerini gördüm," diye daha yüksek sesle konuşuyorum. "Mm-hmm," diye cevap veriyor.

"Yakında bana göstermeyi düşünüyor muydun?" "Sen beni sevdiğini söyleyene kadar hayır."

"Neden?"

"Senin sevgini satın almak istemiyorum. Bunun neresi eğlenceli?"

"Seni zaten seviyorum, o yüzden bu mümkün değil."

Üstüme yuvarlanır, ağırlığının çoğunu üzerimden alır. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

O benim ağzımın ağzımı gibi ağzımı benim benim kalbim benim zihnimi, bedenimi ve ruhumu pişmanlık duymadan ele geçiriyor.

"Tekrar," diyor ayrıldıktan sonra.

"*Seni seviyorum.*" Gözlerinden saçlarını çekiyorum.

"*Ben de seni seviyorum, aşkım.*"

"Biliyorum, bebeğim." Bu yüzden onu asla bırakmayacağım, artık onun da beni sevdiğinden emin olduğum için.

Lorenzo nereye giderse, ben de peşinden gideceğim, birkaç kasaba öteye ya da dünyanın öbür ucuna.

Ayrıca Trevor kazanırsa, birçok nedenden dolayı burada kalmak istemiyorum, ama en önemlisi Lorenzo'ya bu acıyı yaşatamam.

Sevdiği kadınla kendi ruh sağlığı arasında seçim yapmak zorunda kalmamalı ve ben buna izin vermeyeceğim.

Zor olacak, ama onunla birlikte olursam her yerde yeniden başlayabilirim.

"Vay vay," diyor Dahlia ertesi sabah, ikimiz aynı anda eve gizlice girerken beni korkudan ödü patlatıyor.

Bana hızlıca bir bakış atar. "Saçının ve makyajının durumuna bakılırsa, Lorenzo sonunda sorunlarının bir kısmını çözmüş olmalı?"

Yüzüm kızarır. "Kapa çenenini."

"Oh, hayır. Sen ayrıntıları anlatana kadar seni rahat bırakmayacağım."

Mutfığa giderken onu görmezden gelmek istiyorum, ama bu onu daha da cesaretlendirecektir. "Paylaşacak pek bir şey yok."

"Bütün gece birlikteydiniz ve gözlerinin altındaki torbalara bakılırsa, pek uyumamışsın gibi görünüyor." Kaşlarını oynatıyor.

"Senden nefret ediyorum." Kilerden bir protein bar alıyorum. "Sadece söylüyorum..." Gülümsüyor.

"Evet, her şeyi konuştuk ve sonunda birkaç konuda anlaşmaya vardık. Bu merakını giderdi mi?"

"Hadi ama. Biraz daha anlat." Kirpiklerini kırpıştırır ve ben isteksizce isteğine boyun eğiyorum.

"Geleceğimiz hakkında konuştuk."

Gülümsemesi genişledi. "Ve?"

Bir sonraki kısmı söylemek için gözlerimi kaçırıyorum.
"Eğer o kaybederse, taşınacağız."

"Ne?" diye fısıldayarak bağırdı. "Gidemezsin! Ben buraya taşındıktan sonra olmaz."

Yüzümü buruşturuyorum. "Onu seviyorum Dahlia, eğer gitmek istiyorsa, ben de onun peşinden giderim."

"Kaybederse neden kalmak istemiyor?"

Onun izni olmadan geçmişini ona anlatamam ve dürüst olmak gerekirse, bunu ondan isteyeceğimi de sanmıyorum. Bu Lorenzo'nun anlatması gereken bir hikaye ve eğer istemiyorsa, onu zorlamayacağım.

Onun yerine, "Trevor kazanırsa ben de burada kalmak istemiyorum" diyorum.

Trevor'ın işimi mahvetmek istediği ve Richard'ın bir pislik olduğu için olduğunu düşünsün, ki bunlar önemli olsa da belirleyici faktörler değil.

Lorenzo karar faktörüdür.

Dahlia çenesini kaldırdı. "O zaman Lorenzo'nun kazanmasını sağlamalıyız."

"Biz mi?"

O da başını sallar. "Küçük kız kardeşim ve sevgilisinin sevdikleri kasabadan kovulmasına izin vermeyeceğim."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?"

Bana çok tanıdık gelen bir gülümseme belirdi. Tecrübelerime göre, bu ya en iyi sonuçla ya da geçici hapis cezasıyla sonuçlanabilir.

Dahlia'nın ne planladığını bilmiyorum, ama umarım umut verici sonuçlar doğurur, çünkü kampanya ve Lake Wisteria'daki geleceğim buna bağlı.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Lorenzo

Önümüzdeki birkaç günü Lily ile geçirmek istesem de, kazanmam gereken bir seçim var, bu yüzden onunla evde tıklılıp kalma isteğine direniyorum. O her zaman yoğun programımı anlayışla karşılar ve bir belediye meclisi üyesi benimle görüşmek istediği için hafta içi akşam yemeğimizi iptal etmek zorunda kaldığımda beni kötü hissettirmez.

Ondan iki şey dışında hiçbir şey istemiyor: Ne kadar meşgul olursam olayım terapi seanslarına devam etmem – bazı günler vazgeçmek istediğim olsa da, devam etme niyetinde olduğumu ona temin ediyorum – ve telefonumda konumumu onunla paylaşmaya başlamam.

Takipçiden takip edilen kişiye dönüştüm, ama buna kızgın değilim çünkü Lily'nin bilezik uygulamasını hala kullanıyorum. Doktor Martin, sonunda kontrol davranışım üzerinde çalışmamız gerektiğini söylüyor, ama ben hala bekliyorum.

Lily ile ilgili olanlardan önce diğer takıntılarımla halletmeyi tercih ediyorum çünkü onların üstesinden gelmenin daha zor olacağını biliyorum. Son zamanlarda onun güvenliği ve her ne pahasına olursa olsun korunması gereken duygusal sağlığı sık sık aklımda.

Önümüzdeki hafta Lily ile bir araya geldiğimiz tek zamanlar, her zaman çok fazla insanın olduğu halka açık yerler olacak. İnsanlar, yaklaşan nişan partimiz hakkında bize kibarca soru sormak veya kasaba ile ilgili rastgele konularda benim görüşlerimi öğrenmek için sohbet etmek için bizi rahatsız ediyorlar.

Her zaman insanlar beni kenara çekip kendilerini ilgilendiren küçük kasaba sorunları hakkında sorular sorarlardı, ama şimdi bu

daha fazla oluyor, bu da kampanyam için olumlu ama sosyal hayatım için olumsuz bir durum.

Lily bu konuda çok anlayışlı ve hiç sinirlenmiyor, hatta pasta tadım randevumuzda yirmi dakikamızı yanımızdaki çiftle Ludlow'un bütçe kesintilerinin rekreasyon merkezine etkisi hakkında konuşarak geçirsem bile. Last Call'da Trivia Night sırasında bir seçmenim yaşlılar için uygun fiyatlı konutlar hakkında benimle konuşmak istediği için kenara çekilince de hiç rahatsız görünmüyor.

Bir de bakmışım, yakınımızda oturan bir grup insanın dikkatini çekmişiz ve Julian ve Dahlia ile çiftler gecesi mini bir belediye toplantısına dönüşmüş. Last Call'un sahibi sonunda bana mikrofon getirmiş ve ben geceyi Lily, Dahlia ve Julian'ın masadan izlediği sırada soruları cevaplayarak geçirmişim.

Birkaç saat sonra bardan çıkarken Julian omzuma vurarak, "Seni hiç kıskanmıyorum," dedi.

"Ben de." Ona bir kez bakıyorum.

O, bu iğnelemeyi görmezden geldi. "Nasıl yapıyorsun bilmiyorum. O kadar insanın önünde durup konuşmak zorunda kalsam..." Bir titreme onu sardı.

"Orada dururken bunu düşünmüyorum."

"Gerçekten etkilendim."

"Bana... iltifat mı ediyorsun?"

Derin bir nefes alır ve nefesini tutar.

Gülümserim. "Böyle bir şeyi itiraf etmek seni çok zorluyor olmalı."

"Sanırım bu konuşma beni beş yıl yaşlandırdı, evet."

İkimiz de güleriz, bu da Dahlia ve Lily'nin bize dönmesine neden olur.

"Aman Tanrım," diyor Dahlia.

Lily nefesini tutar. "En iyi arkadaş oldular mı?" "Hayır," Julian ve ben aynı anda cevap veririz. Dahlia ve Lily güler.

"Biz..." Julian kekeliyor.

"Birbirimizle dalga
geçiyoruz."

Dahlia kirpiklerini kırpıştırır. "Ve şimdi birbirlerinin
cümlelerini mi tamamlıyorlar?"

Lily kendini beğenmiş bir gülümsemeye başını sallar. "Kesinlikle en
iyi arkadaşlar."

Cumartesi geldiğinde, aşırı uyarılmış ve sosyalleşmeye ara
vermek için hazırım, ama Willow tüm gönüllülerle büyük
bir kapı kapı dolaşma kampanyası planlamış, bu yüzden
kanepede çürümek istesem de katılmak zorundayım.

Kampanya merkezine kutu kutu donut ve kahveyle
vardığımda, diğer gönüllülerin yanında yedi yeni kişinin
beklediğini görünce şaşıyorum. Lily, Dahlia ve Rosa, Julian'ı
isteği dışında buraya sürüklemiş gibi görünen Josefina'nın
yanında duruyor. Willow'la yaptığım beyin fırtınası
toplantılarında her zaman bana destek olan Ellie, Rafa onu
izlerken bana gülümsüyor.

Hepsi *Vote Vittori* tişörtleri giyiyor ve bunun beni
duygulandığını söylemeyeceğim, ama bu benim için onların
tahmin edemeyeceği kadar önemli.

Lily yanıma gelip herkesi ağzı açık ve kaşları kaldırık bir
şekilde izleyene kadar Daisy'yi fark etmedim.

"Selam." Yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Bunu hepsine nasıl kabul ettirdin?"

Gülerek başını sallar. "Ben yapmadım."

Daisy arka ayakları üzerinde yükselir ve patilerini karnıma
koyar, böylece üzerinde "*Daisy for Vice Mayor*" sloganı
yazılı bandanasını daha iyi görebilirim.

" 'a yakışmış." I rub underneath Daisy'nin çenesinin,
dilini ağzından düşürür.

"Teşekkürler. O, bugünkü stratejimin bir parçası." Lily göz kırpar. Kaşlarını çatır. "Nasıl yani?"

"O dikkatleri üzerine çeken biri, bu yüzden tek yapmam gereken parkta oturmak, insanlar hemen yanıma gelir."

İçimden gülümsüyorum. "Daisy olsun ya da olmasın, kimse seninle konuşmayı reddedemez."

"İyi! Çünkü bugün kaç kişiyle konuşabileceğimize dair iddiaya girdik ve ben kaybedemem."

"Bahis mi?" diye soruyorum, birbirleriyle rekabet etmeleri fikri beni eğlendiriyor.

"Evet. Kazanan senin koleksiyonundan bir araba seçip bir gün boyunca sürebilir. Kaybeden ise sonraki dört pazar öğle yemeğinde bulaşıkları yıkamak zorunda."

"Sen..."

"Manny ve annesini de davet et, çünkü sürekli senin Ferrari'ni sürmek istiyor, değil mi? Evet, davet ettim."

"Lily..." diye uyardım.

"Alabileceğin tüm yardıma ihtiyacın var!"

"Seni öldüreceğim." *Orgazmlarla*, diyorum kendi kendime. Çok, çok fazla orgazm, bazıları gecikecek çünkü ne düşünmüştü ki, araba koleksiyonumu bir oyun programındaki ödül gibi sunarak?

Saldırıyormuş gibi yapıyorum ve o çığlık atarak uzaklaşıyor.

"Görüşürüz!" Klipsli dosyasını alıp ofisin ön kapısından çıkar ve beni yüzümde kocaman bir gülümsemeyle bırakır.

Onu sevdiğim için şanslı, ama *onu* sevdiğim için benim kadar şanslı değil.

Bugünkü seçim kampanyasının yarısında, bir mola verip Muñoz'ların evine gidiyorum, çünkü bir teslimatçı ile buluşmam gerekiyor.

. Lily günün büyük bir kısmında meşgul olacağı için, bugün daha iyi bir plan yapamazdım.

"Burayı imzalayın." Bana klipboardu uzattı.

Faturayı imzalarken ekibi son ürünü arka bahçeye taşıyor. Onlara ürünü nereye koyacaklarını gösteriyorum ve bahçenin tamamlanmış halinin fotoğrafını çekip, Lily'yi arka bahçeden uzak tutmak için iyi iş çıkaran Rosa'ya gönderiyorum.

Neyse ki Lily iş ve kampanya ile o kadar meşgul ki henüz dışarı çıkmadı ve Rosa, Lily'nin hala benim evimde olacağını sandığı nişan partisine kadar dışarı çıkmamasını sağlayacağına dair bana söz verdi.

Bir süredir aklımda olan bu plan, Lily ve ben nihayet aynı fikirde olduğumuz için şimdi daha özel geliyor.

Umarım bu sefer yaptıklarım yanlış anlaşılmaya yer bırakmaz, çünkü Lily Muñoz'u sevdiğimden hiç şüphem yok ve onun beni ya da beni bir daha asla şüpheyeye düşürmemesi için sonsuza kadar uğraşacağım.

BÖLÜM 54

Lily

Dolabımı yeniden düzenliyorum — pastel renkli kıyafetlerim, tüm aksesuarlarım ve giderek büyüyen ayakkabı koleksiyonum geri döndü — tam o sırada kız kardeşim adımı bağılıyor.

"Lily!"

Koşarak dışarı çıkarım, ama Dahlia'yı oturma odasındaki kanepede, bir elinde patates cipsi poşeti, diğer elinde uzaktan kumanda ile otururken görünce aniden dururum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Bekle!" Bir düğmeye basar ve televizyonda oynayan reklamın başına geri sardığını izlerim.

Trevor Ludlow'un reklamını fark etmem beş saniye sürer.

"Lorenzo Vittori kim?" Arka planda uğursuz bir ses duyulur.

Oturup Trevor'ın ekibinin Lorenzo'nun yetişkinlik dönemine ait fotoğrafları ve kısa videoları eklemesini izliyorum. Fotoğrafların çoğu bizim kasabaya taşınmadan önceki dönemine ait ve bu bariz negatif reklam girişimi beni rahatsız etmeseydi, gözlerimi devirecektim.

Çünkü Lorenzo'nun başka bir kadınla randevuya çıkması ne kadar da skandal.

Ve vay canına, Lorenzo poker oynarken yakalanmış? O zaman kumar bağımlısı olmalı.

Moirai'de çekilmiş birkaç fotoğrafı var, bunlardan ikisi otel yıkıldıktan sonra çekilmiş. Lorenzo'nun kasvetli bir günde bile güneş gözlüğü takmış halde tatil köyünün önünde durduğunu görmek kalbimi kırıyor.

Bunun nedenini tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok.

Reklamın ortasında bir dönüş oluyor ve odak noktası Trevor Ludlow'a ve belediye başkanlığı için aday olmak üzere görevinden ayrılmadan önce şehir komiseri olarak görev yaptığı dönem de dahil olmak üzere kasabaya yaptığı tüm katkılara geçiyor. Listesi kısa ve fotoğraf montajı, son klipte sigara teknesiyle gölün üzerinde ilerlerken Akademi Ödülü kazanmış gibi kameraya el salladığı sahneye kadar, gerçek hayattan kopuk bir "nepo-baby" havası veriyor.

"Yarım milyon dolarlık bir tekne dolaşmanın iyi bir fikir olduğunu kim söyledi?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum, ama Lorenzo'dan el yazısıyla bir teşekkür notu hak ediyorlar çünkü bu inanılmazdı." Dahlia gözlerinin köşesini sildi. "Kıyıda birkaç parça çöpü toplama şekli? Biri o adama bir toplum hizmeti ödülü versin."

"Ludlow'un odak gruplarının bu konuda olumlu geri bildirimde bulunmuş olması imkansız."

"Ya onu gizlice sabote etmek istemişlerse?"

Gözlerim parladı. "Sen bir dahisin!"

"Bunu onlarca yıl önce kanıtlamıştık sanıyordum."

Bir yastık alıp kafasına fırlatıyorum. "Willow'u aramam lazım."

"Ne hakkında?"

"İnsanların reklam hakkında ne düşündüğünü öğrenmemiz lazım." "Neden?"

"Çünkü bizim kadar nefret ederlerse, onu 24 saat yayınlamanın bir yolunu bulmamız gerekir."

Dahlia etkilenmiş görünüyor. "Aman Tanrım. Bu şeytani bir plan." Saçlarımı omzuma atıyorum. "Biliyorum."

"Git! Hadi, benim küçük şeytani çırağım!" Beni kanepeden iterek odama koşuyorum ve Willow'u arayıp planımı anlatıyorum.

Meğer üç farklı odak grubu reklamla ilgili bir sürü geri bildirim vermiş, çoğu Trevor hakkındaki kendi görüşlerimizle aynıymış. Willow yerel televizyon kanallarında birkaç bağlantısını kullanarak reklamın her saat başı birden fazla kanalda yayınlanmasını sağlar.

Hafta sonuna kadar herkes bunu konuşuyor ve Ludlow ailesi reklamı televizyondan tamamen kaldırmayı başarsa da, zarar çoktan verilmiş durumda.

Trevor Ludlow resmen halkla bağlantısı kopmuş biri olarak kabul edildi ve *Wisteria Weekly'nin* bugünkü pazar özel sayısında, Lorenzo ile karşılaştırıldığında Trevor'ın başarıları ya da başarısızlıkları vurgulanarak, Trevor ile seçmenleri arasındaki uçurumun alt çizgisi çizildi.

Başlıkta "*İki Yerli'nin Hikayesi*" yazıyor.

Biri burada doğup büyüdü, diğeri ise burayı terk etmek zorunda kaldı.

Nicole, Lorenzo'nun iki yıl önce bir tutku projesi olarak Healing Hearts'ı nasıl kurduğunu da dahil olmak üzere, onun geçmişini kısaca anlatıyor ve ardından o günden bu yana olanlara geçiyor.

Ayrıca, Lorenzo'nun yatırım işinin kasabaya olan ekonomik etkisini analiz eden bir profesörle de görüştü.

İstatistiklerden nefret eden biri olarak bile, cevap çok açık.

Tarafsız kalmak için Nicole, Trevor'ın geçmişine dalar ve şehir komiseri olarak elde ettiği başarıları tartışır. Onun kasabanın bütçe kesintilerini kendine mal ettiğini bilmiyordum, bu yüzden herkesin, kasabanın nihayet ülke kulübü projesine başlayabilmesi için okulların ve rekreasyon merkezinin bütçesinin kesilmesini önerenin o olduğunu duyunca şaşıracağına eminim.

Tarihi Bölge makalede neredeyse hiç bahsedilmiyor, bu çok yazık, ama sanırım Nicole, önyargılı görünmeden

, ancak makale açıkça önyargılı değil.

Trevor da röportaja katıldı, ancak cevapları yetersizdi, bu yüzden manşet haberi yüzünden üzülsün, kendini suçlayabilir. Ancak bunu yapabilmesi için kendini tanıyor ve sorumluluk alabiliyor olması gerekir, ancak makale bir şeyi kanıtladıysa, o da onun bu yeteneklerden yoksun olduğudur.

Böyle düşünen tek kişi ben değilim. Gelecek hafta açıklanacak anket sonuçlarına göre, kasaba halkı da benimle aynı fikirde, çünkü Lorenzo ilk kez *liderliğe* oturdu.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Lily

Kız kardeşim, Lorenzo'nun evinde düzenlenecek nişan partisi için hazırlanmamızda ısrar etti çünkü bu sayede oraya arabayla gitme zahmetinden kurtulacağımızı düşündü. Biz her şeye geç kalan tipleriz, bu yüzden kabul ettim.

Lorenzo, saç ve makyaj için bir ekip tuttu, böylece Dahlia, Josefina, annem ve ben tam bir makyaj yaptırdık. Josefina, düğünümde de aynı ekibi tutmamı önerdi, ben de başımı salladım, ama bunun için daha çok zaman olduğunu çok iyi biliyordum.

İlişkimizi yavaş ilerletmeye çalışıyorum, ancak kamuoyunda nişanlı olduğumuz gerçeği buna pek yardımcı olmuyor.

Lorenzo ise nişanlısı olmayı tamamen benimsemiş, hatta nişan partisi için elbese bile kendi seçti. Elbise mükemmel, bebek pembesi rengi bazı açılardan neredeyse beyaz gibi görünüyor.

Etiketin üzerine bir not yazılmış, ben de okumak için banyoya kaçtım.

Senin en sevdiğin nötr renklerden başka bir şey giydiğini hayal edemiyorum.

İmza yok, ama Lorenzo'nun süslü el yazısını her yerde tanıyabilirdim.

Kız kardeşim saati hatırlatmak için kapıyı yumrukluyor ve ben zorla notu kaldırıp giyinmeye başlıyorum. Midi elbise sanki terzi benim ölçülerimi tam olarak bilerek dikmiş gibi üzerime tam oturuyor.

Banyodan çıktığımda, üç kişinin hayret dolu nefesleri odayı dolduruyor.

"*Que belleza,*" diyor annem Josefina ile aynı anda, "*Mira ese vestido.*"

Kız kardeşim, Lorenzo'nun kendi seçtiği bir başka hediye olan yeni ayakkabılarımı hayranlıkla izlerken ağzı açık kalmış, hiçbir şey söylemiyor.

"Onlarla dışarıda nasıl yürüyeceksin?" diye soruyor.

"Eminim Lorenzo'nun niyeti buydu." O, topuklarım yere batmaya başladığında beni taşımayı sevdiği kadar, benim ona sarılmamı da seviyor.

topuklarım yere batmaya başladığında beni taşımayı sevdiği kadar bana sarılmamı seviyor.

Annem telefonuna bakar ve çığlık atar. "Gitmeliyiz!"

"Sakin ol," diyor Dahlia.

"Parti hemen dışarıda," diye hatırlatıyorum.

Üçü de birbirlerine mükemmel zamanlamalı bir sitcom dizisi gibi bakıyorlar.

"Ne?" diye soruyorum.

"Parti burada değil," der Dahlia başka bir şey söylemeden.

Herkes sorularımı görmezden gelirken, hepimiz Dahlia'nın sedanına binip şehrin güney tarafına doğru yola çıkarız. Dahlia, oldukça boş olan Lopez Lane'e girer.

"Herkes nerede?" diye soruyorum. "Bir saat sonra gelirler."

Saatin değişmesi beni o kadar şaşırttı ki başka soru sormadım ve kız kardeşim evimizin önüne park ederken sessiz kaldım.

"Lorenzo'yu burada bekle," diyor Dahlia, annem ve Josefina ile birlikte eve girmeden önce.

Birkaç dakika sonra, nişanlım yan kapıdan içeri giriyor. Yüzünde nefes kesici bir gülümseme var, üzerine oturan lacivert bir spor ceket ve kıyafeti tamamlayan açık renkli pantolon giymiş.

Ayrıca, kazara mahvettiğim ayakkabılara benzeyen loaferlar giyiyor.

"Lütfen bana bunların yeni ayakkabılar olduğunu söyle," diyorum, o beni öptükten sonra.

Gülüyor. "Bana söyleyeceğin ilk şey bu mu?"

"Kıyafetini övmem mi istersin?"

Sanki bir kez bakmak yetmemiş gibi, beni tekrar süzer.

"Seninkine odaklanmayı tercih ederim."

Onu tekrar öptüm. "Elbise için teşekkür ederim."

Beni döndürüyor ve stiletolarım yüzünden sendiyorum.

"Gidelim mi?" Bana kolunu uzatıyor ve ben de dirseklerimi onunkine takıyorum.

"Partiyi senin evinde yapmayacak mısın?" diye soruyorum, o beni kapıdan geçirirken.

"Başka bir fikrim var."

"Dürüst olmak gerekirse, herkesten kapıda ayakkabılarını çıkarmasını istemek konusunda biraz tereddüt *ettim*, bu yüzden sanırım bu daha iyi."

Beni daha genç gösteren bir gülümsemeyle karşıladı. Daha az... rahatsız bile görünüyordu. "Gözlerini kapatmanı isteyeceğim."

"Şey..."

"Güven
bana."

İsteksizce gözlerimi kapatıyorum ve Lorenzo'nun beni çimlerin üzerinden yürütmesine izin veriyorum. Topuklarımın altındaki zemin çimlerden çakıllara dönüşüyor ve kolu benim kolumu sıkıca tutmasaydı, takılıp düşerdim.

"Neredeyse geldik."

Yumuşak su sesi kalbimin çarpmasına neden oluyor. Lorenzo buraya son geldiğinden beri çeşmeyi ziyaret etmedim, bu yüzden neden onu...

"Artık açabilirsin."

Açmak istiyorum ama göreceğim şeyden korkuyorum. Lorenzo beni zorlamıyor, bu yüzden bir dakika kadar bekledikten sonra gözlerimi açıyorum.

Babamın bahçesi beni anında gözyaşlarına boğuyor. Kasvetli, yarı ölü çitler ve uzun süredir terk edilmiş çiçek tarhları yok olmuş, onların yerine her türden çiçekler açmış. Sağlıklı çitler her tarafımızı çevreliyor ve eski, yıpranmış bankın yerini yenisi almış. Üstünde beyaz bir çardak var, çardakta sağlıklı asmalar ve küçük

çiçekleri olan sağlıklı asmalar, güneşten biraz gölge sağlıyor.

Bu mekanın her şeyi mükemmel ve babamın bahçesinin yeniden canlandığını görmek beni çok mutlu ediyor. Hayal edebileceğim her şey burada ve babamın bahçeyle ilgilendiği zamanları hatırlatıyor bana.

Lorenzo bizi, koltuğuna altın bir plaket vidalanmış bankın yanına götürüyor. Plaketin üzerine babamın en sevdiği söz kazınmış: *Un Muñoz nunca se rinde.*

Plaketin üzerindeki su lekesini siliyor. "Belki bir gün bu sözü güncelleyebiliriz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çocuklarımızın da dedelerinin en önemli dersini öğrenmelerini istiyoruz, değil mi?"

Midem altüst oldu. "Bu hayali çocukların senin soyadını alacağını düşünmen biraz küstahça."

O sırtarak, "Seninkini ya da benimkini paylaşımları önemli değil, önemli olan çocuklar bizim olması" der.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, gözyaşlarına karşı direnirim. "Bunu nasıl başardın?"

Boynunun arkasını ovuşturur. "Sağlıksız miktarda kafein, senin programına göre garip saatlerde çalışmak ve Manny."

İnanamadan başımı sallıyorum. "Ona ne teklif ettin?"

Yüzünü buruşturur ama hemen düzeltir. "GNX'imle bir hafta sonu."

"Bunun ne olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

Lorenzo, artık benimle nişanlı olmak istemiyormuş gibi bana bakar. "Bir araba, Lily."

"Vay canına. Bir gün onu senin arabana bindireceğin günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Bakışları bir anlığına düşer. "Doktor Martin ile birlikte çalışıyoruz."

Onu onaylayan bir gülümsemeye karşıladım. "Seninle gurur duyuyorum, biliyor musun?"

"Neden?"

"Değişim için kendine yatırım yapıyorsun. Başkalarına yardım etmek için çok zaman ve para harcadın, bu harika bir şey, ama kendi ihtiyaçlarına da öncelik verdiğini görmek güzel. Hayat dengeden ibarettir ve senin kendi dengenin peşinde olduğunu görebiliyorum."

Lorenzo kızarır ve pembe yanakları muhteşemdir. Bu manzarayı uzun süre izlememe izin vermez, ortadan kaybolur ve küçük bir çanta ile geri döner.

Duruyorum. "O ne?"

Gülümsemesi şüpheli. "Aç da gör."

Çantaya uzanırken parmaklarım titriyor ve ağırlığı beni şaşırtıyor. Artık dayanamayıp elimi içine sokuyorum ve altın bir sikke çıkarıyorum.

Güneş ışığıyla parıldayan madeni paraya gözlerimi dikip bakıyorum.

"Bana... sikkeler mi aldın?" Beş dakika içinde iki kez ağlayamam diye gözlerimi kapatıyorum.

"Bunun senin için babanla özel bir şey olduğunu biliyorum ve bunu senden almak ya da onun anısını değiştirmek istemiyorum. Sadece onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bu, onunla bağlantı kurmana yardımcı olacaksa..." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ve şimdi her şeyi fazla düşünüyorum ve haddimi aştım mı diye merak ediyorum..."

Eğer endişesini daha açıkça ifade etmesi onu kucaklamak için yeterli bir neden değilse, o zaman benim dilek tutmam için madeni paraları istemesi yeterli bir neden.

Kollarımı ona dolayarak iki yanağına öpücük kondurdum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. "Teşekkür ederim. Bahçe ve paralar için."

O da bana sarılıyor. "Son dileğini boşa harcadığını söylediğini biliyorum..."

"Evet, öyle demiştim, ama meğer o yanlış adam değilmiş."

"Öyle mi?" Gülümsemesi bulaşıcıdır ve ben de ona gülümserim.

"Hayır. Biraz zaman aldı, ama sonunda ikna oldu."

"Tanrıya şükür ki geldi, yoksa hayatının aşkını kaçırdı."

İçim eriyor. "Bu hoşuma gitti."

"Gelecekteki karımdan daha mı iyisin?" Sol elimi tutar ve parmak eklemlerime dudaklarını sürer.

"Şimdiden öylesine konuşma," diye alay ettim.

"Şaka mı yapıyorsun? Başlamamız gereken altmış yıllık planımız var."

"Altmış yıllık planımız mı?"

"Evet. Otuz yıl birlikte geçirmek için yeterli değil, sence de öyle değil mi?" Gülümsemesi bulaşıcı ve ben de ona gülümsüyorum.

"Sonsuza kadar birlikte olabilecekken neden altmış yılda duralım?"

"Senin benden daha akıllı olduğunu hep biliyordum." Gülümsemesi bulaşıcı ve ben de ona gülümsüyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve yeni anlaşmamızı bir öpücükle mühürlüyorum.

Arzular, hayaller ve belki de şanslıysak kendi ailemizle dolu bir gelecek vaat eden tutkulu bir öpücük.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Lorenzo

İki yıllık titiz planlamanın ardından, seçim gününün nihayet geldiğine inanmak zor. Takvimimde Kasım ayı her zaman sabırsızlıkla beklediğim bir tarih olmuştu, ama şimdi o gün geldiğinde, alarm saatim çaldığı andan itibaren o günü korkuyla bekliyorum.

Son birkaç hafta, kampanya etkinlikleri, strateji toplantıları, terapi seansları ve Lily ile randevularla geçti, bu yüzden zaman çok hızlı geçti.

Bugün her şey sanki kaplumbağa hızında ilerliyor.

Oyların kullanılacağı lise dışında, kasaba neredeyse tamamen kapalı, çünkü insanlar ya belediye başkanlığı için oy kullanmak, okullar tatil olduğu için çocuklarına bakmak ya da oy verme kabinlerinde gönüllü olarak çalışmak zorundalar.

Daha sonra Wisteria Lisesi'ne uğrayıp oy kullanmayı planlıyorum, ama bu sabah saat 10'da Doktor Martin ile randevum var. Terapi hala berbat, ama en azından artık ölen ebeveynlerim ve narsist, duygusal olarak istismarcı amcam hakkında konuşmaktan vazgeçtiğimiz için biraz daha az berbat hale geldi.

Kompulsif davranışlarım hala sorun, ama Doktor Martin'in yardımıyla takıntılı düşüncelerle mücadele etmek için daha çok çalışıyorum. Lily ve ben başka bir aşçılık kursuna bile gittik ve bu sefer zihinsel olarak zorlanmama rağmen birkaç lokma yemek yiyebildim.

Ama ne kadar küçük olursa olsun, ilerleme ilerlemedir, o yüzden bunu kabul edeceğim.
kabulleniyorum.

Bu sabahki terapi seansından sonra, Lily için hazırladığım öğle yemeğini alıp Rose & Thorn'a uğramadan önce spor salonuna gidiyorum. Bu, iki ay önce edindiğim bir alışkanlık. Onun için en küçük şeyleri yapmak, farkında olmadığım bir ihtiyacımı karşılıyor ve her gün yüzüne bir gülümseme kondurmak bana neredeyse hiçbir şeye mal olmuyor.

Yemeğimizi yedikten sonra Lily ile birlikte liseye gidip oy kullanıyoruz. Lily bu konuda hiçbir seçeneği olmadığını söyleyerek şaka yapıyor ve kabinlerde çalışan tüm gönüllüler gülüyor, Lily'yi dudaklarından öptüğüm için beni seçmenleri sindirmekle suçluyorlar.

Yüzünde en aptalca gülümsemeyle perdenin arkasına kayıyor ve oy pusulasını doldururken beni de dahil olmak üzere kimsenin onu görmesini engelliyor.

Lake Wisteria'nın son başkanlık seçimlerinde yatırım yaptığı bilgisayar sistemleri sayesinde, sonuçlar bu gece erken saatlerde açıklanabilir, ancak Willow bana yarın sabaha kadar herhangi bir güncelleme beklemememi söyledi.

Beklemek işkence olacak, ama Lily yarın sabaha kadar beni mümkün olan en iyi şekilde oyalayacağına söz verdi. Önümüzdeki birkaç saat boyunca evimde kalacağız, sadece yemek, su ve Daisy'yi dışarı çıkarmak için yatak odamdan çıkacağız.

Bana kalsa Lily hiç çıkmazdı, ama o hala annesinin kuralına uymaya kararlı.

"Gidemezsin," diyorum, o yerden kıyafetlerini toplamaya başladığında.

"Orada kalamam."

Başlığa yaslanıp gerinerek, tonlu karnımla onun dikkatini geçici olarak dağıtırım. "Ama biz nişanlıyız."

"Annemin kuralını biliyorsun, evlenene kadar bir erkekle birlikte yaşayamazsın." Annesinin sesini taklit ediyor ve şaşırtıcı derecede benzer.

"Bu sorunu kolayca çözebiliriz."

"Tabii, bir buçuk yıl içinde. Belki iki yıl."

Ağzım açık kalır. "Ne?"

"Neden bu kadar şaşırdın?"

"İki. Yıl mı?"

"Çok uzun süredir birlikte değiliz ki."

"Ee?" diye soruyorum, hala onun zaman çizelgesinden şok olmuş halde. "Babam annemle tanıştıktan iki ay sonra evlendi."

Elbisesini düzeltirken bir an durur. "Ne? Bunu bilmiyordum."

"O zamanlar büyük bir skandal olmuştu. Nişanlanmadılar bile, ama işten ayrıldıkları için bunun bir önemi yoktu."

Lily'nin ailemle ilgili daha fazla hikaye dinlemeye çok meraklı olduğunu biliyorum, bu yüzden gitme planını askıya alıyor ve yatağa geri tırmanıyor. Kollarıma tam olarak sığıyor ve vücudunun benimkine yapıştığını hissetmekten keyif alıyorum.

Bana gülümseyerek bakar. "Devam et."

Ailemin hikâyesini, daha doğrusu çocukluğumdan beri bana anlattıkları yumuşatılmış halini anlatıyorum. O zamanlar bunun çılgınca olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi babamın fikrinin bir mantığı olduğunu anlıyorum.

Annemizi seviyordu, tabii ki onunla evlenmek ve sonsuza kadar birlikte olmak istiyordu.

Hızlı düğünlerini anlattıktan sonra "Çok tatlı" diyor.

"Aile gelenegini sürdürmek ister misin?"

O kıkırdar. "İyi deneme, ama hayır. Uzun zamandır düğünümü hayal ediyorum ve ne söylersen ya da ne yaparsan yap, fikrimi değiştiremezsin."

Vücudumu hareket ettirerek üstüne çıkıp onu altımda sıkıştırıyorum. "Hiç mi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Hayır."

Ağzının köşesine öpücük konduruyorum. "Beni iki yıl bekletme."

"Belediye başkanı olarak yeni işinle çok meşgul olacaksın, zaman su gibi akıp gidecek."

"Senin nişanlın olmak daha iyi bir iş gibi geliyor."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ciddi ol."

"Ciddiyim. Ne olursa olsun, sana her zaman zaman ayıracağım." Gözleri iki yuvarlak mücevher gibi parlıyor. "Söz mü?"

"Söz veriyorum. Sen *her zaman* ilk sıradasın." Yeminimi bir öpücükle mühürledim ve o da bana aynı şekilde karşılık verdi.

Onun gideceği düşüncesi tamamen kaybolur ve gecenin geri kalanını Lily'nin ait olduğu yerde, çarşafkların arasında geçirdiğimiz.

Telefon banyo tezgahında titreyince elim titriyor. Willow, dış fırçamı durularken bir kez aramıştı ama cevap vermedim. Cevap *veremedim*.

Tıpkı şu anda cevap veremediğim gibi.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor ve midemde mide bulantısı yayılıyor, boğazıma ekşilik geliyor.

Lily, ona aldığım yeni elbiselerden birini giymiş olarak banyoya giriyor. "Willow mu?"

"Evet." Gözlerimi onun yansımasından ayırıp telefona bakıyorum.

"Cevap verecek misin?" Başımı sallıyorum ama cevap vermek için kıpırdamıyorum.

Lily elimi tutar ve beni döndürerek sırtımı tezgaha dayar.

"Ne oldu?" diye sordu. "Ya kaybetmişsem?"

O da başını sallar. "Kaybedersen sorun değil."

"Tüm işin tehlikedeyken nasıl böyle söyleyebilirsin?"

"Çünkü sen *her şeyini* verdin ve önemli olan tek şey bu. Senin kadar çalışkan birini daha fazla gururlandıramazdım ve seni tanıyan herkes de aynı şeyi söyleyecektir." Elini yüzüme koyarak bana gücünden birazını verdi.

gücünü verdi. "Kendinle gurur duymalısın ve eminim ki annenler burada olsaydı, onlar da benimle aynı şeyi söylerlerdi."

Görüşüm bulanıklaşır ve bir cevap bulana kadar gözlerimi kapatırım.

"Elimden geleni yaptım," diyorum, daha çok kendime. "Willow ne derse desin, yaptın."

Son bir nefes vererek telefonuma uzanıyorum.

"Tamam." "Kalayım mı, gideyim mi?"

Onun sorusuna, kolumu onun omzuna dolayarak ve Willow'u hoparlöre geri çağırarak cevap verdim.

"Merhaba, merhaba. Sonunda sana ulaşabildim. Son on dakikadır sana ulaşmaya çalışıyordum, Belediye Başkanı Vittori."

Lily elini ağzına kapatıyor ama heyecanlı çığlığını bastıramıyor.

Gülüyorum.

Onun yuvarlak gözlerine ve kavisli kaşlarına kahkahalarla gülüyorum. Tam da mizahın etkisi geçip gerçek ortaya çıkmadan önce. *Belediye Başkanı Vittori.*

"Başardın. Yaptın..." Willow günün planlarını anlatmaya başlar günün planlarım hakkında gevezelik eder, ama ben hala şoktayım.

Ben belediye başkanayım ve ilk seçildiğimde oy veren insanlar burada kutlama yapamıyorken mutlu olmak... adil değil.

Gözlerim doluyor ve gözlerimi kırptıyorum. Lily'nin önünde ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

Ancak ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir tanesi gözümün köşesinden kaçıp yanağıma kayıyor.

"Willow, Lorenzo seni geri arayacak." Lily telefonu kapatır ve bana sarılır.

"Bebeğim," diyor.

Yüzümü saklamak için başımı omzuna yaslarım.

Ellerini saçlarımin arasına geçirir, dokunuşuyla ve yumuşak sözleriyle beni teselli eder. "Şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

Mutluluk, bariz nedenlerden dolayı hissettiğim ilk duygu, ardından Trevor yüzünden bu pozisyona aday olduğumu bildiğim için ezici bir üzüntü geliyor. Suçluluk da var, onunla birlikte sürekli eşlik eden keder.

"Ailenizi ziyaret edip haberi vermek ister misiniz?" diye soruyor.

Başımı boynunun kıvrımından kaldırmadan başımı sallıyorum.

"Acele etme." O, benim de çaresizce taklit etmek istediğim sakın bir enerji yayıyor. "Hazır olduğunda gidebiliriz."

Lily ve ben mezarlığa giderken telefonum çalıyor. Alan kodu tanıdık ama numara kayıtlı değil.

Sesli mesaja bırakıyorum, ama tekrar arıyorlar.

"Cevap verecek misin?" diye soruyor Lily.

"Önemliyse mesaj bırakırlar."

Zil sesi aniden kesildi ve Lily ile dinlediğimiz şarkı tekrar başladı, ancak bir dakika sonra sesli mesaj bildirimi ile kesildi.

Ona telefonumu verip, ben araba kullandığım için dinlemesini istedim.

"Selam, Lorenzo." Trevor'ın sesi arabayı doldurur ve birdenbire sürdüğüm büyük kamyon çok küçük gelir.

Lily arabayı durdurur. "İyi misin?"

Direksiyondaki ellerimi gevşetiyorum. "Evet." Bu durumda olabileceğim kadar iyiyim.

Sen kazandın. O kaybetti.

Ama ben daha çok kaybettim ve bu her zaman böyle olacak. "Yarın dinleyebiliriz..."

Kafamı sallarım. "Bir an önce bitirmek istiyorum."

"Tamam." Telefonumun ekranına dokunur. "Tebrikler," Trevor der, sesin şaşırtıcı ciddiyetle. "Pozisyon için çok iyi mücadele ettin. Beklediğimizden çok daha fazlasını yaptın ve biz de gerektiği kadar hazırlıklı değildik."

Lily alaycı bir şekilde kaydı durdurur. "Neredeyse iki yıl zamanları vardı."

Omuz silkme hareketim rahat görünebilir, ama omuzlarım gergin ve görünmez bir tehdide hazır. "Beni hafife alarak çok zaman kaybettiler."

Elimi cebime dokunarak uzanır ve parmaklarımızı birbirine geçirir. "Dinlemeye devam etmek istediğinden emin misin?"

"Daha ne kadar konuşabilir ki?" Uygulamayı kontrol ediyor. "Bir dakika."

"Tamam." Dikkatimi tekrar yola veriyorum.

Bakışları bana sabit kalır, sonra tekrar telefonuma döner.

"Neden belediye başkanlığına aday olduğunu tahmin edebiliyorum ve garip bir şekilde buna saygı duyuyorum. Babam benimle aynı görüşte değil, bunu bana açıkça söyledi, kardeşim de öyle, ama bu tamamen başka bir konu."

Lily bana bir bakış attı, ama ben tekrar duraksamak istemediğim için hiçbir şey söylemedim.

"İkisi de benim kaybımdan dolayı mutsuz, ama ben değilim. İkimiz de bunu hak etmediğimi biliyoruz... Sen hak ediyorsun. Söylediğim hiçbir şey geçmişte olanları telafi edemez ve bu sorun değil. Bu benim hatam ve bununla yaşamak zorundayım." Söylediğim hiçbir şey geçmişte olanları telafi edemez ve bu sorun değil. Bu benim hatam ve bununla yaşamak zorundayım."

O kelimeyi tekrar duyunca azı dişlerim gıcırdadı.

Trevor kendi kendine gülüyor. "Zaten duymak istemediğini biliyorum, o yüzden saçmalamayı bırakacağım."

Lily elimi sıkıca tutar ve bana gücünden biraz verir.

O devam ediyor ve Tanrım, umarım bu konuşma bitmek üzere.

"Demek istediğim, bir süreliğine senden uzaklaşacağım. Her zaman seyahat etmek istemişimdir ve şimdi karım kasabada yüzünü göstermeye utanıyor, bu yüzden en iyi zaman gibi görünüyor."

"Tanrıya şükür," diye mırıldanır Lily.

"Umarım başka bir yer bulurlar," diye yarım ağızla şaka yapıyorum.

"Belediye başkanı ve karısı evlerinden çıkmak zorunda kaldıklarına göre, kim bilir," diye cevaplar.

"Seni işinden kovmaya çalıştıkları için hak ettiler."

Dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme belirir ve Trevor'ın sesli mesajı bir anda unutulur. Umarım yeterli terapi ile o ve ailesi artık düşünmediğim bir geçmişimin parçası olurlar.

Önümde beni bekleyen çok şey var ve en güzel yanı, Ludlow'ların bunları benden alamayacak olması.

Lily ile birlikte mezarlığa gidiyoruz. Bu sefer çiçek almadan anne babamı selamlıyorum. Kafam o kadar karışık ki çiçek almayı akıl edemedim, ama en azından birkaç gün önce bıraktığım buket hala taze ve güzel, pembe çiçekleri annemin mermer mezar taşının üzerinde göze çarpıyor.

Bu şehre taşındığımda mezar taşlarını değiştirdim ve mermerin üzerine "*Sevgili Eş*" ve "*Sadık Koca*" yazısının hemen altına "*Sevgi Dolu Baba*" ve "*Şefkatli Anne*" yazdırdım.

Amcam yazıt yazmaya tenezzül etmedi, ben yazdım.

Lily'nin yanındaki bankta oturuyorum. Lake Wisteria'da kalacağımı öğrendikten sonra bu bankı yeni yaptırmıştım. Hayatımın geri kalanında her cuma buradan geçeceksem, en azından Lily'nin bahçesinde yaptığımız gibi burayı da rahat hale getireyim dedim.

Ayrıca kalıcılığını da seviyorum.

Kolumu Lily'nin omzuna doluyorum ve o bana gülümsüyor, sonra mezar taşlarına dönüyor.

"Merhaba," diyorum, ama sözüm yanaklarıma çarpan bir rüzgârla yarıda kalıyor. Lily'nin saçları ve ayakkabılarımızın yanındaki yapraklar kıpırdamıyor, ama ben buna pek aldırmıyorum.

Lily, ben seçim sonuçlarını ailemle paylaşırken kollarını belime dolamış durumda.

"Bunu senin oğlun yaptı," diye yüksek sesle konuşur, sanki onlar da bizimle birlikteymiş gibi. "Bunu başaracağından hiç şüphem yoktu..." Kaşlarımı kaldırırım. "Tamam, biraz şüphem vardı, ama bu *onun* yüzünden değildi. Ludlowlar..." Yüzünde bir ifade belirir. "Çok uzun süre iktidarda kaldılar, ama sonunda zamanları doldu."

Gözlerim yaşarır ve bu his beni paniğe kaplar.

"Üzgünüm," diyorum, gözümün köşesinden bir damla yaş süzülürken, bu damla birçok damlanın ilki olur. "Sadece... Onları çok özlüyorum," itiraf ediyorum, o da ellerini saçlarımın arasında gezdiriyor.

"Biliyorum."

"Onları son bir kez görmek için her şeyi yaparım. Onlara ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilmek için."

Onların yokluğuna ve bizden çalınan zamana yas tutuyorum, onların asla parçası olamayacakları geleceğe yas tutuyorum.

Ailem, belediye başkanı olduğumu ya da sevdiğim kadınla evlendiğimi göremeyecek. Muñoz ve Lopez aileleriyle pazar öğle yemeklerine asla katılamayacaklar ve kendi tariflerini aktarma şansları olmayacak.

Babamla babalık sevincini asla paylaşamayacağım ve annemin bana nasıl adım atmam gerektiğini ve Lily'nin ihtiyacı olan eş olmayı öğretmesi için her zaman yanımda olmasını dileyeceğim.

Ama en çok, çok erken büyümek zorunda kalan çocuk ve bu yüzden hayatı boyunca mücadele etmek zorunda kalacak adam için ağlıyorum.

Lily beni kırılabilir mişim gibi tutuyor ve göğsümün acısı da öyle hissettiriyor.

Sonunda duygularımı kontrol altına alıyorum. Zihnimin bulanık olmasını bekliyorum, ama üzücü sis dağılıyor ve beni hiç olmadığım kadar hafif hissettiriyor.

Lily, iyi olduğumu onaylayana kadar beni bırakmıyor. Geri çekildiğimde, elini yanağıma koyar. "Seni seviyorum," der.

Cevap vermeden önce onu öpüyorum, "Ben de seni seviyorum."

Bu sefer, mezarlıkta daha şiddetli bir rüzgar esiyor, birdenbire ortaya çıkıp onun ve benim saçlarımı dağıtırken.

Bunun, ailemin de beni sevdiğini hatırlatmak için yaptığını düşünmek istiyorum.

Bir süre daha anne babamla takıldıktan sonra saate bakıp ayağa kalktım. "Gitmeliyiz."

Lily uzattığım elimi tutar ve ayağa kalkar. "Konuşma yapman ve partiye gitmen gerekiyor."

Yine bir rahatlama dalgası beni kaplıyor. "Hala bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

Başını geriye eğip çeneme öpücük kondurur. "İnan, Belediye Başkanı Vittori, çünkü başardın. *Kazandın* ve anne baban burada olsaydı, seninle ne kadar gurur duyduklarını söylerlerdi."

Birçok yönden, çünkü belediye başkanı olma sürecinde en büyük ödülü kazandım.

Liliana Guadalupe Muñoz — halkın prensesi... ve benim gelecekteki eşim.

EPILOG

Lily

YAKLAŞIK İKİ YIL SONRA

Seni çalışırken izlemeye devam etmek çok isterdim, ama bu akşam uçağımız var. Lorenzo'nun sesi beni irkitti.

Çiçek yapraklarını düzenlemek için kullandığım cımbızı bırakıp, etrafımdaki kaosa rağmen atölyemde rahatça duvara yaslanmış duran Lorenzo'yu bulmak için hızla dönerim.

Birkaç ay önce, benim sakin kaos içinde daha verimli çalıştığımı fark edince, bana yardım etmeyi bıraktı. Bu terimi, birlikte yaşamaya başlayana kadar hiç kullanmamıştı.

Ayağa kalkıp ağrıyan sırt kaslarımı gererim. "Ne zamandır orada duruyorsun?"

Yüzündeki anlamlı gülümseme her şeyi anlatıyor.

"Belki de o süslü güvenlik sistemini kurma teklifini kabul etmeliyim," diye alay ediyorum. "Görünüşe göre bir takipçi sorunun var."

"Daha çok bir *koca* sorunun var, *amore mio*." Parıldayan bakışları, yedi ay önce parmağıma taktığı elmas alyansa kayıyor.

Bir saat önce ayakta çalışmak için bıraktığım tabureye iş önlüğümü atıyorum. "Saat kaç?"

"Dört."

Nefesimi tutuyorum. "Gitmeliyiz!"

Atölyede telefonumu ararken, yorgunluktan bitkin bir halde koşturuyorum. Lorenzo, yanlışlıkla koridorda bıraktığım bir kutu malzemeye takılıp düşerken, öne atılarak beni yakalıyor.

"Sen yürüyen, konuşan bir tehlike kaynağısın," diyor ve telefonumu aramaya başlıyor. Bir tabureye oturup, bir dakikadan kısa sürede telefonu bulmasını izlemem için ısrarla teşvik ediliyorum, tamam, zorlanıyorum.

"Gösteriş yapma." Koltuğumdan kalkıyorum. "Şimdi anahtarlarımı bulma zamanı."

Uzun bir nefes vererek gözlerini kapatır.

"Şaka yapıyorum! Çantamda." Yanıma yapışan deri omuz çantamı okşuyorum.

"Sen git. Ben kilitlemeden önce biraz temizlik yapacağım."

"Emin misin?"

Saatine bakar. "Havaalanına gitmemize bir saat kaldı ve sen hala valizini toplayamadın, yani evet. *Hadi*, çabuk ol."

"Sen en iyisin!" Yanağıma hızlıca bir öpücük konduruyorum. O da sevgi dolu öpücüğüme karşılık vererek ellerini kot pantolonumun arka ceplerine sokup beni kendine doğru çeker.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırır ve beni, başlangıçta yapmaya niyetlendiğim şeyi tamamen unutana kadar öper.

"Görüşürüz karıcığım," dedi boğuk bir sesle ellerini çekerek.

Heyecanlı bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayıldı.

"Hadi, Lily." Kıçımı hafifçe tokatladı ve ben de çıkışa doğru koştum çünkü ne kadar kalmak istesem de, valizimi toplamam gerekiyordu.

Uçağımızı yakalamamız ve balayımıza başlamamız gerekiyor, ticari uçuşlar kimseyi beklemez.

"Amsterdam'a hoş geldiniz," diyor uçuş görevlisi hem İngilizce hem de Hollandaca.

"Sonunda başardık!" Lorenzo ve ben uçaktan inerken heyecanla bağıriyorum ve bagaj alım yerine doğru yöneliyoruz.

O kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekerek öptü. "Heyecanlı mısın?"

"Dalga mı geçiyorsun? Hollanda hakkında bir sunum yaptığımdan beri bu günü hayal ediyorum."

Lorenzo bir yıl önce rezervasyon yapmayı teklif etmişti ama ben balayımıza kadar Avrupa'ya gitmeyi ertelemek istedim. O belediye başkanı oldu, ben Pressed Petal'a odaklandım, üç yüz kişilik bir düğün planladık, iki haftalık tatil yapamazdık. Ayrıca Dahlia ve Julian'ın sıfırdan inşa etmemize yardım ettiği rüya evimizi bitirmek istiyordum.

Lorenzo'nun Julian'a herhangi bir konuda fikrini soracağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim, ama meğer ikisi de anlaşılabiliyormuş, gerçi birlikte başka bir ev yaparlar mı bilmiyorum. Anlaşılan Julian, Lorenzo'nun sürekli ensesinde olup, gelecekteki evimiz için benim hayallerime uygun olması için her şeyi en ince ayrıntısına kadar kontrol etmesinden hoşlanmıyormuş.

Artık hayatımız düzene girdiğine göre, nihayet balayımızı planlamak için oturduk.

Lorenzo'nun zafer konuşmasından bu yana ilk kez programlarımız tamamen boşaldığı için, *kocamla* baş başa vakit geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Lorenzo, beni kaldırırken bile konveyör banttın ağır ve büyük valizleri indirir, ancak kalabalık tren istasyonunda valizleri sürükleyip şehir merkezine vardığımızda platform merdivenlerini çıkarken kolları zorlanır.

Ben onun sevimli küçük el çantasını gülümseyerek itip çekerken, o İtalyanca küfürler savuruyor. Otele vardığımızda

otele vardığımızda, rahat bir nefes alır, ama ben bir bisikletin altında kalmak üzereyken nefesini keser.

O andan itibaren elimi bırakmaz ve check-in işlemleri ve otel odamıza çıkan merdivenleri sessizce çıkarken, olanları kafasında işler.

"Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım, bebeğim," diye onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Bisiklet yolunun ortasında durduğumu fark etmemiştim."

Kapıyı arkamızdan kilitler ve kilidi üç kez kontrol ettikten sonra bana döner. "Bu gezi beni tekrar terapiye gönderecek."

Hiçbir fikri yok.

"Anksiyeten nasıl?" Ona şefkatli bir gülümseme sunuyorum, çünkü evet, eve döndüğümüzde terapistiyle birkaç yeni endişesini konuşması gerekebilir.

Bana bir bakış attı. "Daha *iyiydi*, ama şimdi bisiklet kazasında neredeyse ölüyordun..."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ölecektim mi? Abartma."

"Ne kadar hızlı pedal çevirdiğini gördün mü? Saatte 60 kilometre hızla gidiyordu."

Bu saçma yorumuna gülüyorum. "Hayır, hayır. Kocamanın beni kurtarmasıyla meşguldüm, fark etmedim." Kollarımı boynuna doluyorum ve ona sarılıyorum. "Sen benim kahramanımsın."

Gözlerinin köşeleri yumuşar. "Seni yirmi dört saat koruyamam."

"Hayır, ama iki hafta boyunca, sen tamamen benim, *kocam*."

Ağzı benimkini bulur ve çok çabuk biten tutkulu bir öpücük çalar. "Önce *bebek*. Şimdi *koca*. Sırada ne var?"

"*Baba* nasıl?" diye alay ediyorum.

Havaya boğulur. "Bir daha düşündüm de, o ikisiyle devam edelim."

Boş ver.

Bir fotoğrafçı ile tüm planı yapmıştım, ama artık sırrı saklayabileceğimi sanmıyorum, özellikle de gün içinde aniden mide bulantısı olursa. Bu yüzden, titrek bir el ile çantamın içine uzanıp, grenli siyah beyaz bir fotoğraf çıkarıyorum. "En azından fikrini değiştirmek için sekiz ayın var."

Yüzü tamamen boşalır, gözlerini kırpma aralıkları çok uzar.

"Lorenzo?"

Onun beynini resmen mahvetmiş olmalıyım çünkü hiçbir şey söylemiyor.

hiçbir şey söylemedi.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Titrek bir eliyle fotoğrafa uzanır. "Sen..." "Hamile."

Küçük noktayı işaret ederim. "Ve bu da Lorenzo Junior." Gergin bir kahkaha çıkıyor ağzımdan.

Bebegimizin etrafına bir daire çizdi. "Bunu söylemek için çok erken değil mi?"

Karnımı okşadım. "İçimde bir his var."

Dizlerinin üzerine çökerek karnıma bakıyor, gözleri merakla dolu. Lorenzo'nun elini henüz görünmeyen karnımın üzerinde nazikçe gezdirirken, gözyaşlarımdan her şey bulanıklaşıyor.

"Bu gerçekten oluyor mu?" diye sorar, sesi duygudan boğuktur.

"Yaptığım iki test ve kan tahlili sonuçlarına göre, evet. Anne baba olacağız."

Doktor bana öyle söyledi, ama şimdi Lorenzo karşımda, titrek elleriyle benim elimi okşarken, gerçek nihayet kafamda netleşiyor.

Bana buğulu gözlerle bakıyor. "Teşekkür ederim."

Parmaklarımla saçlarını okşayarak, onu daha iyi görebilmek için saçlarını geriye doğru çekiyorum. "Beklediğimizden biraz erken oldu, biliyorum..."

Ayağa fırlayıp beni göğsüne sıkıca sarıyor, sonra küfrederek bırakıyor.

"Kahretsin. İyi misin?" Beni kol mesafesinde tutar ve vücudumda olmayan bir yara var mı diye bakar.

"Lorenzo. Ben iyiyim." Kollarımı beline sıkıca doladım ve onu tekrar kendime çektim. "Normal gibi sarılabilir, öpüşebilir ve seks yapabiliriz. İnanmıyorsan Google'da ara."

Gözleri yüzümle karnım arasında gidip geliyor. "Tabii ki inanıyorum."

"İyi, çünkü boşuna bir sürü seksi iç çamaşırı getirmedim."

Başımı geriye doğru eğdi. "Bakabilir miyim?"

"Sadece en kötü davranışını sergileyeceğine söz verirsen." Bir elimle çenesini sertçe kavrar, diğer elimle göğsünü okşarım.

"Bebeğin güvende olacağına yemin ediyor musun?"

Ona, bu soruyu bir daha sormaya cesaret edemezsin der gibi bir bakış attım.

Neyse ki vazgeçip beni duşa çekiyor ve sonraki yirmi dakikayı yeni unvanlarımızı kutlayarak geçiriyoruz.

Anne ve baba.

Amsterdam'ı iki gün boyunca bisikletle gezdikten sonra, Lorenzo ve ben sonunda lale tarlalarına vardık. Otobüs yolculuğu boyunca koltuğumda kıpır kıpır oturdum ve Lorenzo birkaç kez tuvalete gitmem gerekip gerekmediğini sordu. Bunu yaparken otobüsün arkasına dehşet dolu bir bakış atıyordu ve ben de sadece onun tepkisini görmek için evet demek istedim.

Tur rehberi Keukenhof bahçesine vardığımızı duyurduğunda "Çok heyecanlıyım" diyorum.

Ayağa fırlıyorum, Lorenzo'nun elini tutup onu otobüsün çıkışına doğru çekiyorum. Otobüsten ilk inenler biz oluyoruz.

Böylece diğer misafirler gelmeden önce biraz huzur ve sessizlik yaşayabiliriz.

Yarın bir fotoğrafçı ile özel bir gün geçirmeyi planlıyoruz, ama bugün bir grup çiçek sever arkadaşla tur yapıp eğlenmek istedim.

Renkli tarlalarda yürüyüş yapıyoruz ve birkaç kez durup rüzgarda sallanan laleleri izliyorum. Bu hipnotik hareket, dikkatimi defalarca çekiyor.

Dikkatim dağınıkken Lorenzo'nun bana birkaç fotoğraf çektiğini fark ettim ve o gece otel odamıza döndüğümüzde, telefonunda bir turist arkadaşımızın çektiği yeni bir fotoğrafımız vardı.

Resmi daha iyi görebilmek için öne eğildiğimde Lorenzo arkamdan yaklaşıp kolunu belime dolayarak karnımı okşadı.

"Düğün fotoğrafımızı şimdiden mi değiştiriyorsun?"

diye şaka yapıyorum. "Dayanamadım."

"Ama onu sevmiştim." Dudaklarımı büzüyorum.

"Sanırım bunu daha çok beğendim."

"Ne?" Onu daha iyi görebilmek için başımı yana eğiyorum.

"Bu ailemizin ilk fotoğrafı, nasıl sevmem?"

Göğsümden bir sıcaklık yayılıyor, sesindeki saf hayranlık içimi eritiyor.

Gülümsemeyle fotoğrafa geri dönüp Lorenzo'nun beni göğsüne nasıl sarıldığını, şu anda beni tutuş şeklinin fotoğraftakiyle aynı olduğunu fark ettim.

İlk anlaşmamızı yaptığımda, bir gün birlikte olacağımızı hiç hayal etmemiştim. Bir ara, kendi mutluluğumu bulmaktan neredeyse vazgeçmişim, ama Lorenzo bana hayal kurmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattı.

İlk dileğimin gerçekleşmesi yirmi yıldan fazla sürmüş olabilir, ama şimdi en çok istediğim şeye sahibim.

Kendi ailem ve bunu paylaşacak bir kocam.

Babam fiziksel olarak burada olmayabilir, ama çocukları çeşmeye götürüp

onlara dedeleri ve bana verdiği altın paralar hakkında her şeyi anlatarak yaşatacağım.

Ve bir gün, yeterince büyüdüklerinde, bana söylediği her şeyi onlara aynen anlatacağım.

Dilemek, ummaktır ve bu, kimsenin sizden alamayacağı tek şeydir.

UZATILMIŞ SON SÖZ

Lorenzo

BİRKAÇ YIL SONRA

Uyan! Uyan!” Ana Lucia, üç ağabeyi tarafından sevgiyle “ Lulu, Lucy veya Luce olarak da bilinen yatağımıza atlayarak uyanır. Lily'nin ayaklarının yanında uyuyan Daisy, ilk atlayışından hemen önce yataktan kalkar.

“Hadi gidelim!” Lucia'nın koyu renk saçları zıplamalarıyla uçuşuyor. Neredeyse ayak bileğime düşüyor, ama son anda bacağımı altından çekiyorum.

Telefonumdaki saate bakıp inlerim. "*Principessa*. Saat sabahın altı."

O durur, göğsü inip kalkar. "Ee? Sen zaten uyanmış, annemi izliyordun!"

"Lucia," ilk çocuğumuz Enzo'ya karşı ustalaştığım o ebeveyn tonuyla söylüyorum.

"Ne? Çok *garip*."

"Buna aşk denir ve bir gün anlayacaksın." Bir süre durakladıktan sonra ekledim: "Çok, çok, çok uzun yıllar sonra, tamam mı? Elli yaşına geldiğinde ya da, eğer çok şanslıysam, altmış yaşına geldiğinde."

En küçük çocuğumun yüzü tiksinti ile buruşuyor.

"*Non preoccuparti, Papà. Erkekler iğrenç.*"

"*Evet, haklısın. İğrençler. Her biri.*"

Lily gülümsemesini yastıkla gizlemeye çalışır ama başaramaz.

Lucia, yatak odamıza dalma nedenini hatırlamadan önce başını sallar. "Uyandın, artık kalkabilir miyiz?"

Lily uyuyormuş gibi yapar.

"*Mami!*" Lucia zıplamaya devam eder. "*Kalk!*"

Yatak her zıplamada gıcırıyor. Bir zıplamanın ortasında, Lucia'yı havadan yakalayıp, hala uyuyormuş gibi yapan Lily ile aramda sıkıştırıyorum.

Dört çocuk ve benim belediye başkanlığı yaptığım neredeyse üç dönemden sonra, karım da benim gibi erken kalkmaya başladı. Her zaman, dünya uyanmadan önce birlikte geçirdiğimiz sakin sabahların tadını çıkarıyoruz ve ben de bu kesintisiz sessiz anların keyfini çıkarmaya başladım.

Ancak dört çocuk ve iki köpeğin olduğu bir evde, bu anlar çok nadir oluyor.

"Hayır, *baba!*" Lucia kıvranıp debelenerek benim tutuşumdan kurtulmak için elinden geleni yapıyor. "Bırak beni!"

"Şşş. Annen hala uyuyor," diye fısıldadım. Lily tekrar horladı ve Lucia kıkırdadı. Bu ses o kadar masum ve kaygısızdı ki, ne kadar kötü bir ruh halinde olursam olayım, her zaman yüzüme bir gülümseme kondurmayı başarırdı.

"Hayır, uyumuyor!"

"Yakalandın." Lily göz maskesini yukarı kaldırıp bize bir göz atar ve gülümser.

"Gördün mü!" diye bağırır Lucia.

"Tamam." Kızımızı bırakıyorum, o da yataktan kaçmaya çalışırken yanlışlıkla göğsüme dirsek atıyor.

"Hazırlanmak için beş dakikanız var," der Lucia yatak odamızın kapısını kapatmadan önce. Ayak sesleri giderek azalır ve koridordaki yatak odasının kapısının çarpmasıyla tamamen kaybolur.

Lily'nin hayallerindeki küçük evde yaşamamanın bir avantajı, çocuklarımızın her zaman yakınımızda olmasıdır.

Bir dezavantajı var: *her zaman* yakınımızdalar.

Kendimize zaman ayırmak zor, ama hayatımızı hiçbir şeye değişmem.

Belki hafta sonları birkaç saatlik sessiz bir zaman hariç.

Lily aramızdaki mesafeyi kapatır ve tembel gülümsemesiyle bana fısıldar, "Beş dakika, ha?"

"Bu kadar boş zamanla ne yapacağız?"

Tek parmağını göğsümde aşağı doğru kaydırır. "Bir fikrim var, ama sessiz olmalısın."

O benim şortumun beline uzanana kadar, ben çoktan yarı sertleşmişimdir ve onun dilinin birkaç kez geçmesi yeterlidir ki, sikim onun ağzını arzulamaya başlar.

Lily'ye, birlikte olduğumuz ilk günlerindeki kadar takıntılıyım ve hiçbir terapi beni bu bağımlılığımından kurtaramaz. Bu seçim kasıtlıydı, çünkü Lily'yi takıntı derecesinde sevmek yanlışsa, o zaman asla doğru olmak istemem.

"Buldum!" Lucia, aile tariflerimizin yazılı olduğu kitabı göğsüne sıkıca bastırarak evden koşarak çıkar. Ekran kapısı arkasında gürültüyle kapanır ve ayak bileklerini korumak için yapılmış merdivenleri görmezden gelip en üst basamaktan atladığında neredeyse kalp krizi geçiriyorum.

Üç erkek çocuğun annesi olarak, pervasız davranışlara alışık olmam gerekirdi, ama Lucia, ilk yardım çantasını sık sık çıkarmama neden olacak kadar onları geride bırakıyor.

Verandada Nico'nun ona aldığı çizgi romanı okuyan en büyük oğlumuz Enzo, Lucia ayakkabısının bağcığına takılıp düşerken ona atlayarak yüzüstü çimlere düşmesini engelledi.

Enzo ayakkabısını bağlarken, Lucia "Her şey yolunda!" diye bağırır.

Annesinin stilini miras alan Lucia, ayakkabı bağcığı olarak saten kurdeleleri kullanmayı çok seviyor, ancak

ayakkabılarını düzgün bağlama sanatını henüz öğrenememiştir.

Saçını şekillendirmeyi de beceremiyor, bu da Lily ve beni mutlu ediyor, çünkü sabah rutinimizin bu kısmını en küçüğümüzle birlikte yapmayı seviyoruz.

"Al, *Papà*." Lucia, Lily'nin birkaç yıl önce doğum günüm için yaptığı tarif kitabını bana uzattı.

Uykumda bile sos yapabilirim, ama yine de ondan alıyorum ve birlikte ilk sayfayı açıp talimatları yüksek sesle okumasını istiyorum.

Lucia, Lily ve benim yıllar boyunca eklediğimiz fotoğrafları çok seviyor. Yavaş yavaş, yemek kitabı Lily ve benim yemek pişirdiğimiz fotoğraflardan, Enzo'nun kafasında bir kase *espagneti verde* ile veya Lazaro'nun önündeki balığa benzeyen geniş gözlerle benim branzino'ma bakarkenki fotoğraflarına dönüştü.

Lucia doğru sayfayı bulduğunda ayağa kalkıp, verandada oturan çocukları çağırıyorum. Gölgede vakit geçirmek istemelerini suçlamıyorum, ama Muñoz ve Lopez aileleri akşam yemeğine gelmeden önce çok fazla domatesimiz var ve çok az vaktimiz kaldı.

"Kim domatesleri yıkamama yardım etmek ister?" diye soruyorum.

Enzo yüzünü buruşturur ve en küçük oğlumuz Lazaro yavaşça geri çekilirken, ikinci oğlumuz Aurelio adım atar.

"Ben
hallederi
m."

"Aferin oğluma." Lily son kova domatesle yaklaşır ve ona uzatır. Lily onun başını öptüğünde, o hızla uzaklaşır ve Lily yüzünü buruşturur.

Enzo gibi Aurelio da bizim yüzümüzden utanmaya başlayan yaşa geliyor ve dört çocuk arasında en çok sarılanın o olduğu için bunun Lily'yi çok etkileyeceğini şimdiden anlayabiliyorum.

"Siz ikiniz de yardım etmeye devam edin," diyorum Enzo ve Lazaro'ya.

"O zaman neden bize soruyorsun?" Enzo inerken Lazaro, "Baba!" der.

"Size bir seçenek verdim, ama yanlış seçtiniz." Ben sırtarak lmserim ve ikisi beni yere indirir.

Enzo, amcaları Julian ve Rafa'dan birkaç yeni numara öğrenmiş olmalı, çünkü beni çıkması zor yeni bir tür baş kilidi ile yakaladı. Hala çok küçük olduğu için fazla zarar veremeyen Lazaro, benimle ilgili bazı gizli bilgileri öğrenmiş.

"Beni aldattın." Lazaro, karımdan başka kimsenin bilmediği koltuk altımın kaşınan yerine vurunca seğiriyorum.

"Sen beni önce aldattın." Lily gıdıklayan ayak parmaklarıyla beni dürtüyor.

Lazaro destek çağırır ve Lucia kardeşlerinin üzerine atlayarak benim diğer gıdıklanma noktamı hedef alır.

"Hey! Seni benim tatlı kızım sanıyordum."

"*Scusa, Papà,*" diyor o her zaman beni eriten sevimli İtalyan aksanıyla.

Aurelio, huysuz ve karamsar amcalarıyla çok fazla zaman geçirmiş olduğu belli olan, Lily'nin yanında durur.

Bakışlarımız kesişir ve tek kelime etmeden onun düşüncelerini okuyabiliyorum çünkü benimkilerle aynı.

Dünyada bu duyguya benzeyen hiçbir şey yok ve hiçbir zaman da olmayacağını biliyorum.

Çocuklarımız ve bize her gün yaşıttıkları mutluluk için.

Sevgi, hem birbirimize hem de birlikte kurduğumuz hayata.

Ve *umut*, çünkü hayat bizi nereye götürürse götürsün, her zaman kurduğumuz ailemiz olacak ve kimse bunu bizden alamayacak.

BONUS SAHNE

Lorenzo

Seçimlerden sonraki iki haftayı Lake Wisteria belediye başkanı olarak görevime alışarak geçirdim. Artık programımda seçim kampanyasıyla ilgili faaliyetler yok, ama yine de en az eskisi kadar meşgulüm.

Her zaman böyle olmayacak, ama Belediye Başkanı Ludlow, ne kadar süreceği belli olmayan bir süre için oğlunun yanına Avrupa'ya gitmeye karar verdiğinden, her şeyi kendi başıma halletmek zorunda kaldım.

Tanrıya şükür.

İşle o kadar meşgulüm ki, bu sabah uyanıp ilk toplantımın saatine bakana kadar günümün boş olduğunu fark etmedim. Asistanımla sorunu çözmeye çalışırken kapı zili çaldı.

Uygulamaya bakıyorum ve Lily'nin ön kapımda durduğunu görüyorum. En sevdiğim elbiselerimden birini giymiş, kiliseye giderken giydiği deniz salyangozu rengindeki elbise. Onu ilk kez gördüğümde, onun Ana olduğunu bilmiyordum ve o ana kadar gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm.

Onu iyice görebilmeden, yüzüme bir çanta tutuşturdu. "Doğum günün kutlu olsun!"

Gözlerimi kocaman açarak çantayı ondan alıyorum.

"Nasıl bildin?" "Sen tam bir Akrep burcunun örneğisin."

Ona bir bakış attım, bu da bana bir kıkırdama kazandırdı ve kapıyı onun girmesi için daha fazla açtım.

"Manny ile çiftler buluşmamızda bir ipucu verdin, ben de Google'da aradım ve tarihi takvimime ekledim." İçeri girip topuklu ayakkabılarını çıkarır.

Ona kıyafetine uyan firfırlı çorapları uzattım, o da onları giydikten sonra Daisy'nin kafasını okşayarak selamladı.

"Willow, doğum gününü kimseye önemsememelerini istediğini söyledi," diyor yumuşak bir sesle.

Doğum günü çantasını o kadar sıkı tutuyorum ki elimde kan dolaşımı kesiliyor. "Doğum günlerini kutlamayı hiç sevmedim." En azından anne babam öldükten sonra, çünkü bu bana onlarla geçirdiğim bir yılı daha hatırlatıyor.

Hiç doğru gelmedi, bu yüzden insanlara bundan bahsetmeyi bıraktım. "Sır olarak sakladığın için öyle olduğunu düşündüm."

Bundan rahatsız görünmüyor, bu da beni rahatlatmıştı.

Yine de, hiçbir şey söylemediğim için biraz suçluluk duyuyorum. "Kişisel bir şey değil."

"Biliyorum." Daisy'nin karnını kaşımak için eğildi. "Uğrayıp bir hediye bırakmak istedim."

"Hepsi bu mu?"

Gülümsemesi bulaşıcı. "Tüm arkadaşlarını çağırıp sürpriz parti yapmamı mı bekliyordun?"

"Üçünü de mi?"

"Beni de sayarsan dört." Göz kırpmıyor.

Çantayı yere bırakıp ona sarıldım. "Hayal etmedim."

Ayak parmaklarının ucunda durup başımın arkasını okşuyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında, bugün yalnız kalmak istediğimi tamamen unutuyorum.

Lily'yi yukarıya çekip başladığı şeyi devam ettirmek istiyorum, ama o çekiliyor.

"Hadi, hediyeni açma zamanı!" Kolumu çekip beni oturma odasına sürükler. Daisy yanımızdaki kanepeye atlar ve hemen uzanarak yerin yarısını kaplar.

"Bana bir şey almana gerek yoktu." Lily'nin yanına oturuyorum.

"Ben istedim."

Çantanın içine uzanıp beyaz kağıtları kenara iterek hediye buluyorum. Lily, çantadan dikdörtgen şeklindeki hediye çıkarırken heyecandan titriyor. Heyecanı bulaşıcı ve hediye açarken kendimi gülümserken buluyorum.

"Ne dersin?" diye soruyor, ben bir şey söylemeyince. Söylersem, ağlamamak için ne kadar uğraştığımı fark edeceğini düşünüyorum. Gözlerimin dolması ve boğazımın kaşınması yabancı bir his ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Deri ciltli kitabın üzerinde parmağımı gezdirerek, *Vittori Tarifleri* yazan kabartmalı harfleri izliyorum.

Lily, fark etmediğim

"Düşündüm de... anne babanın bir kitabı olduğuna göre... belki biz de kendimize bir tane başlatabiliriz."

Teşekkür etmek istiyorum, ama bu yeterli gelmiyor.

Özellikle de kitabın ilk sayfasına açtığında, bizim yemek kursuna katıldığımız bir fotoğrafı eklediğini gördüğümde. Bu, giriş kapısında sakladığım çerçeveli fotoğraftan farklı. O fotoğraf daha pozluydu, bu ise Lily'nin yüzündeki unu silerek çekilmiş.

Eğer biri bu fotoğrafa rastlasa, bizim aşık olduğumuzu anında anlayabilir. Gözlerimizde ve birbirimize derinlemesine bakışlarımızda bir şey var.

Lily bir sonraki sayfayı çevirerek, katıldığımız aşçılık kursundaki ilk tarifimizi gösteriyor. Randevumuzdan birkaç fotoğraf da eklemiş, ama ona bir kaşık panna cotta yedirirken çekilmiş fotoğrafım yeni favorim olabilir.

Başımı kaldırıp onun gözlerinin kitapta değil, bende olduğunu fark ediyorum. "Çok beğendim."

Gülümsemesi genişliyor. "Öyle mi?"

Kitabı sehpa koyup onu kollarıma alıyorum. "Bu şimdiye kadarki en güzel hediye olabilir."

"O düşünceyi sakla." Aynı hediye çantasını bana tekrar uzatıyor.

İçine uzanıp bir çift anahtar çıkardım.

"Bana araba mı aldın?"

O kahkahalara boğuldu. "Hayır. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama sana *günlüğüne* bir araba ayarladım."

"Hangisi?" Hiç bu kadar heyecanlı olmamıştım.

"Rolls-Royce'u olan birini buldum..."

"Dawn Drophead mı?" Sesim yükselir. O başını sallar.

İki kez gözlerimi kırpıyorum. Tamamen şaşkına dönmüşüm, çünkü Lily bu arabayı nereden bulmuş olabilir ki? Şu anda ABD'de sadece üç tane var ve hiçbir Lake Wisteria'da değil.

"Evet." Gözleri yüzüme bakarken parladı. "Bir keresinde bahsetmiştin."

"Onu ödünç almak için hangi organını sattın?"

"Hiçbirini, ama o seçeneği de düşünmeye hazırdım."

Ona sert bir bakış attım. "Cidden. Nasıl buldun?" "Meğer sahipleri Dahlia'nın müşterileriymiş." "Kim?"

"Declan ve Iris Kane."

"Dreamland parklarının sahipleri mi?" Ağzım açık kalır.

"Evet. Chicago'ya gittiğimizde ziyaret ettiği kişiler onlardı."

Kanepeden atlayıp onu ayağa kaldırıyorum. "Hay siktir. Nerede?"

"Declan'ın kardeşinin evinde. Buradan çok uzak değil."

Seçim kampanyası sırasında Callahan Kane'in evine birkaç kez uğramıştım, adresini hatırlıyorum.

"Gidelim." O kadar heyecanlıyım ki ayakkabılarımı giymeyi unutuyorum, bu da Lily'yi güldürüyor.

"Bütün günümüz var, acele etme."

"Dalga mı geçiyorsun? Zaman çok önemli." kayışlarını
topuklu ayakkabılarını kendi

ayakkabılarımı giymeden önce.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Tabii." Daha önce hiç olmadığı kadar geniş bir gülümsemeyle. "Ne?" diye soruyorum.

Dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurur. "Doğum günü hediyenizi beğendiğinize sevindim. Hepsi bu."

"*Beğendim* mi? Çok sevdim, bence hiçbir şey bunu geçemez."

Söylediğim anda bu sözleri geri almak istiyorum çünkü Lily'nin bana verebileceği her şeyi gölgede bırakacak bir hediye var. Henüz o noktaya gelmedik ve bir süre daha gelemeyeceğimizi de sanmıyorum, ama içten içe kendi ailemizden daha mutlu olamayacağımı biliyorum.

Bu, en büyük hediye olurdu ve zamanı geldiğinde almayı sabırsızlıkla beklediğim bir hediye.

O zamana kadar, Lily'nin ikinci işinde ona yardım etmek ya da tek başına arı popülasyonunu kurtarmak olsun, onun diğer hayallerini gerçekleştirmeye devam edeceğim. Şu andan itibaren sonsuza kadar. Bu hayatta ve sonraki hayatta, yeni *anlaşmamızın, sonsuza kadar sürecektir planımızın* benim üzerime düşen kısmını her zaman yerine getireceğime söz veriyorum.

Veda etmek asla kolay değildir, ama aynı zamanda özlenecek kadar özel bir şey yarattığımı ve bunun da başlı başına özlenecek ve kutlanacak bir şey olduğunu hatırlatır.

Lakefront Billionaires serisinde yazılan Lake'e o kadar aşık oldum ki, oradan ayrılmak istemiyorum. Bu üçleme tamamlanmış olsa da, bu kasabaya geri döneceğimi hissediyorum çünkü bu kasabada büyüğü bir şey var. Eve dönmek gibi bir his.

Umarım bu kitaplar, tıpkı benim yazarken bana verdiği gibi, ihtiyacınız olduğunda size de rahatlık verir. Ve hayır, bu süreç her zaman istediğiniz gibi gitmez.

Bu hikayeler ilk başta sizin sayenizde var ve sizin sayenizde daha fazlasını yazmaya devam edeceğim.

Bu, Lakefront Billionaires serisinin sonu olabilir, ama ben bunu yeni bir yolculuğun başlangıcı olarak görüyorum. Umarım siz de bu yolculukta benimle olursunuz ve doğru zaman geldiğinde daha fazlasını paylaşmayı dört gözle bekliyorum. Bir sonraki mutlu sonuna kadar.

TEŞEKKÜR

İnanılmaz editörler, alfa ve beta okuyucular, duyarlılık okuyucuları ve düzeltmenlerden oluşan ekibime, *Love (Re)Arranged* kitabımda bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Bu sürecin ayrılmaz bir parçasıydınız ve özellikle son teslim tarihlerim yaklaşırken bana verdiğiniz tüm yardım için çok minnettarım.

Menajerim Kimberly Brower'a: Her zaman benim için en iyisini savunup, ben kendime inanmadığımda bile bana inandığın için teşekkür ederim. Bu teslim tarihine yetişmek için "herkes iş başına" dediğinde, bunu içten söylediğini biliyordum ve bunu başarmama yardım ettiğin için sana ve Aimee'ye çok minnettarım.

Yayıncılarım Bloom Books ve Piatkus'a, bu serinin bu kadar başarılı olmasına yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Bu hikayeleri anlatmam için bana bir platform sağladınız ve sizin sayenizde beni bulan okuyuculara her zaman minnettar olacağım.

Ayrıca, sözlerimi dünyanın her yerinden okunması için çeviren tüm yabancı yayıncılarıma da çok teşekkür ederim. Yaptığınız her şeyden çok etkileniyorum ve yayınlarınız en sevdiklerim arasında yer alıyor.

Mary—Bunca yıl birlikte çalışmamıza rağmen yeteneğin beni her zaman hayran bırakıyor. Çalıştığın her yazara kendini tamamen adıyorsun ve birlikte tamamladığımız her projeyle, onlardan biri olduğum için kendimi daha da şanslı hissediyorum.

Jos—Her zaman, en çok ihtiyaç duyduğumuz anda insanların hayatımıza girdiğine inanmışımdır ve sen bunun kanıtısın. Bu yolculukta, iyi ve kötü günlerimde bana eşlik ettin ve kendime karşı sert davrandığım zamanlarda mizah, cesaret ve biraz da sert sevginle bana destek oldun.

Kendra'ya — Sende hayran olduğum pek çok şey var. Mizah anlayışın. Nazikliğin. Bu kadar çok insanı mutlu etme yeteneğin.

kendimi de dahil olmak üzere, herkes kendini rahat hissediyor. Ama bu kitabı yazarken, dürüstlüğüne hayran kaldım. Sen harika bir beta okuyucusun, ama daha da harika bir insansın ve senin gibi birinin benim tarafımda olmasına çok mutlu ve minnettarım.

Emily, seni çok sevdiğimi söylemek istedim. Arkadaşlığımız hakkında söyleyebileceğim çok şey var, ama kağıda dökülen kelimeler, her gün hayatıma kattığın sevgi ve mutluluğu asla tam olarak özetleyemez.

Birini tanıyan adama — Lorenzo, senin yardımın olmasaydı bugün olduğu karakter olamazdı. Ispanak sosu karşılığında bana ücretsiz siyasi danışmanlık yaptığın için teşekkür ederim. Yakında sana borcumu ödeyeceğim.

Beni seven adama ve kafamın içinde yaşayan sayısız karaktere: Benim sesim, gerçekçilik barometrem ve kurgusal iş danışmanım olduğunuz için teşekkür ederim. Başkalarının mutlu sonlarını yazmayı çok seviyorum, ama hiçbiri bizimkine kıyaslanamaz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

